

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN HEIR COMES TO RISE NOVEL

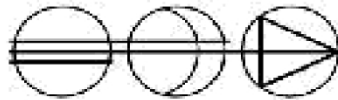
A QUEEN COMES TO POWER

C.C. PEÑARANDA

A QUEEN COMES TO POWER

OceanofPDF.com

A QUEEN CO It fi.S TCi POWER

C . Ł " . I ' E N A K A N D A

LUMARIAS
PRESS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEDİKATION

Her hayalpereste

Seni görüyorum... ve seni duyuyorum.

OceanofPDF.com

Bir Kraliçe İktidara Geliyor
Copyright © 2021 by C.C. Peñaranda
Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Lumarias Press tarafından yayınlandı
www.lumariaspress.com

İlk Baskı Ağustos 2021'de yayınlandı

Harita Tasarımı © 2021 Chloe C. Peñaranda
Kapak İllüstrasyonu © 2021 Alice Maria Power
www.alicemariapower.com
Kapak Tasarımı © 2021 by Whimsy Book Cover Graphics
www.whimsybookcovergraphics.com
Düzenleyen: Bryony Leah
www.bryonyleah.com

Tanımlayıcılar
ISBN: 978-1-8382480-5-5 (e-Kitap)
ISBN: 978-1-8382480-4-8 (Ciltless)
ISBN: 978-1-8382480-3-1 (Ciltli)

www.ccpenaranda.com

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#) Sonsöz

[Hikaye Devam Ediyor...](#)
[Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOJE

Reuben

DİTİRAF. Tek bildiği buydu.

Soğuk, çorak bir hücrenin karanlığı. Issız düşünceleri. Kalıcı bir ölümün.

En çok korktuğu şey, sığınağı olan hapishaneden çıkarılırken gözlerini alan karanlıktı. Canavarları dışarıda tuttukları sürece onu içeride tutan parmaklıklardan korkmuyordu.

Onun için her geldiklerinde, gözleri bağlıydı ama kısıtlanmamıştı, sanki onu gevşekçe tutan bir el tarafından yönlendirilen attığı boş adımların ötesine geçme yeteneğini dehşetin kavradığını biliyorlardı. Kaçmak ya da savaşmak... Çocukluk arkadaşının sesi onu harekete geçirdiğinde bile böyle bir cesareti yoktu.

Hiçbir şey, düşürüldüğü güçsüz teslimiyetten daha kötü olamazdı.

Reuben azalan akıl sağlığına tutunmak için Faythe'yi, annesini, Jakon'u ve Yüksek Farrow'da bıraktığı diğer herkesi düşündü. Bu korkunç kaderle karşılaştığından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Bir kapı hafif bir gıcırtilayla açıldı. Biraz daha karıştırdı. Beceriksiz adımlarından utanmıyordu; bir yanı, yüzleşmeyi bir süreliğine ertelemek için bile olsa kendisine çelme takmayı umuyordu.

birkaç saniye daha. Sonra durdular. Reuben titremesini gizleyemedi.

Gözbağı elinden alındı. Gözlerini bir süre daha kapalı tuttu, göz kapaklarına nüfuz etmeye çalışan delici ışığın yerine karanlığı diledi. Gözlerini açacak cesareti bulduğunda, alışmak için hızla gözlerini kırıştırdı ve odanın diğer ucundaki alev alev yanan kızıl saç dalgalarını görünce kalbi çarpmaya başladı.

Bir an için sırtını ona dönerek, tamamen camdan yapılmış duvardan en berrak sulara ve en saf kristal karlara baktı. Reuben hareketsiz durdu. Odanın sıcaklığına rağmen, ötesinde parıldayan buzlu çarşaflar kadar soğuk hissediyordu.

Güzel fae ona doğru zarif bir rüzgâr gibi kıvrıldı ama alev alev yanan kehribar gözlerindeki ateş ona sabitlendiğinde buz gibiydi.

"Sana her şeyi teklif ettim," dedi, sesi vücudundaki her tüyü diken diken edecek bir ürperti göndererek. "Bana bağlılığın karşılığında sefil insan hayatında hayal edebileceğin her şeyi. Yine de direniyorsun." Büyücü kadın, elbisesinin dalgalarını yakuttan bir deniz gibi yalayan yavaş adımlarla ona doğru süzüldü. "Neden?"

Reuben konuşamadı. Cevabı oradaydı ama kadının planına tamamen ihanet ediyordu. Yalnız hücresinde her gece zikrettiği isimlere ihanet edemezdi. Kadının en çok aradığı kişiye ihanet edemezdi.

Kızıl saçlı fae dokunacak kadar yakınında durdu ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Böylesine yıkıcı bir güzelliğin içinde nasıl böyle bir kötülük yatabilirdi? En ölümcül türden bir kombinasyon.

Narin, ince elini kaldırdı ve Reuben irkildi. Parmakları çenesinin etrafında kıvrıldı ve Reuben bakışlarından kaçmaya çalıştığında yüzünü onun bakışlarına doğru çevirdi, çünkü renk onu çelişkili duygulara sürüklemişti.

"Korkunun seni tüketmesine izin veriyorsun. Bu senin hatan değil." Eli onun yanağını okşadı - gerçek olmayan sevgi dolu bir jest

sevecenlik. "İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum Reu." Tekrar başka tarafa bakmaya çalıştığında, parmakları çenesini daha büyük bir güçle kavradı. Keskin tırnakları derisine battı ve Reu irkildi. "Seni kıracağım," diye tısladı çok güzel ama zehirle dolu bir sesle. "Ancak o zaman seni kendi mükemmel silahıma dönüştürebilirim. Ancak o zaman bu dünyayı iyileştirmek için ayakta olduğumu göreceksin."

Kadın öne doğru bir adım attı ve adamın, kadın onu sıkıca tutarken geriye doğru çekilmekten başka çaresi yoktu. Sert tahtaya çarpıp kapana kısılana kadar tökezledi.

Olası bir kaçış düşüncesini aklından bile geçiremeden, orada başka bir varlık hissetti. Zihninde. Bir soluk ve gölgelerin sarmalları düşüncelerinin etrafında dönüyor, arıyor, dinliyordu. Pençelere dönüşmüşler, her köşeyi kazıyor, her özel anıyı ihlal ediyorlardı. Sahip olduğu her şey onların emriyle su yüzüne çıktı.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, kafasında bir ateş patladı.

Reuben çığlık attı ama odadaki yankısı hızla kesildi. Çığlıkları hâlâ zihninde çınliyordu ve kadının çenesindeki tutuşu gevşeyerek yüzünü bir kez daha yatıştırıcı bir şekilde okşamaya başladı.

"Birazdan bitecek," diye mırıldandı.

O gölge pençelerden biri her derine battığında, zihnine yerleşene kadar yeni bir yakıcı acı çizgisi çiziyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Onu öldüreceklerdi, her kötü pençe onu içinden tamamen parçalamak için tutundu.

Karanlığın çağırdığını hissetti. Bunu memnuniyetle karşıladı. Çok özgür ve nihai bir karanlık.

Tam o mutluluk dolu unutuşa dalacakken... her şey durdu. Gözlerini kapatıp açtı.

Sessiz, huzurlu hiçbir şey.

Görüşünü dağıtan yıldızlar solmaya başladı. Korkmuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Önündeki varlığa baktı ve o güne kadar gördüğü en nefes kesici şeydi. Ateş ile

Binlerce güneşin sıcaklığı. Böylesine muhteşem bir yaratığın önünde diz çökmek istedi.

Kadının yüzüne dokunduğunu fark edince, ona karşılık verme ihtiyacı hissetti. Yavaşça elini kaldırıp yanağını okşadı ve kız gülümsedi. Tatlı, nazik ya da şefkatli değildi. Saf, alev alev yanan bir zaferdi. İki eli de adamın saçlarına dolandı ve yüzünü onunkine yaklaştırırken birbirine dolandı. Adam itiraz etmedi, onu öperken geri çekilmek istemedi. Bundan hiçbir şey hissetmedi. Ama tek önemseydiği onun hareket etme şekliydi. Öpücüğü onu memnun ediyor gibiydi.

Aniden geri çekildiğinde, rujla boyanmış dudaklarının kıvrılması yıkıcı olmaktan başka bir şey değildi. Reuben ürperdi.

"Sen benimsin," diye mırıldandı. "Ben seninim."

Onun için öldürebilirdi. Onun için kanını akıtacaktı. Onun için her şeyi yapardı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 1

Faythe

AS THE KING'S casus müdür parlak, geniş koridorlarda hızla ilerliyordu, duvar halıları ve heykeller bulanıklaşıyordu

koyu mavi ve beyaz dalgalara dönüştü. Ayaklarının mermere hızlı vuruşları, hızla çarpan kalbinin temposunun önüne geçti. Ciğerleri yanıyor, koşarken sarf ettiği efor yüzünden düzensiz ve kısa nefes alıyordu. Acelesinden, koridorları dolduran birkaç hizmetçinin etrafından savruldu ve büküldü. Çığlıklar atarak, o ayaklarını yerden kesmeden önce yolundan çekilmeye çalıştılar ve o da hızını hiç kesmeden omzunun üzerinden onlara özürlerini ilettiler. Ceketinin kuyruğu, yarı çözülmüş saçlarının tutamlarıyla birlikte arkasında dalgalanıyordu. Boynu tehlikeyken, yanından geçenlere ne kadar telaşlı görüneceğini düşünecek zamanı yoktu.

Karşılaştığı birkaç muhafız kılıçlarını çekmenin yarısındaydı, fae kulakları Faythe'nin hızlı, gürleyen ayak seslerini o görünmeden çok önce fark etmişti. Kargaşanın sorumlusunun kim olduğunu gördüklerinde rahatladılar ve Faythe onların onaylamayan bakışları ve hoşnutsuz kafa sallamaları karşısında irkildi.

Zaten tehlikeli bir şekilde geç kalmıştı ve konsey odasına uzun yoldan gitmeye karar vermişti.

kimsenin geç kaldığını fark etmemesini umarak n kapı yerine gizlice arka kapıdan girdi. Özellikle de High Farrow Kralı'nın. Alnında boncuk boncuk ter birikti ve son köşeden tökezleyerek lordların toplantısının yapılacağı yere giden karanlık, dar geçide girerken nefesleri boğazında cam kırıkları gibi kesildi.

Lanet kızgın ruhlar, bırakın ertelensin.

Titreyen sinirlerini dizginlemek için tek yapabildiğı buydu.

Dışarıda iki kraliyet muhafızı duruyordu ve Faythe yaklaşırken yavaşladı, soğukkanlılığını yeniden kazanırken üniformasının ceketini düzeltti. Muhafızlarınkine çok benzeyen kraliyet mavisi ve gümüş aksanlı kıyafet kendisine sunulduğunda ilk başta kendini gülünç hissetmişti. Alışkın olamayacağı kadar zarif ve resmiydi. Muhafızların tek ayırt edici özelliğı daha kısa ceketleri ve Faythe'nin bütün gün arkasında taşımaktan kurtulduğu mavi omuz peleriniydi.

"Şanslısınız. Lordlardan birkaçı hâlâ gelmedi," dedi muhafız Caius. Faythe'nin kalede geçirdiğı üç ay boyunca tanıdığı en dost canlısı fae'lerden biriydi. oğundan daha genç olan bu adam, muhafızlar arasında Faythe'nin gerginliğini azaltan ilk kişiydi ve hatta onu bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı.

Aslında, her ne kadar kaba saba savaşçıların arasında kendini hâlâ garip hissetse de, muhafızların çoğunun onu saflarında sıcak bir şekilde karşılaması hoş bir sürpriz olmuştu. Ona giydirecekleri ya da unvan verecekleri hiçbir şey uyum sağlamasına yetmeyecekti ve buna alışması uzun zaman almıştı. Muhafızlar arasında onun kaledeki varlığından, özellikle de yeteneklerinden dolayı tedirgin olan çok sayıda kişi vardı ve gözlerini ondan kaırdıklarında onları suçlayamazdı. Ne de olsa sadece yetenekleri için buradaydı, kralın isteksiz

casus Şefi. Böyle bir unvana sahip birine güvenmemeleri gayet doğaldi ve eğer kral emrederse, düşüncelerinden herhangi birini ele geçirmek için onun merhametine kalacağını biliyorlardı.

"İŞte ben buyum, sadece bir Şans pınarı," diye homurdandı. Kahretsin, gevşek bir düğme. Nefesinin altında küfürler mırıldanarak düğmeyi kapatmaya çalıştı.

Caius, kızın odasından çıkmadan önce üzerine geçirdiği kıyafetlerin geri kalanını kontrol ederken telaŐlanmasına kıkırdadı. Diğer muhafız kaşlarını  atmaya bile çalışmadı ve o da sinirlenerek yüzünü ona doğru çevirdi.

Bu sabah Tauria ile yaptığı eğitim seansı yüzünden geç kalmıştı. Zorlu toplantıdan önce silah odasında tek başına geçireceği hızlı bir saat olarak düŐünülen Şey, onu oraya kadar takip eden kralın muhafızıyla yoğun bir dövüş dersine d n Őm Ő . Zaman kavramını kaybettiler. Faythe  elik yerine uzun bir asayla manevralar öğrenmeye kendini tamamen kaptırmıştı. Bu, Tauria'nın tercih ettiği silahtı ve görünüşe göre kendi krallığı Fenstead'de bir gelenektir.

Faythe'nin altın tenli güzel hakkında öğrendiği en Şaşırtıcı Şeylerden biri, onun High Farrow Kralı'nın vasisi olmanın ötesinde, Fenstead tahtının tek varisi olduğuydu. Prenses Tauria Stagknight.

Demir uçlu tahtaların arasında kaybolan Faythe, ancak Faythe'nin harika hizmetçileri Elise ve Ingrid onu aramaya geldiğinde zamanın farkına varabildi.  ılgınca giyinmek için odasına koŐtı, sonra da cemaate zamanında yetiŐebilmek için kendini Şatonun yarısına fırlattı.

Kral, hayatının merhametinin dengesinde asılı olduğunu unutmasına asla izin vermedi ve hayatını baęıŐlamak için yaptığı pazarlıktan geri dönmek için her zaman bir neden arıyor gibi görünmesi onu sürekli gerginleŐtirdi. Tek bir hata günlerinin sona ermesine neden olabilirdi. Ve sadece kalede de değil.

Kapıya yaklaşıp gıcırdayarak açtıktan sonra bulabildiği en küçük aralıktan içeri süzülürken Caius'un sessiz kahkahaları arkasından geliyordu. Alçak sesle yapılan konuşmalar, menteşelerin hafif gıcırtısından ve onun kasten hafifçe attığı adımlardan kaynaklanan gürültüleri gizliyordu. Toplantının henüz başlamadığını fark eden Faythe rahat bir nefes alarak midesindeki merhamet yükünü hafifletti. Henüz doldurulmamış birkaç boş sandalyeye dikkat etti.

Kralın konsey odası taht odasından çok daha küçüktü ama yine de dört muhafız gerektirecek kadar büyüktü. Her duvara ikişer kişi yerleştirilmişti ve resmi olarak birbirlerine paralel duruyorlardı. Ortada devasa, derin bir meşe masa bulunuyordu ve başında kral, sırtı ona dönük bir şekilde büyük tahtında oturuyordu. Prens Nikalias onun solundaydı ve Faythe içeri girer girmez ona doğru eğlenerek sırttı. Prens ona aldırmadan süzülerek içeri girdi ve diğer muhafızlardan eşit uzaklıkta, duvarlardan birinin dibinde yerini aldı. Ellerini arkasında kavuşturarak dik ve dengeli bir şekilde durdu ve geç geldiğini fark edip etmediğini görmek için krala doğru bakmaya cesaret edemedi.

Tüm koltuklar dolana kadar daha fazla Yüce Farrow Lordu kapıdan içeri girdi. Ardından toplantının başlayabilmesi için süslü ana kapılar kapatıldı.

Bu Faythe'nin yeteneği için ilk kullanılışı değildi. Yakınından bile geçmedi. Kral, lordlar, konsey üyeleri, savaş generalleri ve kraliyet sarayının diğer üyeleriyle en az haftada bir kez olmak üzere birkaç farklı toplantı düzenliyordu. Başlangıçta, yaptığı şey için ahlakla mücadele etti ve farkında olmayan tebaanın zihinlerine baktığı için kendisine duyduğu tiksintiyi yutmak zorunda kaldı. Tehdit ya da şüphe olmadıkça fazla derine dalmayarak bununla yaşamayı öğrenmişti. Bununla yaşamak zorundaydı ve

Arkadaşlarını güvende tuttuğu sürece lekelenmiş bir ruhun yükünü omuzlayabileceğini biliyordu.

Faythe çoğu zaman sadece kendi sıkıcı düşüncelerini ve kralın eylemleri ve stratejileri hakkında ara sıra yaptığı kaba yorumları dinlemek zorunda kalıyordu. Ancak Orlon, zaten bilmediği hiçbir şeyi rapor etmezse onun pek işe yaramadığını hemen anlayacaktı. Bu yüzden, bunu yapmak ona acı verse de, ona karşı komplo kuran birkaç meclis üyesini - tamamen aptalca bir plan - ve yasadışı ticaret yoluyla daha fazla güç ve zenginlik kazanmaya çalışan bir lordu ifşa etmişti. Bu kişilerin akıbetini hiçbir zaman öğrenemedi, öğrenmek de istemedi; onların muhtemel ölümlerinde üçüncü taraf olarak yer aldığından habersiz kalmayı tercih etti.

Faythe yeteneğiyle tamamen tanışmıştı ve artık onu kullanmak onu korkutmuyordu. Bunun yerine, onu dizginledi; damarlarında uğuldayan güç haline geldi, Nik'le geçirdiği ve şimdi çok uzak görünen o ilk eğitim aylarından beri çok daha belirgin hale geldi. Casus şefi olarak geçirdiği zaman ona en azından pratik kazandırmış ve kendini kontrol etmeyi öğretmişti. Düşüncelerini toplamak nefes almak gibi bir şey olmuştu. Ve yüksek mevkilerde bulunanların sık sık sakladıkları daha derin iskeletleri bulmak bir oyundu, sıkıcı toplantılara biraz eğlence katacak bir şeydi. Cahil bir göz odaya bakıp kendilerini önemli bir havayla taşıyan, son derece saygın saray bireylerinden oluşan bir topluluk görürken, Faythe onların gerçekte ne olduklarını gördü: açgözlülük, zina ve kin topluluğu.

Yeteneğinin daha az aşına olduğu başka yönleri de vardı. Faythe sadece bir kez, kralın Galmire kasabasında konuşlanmış olan Fae askerlerini kaldırma önerisi için yapılan oylama sırasında zorlama kullanmıştı. Bu, fethedilen Dalrune Krallığı ile sınırı paylaşan High Farrow'un kıyısındaki kasabayı tamamen savunmasız bırakacaktı. Kralın eli kolu bağlıydı,

Ama Faythe'ye attığı ince bir bakışla terazi mucizevi bir şekilde onun lehine döndü. Faythe, Galmire'in tamamen insanlarla dolu bir yerleşim yeri olduğunu biliyordu ve bu da oylamanın güvence altına alınmasındaki rolünü, göğsünü sürekli delen hançerin acı verici bir kıvrımı gibi acıtıyordu. Bu gurur duyduğu bir şey değildi ama konsey salonuna getirilen herhangi bir konuda söz sahibi olmak kesinlikle onun haddine değildi.

Toplantı artık tamamen başlamıştı ve Faythe karşısındaki lordların hepsiyle göz göze gelmiş ve zihinlerine bir bakış atmıştı bile. Kendisine bakmaları için bir düşünceyi yansıtmak yeterince kolaydı ve bir kez gözlerini yakaladığında artık bakışlarını tutmasına gerek kalmıyordu. Bakışlarını gölgelerin arasında duran tuhaf insandan hızla kaçırsalar bile, o hâlâ başlarının etrafında dönmeye devam ediyordu.

Hepsi de onun varlığını, düşüncelerine güçlü bir şekilde yansıyan bir merak ve hoşnutsuzlukla, Faythe'nin duyabileceği kadar yüksek sesle ve net bir şekilde fark ettiler. Onların bu kayıtsızlığı Faythe'nin içlerinden gelen iftiralara aldırmaması için fazla eğlenceliydi. İçlerinden herhangi birinin alışık olduğu tek insanlar, kadehlerini dolduran insanlardı. Faythe artık onların zihinlerini işgal ettiği için kendini kötü hissetmiyor, lordların çoğunu kralın kendisi kadar buyurgan ve kibirli buluyordu.

Faythe, her zaman yaptığı gibi, önceki pozisyonunun aynısı olarak durmak için dikkat çekmeden odanın diğer tarafına süzüldü ve sırtlarını ona dönerek oturmuş olan lordların zihinlerini araştırmaya başladı. Delirtici derecede sıkıcıydı ve o sabah hem eğitim odasında hem de çılgınca koşarken sarf ettiği efor yüzünden bitkin düşmüştü. Göz kapakları birkaç kez sarktı ve odadaki en yüksek ses olmak için savaşıyor her yeni seste sarsılarak uyandı. Konuştukları - daha doğrusu tartıştıkları- sıkıcı konulara hiç aldırış etmedi, bunun yerine ne kadar zaman geçtiğini bilmeden dakikaları içinden saydı.

Bir saate yakın olduğunu tahmin ettiği bir sürenin sonunda, kral yüksek fae'lerin önemsiz ağız dalaşları üzerine kükreyerek odayı hemen susturdu. Kral bu anlamsız resmi toplantıya son noktayı koyarken Faythe rahatlayarak kamburunu çıkarmaktan kaçındı. Kötü hükümdarın sesini duymayı arzuladığı tek an, bıktırıcı bir toplantının daha sona erdiğini bildirdiği andı.

Yüce Farrow'un Lordları ayaktaıdı ve yavaşça odadan çıkarken birbirleriyle boş boş sohbet ediyorlardı. Onlar çıkarken her birinin arkasını izledi, sabırsızlığı yüzünden çok yavaştı. Kral ve Prens yerlerinde kaldılar ve Faythe, diğer tüm soylu sivri kulaklılar çıkıp büyük kapılar bir kez daha kapanana kadar yerinden kıpırdamadı.

Faythe inleyerek kapandıklarını duyduğu anda gözle görülür bir şekilde rahatladı ve sert omuzlarını yuvarlayarak kralın yanına doğru yürüdü. Durdu ve ellerini boş bir sandalyenin arkasına dayadı.

"Rapor edecek bir şey var mı?" diye sordu kral, sesi en az onun kadar sıkılmış geliyordu.

Sağ şakağını ovuşturdu. "Lord Devon çok zayıflatıldığını ve topraklarının yeterince büyük olmadığını düşünüyor, eğer bu ilginizi çekiyorsa."

Kral sadece alay etti.

Yine de devam etti. "Lord Vactus tahkimatın savunmasıyla ilgili planlarınızın zayıf olduğunu düşünüyor ama bunu dile getirmekten çok korkuyor. Lord Folly sesinizden nefret ediyor. Aptal kelimesinin tekrarını görmezden gelmek zordu. Ama hepsini memnun edemezsin, değil mi?"

Kralın çenesi bu hakaret karşısında gerilirken, prensin ağzının bir köşesi eğlenceye karşı koyarak seğirdi.

"Son zamanlarda kimse size karşı plan yapmıyor ya da komplo kurmuyor.

Her şey biraz sıkıcı olmaya başladı, gerçekten."

Orlon güçlü koltuğunda arkasına yaslandı ve bir dirseğini kadife kaplı koluna dayayarak güçlü çenesini sessizce düşüncelere daldı. Büyük bir salonun ihtişamına ihtiyacı yoktu.

koridora yayılan hâkimiyetini kanıtlamak için taht kurmuştu, ancak onun daha az bir şeyle oturduğunu hayal edemiyordu.

Faythe sessiz kaldı ve genellikle hızlı olan görevden alınmasını bekledi. Öğleden sonra için onu hemen görevden almadığında, midesi korkuyla düğümlenmeye başladı.

Orlon tekrar konuşmadan önce uzun bir nefes aldı. "Yüce Farrow önümüzdeki hafta Olmstone Kralı Varlas ve Rhyenelle Kralı Agalhor'u ağırlayacak. Kralların toplantıları için bir hafta boyunca bizimle kalacaklar."

Faythe'nin parmakları gerginlikten sandalyenin tahtasına daha sıkı sarıldı. Omuzlarına binmek üzere olan tehlikeli teklifi şimdiden tahmin ederek sessizce Ruhları yanmaya lanetledi.

"İttifaka olan sadakatlerinin doğruluğunu teyit etmek için sizin varlığınıza ihtiyaç duyacağım ve açıklayabileceklerinin ötesinde krallıkları için savunma planlarını öğrenmek isterim."

Bunu yüksek sesle duymak, Ungardia'nın kadim ve güçlü yöneticilerinin zihinlerini kurcalama düşüncesiyle hâlâ dehşete kapılmasına neden oluyordu. Gevşek kollarını iki yanına indirdi.

"Tüm saygımla, Majesteleri-"

"Açık konuşayım: Bu bir rica değil," dedi kararlı bir şekilde, itirazını hızla keserek. "Umarım küçük akıl oyunlarında ustalaşmışsındır, casus efendi. Eğer onlardan biri seni etrafı kurcalarken fark ederse, hiç kuşkun olmasın, seni memnuniyetle onlara teslim eder ve her türlü bilgiyi inkâr ederim."

Faythe sertçe yutkundu ama bu boğazındaki kuru acıyı dindirmeye yetmedi.

Kral Orlon beklenti içinde bekledi ve kadın isteksizce küçük bir itaat işareti yaptı. Zalim yüzüne sinsi, memnun bir gülümseme yayıldı. Bu bakış onun içini burktu. Sonra tembel bir el sallayarak onu başından savdı ve kadın bir adım geri çekilerek başını eğdi.

Konsey odasındaki hava solunamayacak kadar yoğunlaşmadan önce çaresizce çıkışa yöneldi.

Kapılardan aceleyle geçerken, zihni kendisine verilen delicesine ürkütücü görevi düşünürken koridorlarda yürürken kaskatı kesildi. Yüce Farrow Lordlarının zihinlerini süzmeye daha yeni alışmıştı ve eğer fark edilirse kralın korumasına sahipti. Kral, gizli silahını halkın öğrenmesini engellemek için onlardan herhangi birini susturabilirdi. Ancak başka bir kralın zihnine casusluk yapmak... Yakalanırsa kurtuluşu olmazdı ve sonuçları düşünmeye bile değmezdi.

Elleri titredi ve yumruklarını sıktı, tırnakları korku ve öfkeyle avuçlarını ısırdı. Kendini sıcak ve kısıtlanmış hissediyor, odasının önündeki koridorda ceketinin düğmelerini açıyor, daha fazla beklerse boğulabileceğini düşünüyordu. Üniformasını yakıp kül etmek istiyordu - kralın kölesi olarak prangalarını herkesin görebileceği şekilde görünür kılan şeyi.

Odasının kapısından içeri daldı, kraliyet mavisi paltosunu omuzlarından yırtıp yatağa fırlattı ve gömleğinin üstünü çözerek havanın göğsünde esmesine izin verdi. Ardından balkon kapılarını açarak, geçen ay sonbaharı bir anda kovalayan acı kış havasından uzun, derin bir nefes aldı. Kış her zaman en uzun mevsim olmuştur ama Faythe uzayan geceleri ve serin rüzgârı memnuniyetle karşıladı. Güneş en soğuk mevsimin varlığından çekinmiyor ve güçlü ışınlarını bu muhteşem, kusursuz şehre göndermeye devam ediyordu. Yüksek camlardan ve beyaz taşlardan yansıyan ışıklar şehri ışıltılı bir kristal denizi haline getiriyordu.

Bugünün güneşi ısıtmıyordu ama biraz daha dışarı çıktığında yüzüne düşen bir tutam ışık Faythe'nin gözlerini kapatmasına neden oldu. Gözlerini tekrar açtığında, bu ışınlar aracılığıyla onu kucaklayan ruhani varlığı hissedebildiğini düşündü.

Güneş Tanrıçası aklına geldi. Auralis'i Yaşam Ruhu'yla yaşadığı son sarsıntılı karşılaşmadan beri ziyaret etmemiştir. Üç aydan fazla bir süre sonra, bu ona bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Her şey değişmişti. Hem kendi içinde hem de içinde bulunduğu koşullarda. Tapınak harabesini geri getirene kadar ruhu Ebedi Orman'a bağlı kalsa da -çaresiz bir anın sığağında yapılan pervasız bir pazarlık- ölümlü varlığı artık farklı bir tür müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. Yüce Farrow Kralı'na kalıcı bir bağ.

Takas edecek hiçbir şeyi kalmamıştı ve son zamanlarda artık kendine ait olmamanın ezici hapsini ve iğrenç fikrini hissetmişti. Faythe'yi en çok inciten ve hayatını kaledeki iblise devrettiği günden beri moralini bozan şey, insan dostlarının kendisinden koparılmasından duyduğu üzüntünün ağırlığıydı. Onlar güvendeydi, karanlıkta minnettar olabileceği tek şey de buydu. Ama bu, onların yokluğunun kalbinde yarattığı acıyı hafifletmiyordu.

Kral, kontrolünü sağlamak ya da belki de ona daha fazla işkence etmek için, muhafızlarla bile olsa kale arazisinden ayrılmasına izin verilmemesini emretmişti. Taş duvarlar yavaş yavaş üzerine kapanmaya başlamıştı, duvarlar arasında daha fazla sıkışıp kalırsa ruhunu tamamen paramparça edecekti.

Faythe kalan akıl sağlığının çoğunu Tauria'ya borçluydu. Nasıl tanıştıklarını, Faythe'nin kralın dikkatini çekmek için boğazına bir hançer dayadığını düşünmek çok eğlenceliydi. Daha sonra, Faythe bol bol özür diledikten sonra, koğuşun ne kadar nazik ve misafirperver olduğunu bildikleri için suçluluk duyarak gülmüşlerdi. Kulaklarının şekli, farklı ten tonlarından daha belirgin değildi. Bunların hiçbirisi onun için önemli değildi ve arkadaşlık etmek için yanıp tutuştuğu bir sarışının rahatlığını ve dikkatini dağıtmasını çok seviyordu.

Tam kalbi sakinleşmeye ve hava yeniden ciğerlerine dolmaya başlamıştı ki Faythe'nin yatak odasının kapısı çalındı. Yüksek sesle inledi, kimseyi görececek hali yoktu. Hiçbir şey

Ona seslenip davetsiz misafiri kovma şansı veren kapı gıcırtyla açıldı ve kadın resmiyetten yoksun bu kapıdan kimi beklediğini çok iyi biliyordu.

Tanıdık bir siyah saç dalgası göründü. Nik'in zümrüt gözleri, dışarı çıkıp ona katılırken daha parlak bir yeşilin tonlarıyla parlıyordu. Ellerini rahatça ceplerine soktu, güneş ışığının tadını çıkarırken gözlerini derin bir nefesle kapattı. Koyu renk kirpikleri yanaklarına yumuşak gölgeler düşürürken, ışık huzmeleri açık tenini öpüyordu. Faythe gözlerini ondan ayırıp taş parmaklıklara doğru eğildi, adamın ne kadar zahmetsizce güzel görüldüğüne dair eziyet verici düşüncelerini susturamıyordu.

"Babamın kendisine aptal dediğinizi duyunca yanmak üzere olduğunu sandım," dedi selamlayarak.

Faythe burnunun ucuyla güldü. "Ona hiçbir şey demedim. Şirketinin ne düşündüğünü bilmek istiyor. Eğer Majesteleri duygularının incinmesi konusunda bu kadar hassassa, neyi filtrelememi istediği konusunda daha açık olmalı."

"Bu doğru olabilir ama dikkatli olmalısın. Yararlılığının yüzsüzlüğünüzden daha ağır basmadığını düşünebilir."

Umursamaz bir tavırla elini salladı. "İyi ya da kötü, etrafındaki insanların tam olarak ne düşündüğünü bilmekten zevk alır," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ayrıca, beni gereksiz bulursa bir müebbet hapis cezasını diğeriyle takas etmenin ne anlamı var?"

Prens derin derin kaşlarını çattı. "Böyle düşünmeyin."

"Nasıl düşünebilirim ki Nik? Onun emriyle yaşıyorum ve onunla da öleceğim."

"Sen bir mahkum değilsin."

"Demirden zincirler takmadığım için mi? Bağlar hâlâ orada - sakın bana kendinizi başka türlü ikna ettiğinizi söylemeyin."

Yüzü düştü ve şehre geri döndü. Önümüzdeki hafta Ungardia Mahkemeleri'yle karşılaşacağı için sinirleri gerilmişti ve Nik kalırsa bunun acısını Nik'ten çıkaracağından korkuyordu.

"Gitmelisin," dedi sessizce.

"Aslında bu gece güzel giyinmeni söylemek için geldim. Saat dokuzda seni almaya geleceğim," dedi Nik ve topuklarının üzerinde dönerek yatak odasına gitti.

Faythe de onu takip etti. "Neden? Bana şimdi ne gerek var?" diye homurdanarak kollarını kavuşturdu.

Kapıda durakladı ve parlak bir gülümsemeyle ona döndü. "Unutacağımı düşünmedin, değil mi?" Kızın soru dolu bakışları karşısında sırtışı daha da genişledi. "Mutlu yıllar Faythe."

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

Faythe

FAYTHE, biraz fazla giyinmiş gibi hissederek ellerini beyaz ve altın rengi elbisesinde sinirle gezdirdi. O değildi kale kapılarının dışında izin verildiğine göre Nik onlar için her ne planladıysa taş kafesinin sınırları içinde olmalı.

Saraydaki hanımların arasına karışmak için oldukça süslü elbiseler giymeye alışkın olsa da, bir prensese yakışan bu elbisenin içinde kendini özellikle gösterişli hissediyordu. Elbise hareketleriyle birlikte akıyor, renkleri ona tanıdık bir rahatlık ve bilinçaltının yanılsamasını veriyordu.

Faythe kendini sık sık zihninin beyaz ve altın sarısı sisleri arasında otururken buluyor, en sevdiği iki insanla birlikte dış kasabadaki daha özgür zamanlarını yeniden yaşıyordu. Bu, acısına neden olduğu kadar onu rahatlatıyordu da. Neşeli anılar üzerine düşünmek aynı zamanda Jakon ve Marlowe ile yeni anılar biriktirmesinin süresiz olarak yasaklandığını da hatırlatıyordu. Onları fiziksel bir temas olmadan görmenin işkencesi, sadece uzaktayken onları yakın tutmanın bir yolu olduğu bilgisiyle katlanılabilir hale geliyordu. Bunun Jakon'la on yılı aşkın bir süredir geçirdikleri en uzun süre olduğunu fark etti.

ayrı kalmışlardı. Faythe onun yokluğunda sanki kendisinden bir parça eksikmiş gibi hissediyordu.

Elise ve Ingrid saçlarıyla uğraşarak her zamanki gibi yarısını arkaya doğru çeşitli örgülerle şekillendirdiler. Her ne kadar güzel olsa da Faythe gün sonunda başını sıkı baskıdan kurtarmayı ve açık kahverengi dalgalarını serbest bırakmayı dört gözle beklerdi. Saray hanımlarının saçlarını serbest bırakması alışılmış bir şey değildi ve Faythe bu kurala karşı gelmeden bile onların zarafetinden ve duruşundan çok uzaktaydı.

Faythe makyaj aynasına baktı ve karşısındakinin kim olduğundan emin olamamak onu rahatsız etti. Bu onun yüzüydü ama artık içindeki küçülmüş ruha ait olduğunu düşünmüyordu. Kralın kuklası olarak kaldığı sürece, kendinden daha fazla uzaklaşmaya başlamıştı. Düşünceleri ve fikirleri, bağlı itaat pozisyonunda susturulmuştu. Ne zaman çığlık atmak, haykırmak ya da karşı çıkmak istese, sanki kafası suyun altındaymış gibi hissediyordu. Bu kez Nik bile onu boğulmaktan kurtaramadı.

"Belki de bahçelerde romantik bir turdur," diye düşündü Elise bir örgüyü sabitlerken kıkırdayarak.

"Asla olmaz. Bu saatte hava çok soğuk! Karanlıktan bahsetmiyorum bile," diye karşı çıktı Ingrid, yüzünün etrafından sarkan inatçı saç telleriyle oynayarak.

Faythe gözlerini devirdi ama Nik'in planladığı şey için heyecanlanmalarını izlemek eğlenceliydi. Onların bulaşıcı coşkusu Faythe'nin kasvetli havasını dağıttı.

"Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama sizi temin ederim ki bu gece romantizm bir rol oynamayacak," diye araya girdi Faythe.

Aynadaki yansımada onların yüz ifadelerindeki şakacı hoşnutsuzluğu yakaladı. Nik'le olan geçmişini biliyorlardı, her ayrıntıyı sıkıştırıp dinlemişlerdi ve bilginin bu duvarların dışına çıkmasından korkmadan bu kadar açık konuşmak harika bir şekilde özgür hissettiriyordu. Faythe onlara güveniyordu. Nik'le paylaştığı romantik duyguların Ebedi Orman'da hissedilip bırakıldığı konusundaki ısrarına rağmen, casus şefi ve

Prens sadece Faythe ve fae muhafızlarıydı, ama bu onların peri masalı zihinlerinin fanteziye düşkünlüğünü engellemedi.

Saat tam dokuzda kapı çaldığında, diğer tarafta kimin olduğunu çok iyi biliyorlardı. Elise ona alaycı bir bakış fırlattı ve Ingrid ince bir çığlık atarak kapıyı açmak için harekete geçti. Faythe onların tepkisi karşısında yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

Nik odasına girdi ve iki hizmetkâr ayrılmadan önce onun önünde eğildiler. Onların Nik'in sırtını hedef alan kısa süreli hoppa bakışlarını gören Faythe, onlar giderken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

Kapı kapandığında ayağa kalkmak istedi ama Nik çoktan birkaç adım atmış, oturması için omzuna bir el koymuştu. Parmaklarının boynuna yakın çıplak teni sıyırdığı yerde hoş bir ürperti izlendi ve gereğinden biraz daha uzun süre kaldı.

"Görüyorum ki hediyemi almışsın," dedi, elbisesini takdirle inceleyerek.

Parıldayan kumaşı incelemek için aşağı bakarken kaşlarını kaldırdı. Renkler şimdi daha uygun görünüyordu çünkü neyi sembolize ettiklerini bilen tek kişi oydu.

"Yine de küçük bir ayrıntı eksik." Adamın elleri kadının her iki omzuna da kasıtlı bir yavaşlıkla dolandı ve kadın bir nefes aldı. Çıplak göğsüne serin bir şey düştüğünde nefesini bıraktı ve şimdi orada asılı olan sekiz köşeli altın yıldız kolyeye baktı.

"Bu güzel," o nefes aldı, sersemlemiş tarafından Nik'in düşünceliliği. Aynada Nik'le göz göze geldi. "Teşekkür ederim." Faythe ayağa kalktı ve ona döndü. Nik'in gözleri şefkatli bir an için onunkileri aradı ve sanki ona dokunmaktan kaçınıyormuş gibi zorla indirdiği kolunun ürkekliğini yakaladığını düşündü. Göğsünde hafif bir sızı hissetse de, bunun her ikisi için de daha iyi, daha güvenli olduğunu biliyordu.

yol.

"Seni sevmemeyi imkânsız hale getiriyorsun," dedi sessizce.

Her ne kadar romantik bir duyguyla yapılmış bir yorum olmasa da, yine de içini ısıttı. "Herkesin seninle aynı görüşü paylaştığından emin değilim."

"Önemli olanlar yapar."

Onun solmakta olan ruhunu yükseltme çabası işe yaradı ve bunun için ona sarılma arzusunu zapt edemedi. Kendinden şüphe duyduğu uzun aylardan sonra duymaya ihtiyacı olan şey tam da buydu ve o bunu bilmiyordu bile.

Nik güçlü kollarını omuzlarına dolayarak onu sıkıca tuttu ve yanağını başının üstüne bastırırken rahatlığın tadını çıkardı. Nik geri çekildiğinde, yüzleri tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaşmış, geçmiş duygular yüzeye taşmış ve Nik'in nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Ama Nik çabucak boğazını temizledi ve ikisi de pervasız dürtülere teslim olmadan önce kucaklaşmadan tamamen çıktı. Parlak bir şekilde gülümsedi ve bu gülümseme, öpüşme fırsatının kaçmasından kaynaklanan tüm üzücü duyguları yok etti.

"Gitmeliyiz. Hediyeğiniz diğer yarısı sizi bekliyor."

Faythe kaşlarını çattı. "Bu kadarı yeter de artar bile. Başka ne yaptın?"

Onu görmezden geldi ve daha önce hiç görmediği çocuksu bir heyecanla onu odadan çıkarmak için elinden tuttu. Yüce Farrow Prensi'nin ona eşlik etmesi ve üzerine titremesi neredeyse saçma geliyordu.

Nik'le her şey o kadar kolaydı ki onun yüksek gücünü ve statüsünü sık sık unutuyordu. Onun bir fae olduğunu, yüzyıllardır yaşadığını ve kudretli bir krallığın varisi olduğunu unutmuştu. Bunların hiçbirisi aralarındaki dostluğun gücüyle alakalı görünmüyordu. Her ne kadar başlangıçta gerçek kimliği hakkında yalan söylemiş, onunla sadece bir muhafız olduğu yalanıyla şehir surlarının dışında buluşmuş olsa da, geriye dönüp baktığında Faythe bunu yaptığına memnun olmuştu. Bu ona, taşıdığı unvan ve tacın damgası olmadan onu tanıma ayrıcalığını vermişti.

Nik, aydınlık açık koridora çıktıklarında onun elini bıraktı, yanında rahat bir yürüyüşe geçti ve saygılı bir mesafeyi korudu. Halkın gözü önünde,

yabancından biraz daha fazlası olarak kaldılar. Odasına yaptığı ziyaretler çok azdı ama bazen Tauria'yı gönderip durumunu kontrol etmek yerine ziyaret etmeyi göze alıyordu. Nöbetçi rotasyonlarını bilerek ve Elise ile Ingrid'in yardımıyla, girerken ya da çıkarken görülmemek için dikkatli bir yaklaşım sergilemeden olmazdı. İkisinin de güvenliği için, birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarına ve ne kadar yakın olduklarına dair şüphe çekmemeleri en iyisiydi.

Hizmetçileri dışında, karşılıklı olarak sırlarını paylaştıkları tek kişi Tauria'ydı. Prensın aylar önce şehrin dışına yaptığı kurnazca girişimleri son derece eğlenceli ve takdire şayan bulmuştu.

Nik iki sarmal merdivenden zemin kata inerken Faythe onun kendisini nereye götüreceğine dair hiçbir ipucu bulamadı. Ezberlediği geçit sadece hizmetkârların odasına çıkıyordu. Adam, Faythe'nin rahatsız edici gözlemlerini ve tahminlerini görmezden gelirken hiçbir şey belli etmedi. Sabır hiçbir zaman Faythe'nin en güçlü özelliklerinden biri olmamıştı.

Mutfaklara yaklaştıklarında, "Eğer yemek yapacaksak, ikimiz de biraz fazla giyinmişiz," diye yorum yaptı.

"Hiç sessiz olup bana güvenemez misin?"

Tam karşılık vermek üzereydi ki, adam muzip bir gülümsemeyle sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve mutfak bölümünü geçerek loş bir koridora doğru ilerledi. Aniden durdu.

"İşte geldik," diye duyurdu, küçük ahşap bir kapının önünde durarak. Kapı kapalıydı ve kadın ihtiyatla kapıya bakarken, adamın sırtışı daha da genişledi. Sonra kapının kolunu kavradı ve içeri girdi.

Faythe onun bu alışılmadık hevesi karşısında tereddüt etti ve sonra birkaç deneme adımı attı.

Oda küçüktü ve penceresi yoktu. Bir şömine tarafından sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı ve birkaç uzun mum mütevazı bir yemek masasının merkezini oluşturuyordu. Faythe yürüdü

odaya girip üç masa düzenini fark etti ve Tauria'nın da onlara katılacağını düşündü.

"Beni buraya kadar yemek yemeye mi getirdin?"

Adamın çabalarını takdir etmediğinden değil - yemekler kesinlikle ilahi görünüyordu ve şimdiden ağzını sulandırmıştı. Aslında, salonun büyük gösterisinin yerine mütevazı bir ortam olduğu için memnundu. Belki de Nik, rahatsız edilme ya da kulak kesilme endişesi olmadan kendi başlarına kalabilmek için biraz mahremiyetin faydasını görmüştü.

"Evet, ama benimle değil," dedi, gözlerini arkasındaki bir şeye dikerek.

Faythe'nin kaşları birbirine dolandı ve dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için arkasına döndü. Orada duranı görünce dudaklarından hafif bir çığlık döküldü. Yaşadığı büyük şok ve sevincin geçmesi birkaç saniye sürdü ama sonra kendini Jakon'un üzerine atmadan önce birkaç adım koştu.

Onu belinden yakaladı ve üç aydan fazla bir süredir onu özlemenin ağırlığı bir anda onu ezerken çirkin bir hıçkırığa boğuldu. Gitmesine izin veremezdi ve o ağlarken, fiziksel olarak burada ve kollarında olduğuna tam olarak inanmadığı için onu bırakmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Seni deli gibi özledim," diye mırıldandı Jakon sessizce saçlarına doğru.

Sonunda geri çekilip ona baktı ve yüzüne dokundu. "Gerçekten buradasın," diye nefes aldı muazzam bir sevinçle.

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve onu serbest bıraktı. Faythe itiraz etmek istedi ama sonra gözleri adamın sağındaki harika bir şekilde tanıdık başka bir okyanus mavisi sete takıldı ve bir inilti daha onu terk etti.

"Sensiz hiçbir şey eskisi gibi olmadı," diye mırıldandı Marlowe üzüntüyle, onu sıkıca kucaklayarak.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diye mırıldandı Faythe, ıslak yanaklarını elbisesinin koluyla silerken.

"Burada birkaç saat güvende olursunuz. Gece yarısı ikinizi de kasabaya götürmek için geri geleceğim," dedi Nik.

Faythe arkasını döndüğünde prensin tam arkasında durduğunu gördü. "Teşekkür ederim," dedi ama kelimeler ne kadar minnettar olduğunu anlatmaya yetmiyordu. Ona arkadaşlarıyla geçireceği bu geceyi vermek için her şeyi riske atmıştı.

Prens sadece gülümsedi ve küçük bir baş hareketiyle karşılık verdi. Jakon ve Marlowe da minnettarlıklarını dile getirdiler ve prens başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapatarak oradan ayrıldı.

Üçlü masanın etrafındaki yerlerini aldılar ama kimse yemek için kıpırdamadı. Faythe her iki arkadaşının da yanında olabilmek için baş tarafa oturdu ve uzun bir süre sanki gözlerinin önünde yok olacaktıymış gibi aralarına baktı. Sessizliği bozan Jakon oldu.

"En azından sana iyi davranmışlar gibi görünüyor," diye gözlemledi.

Her ne kadar saklamaya çalışsa da Faythe onu yeni statüsü, yaşam tarzı ve bunların kendisine bahşedilmesinden duyduğu acıyı sezebilecek kadar iyi tanıyordu. İncindiğini belli etmedi. Jakon onu hiçbir şey için suçlamıyordu -bunu biliyordu- ve hayatını kontrol eden Fae kralına duyduğu nefret için de onu suçlamıyordu.

"Her şeyi kulübede geçireceğim bir geceye değiştirdim," diye itiraf etti.

Marlowe'un yumuşak sesi araya girdi. "Sen gittiğinden beri Jakon'la birlikte orada kalıyorum. Umarım sakıncası yoktur."

Faythe demirciye baktı ve gözlerindeki keder söylenmemiş bir şeyi anlatıyordu. Bu manzara karşısında midesi bulandı.

"Tabii ki hayır. Yine de düzgün bir yatak almayı düşünebilirsin." Zayıfça güldü. İkisi de onun mizah anlayışına uymuyordu, bu da sadece batma hissini arttırıyordu. "Bir şey mi oldu?" diye sormaya korkuyordu.

Jakon gözlerini Marlowe'unkilerle buluşturdu ve Marlowe'un kendini açıklamak ya da görevi ona devretmek isteyip istemediğini seçmesi için açık bıraktı. Demircinin alnı sanki acısını bastırıyormuş gibi sıkıca kırıştı.

"Babam... her şey olup bittikten sadece birkaç hafta sonra vefat etti." Tek bir gözyaşı damlası yanağından aşağı süzüldü ve onu hızla fırçaladı. "Sanırım stresten oldu. Aylardır göğüs ağrısından şikâyet ediyordu."

"Oh, Marlowe." Faythe onun elini tuttu. Kendi gözleri de hem arkadaşının acısına hem de Dalton'ın trajik ölümünden habersiz, tamamen kale duvarlarına hapsolmuş olmasına duyduğu öfkeye yanıyordu.

Marlowe küçük bir tebessüm etti. "İkimiz de daha fazla yer için kulübede kalacaktık ama babamın asla yapmayacağını bildiğim halde oraya geri dönmeye dayanamadım."

Faythe'nin zaten kırık olan kalbi o anda tamamen paramparça oldu. Arkadaşının elini sıktı.

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Orada olmalıydım."

Marlowe başını güçsüzce salladı. "Bu senin değil-"

"Bu benim hatam," diye araya girdi Faythe, arkadaşı Marlowe'un desteğe en çok ihtiyaç duyduğu anda yokluğuna bir neden bulmaya çalışmadan.

"Kaçırılman benim hatam. Dalton'ın sizin yakalanmanızın dehşetini yaşaması benim suçum. İkinizin de beni buraya, sizi de oraya getiren o korkunç çileyi yaşamış olmanız benim suçum."

Arkadaşlarından hiçbiri ona itiraz etmedi ya da söylediklerine karşı çıkmadı. Faythe sessizliği onların anlaşması olarak algıladı. Jakon ve Marlowe birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir şeyler geçti. Faythe gözlerini tabağına dikmek zorunda kaldı, onların konuşmadıkları dile tanık olmaktan neredeyse irkilmesine neden olan keskin sızıdan nefret ediyordu.

Zihni bunun ne anlama geldiğini anlaması için onunla alay ediyordu. Sanki geçmişte onunla ilgili yaptıkları bir konuşmayı düşünüyorlardı. Belki de çoktan attıkları suçu onun üstlenmesini bekliyorlardı.

Faythe'nin vücudu suçluluk ve aşağılanmayla kızardı ama yüzünü çelikleştirdi. Birlikte geçirdikleri zamanı kısaltma ve güvenli ve huzurlu evlerine dönmelerine izin verme dürtüsüyle savaştı.

kaygısız hayatlar. Onları, kızgın bir fırtına bulutu gibi üzerinde dolaşan ve en sevdikleri ona yaklaştığında kırılan karmaşa ve tehlikeden uzak tutmak için.

Marlowe'un uzaktan gelen sesi karanlık, sarmal düşüncelerini yarıp geçti. "Eğer bu seninle bir süre daha birlikte olabileceğimiz tek geceyse, tadını çıkarmaya çalışmalıyız."

Bunu söylerken bile Marlowe onunla göz göze gelmedi.

Faythe'nin göğsünde bir oyuk varmış gibi hissetti, sanki özrü duyulmuş ama kabul edilmemişti. Tam olarak değil. Ama Faythe her şeyden sonra Marlowe'u suçlayamazdı. Ne de olsa herhangi bir itiraz arkadaşlarının onun hakkındaki düşüncelerini daha da kötüleştirebilirdi. Ve babasını kaybetmenin acısı hâlâ tazeyken, o anda Marlowe'dan af dilemek doğru gelmiyordu. Belki de güvensizliğini bir kenara bırakıp anın tadını çıkarmak daha iyiydi. Daha sonra odasında yalnız kaldığında kendine acımak için bol bol zamanı olacaktı.

"Tadını çıkarmaya çalışmak mı?" Faythe gülümsemesini sabitledi ve arkadaşlarının gözleriyle buluştu. "Dünyada en sevdiğim insanlarla birlikteyim, Marlowe. Sizinle birlikte olmaktan keyif almak hava solumak kadar doğal."

Yüz hatları yumuşadığında ve gerginlik gözle görülür biçimde ortadan kalktığında rahatlamıştı.

Faythe bugünün doğum günü olmasını pek umursamıyordu ama Nik ona isteyebileceği en değerli hediyeği vermişti, arkadaşlarını sadece bir geceliğine görecektir olsa bile. Kendi kendine bir söz verdi; kralın elindeki tasmayı gevşetmesini ve en azından Farrowhold'da ona biraz özgürlük vermesini sağlayacak bir plan yapacaktı. Arkadaşlarıyla birlikte olma şansı için ne gerekiyorsa ve kral ondan ne isterse yapacaktı. Faythe, içinde kalan tüm mücadeleyi onlara borçluydu. Yaptıkları her şey için.

Jakon sandalyesinde öne doğru eğildi, sürahiyi almak ve fincanını yeniden doldurmak için ayağa kalktı. Dişlerini sıktı ve saklanmaya çalıştı

Acının tıslamasıyla eli karnına doğru hareket etti. Faythe'nin gözleri karnına kayd ve kaşlarını çatı.

"Tamamen iyileştiğini sanıyordum." Jakon'un Mağara'da aptalca savaştığı hırsızlar tarafından bıçaklanışını hatırlayınca irkildi. İçindeki sert suçluluk duygusunu yutmak zorunda kaldı.

"Öyleyim. Ama büyüyle iyileştirilmiş ölümcül bir yaranın ara sıra alevlenmesi muhtemeldir." Acıyı hafifletmek için bir kıkırdama ekledi.

Faythe'nin midesi daha da bulandı. "Ne zamandır ağrıyor?" diye sordu, adam aylar önce tamamen iyileştiğini ve hiçbir hassasiyet kalmadığını söylediğinde bunun bir yan etki olduğuna ikna olmamıştı.

"Uzun değil-"

Marlowe, Jakon'a özür dileyen bir bakış atarak, "Gelip gidiyor," diye araya girdi. "Ama son zamanlarda daha da kötüleşiyor."

Faythe, Marlowe onun yerine itiraf ederken Jakon'un gözlerindeki sessiz azarı görebiliyordu. Aptalca özverili ve aşırı korumacı arkadaşını tanıyan Jakon, Faythe'nin fark edeceği kadar hata yapmasaydı bundan hiç bahsetmezdi.

"Dürüst olmak gerekirse endişe edilecek bir şey yok," diye geçiştirdi.

Faythe, adamın elini hâlâ elbisesinin altındaki yara izinin üzerinde tuttuğu yere dikkatle baktı. Orada çıkıntı yapan hançerin ve solgun tenini lekeleyen kanın görüntüsüne geri dönmek için zihnini odaklaması gerekiyordu.

"Hiçbir şey gibi görünmüyor," diye suçladı.

Elini midesinden çekip tembelce ona doğru salladı ve bir kez daha sürahiye uzanıp şarabını doldurdu. "Yaşayacağım," diye düşündü çarpık bir gülümsemeyle.

Faythe pek ikna olmamıştı. Aurialis'in ışık büyüyle yucolitler tarafından iyileştirilmişti. Faythe'nin pazarlıktaki payı yerine getirilmemişti ve belki de bu Ruh'un ona bir mesaj verme yoluydu. Aklından ürkütücü bir düşünce geçerken midesinde karanlık, soğuk bir korku sarmalı düğümlendi: Aurialis'in Ruh'un mesajını geri alması mümkün müydü?

Yucolites'inin büyüü? Faythe, pazarlığın yerine getirilmemiş tarafını mümkün olduğunca uzun süre görmezden gelmekten memnundu, ama Ruh'un büyüünü geri alma yeteneğine sahip olma ihtimali varsa...

Zorlukla yutkundu ve Marlowe'a karşılık olarak bir gülümseme topladı, konuşmayı daha kaygısız bir şeye yönlendirmeye çalıştı, Jakon'un acısından duyduğu rahatsızlığı fark etti. Ama hava lekeli kalmaya devam etti ve onların da bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Kendisi ve iki arkadaşı arasında bir sürtüşme, bir ayrılık bırakan ve bir türlü yok edemediği o zayıf öz.

Sonraki birkaç saat boyunca hem saray hayatının gösterişli ve zahmetli sıkıcı işlerini hem de dış kasabanın aynı kasvetli rutinini yakaladılar. Marlowe'un babasını kaybetmesinin yarattığı yıkım dışında her şeyin hatırladığı kadar yavan ve kasvetli olduğu söyleniyordu. Jakon çiftlikteki işine devam ederken, genç demirci işi tam zamanlı olarak devralmış ve büyötmeye çalışıyordu; her ikisi de Faythe ve Dalton'un yokluğunun geride bıraktığı boşluğun dikkatlerini dağıtmasını memnuniyetle karşılıyordu. Faythe'nin sesinde olumlu bir ton yakalayabildiği tek an Nik ve Tauria'dan bahsettiği andı. İnsan arkadaşlarına duvarın prestijli tarafındaki fae yoldaşları hakkında her şeyi anlattı. Bir yanı onların da burada olmasını diliyordu, böylece tüm arkadaşlarını bir arada görebilecek ve sosyal bölünmeyi lanetleyebilecekti. Faythe için bunun bir önemi yoktu ve fırsat verilirse onların da kendilerini ayıran fiziksel farklılıkları ve statülerini unutup dostluk bulacaklarından emindi.

O küçük odada kalmak ve bütün gece boyunca konuşmak istiyordu. Sonra, çok geçmeden, zarif ahşap kapı gıcırdayarak açıldı ve Nik yüzünde üzgün bir ifadeyle içeri girdi, bir kez daha ondan uzaklaştırılmalarına işaret ettiği için pişmanlık duyuyordu. Yüreği burkuldu ve her iki arkadaşını da sıkıca kucaklayarak onları yakında göreceğine söz verdi.

Belki de yaptığı onca şeyden sonra onlara, dostluklarına ve tesellilerine ihtiyaç duyması bencilceydi ama onlar akıllıca davranıp kendisinden uzaklaşmak istediklerini söyleyene kadar Faythe o umut kırıntısını içinde taşıyacaktı. Bir gün onlara karşılığında tehlike ve sefaletten başka bir şey sunabileceği umudunu.

Jakon ve Marlowe'u görmek Faythe'nin içinde yavaş yavaş sönmekte olan korkuları alevlendirdi ve ateşin yükseldiğini, damarlarında bir kez daha dolaştığını hissetti. O anda özel bir yemin etti: kendini kaybetmeyecek ya da kralın arzularının şeytani pençesinde ehlileştirilmesine, susturulmasına ya da kontrol edilmesine izin vermeyecekti. Arkadaşları için savaşmaya devam etmeliydi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

Nikalias

U Karanlığın örtüsü altında Nik, fark edilmeden manevra yapma konusunda fazlasıyla yetenekli olduğu bir rotadan dikkatlice ilerledi. Güvenli bir yere götürmekle yükümlü olduğu iki insanı da unutmamıştı ve neyse ki onların körelmiş duyuları ve nispeten gizlilikten yoksun olmaları gizli tahliye tüneline ulaşmakta sorun yaşıyoruz.

Karanlık sokakta, duvara rahatça yaslanmış bir figür gördü. Jakon ve Marlowe arkasından yavaşça yaklaşıyor gibiydiler ama Nik yabancıyı düşman değil dost olarak algıladı.

Caius onlar yaklaştığında gülümseyerek taştan sıyrıldı. Nik genç muhafızdan özellikle yardım istemişti, Faythe'ye karşı ne kadar misafirperver olduğunu gözlemlemişti. Ayrıca Caius, Faythe'nin aşağıdaki karanlık labirentten geçerek kasabaya girdiğini bilen çok az kişiden biriydi. Sadakati tartışılmazdı.

"Ekselansları." Hafifçe eğildi.

Nik, Faythe'nin arkadaşlarının huzurunda bu resmiyet karşısında garip bir şekilde daha fazla ürperdi. Zihin yeteneklerini geliştirmesine yardımcı olurken gerçek kimliğini saklayarak onu aylarca aldattığı için onu tam olarak affettiklerini sanmıyordu.

"Bunun için teşekkür ederim, Caius. Unutulmayacak," dedi minnetle ve elini omzuna koydu.

Genç muhafız mütevazı bir baş hareketiyle karşılık verdi ve eğilerek tahliye deliğinin üzerindeki ferforje mührü açtı.

Nik insanlara döndü ve onlara nasıl veda edeceğini bilemediği için biraz garip hissetti. Bu çok saçmaydı.

-O bir veliaht prensti, büyük bir tahtın varisiydi ama iki sıradan ölümlünün huzurunda utangaçtı. Boğazını temizledi ve doğruldu.

"Caius sizi yeraltı tünellerinden dışarı çıkaracak. Onunla güvende olursunuz."

Demirci önden gitmek için adım attı ama Nik merdivenden inmeden önünde durdu. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak ve acı tatlı bir minnettarlıkla.

Nik onlara daha fazla zaman verebilmeyi diledi.

Cevap vermedi. Faythe'yi daha sık görebileceklerine dair boş vaatlerde bulunamazdı, çünkü ona böyle bir hareketi sağlamak tamamen kendi elinde değildi. Küçük, sıkı bir gülümseme verdi ama Faythe'yi en temel hakkı olan özgürlüğünden mahrum bırakan babasına karşı bu kadar işe yaramaz hissettiği için yumrukları iki yanına kıvrıldı.

Marlowe çömeldi ve karanlık delikte gözden kayboldu. Jakon'a bakan Nik, onun çoktan düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatmış baktığını görünce neredeyse irkilecekti.

"Senden hoşlanmak istemedim ve hâlâ sana güvendiğimden emin değilim," dedi Jakon, tüm vücudunu bilinçsizce kullanarak Nik'e karşı üstünlük kurmaya çalışıyordu. Her ne kadar fae içgüdüleri meydan okuma imasıyla alevlense de, Nik'in cesaretinden dolayı insana hayranlık duyması gerekiyordu. "Ama Faythe sana güveniyor ve bu benim için yeterince iyi. O güçlü ama kırılmaz değil. İçeride ona göz kulak olmaya devam et, olur mu?" Ses tonu neredeyse yalvarır gibiydi, Nik'in anladığı kadarıyla kabadayılığında küçük bir dalgalanma vardı.

Jakon'un sormasına gerek yoktu. Nik, Faythe'nin güvenliğini sağlamak için riske atmayacağı hiçbir şey olmadığından emindi.

babasının acımasızlığı. İnsanın prensle ilgili çekincelerini dile getirmesine rağmen, Marlowe'la birlikte kendisi için en değerli olan tek şeyi koruması konusunda ona güvenmesini takdir ediyordu. Sadece Faythe'nin hayatını değil, rahatlıklarından ve dostluklarından uzak kaldığı sürece içsel refahını da.

"Her zaman," diye söz verdi Nik.

Ertesi sabah Nik'in babası onu erkenden çağırdı, çok az dinlendiği için çok sinirliydi.

Faythe'nin arkadaşlarını Caius'un becerikli ellerine teslim ettikten sonra Nik, tamamen kendi bilinçli kararıyla olmasa da Faythe'nin kapısının önünde bulmuştu kendini. Her ne kadar ikisinin de güvenliği için mesafeyi koruyarak ondan uzak durmaya çalışsa da, arkadaşlarından tekrar ayrılmak zorunda kaldığı için yıkılıp yıkılmadığını kontrol etmekten kendini alıkoyamadı.

Onu içeri davet ettiğinde tam tersi bir ruh hali içinde olduğunu görünce şaşırdı ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar kasabanın dışına çıkma izni alma planları hakkında konuştular. Kendine güveni ve cesareti Nik'in Faythe'de başından beri takdir ettiği bir şey olsa da, bunu babasına karşı çok fazla test ederse hayatını tehlikeye atacağından çekiniyordu. Ama onu bu davranışından vazgeçirmek mümkün değildi ve Nik'in tek yapabileceği kralın mantıklı düşünmesi için dua etmektir.

Nik, konsey odasına girerken muhafızları başıyla saygıyla selamladı.

Faythe'nin kaledeki ilk haftası boyunca Nik, muhafızların her birine gizlice giderek, saraylarındaki bilinmeyen insan telepat hakkında zihinlerini rahatlatmaya çalışmıştı. Onları Faythe'nin bir tehdit olmadığına ikna etmeyi umuyordu.

Kendi türünden bile olmayan yabancılarla dolu bir kalede en azından biraz hoş karşılandığını hissetmesine yardımcı olmak. Bazıları için işe yaramış gibi görünüyordu; kralın casus şefiyle ara sıra dostça sohbet ettiklerini gördü.

Oda, üzerinde sayaçlar ve tahta figürler bulunan bir haritanın başında duran babası ve her zamanki gibi birkaç muhafız dışında boştu.

"Beni mi görmek istediniz, baba?" Nik uzun masanın yarısında durdu ve krala hitap etmek için ayağa kalktı.

"Ah, evet. Gelecek hafta yapılacak krallar toplantısı için gerekli düzenlemeleri görüşmek istiyorum." Gözlerini haritadan ayırıp ona baktı. "Casus ustam için teklifler düşünüyordum."

Faythe'den bahsedilince Nik endişeyle kıpırdandı ama sessizce onun devam etmesini bekledi.

Kral birkaç adım atarak masanın başına geçti ve bir elini tahtının arkasına dayayıp kaşlarını çatarak kendi düşüncelerine daldı. "Onu üniformayla muhafızların yanında tutmak, diğer saraylarla ilişki kurmasına ve onların güvenini kazanmasına fırsat vermeyecektir. Birkaç toplantıda öğrenebileceği çok şey var," dedi ve parmağındaki mühür yüzüğüyle amaçsızca oynadı.

"Onun için ne öneriyorsun?" Nik heyecanlı bir bekleyişle sordu.

Kralın gözleri bir kez daha Nik'in gözleriyle buluştu; bir asır önce kahverenginin tüm tonlarını kovmuş olan simsiyahtı. Nik ilk başta bunu önemsemedi; belki de bu sadece bir ışık oyunuydu. Ama gözleriyle birlikte babasındaki içsel değişimi de fark etmekten geri kalmadı. Disiplin konusunda her zaman bu kadar sert ve planlarında bu kadar acımasız olmamıştı. Uzun zamandır, Nik'in sadece Büyük Savaşlar'ın artçı etkilerine bağlayabildiği, sonra da Nik'in annesi Kraliçe'yi kaybetmesine neden olan ek bir zalimlik katmanı vardı.

"Onu bir saray hanımı olarak sunma konusundaki düşüncelerinizi öğrenmek istedim."

Nik'in içgüdüğü bu fikre kahkaha atmak ya da alay etmekti, ancak bu, yanında bulunduğı kişı düşünöldüğünde son derece uygunsuz olurdu, bu yüzden iç çatışmasına rağmen yüzünü sakın tuttu.

"İlk gece bizimle yemek yiyecek, diğer mahkemeleri etkileyecek ve daha fazla bilgi almak için toplantılar dışında da onlarla iletişim kurmasını sağlayacak."

Bu akıllıca bir plandı ama göze batan bir sorun vardı: Faythe düşünceleri ve duygularıyla bir kalıp kadar düzdü. "Büyöleyici", Fae soylularının huzurunda ondan beklediğı şeyden çok uzaktı. Sessizce durup kralın istediğı bilgileri alması başka bir şeydi, farkında olmayan yabancı saray üyelerinin zihinlerini kurcalarken dışlarının arasından yalan söylemesini ve hoş görünmesini istemek bambaşka bir şeydi.

"İyi bir fikir olurdu ama korkarım ki mahkeme hayatı konusunda iyi eğitilmiş değil. Ve o bir insan. Bu yalanı uydurmak çok zor olabilir," dedi Nik temkinli bir şekilde.

"Ona öğreteceksin," diye cevap verdi Kral, Nik'in beklediğinden biraz daha neşeli bir şekilde, kendi parlak planından keyif aldığı belliydi. "Bu mükemmel bir kılıf. Ve uygun gördüğüm her gün pozisyonunun değışebileceğini ne size ne de ona hatırlatmama gerek yok."

Nik bu sözlerdeki tehdit imasını fark etmedi ve bunun sadece casusluk müdürüne yönelik olduğunu da düşünmedi. Bu onu hafif bir endişeyle sarstı. Kral, Faythe'yle olan ilişkileri hakkında onun söylediğinden daha fazlasını mı biliyordu?

"Elbette. Hazırlanmasını sağlayacağım ve eğer akıllıca bir şey yapmaya kalkışır, onu bizzat zincire vurarak size getireceğim," dedi elinden geldiğince kendinden emin bir şekilde.

Yeterince ikna edici olmuş olmalı ki kralın yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Mükemmel. Hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyorum."

Tam o sırada kapılar homurdanarak açıldı ve söz konusu casus şefi kapıdan içeri süzöldüğünde prensin kalbi küt küt atmaya başladı. Narin başörtüsünden leylak ve beyaz

Cüppesi peşinden sürüklendi ve krala hitap etmek için kendinden emin bir havayla içeri girdi. Nik onun sarayın ince ipekleri içindeki güzelliğine her zaman olduğu gibi hayran kalacaktı ama ziyaretinin amacını öğrendiğinde dehşete kapıldı.

"Sizinle konuşmam gerek, Majesteleri," diye iddialı konuşunca Nik'in sinirleri gerildi. Faythe dimdik durdu, selam bile vermedi.

Bu fark edilmedi değil. Kralın gözleri bu saygısızlık karşısında parladı.

"O zaman konuş," dedi alçak bir ses tonuyla, çoğu fae'nin tüylerini diken diken edecek bir ses tonuyla.

Nik, Faythe'nin uzun bir nefes alırken göğsünün genişlemesini izledi ve kendini en kötüsüne hazırladı.

"Şehir duvarlarının dışına çıkmak için serbest dolaşım istiyorum."

Soru değil. Bir rica değil. Casusluk ustasının cüretkârlığı karşısında ruhlar hepsine merhamet etti. Nik babasına bir bakış atmaya cesaret etti ve onun kısılmış gözlerindeki irkilmeyi yakaladı.

"Senin isteklerin beni ilgilendirmiyor," dedi basitçe. "Muhafızları atlatıp kaçmak için zihin hileleri kullanma riskine girmeyeceğim."

"Aylardır buradayım ve istediğiniz her şeyi yaptım. Kaçmak isteseydim bunu çoktan başarmış olurdum," dedi Faythe ve onu ses tonundaki öfke artışını fark edecek kadar iyi tanıyordu.

Tanrı yardımcıları olsun.

Kralın çenesi kızın küstahlığı karşısında esnedi. "Belki de sana ihtiyacım olmadığı zamanlarda seni zincire vurmalıyım, kızım." Kral ve casusluk ustası ölümcül bir irade savaşında karşı karşıya geldiklerinde odadaki hâkimiyeti arttı.

Nik, bir fae kralına karşı duracak kadar cesur olan bu insana hayranlık mı duymalıydı yoksa aptallığı ve kendi hayatını hiçe sayması yüzünden onu azarlamalı mıydı emin değildi.

"Beni en başından beri zincire vurabilirdiniz ama işbirliğim işinizi kolaylaştırıyor."

Nik onun meydan okuyan duruşu karşısında yere yığılabilirdi. Birkaç muhafız bile biraz kıpırdandı. Onları en çok kimin tedirgin ettiğinden emin değildi.

Kral yaslandığı sandalyeden kalktı ve yavaşça Faythe'ye doğru yürüdü. Faythe kendisine doğru yaklaşan karanlık güçten çekinmedi. Bunun yerine daha dik durdu ve çenesini kaldırdı.

Nik kıpırdamadı, yüksek sesle nefes almaya bile cesaret edemedi, herhangi bir müdahalenin çiftin patlaması için katalizör olmasından korkuyordu.

"Sadece benim merhametim sayesinde hayatta olduğunu unutuyorsun kızım. Yerin doldurulamaz değilsin." Kralın sesi alçak ve ölümcül bir şekilde gürledi.

Faythe, Nik'in babasına doğru bir adım attı ve Nik, kuzunun kendisini tek bir darbeyle öldürebilecek yırtıcıya pervasızca yaklaşmasına tepki olarak bir parça sarsıldı. "Öyle değil miyim?" diye küstahça meydan okudu ve Nik, bu zekâsıyla -ya da zekâsızlığıyla- ölümlü ömrünün yarısına kadar bile gelebilmiş olmasının bir mucize olacağını biliyordu.

Griffin oymalı kabzasıyla efsanevi Farrow Kılıcı olan kudretli kılıcına uzanıp onu tam oracıkta insanın üzerine indirmekten kaçınan babasının kolundaki kıpırtıyı fark etti. "Senden çok da farklı olmayan pek çok yetenekli Gecegezenim var. Bilgi daha yavaş bir hızda gelebilir, ancak acınası varlığınıza sona erdirmekte tereddüt etmeyeceğimi düşünerek hata yapmayın."

Faythe krala doğru bir adım daha attı ve Ruhlar'a lanet olsun, Nik masanın üzerinden atlayıp ikisinin arasına girmemek için bir elini önündeki masaya dayamak zorunda kaldı. "Evet, biliyorsun. Kendi oğlunuz bunun en güzel kanıtı," dedi ama gözlerini kraldan ayırmadı. "Ama Gecegezenleriniz düşmanlarınıza dokunmadan onları önünüzde diz çöktürebilir mi? Gözlerinizin önünde iradelerini bükebilirler mi? Sırları ve yalanları doğrudan Kral'ın ağzından ifşa edebilirler mi?"

aldatıcı mı?" Sanki krala söylediklerine karşı koyma şansı veriyormuş gibi başını eğdi. Tanrım, bu kadının daha önce hiç tanımadığı kadar cüretkâr bir cesareti vardı.

Kral cevap vermeyince devam etti. "Belki bir gösteri istersiniz. Kaptan başka bir gösteri için müsait mi?" Faythe odaya bir göz attı ve tüm muhafızlar ayaklarının üzerinde kayarak bakışlarını kaçırdı.

"Seni sırf bu küstahlığın için öldüreceğim kızım. Bana olan faydanı gözünde büyütme."

Nik babasının bu tehdide sadık kalacağından şüphe etmiyordu. Onun aklını başına getirmek istiyordu. Yüce Farrow Kralı'yla kavga etmek Faythe için aptallıkta yepyeni bir seviyeydi.

"Nasıl olsa senin elinde öleceğim. İster kuklanız olarak müebbet hapisle, ister kılıcınızla; benim için fark etmez."

İkili uzun bir süre karşı karşıya kaldı ve odada yükselen yoğun gerilimin ağırlığı ezici oldu.

Nik'in tam anlamıyla şok olmasına rağmen, kral önce kabul etti, ancak casusluk şefinden uzaklaşıp masanın başına geri dönerken yüzünün çatlaklarında hâlâ öfke kaynıyordu. Bir an için sessiz kaldı ve Nik babasının gözlerinin, sanki kafasının içinde dönen çarkları görebiliyormuş gibi parladığını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi Nik'i titreten sakın bir ses tonuyla. "Dış şehre girmenize izin verilecek."

Faythe şaşkınlıkla biraz gevşedi.

"Ama... üniformalı ve muhafız devriyesinin bir parçası olarak gideceksiniz."

Nik bu teklif karşısında başını babasına doğru çevirdi. Kral kendi kurnaz planına başıyla onay verdi.

"Evet, bu bizim yararımıza olabilir. Özgürlüğüne kavuşacaksın ve karşılığında insanlar da kendi türlerinden birine kale içinde böylesine cömert bir yer verildiği için minnettar olacaklar. Krallarına teşekkür edecekler ve dış kasabalarda söz sahibi olmadıklarını bilecekler.

Onlar için öyle olacaksın. Görünüşte," diye bitirdi hınzır bir gülümsemeyle.

Faythe'nin yüzüne, küçük dozdaki özgürlüğüne eklenen şartlar nedeniyle öfke yazılmıştı. Halkına bir yalan olarak gösterilecekti. Kralın insan tebaasının dertlerini ve acılarını dinlemeye hiç niyeti yoktu ama onun orada, kraliyet üniforması içinde bulunması, onları sessiz ve daha da itaatkâr tutmak için ihtiyaç duyduğu tüm iyiliği ona kazandıracaktı.

Faythe daha fazla itiraz etmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu ama neyse ki kraldan alabileceğinin en iyisinin bu olduğunu gördü ve bir kez başını salladı.

Babası muzaffer bir edayla sırttı ama "Güzel. Şimdi, yeteneklerinin o kibirli ağzına değmediğine karar vermeden önce gözümün önünden kaybol."

Casus şefi topuklarının üzerinde dönerken ve muhafızlar gitmesi için kapıları açarken Nik'e tereddüt etmedi, hatta bakmadı bile. Nik bu onaylama eksikliğini ciddiye almadı. Kadın gözden kaybolur kaybolmaz fiziksel olarak rahatlardı ve Faythe koridora ilk adımını attığından beri korku ve beklenti içinde acı verici bir şekilde kaskatı kesildiğini fark etti.

"Önümüzdeki hafta için yeni rolünü ona bildirmek üzere sizi yalnız bırakayım."

Nik, kralın sesini duyunca onun siyah gözleriyle karşılaştı.

"Kendisiyle konuşulmadıkça konuşmayacak. O dilini tutacak ve bir daha kendi mahkememde beni baltalama şansı bulamayacak," dedi Nik'in Faythe için olduğu kadar kendisi için de olduğunu bildiği ölümcül bir uyarıyla. Eğer çizgiyi aşarsa, bu onun sorunu ve yüzleşmesi gereken cezası olacaktı.

Veliaht Prens zorlukla yutkundu ama babasına anlayışla başını salladı. Ruhların Faythe'nin içinde sonsuza dek yanan ateşi ehlileştiremeyeceğini bilse de.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

Faythe

T Yüksek Farrow Kralı'yla yüzleşmesinin ertesi günü Faythe, Tauria'yla birlikte kale bahçelerinde yürüyüşe çıkmış, kazandığı küçük zaferle ü z e r i n d e n bir yük kalkmış gibi hissetmişti. Kralın koşulları hâlâ kalbine başka bir kontrol hançeri saplıyordu. Nihai çıkarı için çalışmadan hiçbir şey vermedi. Arkadaşlarını duvarın ötesinde görmenin bedeli, yürüyen bir yalan, sahte bir paravan olarak şehrin dışında devriye gezmeye boyun eğmek, kralın cömert ve hayatlarını önemseyen biri olduğuna onları inandırmaktı, oysa hepsinin dışarıda yok olmasına izin verecekti duvarlar bir saldırı karşısında sığınak sağlamaktan daha iyidir.

Kralla yüzleşmek tehlikeli bir kumardı; bu kumardan kurtulabileceğinden gerçekten emin değildi. Ama saf, pervasız bir delilik eylemiyle sonunda patladı ve kaybettiği sesinin bir kısmını geri almak için sonuçlarına katlandı.

Koğuşun yanındaki bozulmamış taş patikalarda yavaşça yürürken acı hava yanaklarını ısırdı. Güzel ve bakımlı olmasına rağmen bahçeler Ebedi Orman'la kıyaslanamazdı. Faythe şu anda karşılaştığı her doğa parçasında çimlerin daha soluk, çiçeklerin daha az açmış ve suyun daha bulanık olduğunu fark etmekten kendini alamıyordu.

Kendini Nik'le birlikte sık sık gittiği yeri özlerken buldu. Burası en çok özlediği kaygısız, güvenli, gözlerden uzak, tamamen ve bütünüyle kendisi olmakta özgür olduğu bir yerdi. O anları tekrar yaşama özlemiyle kalbi sızladı. Akılsızca bir elini pelerinin altına sokarak orada duran altın yıldız kolyeyi kavradı.

"Prens'ten sanırım?" Tauria'nın şarkılı sesi onu düşüncelerinden uyandırdı.

Faythe'nin kolyesini kastettiğini anlaması bir anını aldı ve yanakları kızardı. Kolyeyi bırakarak başını salladı. "Doğum günüm için bir hediye."

Gardiyan sıcak bir şekilde gülümsedi. "Onun kalbine sahipsin, biliyor musun?" dedi kayıtsızca.

Faythe, Tauria'nın pürüzsüz bronz yüzünde bir parça hüznün sezinlemişti ama Tauria, Faythe'nin merakını dizginlemesi ve kıskançlığını suçluluk duygusuyla yatıştırması gereken zamanlarda Nik'le aralarında hiçbir zaman romantik bir geçmiş olmadığında ısrar etmişti.

Faythe, "Aramızda kesinlikle bir bağ var," dedi.

Tauria'nın saray hayatı, onu soyluların huzurunda gerçek duygularını gizlemek için maske takma ustası yapmıştı ama Faythe onu ele veren hafif seğirmeleri fark etmişti. Hoşuna gitmeyen bir şey duyduğunda bakışlarını bir saniyeliğine kaçırmaması da bunlardan biriydi.

"Ama arkadaşlarım Jakon ve Marlowe ile aramdaki bağ da aynı." diye ekledi.

Tauria'nın dudakları biraz yukarı kıvrıldı ama mutluluktan değil. "Güvenebileceğin arkadaşların olduğu için şanslısın. Saray hayatı yalnızlık getirebilir. Hangi lord ve leydinin beni kendim için mi yoksa kralın vesayeti altında olduğum için mi tanımak istediğinden asla emin olamıyorum." Alnındaki mükemmel altın rengi ten bastırılmış bir hüznle kırıştı.

Bu Faythe'yi suçluluk duygusuyla doldurdu. Kalede geçirdiği tüm zamanı kendi talihsizliğinden şikayet ederek geçirmiş ve Tauria gibi biri için hayatın ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti

Kralın yönetimi altında her gün acı çeken. Dışarıdan bakıldığında her şeye sahipmiş gibi görünen bir evlatlık, bir prenses: güzellik, lüks, kralın gözdesi. Faythe, hayatın emeğinin meyveleri, yani yol boyunca kurulan gerçek bağlantılar olmadan bunların hiçbir anlam ifade etmediğini kimsenin fark etmediğini düşündü.

"Benim içimde her zaman bir dostun olduğunu biliyorsun," dedi Faythe ve her kelimesinde ciddiydi.

Tauria takdirle gülümsedi. "Sende bir şeyler var Faythe. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bu bana hepimiz için umut veriyor."

Faythe bu saçma iltifata gülmek üzereydi ama Tauria'nın yüzündeki vahşete bir kez bakınca gergin gülümsemesi kayboldu. Arayan kahverengi gözleri onu neredeyse transa sokacaktı ve yürümeyi bıraktıklarını fark etti.

Faythe utancından bakışlarını kaçırarak, "Ben sadece zorba bir kralın casus şefiyim," dedi.

"Hayır. Sen çok daha fazlasısın ve onun seni kırmasına izin veremezsin."

Faythe koğuyla ilk konuştuğu andan itibaren, kaderinin kralla mühürlendiği o gece balkonda, Tauria'nın herkesi kandırdığı gibi basit, kibar bir saray hanımı olmadığını biliyordu. Masum güzelliğinin ardında hiç kimseye boyun eğmeyen, krallığının kendisine geri verildiğini ve ailesinin intikamının alındığını görmek için hiçbir şeyden kaçınmayan azılı bir savaşçı vardı. Bir asır önce krallığının fethedildiği ve ailesinin katledildiği o karanlık günleri ya da sığınacak bir yer bulmak için High Farrow'a nasıl ulaştığını Faythe'ye henüz açmamıştı. Ama Faythe bunca yıl sonra koğuşun peşini bırakmayan bu hikâyeyi anlatması için onu zorlamadı.

Boğazını temizledi ve kolunu Tauria'nınkiyle birleştirdi, böylece rahat yürüyüşlerine devam edebildiler. "Bana Fenstead'den biraz daha bahset," dedi konuşmayı kendinden uzaklaştırmak için.

Tauria evinden bahsedilince gülümsedi ve toprakların güzelliği ile ilgili sürükleyici bir tasvire başladı.

insanların harikaları. Burası çok daha açık tepeleri ve ormanları olan kırsal bir krallıktı ve bu da geyik ambleminin daha da uygun görünmesini sağlıyordu. Halkından ve anavatanından bahsederken gardiyanın yüzü aydınlık ve coşkuyla parlıyordu.

"Umarım bir gün görme şansın olur," diyerek gözyaşlarını tutamadı.

Faythe ona zayıf bir gülümseme verdi ama Tauria'nın gözlerindeki hüznün parıltısı bile onun hüsnükuruntu içinde olduğunu ele veriyordu. Ölümlü bir ömrü olan Faythe'nin, prensesin krallığını ve tahtını geri aldığı günü görmesi pek olası değildi.

Daha önce hiç insan bedeninin ona yeteceğinden daha fazla yıl geçirmeyi arzulamamıştı. Ama şimdi, kendisi kırlaşıp zayıflarken gençliklerini koruyacak iki arkadaşı varken, onlardan ayrılma düşüncesi midesini bulandırıyordu. Zamanın kötü laneti sayesinde Nik ve Tauria'nın hayatlarında kaçıracağı o kadar çok şey olacaktı ki.

Onun üzüntüsünü fark eden gardiyan omzunu dürttü. "Şunu izle."

Faythe'nin gözleri, Tauria'nın kışın etkisiyle çıplak kalmış donuk çallara doğru süzülüp narin elini onlara doğru kaldırmasını izledi. Parmak uçlarının hemen altında, eğri büğrü kahverengi dallardan floresan yeşili bir sap uzandı ve tomurcuğundan bembeyaz bir gül açtı. Tauria onu çalının kasvetinden aldı ve dikensiz gülü huşu içinde alan Faythe'ye uzattı.

Tauria elemental büyü konusunda olağanüstü yetenekliydi, etrafındaki havaya hükmetme yeteneğine sahip bir Rüzgârkıran'dı ama aynı zamanda annesinin Florakinetik yeteneğinin bir kısmını da miras almıştı ve doğayı kolayca manipüle edebiliyordu.

Faythe mükemmel bir şekilde açmış çiçeğe hayranlıkla bakarak, "Yeteneğimi seninkiyle her gün takas edebilirim," dedi.

"Zihin kontrolü için mi? Anlaştık."

Faythe kıkırdadı ve bahçelerin etrafındaki yürüyüşün geri kalanında kol kola girdiler.

Güneş, alacakaranlık geceyi karşılamadan önce kısacık ışınlarından son bir dalgayla kusursuz beyaz binaların arkasına düşmeye başlayana kadar amaçsızca sohbet ederek tembelce yürüdüler. Hava onları titreten bir sıcaklığa düşmüştü ve Faythe ne kadar zaman geçtiğine şaşırırmıştı. Bu sıradan dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşıladı. Duvarın ötesindeki sarışın arkadaşında özlediği bir duyguydu bu.

Tekrar içeri girip ısındıklarında Faythe, "Gitmem gerek, bu gece şehir dışı devriyesiyle yola çıkıyorum," dedi.

Gündüz ve gece devriyelerinin her gün tam olarak ne zaman ayrılacağını öğrenmek için hiç vakit kaybetmedi ve evini tekrar görmek için ilk fırsatta atladı. Her görevin tam olarak kime verileceğini not etti. Nöbetçilerden birkaçı ona diğerlerinden daha dostça davranıyordu ve arkadaşlarını görmek için gruptan ayrılma planları vardı.

"Ben de gelebilir miyim?" Tauria heyecanla sordu.

Faythe gardiyanın hevesi karşısında kaşlarını kaldırdı, onun kasvetli kasabayla en ufak bir şekilde ilgilenmesini beklemiyordu.

"Lütfen mi? Şehir surlarının dışına neredeyse hiç çıkamıyorum."

Tauria'nın herhangi bir şey için Faythe'den izin istemesi saçma bir düşünceydi. Hatta nasıl cevap vereceğini bilemediği için kendini aptal gibi hissediyordu çünkü bir prensese ne yapacağını söylemek tam olarak onun yetkisinde değildi.

Faythe bunu düşündüğü için bile kendinden nefret etti ve "Kralın aldırmayacağından emin misin?" derken yüzünü buruşturdu.

Gardiyan küçümseyici bir el salladı. "O benim bekçim değil. Zaten nerede olduğumu da pek takip etmiyor."

Faythe, veliaht ile kral arasındaki ilişkiyi tam olarak bilmiyordu ya da Orlon gibi soğuk kalpli bir erkeğin neden yabancı prensese sığınma teklif etmekle kalmayıp onu her zaman yanında olması için veliahtı olarak görevlendirdiğini

zamanlar. Belki de Yüce Farrow Kralı'nın Faythe'nin yargılamaması gereken daha fazla katmanı vardı.

"Üniformamı değiştirmem gerekiyor," diye homurdandı isteksizce. "Bir saat içinde odamda buluşalım mı?"

Tauria sevinçle ciyakladı, topuğunun üzerinde dönmeden önce hızlıca başını salladı ve neredeyse sıçrayarak koridordan kamarasına doğru ilerledi.

Faythe, kız gözden kaybolana kadar sessiz salonda durdu. Özgürlük anlaşmasını tehlikeye atma ihtimaline karşı onun katılmasına izin verme konusunda biraz endişeliydi. Ama o kimdi ki -ya da kral- yetişkin bir fae'ye, bir kraliyet fae'sine nereye gidip gidemeyeceğini söyleyecekti?

Üniforma ceketinin son düğmesini de ilikleyen Faythe, şehir dışındaki küçük kulübesini yeniden görecektir olmanın heyecanı ile sersemlemişti. Kaledeki yaşam alanları cömertti ve geniş alan ve yumuşak mobilyalar konusunda hiçbir şikayeti yoktu. Buna rağmen büyük, pelüş yatağa alışması biraz zaman almıştı. Jakon'la paylaştığı ahşap konutun sıkışık ve garip düzenini garip bir şekilde özlemişti. En çok da, uyumadan önce Jakon'un nefesinin ve yumuşak horultularının verdiği rahatlatıcı gece konforunu özlemişti. Şatodaki ilk haftalarında, yalnız odalarının yeni durgunluğuna ve sessizliğine alışmaya çalışırken birçok acı dolu huzursuz gece geçirmişti.

Kralın renklerine bürünmüş bir halde aynada kendine bakan Faythe, arkadaşlarını göreceği için aptalca bir gerginlik hissetmekten kendini alamadı. Taçlı bir iblise hizmet etmekten gurur duyuyormuş gibi etrafta caka satması hakkında ne düşüneceklerdi?

Kendini toparlayıp gitmek için cesaretini kaybedmeden kapısı çalındı. Faythe içeri girmesi için seslendi, kapıda bir kişi yerine başka bir kişi görünce iki kez

Aynanın yansımasında yatak odasına giren iki kişiyi gördü. Kaşlarını kaldırarak, kendisinininkine benzer bir kıyafet giymiş olan Nik'e baktı, tıpkı bir kraliyet muhafızı gibi. Tam Nik'e neden burada olduğunu soracaktı ki Tauria onu bu zahmetten kurtardı.

"Koridorda yanımdan geçti ve ona bu geceden bahsettim. O da gelmekte ısrar etti," diye açıkladı utangaç bir tavırla.

Faythe kollarını kavuşturdu. "Duvarların dışında görünmene izin verilmediğini sanıyordum?" Kasabanın dışındaki karşılaşmalarında neden her zaman bu kadar ketum davrandığına dair bahanesini hatırlayarak kaşlarını kaldırdı. Keşke o zaman gizlenmesinin gerçek sebebinin ne olduğunu bilseydi.

"Ben kendim olarak gitmiyorum. Babamın bildiği kadarıyla Vixon hâlâ devriye geziyor ve ben sadece rahatsızım." Yaramazca sırttı. "Dış kasabanın kırsal manzarasını özleyen tek kişi sen değilsin. Şehir içi biraz klostrofobik olabiliyor."

Alay etse de Faythe onun sadece kendisine ve Tauria'ya göz kulak olmak için gelmekte ısrar ettiğini biliyordu. Onun aşırı korumacılığının prensese de sevecen bir şekilde yayıldığını fark etti. Bazen Nik'in Tauria'ya bakışı, prenses görsün ya da görmesin, Faythe'nin midesine bir hüznün düşüren bir derinliğe sahipti. Bu çirkin duygunun yerleşmesine asla fırsat vermedi.

"Demek Vixon'a seni koruması için para verdin," diye bitirdi sözlerini. Cevap olarak sırtması ihtiyacı olan tek onaydı. Faythe ofladı. "Bu numarayı kesinlikle daha önce de kullandın. En azından artık yaz gündönümü şenlik ateşlerine nasıl gittiğini biliyorum." Tauria'nın dudakları şaşkınlıkla aralanırken Faythe ona şakacı ve suçlayıcı bir bakış fırlattı. Belli ki prens, en yakın arkadaşının bile bildiğinden çok daha kurnaz ve gizemliydi.

Nik insan kasabasına girip keşfedilmeden kalmak için büyük bir risk almıştı. Faythe onun neden bunu yapmayacağını anlıyordu.

Yakalanması halinde onu da töhmet altında bırakma riskini göze alarak, bu özel maskaralıklar hakkında koğuşa sırrını açtı.

Yüzündeki sapkınlık Faythe'nin ağzının eğlenerek seğirmesine neden oldu.

"Bu özellikle zordu. Şatodaki gündönümü balosundan kaçmak ve kimsenin beni aramaya gelmemesi için mükemmel bir bahane bulmam gerekiyordu." Gözlerini hızla kaçırırken yanakları gül rengine kızaran koğuşa neşeli bir sırıtış fırlattı.

"Dışarıda o kadar da önemli bir şey yok. İkinizin de neden rahatsız olduğunu anlamıyorum." Faythe bir omzunda kralın kanatlı Griffin mührünü taşıyan, hapishane kıyafetinin bir uzantısı olan koyu mavi pelerinini eline aldı.

"Macera senin yaptığın şeydir Faythe," diye espri yaptı Nik. Gözlerini devirerek alaycı bir coşkuyla cevap verdi ve yanlarından geçip kapıdan çıktı. "O zaman şehrin dışındaki büyük macera bizi bekliyor."

Diğer iki gece nöbetçisi Caius ve Tres ile hizmetkârların çıkışında karşılaştılar. Prensi ve muhafızı görünce her ikisinin de yüzü kızardı.

"Sessiz olun. Gidelim," diye talimat verdi Nik, tartışmaya yer bırakmadan.

İkisi de tereddüt etti, belli ki kral ekledikleri parti üyelerini öğrenirse nasıl bir ceza alacaklarını tartışıyorlardı. Ancak prensin sert yüzüne bir bakış attıktan sonra başlarını salladılar.

Nik, Tauria'yla birlikte diğer muhafızlara fark ettirmeden şehirden nasıl çıkacaklarına dair bir plan yapmıştı bile: Yeraltı labirentinden geçerek. Faythe daha önce sadece bir kez -Jakon'la birlikte kaleye sızıp Marlowe'un hayatını kurtarmak için yaptıkları pervasızca başarısız girişimde- geçmeye cesaret ettiği karanlık, acımasız geçitleri hatırlayınca ürperdi. Kendisini Netherlord'un hizmetine sokan küstah planı yüzünden kendini tokatlamak istedi.

Nik ve Tauria pelerinlerinin kapüşonlarını yukarı kaldırıp başlarını öne eğerek devriyenin biraz gerisinde kaldılar.

Yan kapıdan geçtikten sonra, ikisi de göze çarpmayan bir yoldan gitmek için ayrıldılar. Dış kasabanın güvenliğine ulaştıklarında tekrar birleşeceklerdi.

Faythe, Caius'u yakından takip ederek şehrin dışındaki ana caddeye saptı. Ancak şimdi endişeyle dolup taşıdığını hissediyordu. Bilinçsizce pelerininin tokasını düzeltti, kraliyet mavisinin selinin fazlasıyla farkındaydı. Kulaklarının yuvarlak hatlarıyla birleşince, bembeyaz binaların harcı bile onu yargılıyormuş gibi hissetti.

Şehir içi sokaklarda ilerlerken hepsi sessiz kaldı ve Faythe bunun için minnettardı. Göz korkutucu yükseklikteki evlerin boyunu ölçmek için boynunu eğdiğinde boğazı korkunç bir şekilde kurudu. Bu pırıl pırıl şehre sadece uzaktan hayranlık duymuştu ve hayatı boyunca pürüzsüz yollarda bu kadar rahat yürüyebileceğini hiç düşünmemişti. Hayranlığı sinirlerini bir an için yatıştırdı. İnsan kasabasının engebeli, sert Arnavut kaldırımli sokaklarının tam aksine, buradaki zemin düz ve temizdi. Neredeyse süzülüyormuş gibi hissediyordu.

Arada sırada, muhteşem güzelliği görmek için yavaşladıktan sonra muhafızlara yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kalıyordu. Yanlarından geçtikleri birkaç fae'ye dikkat etmemeye çalışsa da merakı onu ele geçirdi ve onların buruşuk, hoşnutsuz ve şaşkın bakışlarını her yakaladığında kendinden emin duruşunun bozulduğunu hissetti. Bu durum Faythe'ye kendini korkunç derecede yersiz hissettirdi. Mavi kıyafetinden sıyrılıp rüzgârın içinde kaybolmak istiyordu.

Binaların kenarlarındaki süslü, yüzen beyaz sepetlerde dans eden titrek lapis alevlerini fark etti - aylar önce ateşin belirsiz rengini ilk gördüğünde tuhaf bir şekilde çekici bulmuştu. Başını Caius'a çevirdi.

"Ateş nasıl mavi yanar?"

Sepetlere bir göz attı. Sanki çok bariz bir şeymiş gibi, "Ateş Kalkanları," dedi. "Onlar alevler yaratarak

ama yanmaya devam etmek için odun ya da kömüre ihtiyaç duymazlar. Emirleri olmadan dışarı çıkmazlar."

Faythe, ateş elementi yeteneğine sahip olanların yarattığı sonsuz alevlere merakla bir kaşını kaldırdı. Keşfettiği her yeni yetenekten etkilenererek kaç farklı yetenek olduğunu merak etti. Bu büyü ve mükemmel heykeller şehrinde kaybolmuştu. En ufak bir boya lekesi yoktu ve tertemiz yürüyüş yollarında atılmış sandıklar ya da yersiz hiçbir şey yoktu. Çok güzeldi... ama yapaydı.

Duvara ulaşp kemerin altından geçtiklerinde, sanki biri tüm ışıkları söndürmüş ve geriye sadece kasvetli, yırtık pırtık kahverengi kasabanın donukluğu kalmıştı. Ancak bu durum, ıslıl ıslıl parlayan yıldızların karanlık gökyüzünde rekabet etmeden güvenle parlamasına izin veriyordu. Onların altında, Faythe parlaklıktaki değişikliğe alışmak için birkaç kez gözlerini kırptırmak zorunda kaldı. Kasvetli kasabasının ne kadar soğuk ve köhne olduğunu hiç fark etmemişti. Hüzünlü, yıpranmış binalar ve meşalelerin turuncu ışıltısı, kıyaslandığında daha da yoksul görünmesine neden oluyordu. Şehirdeki gibi yüksek ve gösterişli değildi ama onu evine davet eden mütevazı bir sıcaklığı ve konforu vardı.

Faythe ve iki muhafız, büyüdüğü nostaljik sokaklarda ilerlerken yine sessizliğe büründüler; biri görüşünü elinden alırsa yolunu bulabileceğinden emindi. Nik ve Tauria'nın yeraltı yolunu kullandıkları için ne kadar geride olduklarını bilmiyordu ama onların ortaya çıkmasını beklerken sakinliğini korudu.

"Burada genellikle ne yaparsın?" diye sordu Caius'a, engebeli patikalardan geçerken meraktan.

"Tur atmak zorundayız. Çoğunlukla şehrin ana kısımlarını kontrol eder, her şeyin yolunda olduğundan emin oluruz. Genellikle öyledir ve oldukça sıkıcı olabilir," diye basitçe cevap verdi.

Caius onun sorularını yargılamadan ya da sinirlendirmeden harika bir şekilde yanıtlıyordu. Etrafında rahat hissetti

Ona karşı olan dostluğunun, yapabileceklerinden korktuğu ya da kralın gözündeki statüsünden dolayı sahte olmadığını biliyordu. Samimiydi ve muhafızlar arasında onun sinirlerini nasıl yatıştıracağını bilen bir arkadaş olarak çok değerliydi.

Keskin bir ıslık Faythe'yi olduğu yerde durdurdu. Sarsılarak solundaki sokağa doğru baktı. Nik'in gözleri parlıyordu, gülümsemesi onun bariz korkusuyla eğleniyordu. Nik ve Tauria gölgelerin arasından çıkıp onlara katıldığında Faythe sinirle Nik'in koluna vurmaktan kaçındı.

Prens muhafızlara döndü. "Siz ikiniz görevlerinizi yerine getirin. Çok uzakta olmayacağız ve geri dönme zamanı geldiğinde sizi bulacağız."

Caius'un gözleri Nik ile Faythe arasında gidip geliyordu ve Faythe onun itiraz etmek istediğini görebiliyordu. Muhtemelen ona her zaman göz kulak olması için kesin emir almıştı. Faythe o zaman Nik'in varlığı için Ruhlara teşekkür etti. Nik onun niyetinin devriyeden ayrılıp arkadaşlarını aramak olduğunu biliyordu ve onun etkisi Faythe'nin omuzlarından ikna etme görevini aldı. Neyse ki Caius hiçbir şey söylemedi ve başıyla kısa bir anlayış işareti yaptı.

Faythe kendisine tanınan değerli zamanı boşa harcamadı. Caius ve Tres düz devam ederken, o da prens ve muhafızıyla birlikte sağındaki sokağa girmek için topuklarının üzerinde döndü. Birkaç dakika içinde hedefine ulaşan Faythe, kulübenin tanıdık çarpık kahverengi kapısının önünde durdu, kalbi sinirden ıldırımış bir halde ellerini ovuşturuyordu.

"Sorun nedir?" Nik usulca sordu.

Nasıl cevap vereceğinden emin değildi, bir anda garip bir şekilde yabancı hissettiği evini görmenin verdiği sevinç ve hüznün karışımına kapılmıştı. Sonra, içeride mutlu bir şekilde hayatlarını sürdüren iki arkadaşını düşündü ve bu çelimsiz yapıya en son adım atan kişiden tamamen farklı bir kişi olarak bir gardiyan üniforması giyerek içeri dalmak üzereyken, onu buraya getirdiği için kendini suçlu hissettiğini fark etti.

hayatının karmaşasını kapılarına kadar getirdi. Onsuz da gayet sıradan ve tatmin edici bir hayat yaşayabilirlerdi. Onu buraya getiren Faythe'nin kendi bencilliği idi.

"Bu bir hataydı," diye mırıldandı sessizce. Gitmek için döndü ama Nik onu omuzlarından yakaladı.

"Ne düşündüğünü bilmek için senin yeteneğine ihtiyacım yok Faythe. Bu seçimi onlardan alma."

Prens yeşil bakışlarıyla karşılaştığında ve arkasındaki kararlılığı gördüğünde gözyaşları gözlerini ısırdı. Prens onun kendini yok etmesine izin vermeyecekti.

"Daha iyisini hak ediyorlar."

Nik başını salladı. "Onların yanında olacak ve onlar için savaştacak bir arkadaşı hak ediyorlar. Ve sen de bu gece buraya gelerek bunu yapıyorsun." Ellerini çekti ve böylece onu kendi seçimini yapması için yalnız bıraktı.

Faythe Tauria'ya bir bakış attı, o da sıcak bir cesaretlendirme gülümsemesiyle karşılık verdi. "Onlardan bu kadar çok bahsettiğin için onları zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum. Artık burada olduğumuza göre yüz yüze tanışmamak yazık olur," diye düşündü hafifçe, ama yine de kararı Faythe'nin ellerine bırakacak şekilde, herhangi bir yargıda bulunmadan.

Sinmeyecekti ve aynı kararlı anda Faythe, Marlowe ve Jakon için en iyisinin ne olduğunu bildiğine dair tüm düşünceleri bir kenara bıraktı. Eğer onun karmaşası ve draması olmadan daha iyi olacaklarına karar verirlerse, hayatlarını onsuz sürdürme tercihlerine saygı duyacaktı. Ta ki onlar söz verene kadar...

Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru döndü, soğukkanlılığını kaybetmeden önce parmak eklemlerini tahtaya iki kez vurdu. Kapıyı çalmak garip gelmişti ama aynı zamanda burası artık onun evi değildi. Beklentiyle titriyordu, içindeki korkak onu duygusal stresten kurtarmak için evde bile olmadıklarını umuyordu. Sonra ön kapının gıcırdayan menteşelerinin değişmeyen sesi, en sevdiği arkadaşının dağınık kahverengi saçlarını ortaya çıkardı.

Jakon sersemlemiş bir halde sessiz kaldı ve acı dolu birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. Faythe eşğin dışında bekledi, Jakon'a kıyafetini ve arkadaşlarını görünce onu reddetme şansı verdi. Bunun yerine, Faythe'nin eline uzandı ve onu kulübenin içinde sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Ondandır küçük bir rahatlama sesi geldi ve Faythe onun şefkatinin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

"Faythe?"

Marlowe'un cıvıltılı sesiyle Faythe gözlerini açıp yatak odasından çıkan okyanus mavisi gözbebeklerine baktı. Marlowe'un gülümsemesi sıcaktı ve kucaklaştıklarında Faythe'nin son kasvetli konuşmalarından sonra onu görme konusundaki gerginliği azaldı.

Ayrıldıklarında "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Faythe arkasından dışarıda kalan iki fae'ye baktı. Çabucak onları içeri çağırdı ve hepsi kulübenin içine doğru ilerlerken onlar da buna uydular. Küçük ön oda hepsini alacak kadar geniş değildi.

"Nik'i tanıyorsun. Bu da Tauria." Faythe onları tanıştırdı.

"İkiniz hakkında çok şey duydum," dedi gardiyan. Sonra özellikle Marlowe'a baktı. "Oldukça etkileyici bir kadına benziyorsunuz."

Demirci kıpkırmızı kızardı ve Faythe'ye suçlayıcı bir bakış fırlattı. O ise sadece utangaç bir tavırla omuz silkti. Faythe'nin Marlowe'un pek çok yeteneğinden ve engin bilgisinden övgüyle bahsettiği doğrudur.

"Ben de sizin hakkınızda çok şey duydum," dedi Marlowe çekingen bir sesle, daha önce bırakın bir prensesi, bir fae dışisinin karşısına bile çıkmamıştı. "Biraz çay yapayım. Daha fazlasını duymak isterim. Faythe detaylar konusunda biraz kısır."

İkisi zarif mutfağa geçtiler ve Faythe'nin kalbi odadaki herkesi görünce ısındı

-Kırılmaz arkadaş çevresi. Aile. O baktı

Jakon'un kraliyet mavisi resmi kıyafetini incelediğini fark edince endişeyle yerinden kayarak aşağıya baktı.

"Buraya gelebilmenin bir koşulu." Onun sözsüz yargısı karşısında kendini açıklama ihtiyacı hissetti.

Arkadaşı hüznle gülümsedi. "Sana en çok kırmızı ya da yeşilin yakıştığını düşünmüşümdür hep ama sanırım mavi de olur," diye şakacı bir şekilde düşündü ve Faythe rahatlardı, bu yüzden ona karşı herhangi bir kızgınlık beslemiyordu. "Keşke o piç kurusuna bağlı olmak zorunda olmasaydın." Jakon durakladı, Nik'e bir bakış fırlattı ve hızlıca bir özür mırıldandı.

Prensın çenesi gerildi ama babasına, krallarına hakaret ettiği için onu azarlayacak bir şey söylemedi.

Faythe uzandı ve Jakon'un üst kolunu sıktı. "Bu sadece bir iş. Bana iyi davranılıyor," diyerek onu rahatlattı, her ne kadar gerçekte ne için kullanıldığını küçümsemek içini burksa da.

Jakon her şeyi biliyordu ama bu konuyu hiç açmadığı ya da onu nasıl sessiz bir düşünce davetsiz misafiri olduğundan bahsettirmedığı için memnundu. Doğum günü gecesi ona, kralın elinde ne yapmak zorunda kalırsa kalsın, onun hakkında asla farklı düşünmeyeceğini açıkça belirtmişti. Bu büyük bir rahatlamaydı, ama aynı zamanda korkunç bir şekilde lanetleyiciydi, çünkü düşünülemez bir şey yapmaya zorlanırsa sözlerinin önleyici bir bağışlama olduğunu hissetti.

Masaya doğru birkaç adım atmak için döndüklerinde Faythe, Jakon'un elini karnının üzerinde tutmadan önce nefes aldığını duydu. Sert duruşu acı çektiğinin kesin bir göstergesiydi. Yüzü buruştu ama hiçbir şey söylemedi.

Faythe ve Tauria mutfakta Marlowe ve Jakon'un karşısındaki küçük tezgâha yerleştiler. Nik ayakta durmuş, arkasındaki tezgâha yaslanmıştı; bunun başlıca nedeni zaten kalabalık olan tezgâhta yeterince yer olmamasıydı ama kendine ait bir tarafı olsa bile Faythe onun bacaklarını zayıf masanın altına zor sokacağını biliyordu.

Beşi yaklaşık bir saat boyunca sohbet edip birbirlerinin hayatlarından haberdar oldular ve Faythe bu normallikın tadını çıkardı. Arkadaşlarının her iki tarafının da, fae ve insanların, bu kadar iyi anlaştığını görmek kalbini ısıttı. Onları farklı kılan her şeyi unutmak kolaydı: zenginlik, statü, g, duruş. Tam burada, kulübede herkes eşitti ve bu ona toprakların bir gün ne olabileceğine dair yeni bir umut ışığı verdi.

Faythe, Marlowe'un son zamanlarda birlikte çalıştığı bir mşteriyile ilgili anlattığı hikâyeyi dinliyordu ki Nik'in arkasından geçtiğini duydu.

"Tauria, sorun ne?" Sesi yumuşak ama endişeliydi ve bir anda onun yanında, omzunda bir el ile ona bakıyordu.

Faythe'nin gözleri kaşlarını çatmış olan gardiyana takıldı.

"Bunu duymuyor musun?"

Diğerleri birbirlerine soru sorarcasına bakarken şaşkınlıklarını gizleyemediler. "Neyi duydunuz?" diyen Faythe oldu.

Gardiyan bakışlarını Faythe'ye kaydırdı. "Fısıldar gibi... ama kelimeleri çıkaramıyorum."

Faythe gözlerini Nik'e kaldırdı, onun endişesi daha da artmıştı. O da omuz silkti, Tauria'ya neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hiçbir şey duymuyoruz," diye herkes adına cevap verdi.

Tauria keskin bir nefes aldı, sonra gözlerini kapadı ve sanki uzaktaki bir sese uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. Nik onun yanına çömeldi ve ellerinden birini tuttu. Yakınlıklarını ve prensin ona olan ilgisini fark eden Faythe göğsündeki sıkışmayı görmezden gelmek için çaba sarf etti. Kıskaçlıktan değil, batan bir yalnızlıktan.

Tauria gözlerini tekrar açtığında ve söylediği sonraki üç kelime odanın sıcaklığını soğuttuğunda kök salma şansı bulamadı. "Ebedi Orman."

Faythe'nin gözleri büyüdü ve Tauria'dan uzaklaştı. Gardiyan doğrudan ona bakmak için başını çevirdi-

Bu da sinirlerini daha da bozdu. Önce Marlowe'a, sonra da Nik'e hızlıca bir bakış fırlattı; daha önce Ebedi Orman'da onunla birlikte bulunmuş olan tek kişiydiler. Bir zamanlar prensle kılıç ve akıl oyunları çalışmak için güvenli bir sığınak olan bir yer, Ruh'un evinin keşfinden beri onu iliklerine kadar sarsıyordu.

Nik, Faythe'nin korktuğu şeyi doğrulayan bu söz karşısında a y n 1 derecede şaşkın görünüyordu. Koğuş hiç ormana gitmemiştir, o halde neden şimdi bu sözleri duyuyordu? Marlowe derin düşüncelere dalmış gibiydi, sonra merakla başını Tauria'ya doğru eğdi. "Faythe senin Elemental yetenekler," dedi daha çok bir soru gibi.

Faythe bunun konuyla ne ilgisi olduğundan emin değildi ama artık demircinin tuhaf sorularına güvenmeyi ve onları dinlemeyi öğrenmişti. O bir kâhindi ve sözleri bazen ne kadar tuhaf görünürse görünsün, hepsi ona kulak vermekle akıllılık ederdi.

Tauria başını salladı. "Ben öncelikle bir Rüzgârkıran'ım ama annemin Florakinetik yeteneğinin bir kısmına sahibim."

Marlowe bir an düşüncelere daldı, gözleri masanın üzerinde bir delik açıyordu.

Faythe daha fazla dayanamayınca, "Ne oldu Marlowe?" diye sordu. Sinir bozucu bir korku hissi kapladı içini ve oturduğu yerde huzursuzlanmasına neden oldu.

Demircinin gözleri bir parça genişledi ve kimseye bakmadığı halde gözlerinde, parlak zihnindeki büyük bir bulmacanın son parçasına kavuşmuş ve bir bütün haline gelmiş gibi bir ifade vardı. "Şimdi anlıyorum," diye başladı sessizce ve bir süre durakladıktan sonra başını çevirip titrememek için yumruklarını sıkıyan Faythe'ye baktı. "Bir keresinde bir rüya görmüştüm, farklı büyü yetenekleri ve nereden geldikleri -ya da kimden geldikleri- hakkında."

Faythe'nin ayağı ahşap zemine gergin bir şekilde vurdu. Marlowe'un "rüyalarının" artık asla masum olmadığını biliyordu. Onlar akılsız hayaller değildi; gerçek bilgilerdi,

Ruhların kendilerinden gelen gerçek uyarılar, onun kâhinlik yeteneği aracılığıyla iletildi.

"Her yetenek uzun zaman önce üç Ruh'un her birinden bir kutsama olarak, seçkin bir azınlığa daha yüksek bir güç vermek için verildi: barışı koruma yeteneği," diye merakla açıklamaya başladı. "Zamanla bu yetenekler ortaya çıktı, yayıldı ve güçlendi. Ama aynı zamanda çapraz kan bağları yoluyla zayıfladılar. Ruhların Ruhı Marvellas'ın görevi, eşit güce sahip olanların birbirlerini bulmalarını ve yeteneklerinin her zaman gelişmesini sağlamaktı.

"Marvellas bin yıl önce kutsal görevini bıraktığında, bu ruhlar her zaman birbirini bulamadı ve bu da gücün seyrelemesine neden oldu. Fae halkı, bağlantı kuranlara 'eşler' demeye başladı. Yeteneği olmayanların bile içinde eşleşmeyi arzulayan bir enerji vardır. Sadece romantik bir eşleşme değil, sadece aşk değil - eşleriyle, eşitleriyle bağlantı kuranlar, birbirlerinin yanı sıra soylarını da güçlendirmeye devam ederler."

Faythe bu büyüleyici hikâyeye kendini tamamen kaptırmıştı. Cevaptan korkmasına rağmen, "Bütün bunların Tauria ile ne ilgisi var?" diye sordu.

Marlowe devam etmeden önce bir nefes aldı. "Elementaller Aurialis'in, Yaşam Ruhu'nun bir lütfuydu." Faythe'nin bir kısmı Marlowe'un varmak üzere olduğu sonucu biliyordu ama yine de ona bir ton ağırlık gibi çarptı. "Sanırım tapınağı seni çağırıyor."

Diğerleri şaşkınlıkla birbirlerine bakarken sadece Tauria kaşlarını çatmayı sürdürdü. Faythe'nin eli kılıcının kabzasına, daha doğrusu Riscillius'a gitti: Aynalı Cam. Yaşam Ruhu'nu bir kez daha görmek için tam şarjlı olmalıydı, çünkü son karşılaşmaları yirmi sekiz gün önceydi ve bu süre taşın perdeyi delemek kadar güçlü olması için gereken süreydi. Işığın onu Işığın içine çektiği gün onu neyin karşıladığını arkadaşlarına hiçbir zaman tam olarak açıklamamıştı

Tapınak, Aurialis'in onun önünde şekillendiği gün. Bunu bilen tek kişi Marlowe'du. Her şeyi değiştiren vahiyleri paylaşmaktan çok korkuyordu.

"Başka ne biliyorsun?" Nik sordu.

Marlowe daha fazla bilgi hatırlamaya çalışırken yüzü buruştu. "Zihin yeteneklerine sahip olanlar, sizin gibi Gecegezenler, sözde-"

"Marvellas'a şükürler olsun," diye bitirdi Faythe, bakışların kendisine sabitlendiğini bildiği halde kimsenin gözüne bakmadan. Derin bir nefes aldı, doğruldu ve kimseye özel bir şey söylemeden, "Sanırım o gece tapınakta öğrendiklerimi size anlatmam gerekiyor," dedi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

Faythe

“**I** SAW AURIALIS.”

Faythe şu anda çok uzak görünen Yaşam Ruhu ile karşılaşmasına dalarken masanın etrafındaki ifadeler şok, inançsızlık ve kafa karışıklığının bir karışımıydı. Bu kadar çok gözün incelemesi altında gergin bir şekilde kıpırdandı. Kimse konuşmadığı için Ruh'un ona anlattıklarının ayrıntılarını ezberden okuyabiliyordu ama Faythe bu deneyimi kelimelere dökmekte zorlanıyordu. Her şey hayal ürünü gibiydi. Yine de, kendisine henüz gerçek anlamda bir şey ifade etmeyen kısa konuşmayı aklında tutmaya çalıştı.

Konu babasıyla ilgili kısma geldiğinde Faythe uzun bir duraksamadan sonra, "Bana söylediklerine inandığımdan emin değilim..."-titrek bir nefes aldı-"ama babamın kim olduğunu biliyor gibi görünüyor," dedi.

Jakon'un şaşkınlığı en yüksek olanıydı. "Kim olduğunu öğrendin mi?" diye dikkatle sordu.

Faythe başını salladı. "Tam olarak değil." Söyleyeceği şeyin hemen saçma bir iddia olarak değerlendirileceğini tahmin ederek gergin bir kahkaha attı. "Onun bir Gecegezen olduğunu ima etti... bu da onun bir Fae olduğu anlamına gelir."

Oda sessizdi ve Faythe'nin tek duyabildiği kendi kalbinin g mb rt s yd .

"Mantıklı." İlk konuşan Nik oldu ve başını ona doğru çevirdi çünkü bu beklediği gibi bir reddetme değildi. "Hızın, hatta gücün bile ortalama bir kadından daha fazla. Bu aynı zamanda kılıç kullanmada neden bu kadar usta olduğunu da açıklıyor. Eğer Aurialis doğruyu söylüyorsa, teknik olarak yarı-fae'sin. Yine de bir şekilde insan kökenine daha çok benzediğin açık," diye açıklığa kavuşturdu başını inançsızlıkla sallayarak. "Bunu daha önce d ş nmeliydim ama yarı-fae'ler nadirdir ve sadece görünüş olarak bize benzediklerini biliyorum." Bunu söylemesine gerek yoktu - yuvarlak kulakları dışında, boyu ve duruşu fae'lerden çok farklıydı. "Genellikle ebeveynleri tarafından reddedilir ve terk edilirler, sivri kulaklı bir  ocuk yetiştirirken görülmekten korkan insan anneler ve isimlerini bir melezle lekelemek istemeyen fae babalar."

"Bu barbarca," diye tersledi Marlowe.

Faythe dehşet içindeydi. Midesi çalkalandı ve boğazındaki yanmayı gidermek için sertçe yutkundu. Bir nabız sesi kulaklarını doldurdu. Daha fazla bir şey duymak istemiyordu. O, dünyada var olmaması gereken her şeyin çarpık bir karışımıydı. Yeteneği, kanı, kadim mirası... Kendisi hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, o kadar kopuk hissediyordu, artık hiçbir yere ait olmamanın lanetleyici hissi. Arkadaşlarına doğru baktı. Onlar da görebiliyor muydu? Derisinin altında yanlış olan her şeyi. Hiçbir şey söylemediler ama bakışlarında acıma vardı. Yoksa zihnimi bulandıran k t c l bir kendine acıma mı?

Sıcak bir el kendi elini sardı ve Faythe, Tauria'nın altın-kahverengi tonuna karşı kendi hayalet gibi solgun tenine baktı. Bu onu hızla akan düşüncelerinden kopardı. Masanın etrafında yargılama olmadığına dair küçük bir teselli ve güvence jestiyle Faythe yükselen belirsizlik paniğini yatıştırdı.

"Annen sana baban hakkında hiçbir şey söylemedi mi?" Tauria sordu.

"Hayır. Yani, belki de öyle değildi, bilmiyorum..." Faythe babasının fae mirasını ilk öğrendiğinde düşündüğü sonuçlardan bazılarını çıkarmaya çalıştı. Varsayımlarının en kötüsü, gebe kalmasının rıza dışı bir şeyin ürünü olma ihtimaliydi. Bu dayanamayacağı bir düşünceydi. "Onun hakkında tek kelime etmedi. Korkarım ki... aramaya değer biri olmayabilir."

"Eğer istemiyorsan bunu öğrenmene hiç gerek yok. Bu senin kim olduğunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Jakon, yumuşak ama sert bir sesle.

Ona zayıf bir gülümseme sunmak için başını kaldırdı. Doğrusu, babasının izini sürmeye çalışıp çalışmayacağına henüz karar vermemiştir. İstese bile, başlangıç için elinde hiçbir ipucu yoktu.

"Aurialis başka bir şey söyledi mi?" Nik sordu.

Prensin ihtiyacı olduğunu bildiği bu konu değişikliğinden memnundu ama Faythe annesiyle ilgili kısmı paylaşmak isteyip istemediğinden emin değildi. Özellikle de imkânsız mirasını ve Ruhların Ruhu Marvellas'la olan kan bağı. Sakladığı bilgiyi bilen tek kişi olan Marlowe'a bir bakış attı. Demirci ifadesini nötr tuttu ama hafif gülümsemesi Faythe'ye sırrını şimdilik saklayacağına dair güvence verdi.

Faythe, Nik'in sorusuna cevap olarak başını salladı, yeteneğinin gerçek açıklamasını bir kenara bıraktı ve uzun süredir kayıp olan Nightwalker babasından belirsiz bir şekilde geçtiğine inanmalarına izin verdi.

Marlowe'un yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. "Kılıcını getirdin mi?"

Faythe temkinli bir şekilde başını salladı ve demirci daha parlak bir şekilde gülümseyerek aniden masadan kalktı.

"Ruh çağırırsa, cevap vermeliyiz."

Tabii ki bunu söyleyecektir. Neredeyse göreve bağlı. Onun ne demek istediğini çok iyi anlayan Faythe başını çılgınca salladı. "İmkânı yok. Muhtemelen bir şey yoktur. Dediğin gibi, Tauria'nın Aurialis'le bir bağlantısı var - her an duyabilirdi." Koğuşun bu gece çağrışı duymasının sadece bir tesadüf olduğuna kendini inandıramadı.

Marlowe da bunu bildiği için ona düz bir bakış attı. "Kendin söyledin, sana borçlu olduğun daha çok açıklama var ve yirmi sekiz günü çoktan geçtin. Bundan sonuza dek saklanamazsın."

Faythe Jakon'a baktı, gözleri hâlâ eski, hassas yarasının üzerinde duran eline kaydı. Eğer Ruh'un acısının neden geri döndüğüne dair bir cevabı varsa, bu Aurialis'le yüzleşme konusundaki korkaklığını bir kenara itmesi için yeterli bir nedendi.

Kendini banktan kaldırdı ve bakışlarını Nik'inkilere dikti. "Macera hakkında ne diyordun?"

Prens'in ağzı sinsi bir gülümsemeyle yukarı doğru seğirdi ve bu da onun zevkten titremesine neden oldu. Jakon ve Tauria da ayağa kalktı ve o da arkadaş çevresine baktı. Hepsinin içinden öyle ya da böyle geçen bağlılık çizgisini neredeyse görebiliyor ve hissedebiliyordu.

Faythe yeni bulduğu güvenle, "Gidip Yüce Ruh'un ne söyleyeceğini görelim," dedi.

Dikkate alınması gereken daha fazla ceset varken gizlenmek daha zordu. Beş arkadaş bir ara sokağın gölgelerinde çömelmiş, her biri sırayla kavşaklardan geçip sokak labirentlerine girip çıkıyordu. Caius ve Tres'in yanı sıra, ellerinden gelse yollarının kesişmesi riskini almak istemedikleri başka devriye grupları da olacaktı.

Tepeleri tırmanıp Ebedi Orman'ın ağaç sınırına geldiklerinde Faythe aniden durakladı

fark etti ve Nik'e baktı. Paylaştıkları bakışla o da aynı düşünceye varmış gibiydi.

Tauria ve Jakon'a dönerek, "Orman korunuyor. Eğer geçmeye çalışırsanız, kendi korkularınızdan yapılmış korkunç şeyler görebilirsiniz." En kötü korkularının ormanın hınzır savunması tarafından önünde ete kemiğe büründürüldüğünü hatırlayınca irkildi.

Nik, "Ben Tauria ile dışarıda kalacağım," diye teklif etti.

Gardiyan başını salladı. "Hayır, ben halledebilirim." Hepsinin yanından geçerek siyah perdeye doğru yürüdü.

Nik elini onun dirseğine doladı. "Orada geçmiş travmalar yaşayabilirsin," dedi alçak sesle ve dikkatle. Faythe prensin şefkatli olduğunu zaten biliyordu ama Tauria'ya gösterdiği şefkat ve ilgi karşısında aralarındaki bağın ve geçmişin farkına vardı. arasında onlar gitti daha derin daha o anlayabilirdi. Birlikte bir yüzyıl geçirdiler ve muhtemelen birbirlerini kendilerini tanıdıkları kadar tanıyorlardı. Bu onlara kendisinden ve Jakon'dan çok bahsetti.

Gardiyan onun bariz endişesine minnetle gülümseyerek elini onun elinin üzerine koydu. "İyi olacağım," dedi güvenle.

Ona başıyla bir selam verdi ve kolunu bıraktı.

Tauria derin bir nefes alarak siyah perdelerin arasından kayboldu.

Faythe'nin dikkati Jakon'a yöneldi. "Geçmek zorunda değilsin. Hoş olmayacak," dedi hafifçe.

Arkadaşı alay etti. "Fae olsam da olmasam da kendimi göstermeye niyetim yok," diye cevap verdi şakacı bir mizahla, karanlık girişe doğru adım atarak. Kız onu durdurmaya çalışmadı. "Diğer tarafta görüşürüz." Bu son sözlerle birlikte uçurumun içinde kayboldu.

Yanında kalan çifte baktı, onlar zaten ormanın sınavlarından geçmişlerdi. Faythe bir nefes verdi. "Gidelim mi?"

CHAPTER 6

Tauria

TAURIA WAS DOUSED içinde soğuk terörve an Ormanın aşılmaz siyah perdesini a r a l a d ı ve bir asırdan fazla bir süredir uyanırken ve uykudayken aklından çıkmayan o sahneye doğru yürüdü. Karşılaştığı travmanın bu olacağını tahmin etmesine rağmen, hiçbir şey onu bu görüntüyü tekrar görmeye hazırlayamazdı. ölüm ve yıkım.

Fenstead'in bir zamanlar capcanlı olan yeşil tepelerinin, yıldızları boğan karanlık, dumanla tıkanmış gökyüzünde daha da belirginleşen kırmızı ve turuncu tonlarda yanışını izledi. Çocukluk anılarının pek çoğunu barındıran güzel ormanların gölgelikleri de alev alev yanıyor, kalın kara bulutları daha yükseğe taşıyordu ve kalenin balkonundaki konumundan cehennemin memleketi üzerindeki yıkımını izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Doğayla olan bağları derinlerde bir yerde haykırıyordu. Herhangi birini kurtarmak için çaresizdi ve bir parçası aşağıdaki doğal dünyayla birlikte dayanılmaz bir şekilde yandı. Halkının çığlıkları kulaklarını doldurdu ve katliam sahneleri tam önünde ortaya çıkarken şok içinde donup kalmaktan başka bir şey yapamadı.

"Tauria."

Bu ses onu derinden etkiledi, uzun zamandır duymak için can attığı ve asla duyamayacağını düşündüğü bu ses gözlerini yaşarttı. O gitmişti. Dönüp babasının yüzüyle karşılaşmaya dayanamadı. Yanaklarından aşağı sular süzülürken sessiz kaldı.

Büyük geyiğin yeşil sancakları aşağıdaki sokaklarda kanunsuz bir şekilde yırtılmış, yerlerine aceleyle krallığın siyah-beyaz dişli yılanı vahşice hükmetmiştir. Valgard. Fenstead'in kendini savunamayacağı kadar büyük bir güçle sonunda fethetmişlerdi. Bir zamanlar yeşil alanların ve harika yaratıkların bulunduğu huzurlu ve müreffeh toprakları kan ve külden başka bir şeye dönüşmemiştir. Onları koruyamayacak kadar zayıfsa bu insanlara liderlik etmeyi hak etmiyordu.

"Neden korkuyorsun çocuğum?" Babasının sesi tam da bir asır öncesinden hatırladığı gibiydi.

"Daha fazlasını yapabilirdim," dedi, etraflarındaki yıkımı görünce dudakları titriyordu.

Fenstead askerleri son nefeslerine kadar yiğitçe savaştılar, krallıklarını korumak için ettikleri yeminin bozulmasına asla izin vermediler. Cesaretlerini anacaktı; ölenlerin her bir ismini alacak ve uğruna öldükleri topraklarda ebedileştirecekti. Bunun için onların ruhlarına söz verdi.

"Anlat bana," diye bastırdı babasının sesi.

Gözlerini aşağıdaki kan gölünden ayırdı ve Fenstead Kralı'nı görünce küçük bir inilti duydu; her zaman mükemmel olan yüzünün koyu teni artık kanlı ve lekeliydi. Onu güvenli bir yere götürecek olan muhafızların kollarına zorla atmak için savaş alanından ayrılırken gördüğü son anının birebir kopyasıydı. Kalmak istemiştir, savaşmak için silahlanmıştı ama adam onu gitmeye ikna etmişti çünkü krallığın yeniden yükselişini görmek için bir hükümdara ihtiyacı olacaktı. Bunu onun gözlerinde gördüğü andı: Kaybedecekleri bir savaş veriyorlardı. O da onlarla birlikte gitti ve tehlikede oldukları bir zamanda halkına sırtını döndü.

"Korkarım ben yeterli değilim." Babasına itiraf etmekten korktuğu şeyi itiraf ederken gözyaşları dökölmeye devam etti. Krallığını geri alma günü geldiğinde, artık Fenstead'i yönetmek için uygun olmayacaktı. Artık buna layık değildi. "Bana en çok ihtiyaç duydukları anda kaçtım."

"Yaşamak için sana ihtiyaçları vardı."

"Hayır, baba. Onlar için savaşıacak, ayakta duracak ve onları koruyacak bir yöneticiye ihtiyaçları var. Krallık için canını verecek birine." Tek yapmak istediği onu her zaman güvenle saran kolların arasına düşmekken, gözlerini ondan ayırmak için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekti. Ama halkına sırtını dönmeyecekti, bir daha asla. "Bir kez kaçtım... Bir daha asla kaçmayacağım."

Gücünün ve cesaretinin her zerresini kullanarak bir kez daha katliamla yüzleştı. Tauria iki elini taş parmaklığın düzlüğüne dayadı ve hızlı bir hareketle kendini yukarı çekti.

"Yeterince güçlü değilsin. Yeterince cesur değilsin," diye alay etti babasının hayaleti onunla.

Onu engelledi. Bu onun sesi değildi, artık değildi. Ona kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu ama aşağıdaki halkına kanıtlayacak her şeyi vardı. Askerler ve masumlar, insanlar ve fae'ler

-Onlarla birlikte savaşır ve onlarla birlikte düşerdi.

Tauria başını şiddetle salladı. "Yanılıyorsun."

Kolunu uzattı ve parmaklarının asasının hayali tahtasının etrafında kıvrıldığını hissetti. Baktığında, avucunun içinde gerçek olmuştu. Katliamla yüzleşirken ifadesini ve iradesini sertleştirdi, babasının kızı olduğuna dair şüpheyeye yer bırakmayan cesaretini ve direncini topladı.

Sonra Tauria sıçradı.

Düşüşünü engellemek için rüzgârın iradesini kullanarak aşağıdaki kanla kaplı taşın üzerine yara almadan indi ve kısa kasırgasının kuyruk patlamasını düşmanı geriye savurmak için gönderdi. Ayakta kalan askerlerin hepsi birden ona dönünce doğruldu.

Asasını iki elinin arasına alarak çenesini kaldıran Tauria'nın kararlılığı korkusunu yatıştırdı.

Onlar daha ilerleyemeden omzunda nazik bir el hissetti. Hemen babasının kahverengi gözleriyle bir kez daha karşılaştı ve gördüğü manzara karşısında rahatlayarak inledi. Artık savaşın taze yara izlerini taşımıyordu. Annesinin kollarına, babasının yanına düşmemek için kendini zor tuttu. Tauria onun narin, solgun yüzünü ve yumuşak hatlarını görünce hıçkırıklara boğuldu.

Annesi bir daha asla hissedemeyeceği bir sıcaklıkla gülümsedi. Bir anne sıcaklığı. "Savaşma zamanın gelecek, sevgilim. Sen hazırsın." Sesi Tauria'nın ağrıyan kalbini yatıştırdı. Sadece bir anlığına.

"İkinizi de çok özledim," diye inledi. Bunun sadece onların bir görüntüsü olduğunu bilse de, ruhlarının Öbür Dünya'daki yerlerinden duyabilmesini umuyordu. Derin bir nefes aldı ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü sildi. "Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Fenstead yükselecek ve gelişecek, ben de toprakları eski haline getirmek ve sizi gururlandırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi şiddetle.

Kral ve kraliçenin yüzlerine yumuşak bir gülümseme yayıldı, gözlerinde parlayan gurur ve sevgi onu güvenle doldurdu. "Yapacağını biliyoruz. Şimdi git, Tauria. Fenstead'in yaşamak için sana ihtiyacı var."

Tauria etrafındaki savaşan askerlere, çelik seslerine, ateş ve kan kokusuna baktı. Tüm gücüyle arkasını dönmeye zorladı kendini ve koşmaya başladı. İki Fenstead muhafızı, cesetlerin olmadığı bir ara sokağa girerken onu korudu. Atlar donatılmıştı ve bekliyorlardı. Onlar için acele ettiler.

Sokağın yarısında, sağındaki muhafız tiz bir çığlık attı ve Tauria'nın kafası ona doğru döndü. Boğazından çıkan hançeri ve düşmeden önceki son acı dolu bakışını görünce kanı dondu. Tauria'nın çığlığı, diğer refakatçinin bedeni de yere düşmeden önce attığı acı dolu çığlıkla bastırıldı.

Tauria panik içinde çılgına dönmüştü ve saldırgana doğru dönerken asasını doğrulttu.

Karşısında pelerinli ve yüzünü gölgeleyecek şekilde kapüşonlu yalnız bir figür vardı. Kılıcını çekmişti, koyu renkli çelikten uzun kılıcından yoğun kan damlıyordu. Tauria soluk soluğa kaldı ama kendini savunmaya odaklamak için nefes aldı. İlerlemediler. Bunun yerine başlarını hafifçe eğip gözlemlədiler. İşte o zaman Tauria bir anının içinde olduğunu hatırladı; bu anı zaten yaşamıştı.

Saldırgan ona hayatı boyunca unutamayacağı sözler söyledi. "Eğer akıllıysan, o ata biner, uzaklara gider ve bir saniye bile arkana bakmazsın."

Kadınısı bir ses, sunduğu merhamet kadar beklenmedikti. Düşmanlardan biriydi ama yine de hayatını bağışlamayı seçmişti. Onun prenses olup olmadığını bilse de bilmese de, Tauria asla emin olamayacaktı.

Tam o sırada düşmanının ve kurtarıcısının arkasından tek bir savaşçı fırladı: Rhyenelle savaşçısı, komşu müttefiklerinden biriydi, Tauria siyah deri zırhındaki kızıl tonlardan hemen ayırt etti. Savaş yorgunu ve yorgundu, kahverengi saçları vahşi ama çarpıcı yüzüne dökülmüştü. Durdu ve düşman ona döndü.

Uzun bir an boyunca gözlerini dikip baktılar. İkisi de kılıcını kaldırmadı. Ölümcül bir çatışmaya girmeden önce saldırgan aniden döndü ve inanılmaz bir hızla hareket etti. Rhyenelle savaşçısı gözleriyle onu takip ederken kıpırdamadı, hem o hem de Tauria, bir gölgeden fazlası değilmiş gibi gözden kaybolmadan önce binanın kenarına tırmanmasını hayretle izlediler.

Tauria öldürülen refakatçilerine baktı ve suçluluk duygusunu yuttu. Onu korurken ölmüşlerdi. Rhyenelle müttefikinin gözleriyle karşılaştığında tek yaptığı kısa bir baş sallamaydı; kaçması için onu itecek ve arkasını temiz tutacaktı. Tauria titreyen bir şaşkınlıkla teşekkür etti. Zar zor

dudaklarından bir fısıltı olarak çıktı. Dönerek, önünde açılan beyaz ışık bölmesine karşı gözlerini siper etti.

Zamanı gelecek ve intikamını alacaktı. O zamana kadar Tauria Nik'e ve High Farrow'a dönmek için gerekli adımları attı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

Faythe

TAçık alanda volta atan Faythe'nin endişesini gidermek için koruluktaki su şelalesi hiçbir şey yapmadı. Gölün kenarında tırnaklarını kemiriyordu.

"İyileşecekler. Her an olabilirler," dedi Nik. Onu sakinleştirmek için sarf ettiği sözler boşunaydı ve içinden çıktıkları ağaç hattına doğru bakarken kendi endişesini gizleyemedi.

Faythe, Jakon ve Tauria'nın beklerken ne tür dehşetlere katlanacaklarından ve hiç geçememe ihtimallerinden korkuyordu. Nik, ormanın ebedi gündüzüne girmesine izin verdiği kişiler konusunda seçici olduğunu söylemişti.

Marlowe da Nik'in yanında durup gergin bir şekilde Jakon'u bekledi, onun duruşunu taklit etti ama kendi sinirleri sarsılırken arkadaşını teselli edecek gücü kendinde bulamadı.

Faythe dikkatini dağıtmak için suyun altında parlayan yucolitlerin dansını izledi ve "fae muhafızı" olarak sadece kendisi ve Nik'in olduğu daha güzel anıları hatırladı.

Dalların kırılma sesiyle volta atmayı bıraktı, başı Jakon'un eskisinden daha solgun ve biraz da şaşkın bir halde ortaya çıktığı ağaçlara doğru döndü. Ama başarmıştı. Faythe gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Marlowe ona doğru birkaç adım koştu ve kollarını boynuna doladı.

Ayrıldıklarında, onu öpmek için ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı. Faythe bakışlarını onların bu samimi anından kaçırdı ve tam o sırada kralın muhafızı da ağaç gövdelerinin arasından göründü. Faythe'nin üzerinden bir rahatlama dalgası daha geçti.

İkisi de başarmıştı ve şimdi hep birlikte ormanın gizli örtüsündeydiler.

Nik, Tauria'ya doğru birkaç kısa adım attı ve onu hızla değerlendirdi. Fae'ler kendi aralarında kasıtlı olarak sessiz bir şekilde konuşurken Faythe bir kez daha gözlerini kaçırma ihtiyacı hissetti. İkinci yalnızlığında, Faythe'nin göğsüne bir hüznün saplandı. Jakon ve Marlowe'un, kısa bir süre sonra da prens ve gardiyanın ona katılmasıyla hissettiği kadar çabuk geçti.

Zayıfça gülümsedi. "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı, birdenbire odasının sessiz sınırlarında olmaktan başka bir şey istemiyordu. Kara kara düşünmek için mi, yoksa Auralis'le yüzleşmekten kaçınmak için mi, emin değildi.

Güçlü, şerit boynuzlu geyiğin rehberliği olmadan tapınak koruluğuna hiç gitmemiş olmasına rağmen herkes onu takip etti. Tek umudu, hafızasından hatırladığı yöne doğru yürüdüğünde tapınağın kendisini göstermesiydi ama ne tarafa bakarsa baksın, eğri büğrü ahşap gövdeler dizisi hep aynı görünüyordu. Yol arkadaşlarından hiçbiri hafifçe arkasından gelirken konuşmuyordu. O ilerlemeye devam etti, zaten pek de sohbet edecek havada değildi. Nik fark etmiş olmalıydı, çünkü onun varlığının sürünerek yanına geldiğini hissetti. Nik'in kolu onunkine değdi ve Nik'in yan bakışını bir damga gibi hissetti.

"İyi misin?"

Adam yüksek sesle düşüncesini yansıtırken soruyu duydu. Aylardır iyi olmadığını itiraf etmekle, iyi olduğuna inanması için gerekenleri söylemek arasında kalan Faythe sessiz kalmaya karar verdi.

Birkaç adım sonra tapınak göründü, manzara hem rahatlama hem de büyük bir korku yarattı. Faythe bunu belli etmedi. Onun yerine, hışımla

Son ağaç sırasını da geçip geniş açıklığa çıktılar ve tekrar karşılaşmaktan korktuğu uzun, kadim yapıyla yüzleştiler. Yaklaştıklarında Lumarias'ı çekti, kınından çıkan çeliğin çıkardığı çığlık etraflarındaki sessizliği bozan tek sestti. Riscillius'u tutan kabzayı gözüne doğru kaldırdı ve kapıların her birinin üzerinde, büyü yoluyla hafızasından silinmiş olan sembolleri gördü. Sembollerin izini sürmek için kendi ön kolunu kesip kan akıtmak üzereydi ki Marlowe'un yumuşak eli bileğini kavrayarak onu durdurdu.

"Bunu getirdim," dedi ve bir tebeşir parçasını uzattı.

Faythe ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi, her zaman bir adım ötesini düşündüğü için ona hayranlık duyuyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Basamakları hızla çıkan Faythe, sağ kapının üzerindeki ilk sembolü beyaz tebeşirle hızlıca çizdi, ardından görüntüyü hatırlamadan önce aceleyle ikincisini çizdi. Tembelce çizdiği resmi bitirdiğinde, kapılar tıpkı haftalar önce Marlowe'u ilk ziyaret ettiğinde olduğu gibi inleyerek açıldı. Ses içinde titreşerek endişesini biraz daha artırdı. Korkunç bir deja vu hissine kapıldı ve umutsuzca geri çekilip tapınağı terk etmek, elinden gelse bir daha asla geri dönmek istedi. Ama dış görünüşünü uysallaştırdı ve Nik kapıları onların geçmesi için daha da açar açmaz tereddüt etmeden içeri girdi.

Tam olarak hatırladığı gibiydi - tapınağı açacak tek anahtarı kılıcında tutarken farklı bir şey beklemiyordu zaten. İlk önce küflü eski koku çarptı yüzüne. Eskimiş kitap sayfaları gibi rahatlatıcı değil, çoktan unutulmuş tapınağın eski kemiklerine sinmiş gibi ürkütücüydü. Gözleri, ortadaki işaretin etrafında bir fener gibi parlayan ve onu çağıran ışık havuzuna takıldı. Aurialis'in sembolü.

Yaşam Ruhu'nun bu sefer ne söyleyeceğini öğrenmek için tedirgin olan sinirleri onu yakaladığında ellerinin titremeye başladığını hissetti. O anda, keşke şu anda

tek başına. Bu düşünce, arkadaşlarının sevgisini ve desteğini kendinden uzaklaştırmak istediği için onu suçlu hissettiriyordu; bu, karşı koyduğu savaşı asla kazanamayacağını düşündüğü, kendi kendini yok eden bir kusurdu.

"Burası inanılmaz bir yer." Tauria'nın sesi sessizlikte yankılanan ilk ses oldu. "Güç yayıyor."

Faythe bunu hissedemediği için yorum yapmadı ve arkadaşlarının da aynı şeyi düşündüğünden emindi. Tauria'nın soyu doğrudan Aurialis tarafından kutsanmıştı; bu tapınakla hiçbirinin anlayamayacağı daha derin bir bağı vardı.

Marlowe tıpkı son ziyaretinde yaptığı gibi eserlerin bulunduğu duvarları taramaya başlamıştı bile. Jakon onun yanında durmuş, gözleri büyük salonda dikkatle geziniyor, demirci her yeni bir şeye uzandığında sarsılıyordu. Nik, Faythe'nin yanında kalmıştı ve Faythe onun gözlerindeki endişeli ifadeyi fark etmişti; yüzüyle kılıcındaki Yaşam Ruhu'nu bir kez daha çağırarak olan taş arasında gidip geliyorlardı.

"Bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin," dedi. Kadın zayıf bir gülümsemeyle geçitirdi. "Zorundayım."

Bakışları anlayışla yumuşadı. Belki de duyması zor cevaplar alacaktı - babasıyla ilgili cevaplar. Ve bunun için bir seyirci istemiyordu.

Faythe merkeze doğru birkaç kısa adım attı ve içeri adım atıp kapılara doğru dönmeden önce güneş ışığı çemberinin dışında bir saniye duraksadı. Hâlâ elinde tuttuğu kılıcının kabzasındaki Riscillius'tan bir ışık huzmesi yayılmaya başlamıştı bile. Işık hafifçe titredi ve o da kabzayı daha sıkı kavrayarak, sarsılan cesaretine ihanet edilmesine lanet okudu.

Jakon, "Sizin için burada olacağız," dedi.

Yan tarafa baktığında en eski arkadaşının onu izlediğini gördü. Yüz hatları endişe doluydu ama varlığı emin ve rahatlatıcı bir görüntüydü. Marlowe da onu cesaretlendirmek için başını salladı ve diğer tarafında Nik ve Tauria güven verici ve sakin bir şekilde duruyordu, onun ağırlığının altında çökmesini engelleyen dört destek sütunu gibi

kendi korkaklığı. Bu düşünceyle Faythe yeni bir güvenle doğruldu, kılıcının kabzasını iki elinin arasında kaldırdı ve odanın her tarafına yaydığı ışık lazerini tapınağın çıkışının üzerinde yontulmuş gözdeki kardeş taşıyla buluşması için yönlendirdi.

Birbirlerine bağlandıklarında gözlerini kapattı. Onu saran sert beyaz ışık, kapalı göz kapaklarının ardında bile irkilmesine neden olacak kadar parlaktı ve gözlerini açtığında artık arkadaşlarını göremeyeceğini biliyordu.

"Sonunda döndün."

Bunu bekliyor olmasına rağmen, Ruh'un sesi hâlâ bir hayaletin öpücüğü gibi içinde bir titreme yaratıyordu. Faythe gözlerini açtı, parlaklıktaki değişikliğe alışmak için gözlerini kırptırdı, sonra Aurialis'in çarpıcı ruhani figürü netleşti. Tam olarak Faythe'nin hatırladığı gibiydi. Hem güzelliğinden hem de gerçek ve fiziksel bir formda olmasından sanki ilk karşılaşmalarıymış gibi etkilendi.

"O kadar da uzun zaman olmadı," diye homurdandı.

"Zamanımız tükeniyor. Yeterince uzun zaman oldu."

Faythe yumruğunu sıktı. "Biraz... meşguldüm," dedi, kale hapsiyle sonuçlanan olaylar dizisini çok hafife alarak.

"Uzun zaman önce tapınağımdan çalınan bir şeyi geri getireceğine söz vermiştin. Onu bulmak için tam da olmanız gereken yerdeydiniz."

Faythe kuşkulu bir kahkaha attı. "Harabe. Evet, biliyorum." Aurialis'in korkutucu, vurdumduymaz bakışları altında ayaklarının üzerinde kaydı. "Sadece yeterince uzun süre hayatta kalmaya çalışırken aklımdan çıkmış olabilir." Bu tamamen bir yalan değildi. Bu ürkütücü görev, ezici düşünce ve duygulardan oluşan kafesinin içinde sık sık kendine yol açsa da, Faythe'nin yeteneğini kavraması ve kralın infaz hattından uzak durması her zaman onu bastırıyordu.

"Zamanımız tükeniyor."

Aurialis'in acelesi, Faythe'yi mümkün olduğunca uzun süre beklemektense bu gece buraya gelmeye cesaret edecek kadar çaresiz bırakan yakıcı soruyu ortaya çıkardı. "Jakon'un acısının arkasında sen mi varsın?"

Aurialis çenesini kaldırdı, Faythe'nin onaylama ya da katı bilginin d     nden önce bir hareket olarak beklediğini bildiği bir i aretti bu. "Hayata ikinci bir şans verildiği yerde, bu merhamet de geri alınabilir."

"Demek istediğinizi kanıtladınız. Ben buradayım. Bana onun hayatını bir daha tehdit etmeyeceğini söyle."

Aurialis zarı e başını e di. "Sana söz veriyorum. Harabemi buldu un sürece, ışık büyüü onu yaşadığı sürece ayakta tutacak."

Bu sözler Faythe'yi rahatlattı. "Teşekkür ederim."

"Ama Faythe, yaptığın pazarlıkta ödülün anında geldi. B y  benim kontrolüm dışında bile sabırsız olabilir. Seni uyarmalıyım ki arkadaşının acısı, yıkım senin ellerinde olana kadar daha da artacak."

Bir buz dalgası tenini kızarttı ama Aurialis bile bir parça sempatiyle bunun kendi kontrolü dışında olduğunu ima etti. Faythe, anlaşmanın kendisine d   en kısmını yerine getirene kadar Jakon'un hayatını tehlikeye attığını fark etmenin verdiği suçluluk duygusunun bo uculu unu hissetmeye başladı.

"Neden kalenin içinde? Neden kralın elinde olsun ki?"

" u anda açıklamak için yeterli zamanımız yok. Harabemi bul ve Riscillius aracılığıyla gerçek güneşin gücünü ona ba layarak beni istediğin zaman  a ırabilirsin. Bu görev sana d  t   için  zg n m Faythe, ama acil bir durum."

"Kendinize bakamayacak kadar korktu unuz şey nedir? Bizi g zet nlerin siz olması gerekmiyor mu?" Faythe giderek artan bir hayal kırıklı ıyla söyleniyordu, şifreli mesajlardan bıkmı tı.

"Marvellas dengeyi bozana kadar uzun bir süre bu şekilde devam etti."

Ruhların Ruhu'ndan bahsedilince Faythe'nin kafası karıştı. "O şimdi nerede?" diye sordu, bilmek isteyip istemediğinden emin değildi. Şimdiye kadar kadim Tanrıça'nın artık topraklarında dolaşmadığına inanmıştı -daha doğrusu öyle ummuştu.

"İki yüz yıl önce onun izini kaybettim. O sizin bölgenizde kaldığı sürece güvende değilsiniz. Hiçbiriniz değilsiniz."

Faythe, Marvellas'ın hâlâ hayatta olduğunu doğrulayınca sertçe yutkundu. "Neden?" diye sorabildi sadece, soğuk bir endişeyle başı dönüyordu.

"Açıklamak için yeterli zaman yok. Kalenin içindeki harabeyi bulun. Prenses benim yeteneğimle güçlüdür - belki izini sürmeme yardım edebilir."

"Neden ben?" Bu soru daha çok, talihsizlikler yumağı karşısında duyduğu güvensizlikten kaçan bir nefesti.

"Doğan her kötülükle birlikte, onu yok etmenin bir yolu da tasarlanır. Bu sadece sen olabilirsin. Ama yalnız değilsin Faythe." Aurialis'in ses tonu sakindi, Faythe'nin bilmece karşısında çılgına dönen sinirleriyle tam bir tezat oluştuyordu. Ruh'un görüntüsü kenarlarından solmaya başladı.

"Bekle!" Faythe umutsuzca seslendi. "Babam hakkında daha fazla şey öğrenmeye geldim."

"Aradığın cevapları yakında alacaksın, Marvellas'ın Varisi."

Yankılanan son sözleriyle Aurialis gitmişti.

Faythe aşılmaz ışık perdesinin içinde tek başına duruyordu, bir kez daha Ruh'un kendi talepleri yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, kendi içgörüsünü alamamıştı. Etrafındaki çember daraldığında hiçbir hareket yapmadı ve arkadaşlarının yaklaştığını bile fark etmedi. Aurialis'in söylediği her şeyi ve bunların kendisinde cevaptan çok soru işareti bıraktığını düşünürken tam bir bıkkınlık içinde çıkışa baktı. Bu durum çileden çıkarıcı bir hal almaya başlamıştı.

"Faythe." Jakon'un sesi onu sarsılan düşüncelerinden kurtaran ilk ses oldu.

Tapınaktan hışımla çıkarken ona bakmadı -hiçbirine bakmadı-, merdivenlerden inerken kılıcını kalçasında kınına soktu. Arkasından gelen bir dizi ayak sesini belli belirsiz duydu ve sessizliği için neredeyse kendini suçlu hissedecekti ama sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Acısını ve öfkesini onların üzerine boşaltma riskini göze alarak, duygularını hiç paylaşmadığı için özür dilemenin, çok fazla paylaştığı için af dilemekten daha kolay olacağını düşündü.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

Faythe

FAYTHE, beklentiyle bekleyen dört arkadaşının yoğun bakışları altında garip bir sessizlik içinde duruyordu Yaşam Ruhu'ndan öğrendiklerini açıklaması için.

Sessiz bir yürüyüşten sonra kulübeye dönmüşlerdi. Kimse konuşmaya çalışmadığı için minnettardı, çünkü bu ona düşüncelerini toparlamak ve Aurialis'in söylediklerini anlamlandırmak için zaman vermişti. Ve Ruh'un ona söylemedikleri yüzünden duyduğu öfkeyi yatıştırmak için.

Gözleri diğerlerinden daha uzun bir süre Nik'in üzerinde kaldı. Ona Ruh'un çaresizce geri almasını istediği harabe hakkında bir şey bilip bilmediğini sormayı planlıyordu ama kendini ona güvenip güvenemeyeceğinden şüphe ederken buldu. Onu değerli bir eşyayı aradığı için krala ihbar edeceğini düşündüğünden değil, oğlu olduğu için. Aralarında sevgi dolu bir bağ olmadığını bilse de, bir seçim yapması gerektiğinde onun sadakatinin nerede yatacağını test etmekten korkuyordu.

"Seni iyileştirmek için yucolite'lere ihtiyacım olduğunda bir pazarlık yaptım." Jakon'a baktı, yarasının onu rahatsız ettiği gerçeğini gizlemeye çalışan Jakon'un kaskatı kesilmiş duruşu karşısında irkildi. Suçluluk duygusuyla bakışlarını kaçırdı. "Almak için

karşılığında bir şey teklif etmek zorundaydım. O zamanlar bunun Aurialis olduğunu bilmiyordum. Sanırım fark etmedi. Ama şimdi beni çağırıyor. Dahası, aradığı şeyi yakında bulamazsam hayatını kurtaran büyüü geri almakla tehdit ediyor."

Faythe onlara söylemek zorundaydı. Arkadaşı bir açıklamayı ve bir kez daha çektiği acıların sebebinin kendisi olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Utancından ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Odadaki sessizliğin duraklaması boğucuydu. Faythe yere bakıyor, yerin açılıp zavallı varlığını yutmasını diliyordu. Jakon yanına sokuldu, bir kolunu sessizce teselli etmek için omuzlarına doladı.

"Ne istiyor?" diye sordu, onu kendi sıcaklığına katarak.

Faythe'nin alnı kırışırken, adamın nazik bir anlayış ve şiddetli bir koruyuculuktan başka bir şey içermeyen kahverengi gözlerine baktı. Ne olursa olsun onunla birlikte Cehennem'in lanet çukurlarına dalmaya tamamen hazırды. Onu kucaklamayı reddetmek, ona duyduğu koşulsuz sevgiye bir hakaret olacaktı; ona yaşattığı onca şeyden sonra hak etmediği bir şeydi bu.

Faythe karanlık ve giderek artan pişmanlığını gölgelemek için küçük bir gülümseme sundu. "Eminim tapınaktaki podyumun kayıp kalıntısını fark etmişsinizdir. Onu geri getirmemi istiyor."

"Nerede olduğunu söyledi mi?" Tauria sordu.

Faythe, bahsettiği eşyayı tanıyıp tanımadığını kontrol etmek için prensin zümrüt gözlerine kısa bir süre baktı ama prens de ona diğerleriyle aynı merakla baktı. Gözlerini koğuşa sabitledi. "Kalenin içinde."

Herkesin gözleri hafifçe açıldı, omuzları aynı anda çöktü. Nik ve Tauria sanki sessizce ortak korku ve endişelerini dile getiriyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

Evlerinin duvarları arasında olması kafasını karıştırmıştı. Faythe bu değiş tokuşun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu.

"Bu benim pazarlığım, kendim bulurum," dedi ve daha teklif edilmeden önce onu bulma konusundaki yardımlarını reddetti.

Onu şoke eden şey, Marlowe'un terslemesiydi. "Her şeyi kendi başına yapmaya çalışmayı ne zaman bırakacaksın?" Bu keskin ses tonu sarışının karakterine tamamen aykırıydı. Faythe cevap vermek için ağzını açtı ama demirci devam etti. "Hiçbir yere gitmiyoruz, bu yüzden yardımımızı ne kadar çabuk kabul edersen, bu işi o kadar çabuk halledebiliriz - ve gelecekte başka bir şey daha yapabiliriz, çünkü seni tanıyorum Faythe, muhtemelen yardımımıza ihtiyaç duyacağın daha çok durum olacak."

Odadaki diğerleri bile şaşkınlıkla yumuşak dilli sarışına baktı. Öfke demircinin içinde sık sık ortaya çıkan bir duygu değildi ve Faythe bu söz karşısında utanarak geri çekildi. Jakon kıpırdandı, bir kolu Marlowe'un sırtının alt kısmına rahatça geçti. Bu hareket Faythe'nin zihninin derinliklerindeki karanlık ve çirkin bir şeyi harekete geçirdi. Her türlü iğrenç düşüncenin önüne geçti.

Onlara baktığında düşünebildiği tek şey Jakon'un artık ona ihtiyacı olmadığını...

Hiçbiri yapmadı.

Faythe'nin boğazında öylesine soğuk ve kırgın bir tepki yandı ki, aşağılanmışlığı ve değersizliği içinde ekşi kelimelerin dökülmesini önlemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

O olmasaydı, herkes güvende olurdu. Önündeki her iki çift de mutlu olurdu.

Zihninin etrafına çelik bir koruma yerleştirerek, duygularını onu pervasızca tüketmeden önce mühürledi. Bunun yerine Faythe, Marlowe'un her zamanki neşeli ve aydınlık yüzüne hiç yakışmayan hayal kırıklığı dolu kaşlarına bakarken yüzü sert ve boş bir ifadeye büründü.

Faythe pişman olabileceği bir şey söyleme riskini göze alarak, cevap vermeden gözlerini demirciden ayırdı ve dikkatini Tauria'ya odakladı. "Yeterince yaklaşırsan bu gece yaptığın gibi harabeyi hissedebilirsin."

Tauria'nın bakışlarında sempati vardı ve Faythe arkadaşlarının gözlerinin içine bakmaya zor dayanıyordu. Ward, Faythe'nin paylaştığı bilgiye karşılık olarak başını salladı.

Nik, "Geri dönmeliyiz," diye onları bilgilendirdi ve oluşan gerginliği yarıda kesti.

Faythe, Caius ve Tres'ten ayrılmalarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bile bilmeden suratını asmaktan kaçındı.

Nik ve Tauria, Jakon ve Marlowe'a kısa bir veda ettikten sonra küçük ön kapıdan çıktılar. Fae'ler gözden kaybolunca Faythe durakladı ve insan arkadaşlarına döndü.

"Hayatımıza devam etme zamanı geldi," dedi sessizce, on yıllık eski evinin yıpranmış ahşap duvarlarına bakarak. "Hepimizin bu lanet kulübeden kurtulması gerekiyor." Bakışlarını Marlowe'a çeviremediğinde Jakon'la göz göze geldi, hâlâ onun iris okyanusundaki o hızlı öfke bakışını hayal ediyordu. Buna dayanamıyordu. "Kulübeye taşın. Rahatça yaşayın. Burada hiçbirimiz için bir şey kalmadı."

"Her gün yanımda olmanı özlüyorum," diye mırıldandı Jakon ve Jakon onu kucağına çektiğinde onu durdurmadı.

Bakışlarını Marlowe'un arkasında yakalamaktan başka çaresi yoktu ve keşke yakalamasaydı, çünkü gözbebeklerinde öfkeden çok daha kötü bir şey parlıyordu. Acı ve üzüntüye benzer bir şey. Faythe kelimelere dökemediği keder ve özür bilyelerini yutmak zorunda kaldı.

Jakon'un kollarında gözleri yaşarırken, korkakça gözlerini kapattı ve onun odunsu kokusuyla sarmalanmış anın tadını çıkardı.

Faythe, Marlowe'u koşulsuz severdi. Nik ve Tauria'yı seviyordu. Ama sadece birkaç saniyelik hüzünlü bir düşünme süresi için, yardım edemedi ama o zamanları düşündü

Sadece kendisi ve Jakon. Tehlike ya da entrika olmadan. Sade rutin ama keyifli anılar. Jakon'un ona ihtiyacı olduğu kadar Jakon'un da ona ihtiyacı olduğu zamanlar, çünkü sahip oldukları tek şey... birbirleriydi.

Farkında olsun ya da olmasın, göğsünde derin bir yara açan gerçek, Jakon'un ihtiyacı olan her şeye sahip olduğuydu. Faythe onun için iyi değildi. Marlowe gibi değildi. Bu düşünce kalbine acı v e r i r k e n ona biraz daha sıkı sarıldı.

"Ben de seni özledim Jak," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

Faythe

"**Y**ŞAKA YAPIYORSUN, DEĞİL Mİ?"

Faythe kollarını kavuşturmuş, odanın diğer ucundan Prens'e bakarken Prens mesafesini koruyordu. Daha iyisini bilmeseydi, Prens'in kendisine verdiği bilgiye vereceği tepkiden gerçekten korktuğunu düşünebilirdi.

Bu fikir saçmaydı, hatta gülünçtü ama gerçekten de kendisine şiddetle saldırmasını bekleyecek kadar kötü bir ün mü edinmişti? Bu düşünce kollarını indirmesine ve duruşunu gevşetmesine neden oldu. Kızgındı ama Nik'e değil ve bu sefer elçiyi öldürmemenin en iyisi olacağına karar verdi.

Bir muhafız üniformasıyla gölgeler arasında dururken aşağılanması yetmemişti; şimdi de kral onu, sırf insan olduğu için parçalayacak akbabaların önünde teşhir etmek istiyordu.

Kralın planı mantıklıydı. Faythe bu zekâyâ hayranlık bile duymak istiyordu. Uzaktan göze çarpmamaya çalışmak yerine onların arasında olmak zorunda kalırsa, diğer mahkemelerin zihinlerini didik didik etmek için çok daha fazla fırsatı olacaktı. Ama onların yargılayıcı bakışlarına maruz kalacağı ve kendisine iftira attıklarını duyacağı düşüncesi

O hoş bir sohbetle gülümsemeye zorlarken onların zihinleri... Faythe için yeni bir irade sınavı olacaktı.

"Hazırlıklı olduğunuzdan emin olmamı istiyor."

Faythe şakasızca kıkırdadı. "Hazırlıklı," diye alay etti. "Yani seni tasmayı sıkman için mi gönderdi?"

Nik içini çekti ve sonunda Faythe'nin ateşin sıcaklığında durduğu yere yaklaştı. Sırtında yanan ateş, kış gecesinin ürpertici soğuğunu yok ediyordu; kehribar renginin mükemmel bir karışımıydı, çünkü Faythe normalliğin bir parçasını korumak için büyülu kobalt alevlerini reddetmişti.

"Size ne yapacağınızı söylemek için değil, akıllı olmanızı istemek için buradayım," diye yalvardı. "Bu, Yüce Farrow Lordları ile basit bir konsey toplantısı olmayacak; bunlar Ungardia'nın güçlü mahkemeleri ve bunu kabul etmeniz akıllıca olur. Öürsen gururunun hiçbir anlamı kalmaz ve yanlış kraliyeti kızdırmaya karar verersen bu benim elimden çok uzakta olur."

Faythe uzun bir iç çekti ama dudaklarının kenarlarında küçük, sinsi bir gülümseme belirdi. "Uyarın için teşekkürler. Uslu duracağım." Kadın kirpiklerini kırpıştırdı ve adam kıkırdayarak onun kolunu dürttü.

"Ruhlar hepimize yardım eder," diye mırıldandı.

Faythe ateşin yanındaki koltuğa yığıldı. Nik'in gittiğini haber vereceğini düşündü -asla uzun süre kalmazdı- ama Nik geldi ve karşısındaki sandalyeye oturdu. O sessiz bir dalgınlıkla ocaktaki alevleri incelerken, Nik'in de kendisini incelediğini hissetti.

Kısa bir duraksamadan sonra, "İttifak hiç Lakelaria'ya kadar uzandı mı?" diye düşündü.

Bu soru Nik'i açıkça şaşırtmıştı. Sanki Nik'in krallıkla ilgili merakının, aylar önce oraya gönderdiği arkadaşı Reuben'le ilgili suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyormuş gibi yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Onun akıbeti hakkında hiçbir zaman bir sonuca varamamıştı.

"Hayır. Kraliçeleri her zaman anakara krallıklarının ittifakında yer almak istemediğinde ısrar etti.

Bir asırdan fazla bir süre önce Büyük Savaşlar. Hiçbir tarafı tutmamaya yemin ettiler ve çatışmadan uzak kaldılar." Nik bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Bana sorarsanız bu tamamen kibirli bir düşünce tarzı ama her türlü su yeteneğine sahip efsanevi savaşçıların yanı sıra Karadeniz'in savunmasıyla neredeyse dokunulmazlar. Sanırım bizim yardımımıza asla ihtiyaç duymayacaklarına inanıyorlar, o zaman neden kendi yardımlarını sunsunlar ki?"

"Birlikten kuvvet doğar."

Nik başıyla onayladı. "Evet ama bazıları çatışmadan habersiz kalmayı tercih ediyor."

"Eğer yardım teklif etselerdi, belki de şimdiye kadar hepiniz bir araya gelip savaşabilirdiniz." Bu bir suçlama gibi geldi ve bir özür mırıldandı. Bu tür siyasi meseleler prensin etki alanının dışındaydı. Prensifadesindeki düşüş, bu sözlerinden dolayı kendini suçlu hissetmesine neden oldu; sanki Prens de aynı fikirdeydi ama yapabilecekleri bir şey olmadığını da biliyordu. "Onunla hiç tanıştınız mı?" Faythe bunun yerine sordu. "Lakelaria Kraliçesi...?" Arkadaşını kaçak yolcu olarak gönderdiği krallığın hükümdarı hakkında rahatlatıcı bir bilgi almayı umduğunu fark edince kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Reuben'in güvende olması için her gün dua ediyordu.

Nik başını salladı ve Faythe dikkatini çeken bir hareketle koltuğunda öne doğru kayd. "Bir kez. İki yüz yıldan fazla bir süre önce, anakaraya geldiğinde. Oldukça gençtim." Nik durakladı.

Faythe bekledi ve sonra onun konuşmasını bitirdiğini fark etti. "Nasıl biriydi?" diye sordu, konuyu orada bırakmayı planladığına pek inanmamıştı.

Nik, kaybolan anılarını bulmaya çalışır gibi uzun bir nefes aldı. Yanakları kızardı. "Dürüst olmak gerekirse, o yaşlarda politik hiçbir şeyle ilgilenmezdim. O ziyaretin çoğunu hatırlamıyorum çünkü genellikle antrenman sahasına dönmek için can atıyordum ya da-" Kendini durdurdu, kızarıklık boynundan aşağı iniyordu.

Faythe'nin dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Ya da ne?"

Ensesini kaşıdı. "Gençtim," diye tekrarlama ihtiyacı hissetti.

Faythe'nin gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Nikalias Silvergriff, saklayacak ne gibi küçük kirli sırların var?" diye alay etti.

Bir kahkaha attı, Ebedi Orman'da çimlere uzandıkları ve Faythe'nin bilinçaltına girmesine izin verdiği ilk seferde ona aynı şeyi sorduğunu unutmamıştı. Soğukkanlı küstahlığına geri dönerek, "Bilmek istemez misin Faythe?" dedi.

Gözlerini devirdi, sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını elbisesinin altına katladı. "Sanırım kadınlarla olan genç maskaralıklarınız kimseyi şaşırtmaz."

Nik koltuğunda geriye yaslandı, bir bileği dizinin üzerinden geçti. "Masumiyetinizi... maskaralıklarımla mahvetmeyeceğim," dedi en sinsi bakışıyla.

Faythe yüzünde yükselen alevleri çabucak söndürdü, ona bir tepki vererek tatmin olmak istemiyordu. Kollarını kavuşturdu ve onun bakışlarına karşılık verdi. "O zaman benimkiyle seninkini mahvetmeyeceğim."

Yeşil gözleri sevinçle parıldadı. Ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Senin de güzel bir şekilde ifade ettiğin gibi 'tam menüyü' hiç tadamadım."

Bu, kimin utançtan ilk önce vazgeçeceğini görmek için eğlenceli bir meydan okumaydı. Faythe başını salladı, ne zaman yenildiğini biliyordu.

"Çekilmez birisin," diye mırıldandı.

Sırıışı yıkıcı derecede baştan çıkarıcıydı. "Başka zaman o zaman."

Dişlerini sıktı ve üzüntüsünü yatıştırmak için Ruhlara bir dua mırıldandı. "Kraliçe. Onun hakkında ne biliyorsun?" Faythe konuyu değiştirmek için çaresizce sordu.

Nik bu konudan hoşlanmadığını belli ederek homurdandı. "Biraz sıkıcı olsa da nazik biriydi. Çarpıcı, sarışın, mavi gözlü, büyük

."

"Göğüslerinin büyüklüğüyle ilgilenmiyorum Nik," diye sözünü kesti Faythe, göğsünün önünü işaret ettiğinde donuk bir bakışla.

Gülümsemesi bir kediye dönüştü. "Büyük eller," diye bitirdi sözlerini, avuçlarını ona doğru çevirerek.

Vücudunun içinde ateş tutuştu. "Eller mi?"

"Onları görmeliydiniz; bir tanesine dört elma sığacak kadar büyükler."

Adamın bakışlarını üzerinde tuttu, zümrütler parlıyordu ve Faythe'nin vardığı sonuç karşısında telaşlanan bakışlarından zevk alıyordu. Sonra bir kahkaha attı ve Faythe'nin ağzı inanamayarak açık kaldı.

"Aptal fae piçi," diye homurdandı. Bu sadece Nik'in kahkahalarını daha da artırdı.

Faythe çocuksu bir hışımla sandalyesine çöktü. Onu aptal yerine koymuştu. Onu kovacak kadar akıllı vardı.

"Çok safsın Faythe. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

Ona bakmadı, bunu aşağıdaki dövüş ringine taşıma ihtiyacını dizginledi.

Nik devam etmeden önce yüzünü düzeltti. "Lakelaria Kraliçesi tam olarak herhangi bir hükümdardan bekleyeceğiniz gibiydi. Benden biraz daha büyük bir kızı olduğu söylenir. Bilinmeyen bir babadan evlilik dışı hamile kalmış, öldüğünde ilk yüzyılını ancak geçmiş ama nasıl olduğunu kimse bilmiyor." Nik bir nefes verdi. "Yine de kraliçeyi önemsemeye gelemedim - kendini beğenmiş bir havası vardı. Çok güçlü ve bunu biliyor. Su kullanma yetenekleri efsanevi ve Karadeniz'in en kötü yaratıklarına bile hükmettiğine inananlar var."

Faythe hoşnutsuz duruşunu gevşetti, kızgınlığı ilgisiyle birlikte azaldı. "Buna inanıyor musun?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Suya hükmetmek başka bir şey, ama bir yaratığın komutasını almak senin yeteneğine daha çok benziyor."

"Benimki hayvanlar üzerinde çalışmıyor."

"Aynen öyle. Ve bildiğimiz kadarıyla sizin türünüzden başka kimse de yok."

Senin türünden. Bu kelimelerin kendisini dışlanmış hissettirmesinden nefret ediyordu. Yalnız.

"Oradaki topraklar ve insanlar ne olacak?"

Nik omuz silkti. "Hiç gitmedim. Öğretilerde bize tüm krallıklar arasında belki de en güzeli ve en güzel manzaralı olanı olduğu söylendi. Su Fae'lerinin barışçıl ama kesinlikle ölümcül insanlar olduğu söylenir. Su çok değişken, boğabilen, dondurabilen, sele dönüştürebilen bir güç... Onlara meydan okumak istemezdim ve Valgard'ın büyük batı adasından uzak durmasına şaşırmadım."

"Anakarada hiç su fae'si yaşamıyor mu?"

"Göç edenler var ama yaygın değiller. Lakelaria adını, krallık boyunca Yüksek Farrow'daki gibi taş patikalar gibi uzanan su kanallarından ve çeşitli karla kaplı dağ sıralarından alıyor. Orada ikamet etmek istemeleri mantıklı."

"Hmm," diye cevap verdi Faythe, sessiz bir düşünceyle ateşe dönerek. Su Ejderhası Krallığı kulağa olağanüstü geliyordu ve Reuben'in akıbetinden duyduğu suçluluk duygusu, belki de onun güvende olduğunu ve denizin ötesinde yepyeni bir hayat yaşadığını düşündükçe biraz hafifledi. Bu düşünceye tutunarak, Reuben'in hâlâ hayatta olup olmadığını her merak edişinde yaşadığı sürekli kargaşayı dindirmeye yeteceğini umdu.

Nik'in koltuğunda öne doğru eğildiğini duydu. "Arkadaşınız bunu başarmış olacak. Tehdit oluşturmadığı kanıtlanırsa çaresiz bir vatandaşı geri çevireceklerini sanmıyorum."

"O asla bir tehdit değildi ve asla tek seçeneği evinden kaçmakmış gibi hissettirilmemeliydi." Acı sözlerinin yine suçlayıcı olduğunu hemen fark etti ve başını ona doğru çevirdi. "Özür dilerim."

."

"Sen Doğru." o araya girdi, onun yüz Tam bir anlayış. "Babamın davranışları için konuşamam ama

Krallığı koruma isteğinden kaynaklanıyor." "Reuben yanlış bir şey yapmadı."

"Vatana ihanet etti."

"Korkmuş ve ürkmüştü."

"Herkes öyle değil mi?" Nik kendisini dışlamayan bir şekilde konuştu.

Büyük surların bu tarafında bile korkuyorlardı. Savaşın boyutunun belki de vatandaşların inandırıldığından daha kötü olduğunu düşünmek içini titretti. Eğer alternatifi korku ve panikse, bu durumda cehaletin mutluluk, hatta belki de bir lütuf olduğunu düşündü.

"Vatana ihanetin cezası nedir?" "Ölüm."

"Herkes için mi? Ölçeği ne olursa olsun mu?"

Nik'in gözleri, kızın cevapları zaten bildiğini bildiğinden, kızın şiddetle bastırması karşısında bir parça kısıldı. Yine de mecbur kaldı. "Evet. Kraliyete karşı yapılan bir eylem, kişi kim olursa olsun hoşgörülle karşılanamaz. Bu zayıf bir liderlik gösterir ve Valgard gibi acımasız akbabaların tüm güçleriyle saldırması için kapıları açar."

"Herkesin yargılanma ve dinlenilme hakkı olmalıdır."

"Ve bu şansa sahipler, ancak karar tutarlı olmalı."

"Sizce Reuben öldürülmeli miydi?"

Bu bir sınavdı ve tam da içine girdiği bir sınavdı. Nik bunu biliyordu, yüzü çelişkili duygularla buruşmuştu.

"Onu kaçması için uyarının ben olduğumu unuttun mu?"

Hayır. Asla unutmuyacaktı. Nik'in merhamet dolu davranışı, daha tanışma fırsatı bile bulamadan ona bakışını mühürlemişti. Konuşmadan önce göz göze geldikleri o zümrüt gözbebekleri... O anda bile onun farklı olduğunu anlamıştı. Nik kelimenin tam anlamıyla iyiydi.

Sorusunu değiştirdi. "Eğer kral olsaydınız... onun idamına karar verir miydiniz?"

Nik'in yüzü acılı görünüyordu ve bir an için sorduğu sorudan pişmanlık duydu, bir gün taşıyacağı yükün ağırlığını biliyordu. Vermek zorunda kalacağı kararlar.

"Bunu bana neden soruyorsun?"

Haklı olduğumu kanıtlamak için. Baban olmadığını bilmek için. Kelimeleri seslendirmede. Faythe onun konumunu ve kral olduğunda ona düşecek olan krallığın kaderini kıskanmıyordu. Ama aynı zamanda Yüce Farrow için daha adil ve adaletli bir hükümdar da hayal edemiyordu.

Başını iki yana salladı. "Boş ver."

Düşen sessizlikle Faythe konuşmanın bitmesini ve Nik'in sözsüzce gitmesini bekledi. Ama sonra Nik sessizce cevap verdi, sanki haince itirafı ikisinin de baktığı yanan kerestenin çıtırtıları tarafından yutulacakmış gibi.

"Hayır. Yapacağımı sanmıyorum."

CHAPTER 10

Faythe

TERTESİ AKŞAM, kralın taht odasında bulunmasını istemesinin ardından Faythe üniformasını giydi. Genellikle bu kadar kısa bir sürede çağrılmadığı için koridorlarda refakatsiz, elleri iki yanında kaygan bir şekilde yürüdü. Her zaman kralın onun yeteneklerini istemesinden çok önce bilgilendirilir, daha doğrusu uyarılırdı. onun cemaatleri.

"Bundan keyif alacağım."

Faythe'nin kalbi, kendisine musallat olan o hıncır sesi duyunca boğazına kadar fırladı. Yüzbaşı Varis onun yanına geldi, yüzü sadist bir zevkle parlıyordu ve onu neyin beklediğini düşününce tüm vücudu titredi.

Kalede ikamet etmeye başladığından beri kaptanla pek karşılaşmamıştı; onun yerine küle mahkûm edilmediği için çok öfkelenmişti. Varis'in rutinini bilerek ondan uzak duracak kadar bilmiyordu ve Nik'in yollarının mümkün olduğunca az kesişmesini sağlayıp sağlamadığını merak ediyordu.

"Senin korkutman gereken küçük kızların yok mu?" diye cevap verdi korkusunu gizleyerek.

Alay etti. "Hiçbiri senin kadar eğlenceli değil."

"Beni en son hafife aldığında Varis, kendini kralın önünde dizlerinin üzerinde bulmuştun," dedi, rütbesini göstermek için duymaktan hoşlandığını bildiği unvanını kasıtlı olarak atlayarak. Ayıyı dürtmek akıllıca değildi ama içinde uyandırdığı korkuya rağmen bunun biraz eğlenceli olduğunu da inkâr edemezdi.

Öfkesinin dalgalarını hissetmek için ona bakmasına gerek yoktu.

"Kralın bu gece onun için ne planladığını öğrendikten sonra yeteneğini sergileyişini görelim," diye alay etti, sesi şakacı bir şekilde karanlıktı.

Taht odasına giden son köşeyi döndüklerinde cevap verecek zamanı olmadı. Kapılar zaten ardına kadar açıldı ve her zamanki muhafızlar dışarıda bekliyordu. Yanından geçerken ona bakmadılar bile ve bir adım bile atmadan doğruca içeri girdiler. Büyük salonda düz bir çizgide yürürken Varis ondan uzaklaştı.

Resmi ortamı gördükçe nabızı hızlandı. Sonra kalbini bir korku hissi kapladı. Kral tahtında gururla otururken Nik ve Tauria iki yanındaki yerlerinde oturuyordu. Hükümdarların bir araya gelmesinin sadece iki nedeni vardı: törenler ve yargılamalar.

Faythe'nin kanı, salonda yaptığı ilk taramayla etkinliğin amacını anladığında dondu. Sütunlara yakın kenarlara dağılmış, hem erkek hem de dişi başka fae'ler de vardı. Diğer saray üyeleri olduğunu tahmin etti. Kürsünün önünde, dizlerinin üzerinde, telaşlı ve dehşete düşmüş genç bir insan vardı. Yırtık pırtık kahverengi giysileri ve yıkanmamış görüntüsüyle çok yabancıydı. Muhtemelen on iki yaşından büyük olmayan bir çocuktı ve düzgün beslendiği bir evden olamayacak kadar zayıftı. Faythe'nin kalbi bu manzara karşısında kırıldı. Umutsuzca yardımına gitmek istiyordu ama akıllı olmalıydı. Şimdi bir olay çıkarmak her ikisi için de kötü sonuçlanırdı, bu yüzden başka bir bakış atmadan insanın yanından geçti ve kralın önünde durdu.

"Majesteleri." İsteksizce eğildi. Yakın mesafelerde bunu yapmasa da, saygı eksikliğini seyircilerin önünde test etmekten daha iyisini biliyordu.

"Muhafızlar hariç herkes dışarı," diye duyurdu kral.

Büyük salonda ayak sesleri ve mırıldanmalar duyuluyordu. Faythe bu fırsattan istifade ederek Nik'e bir bakış attı, belki bir açıklama yapabilirdi ama Nik onunla göz göze gelmeyi reddetti. Nik gergin bir çeneyle yan tarafa bakarken Faythe'nin paniği daha da arttı ve sandalyesinin kolunu sıkıca kavrayışına baktı. Tauria'yı denedi, o da zaten rahatsız edici derecede özür dileyen bir bakışla ona bakıyordu ve midesi bulandı.

Geriye sadece insan çocuğun sessiz hıçkırıkları kaldığında, Faythe'nin kulakları beklentiyle cınladı. Sonunda Orlon tekrar konuştu.

"Çocuk, kralına karşı Valgard'la işbirliği yapmakla suçlanıyor."

Faythe kurumuş boğazını ıslatmak için yutkundu. "Kararınızı çoktan vermişsiniz gibi görünüyor Majesteleri. Ben neden buradayım?" diye sordu, kelimelerinin titremesini engellemek için mücadele ederek.

Kralın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme Faythe'yi dehşete düşürdü. "Düşmanlarıma benim önümde itiraf ettirebileceğinizi söylememiş miydiniz?"

Kralın kötü ve acımasız olduğunu biliyordu ama onu anlamsız eğlencelerden hoşlanan biri olarak görmüyordu. Hayır.

-Böyle oyunlardan zevk alan Kaptan Varis gibi değildi. Yine de onunla birlikte oynamaktan başka çaresi yoktu. Onu sorgulamak akıllıca olmazdı.

Faythe kayıtsız güven maskesini korudu. "Pekâlâ." Döndü ve mahkûm, odadaki kendi türünden tek kişiye sessiz ve çaresiz bir yakarıyla gözlerini hemen ona kilitledi. Onun ne olduğu ya da ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için rahatlaması yersizdi, bu da Faythe'yi daha önce hiç hissetmediği bir şekilde suçluluk duygusuyla hasta etti

Daha önce. Faythe kendi iğrenç duygularını bir kenara itti ve tereddüt etmeden onun zihnine daldı.

Duyguları onu ezici bir dozda etkiledi. Onların kendisini fiziksel olarak etkilemesine izin vermemek için savaşmak zorunda kaldı. O kadar büyük bir korku vardı ki Faythe yumruklarını sıktı ve sonra gözlerinden yaş gelmesini engellemek için dişlerini sıktı. Bir kez olsun kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olan şeyin kendi öfkesi mi yoksa onun dehşeti mi olduğundan emin olamadı. Odaklanmaya, kralın aradığı bilgiyi bulmaya ve onu yüzeye çıkarmaya çalıştı ama çocuğun düşünceleri ve duyguları karmakarışık olduğu için bu bir mücadeleleydi.

Böylece onun korkusunu aldı.

Gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ve bu rahatlama onun yolunu net bir şekilde bulmasına yetecek kadar zihnini rahatlatmıştı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi zihninin içine ve bunu duyunca gözleri büyüdü. "Risk altında olan başka biri var mı?" diye sordu, yaptıklarını telafi edecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Kralın bilgisi olmadan başkalarını kurtarabilirse, onun emrini yerine getirdiği için ruhundaki lekeyle yaşayabilirdi.

"Valgard değildi."

Faythe onun cevabını duyduğunda yüzünü sakın tutmaya çalıştı ama şaşkınlıkla alnını buruşturan hafif kaşlarını gizleyemedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir tür taş arıyorlardı ve onu bulmamızı istediler. Ama Valgard askerleri değildi."

Faythe'nin nefesi bu bilgi karşısında kesildi. Aklına gelen şeye inanmak istemiyordu. Bir çeşit taş. Birden, kalçasındaki kabzaya yerleştirilmiş Riscillius daha ağır geldi. Faythe bu ürkütücü düşünceden kurtuldu. İkisi aynı şey olamazdı.

"O zaman kim?"

Kral sıkılmış bir halde, "Bugün, casus şef," dedi.

Fazla zamanı yoktu ama cevaba ihtiyacı vardı.

Faythe giderek artan bir endişeyle titredi.

"Ormanda oynarken bizi durdurdular.
Üniformaları tamamen siyahtı ama..."

"Belki de yeteneğinizi gözümde fazla büyütmüşümdür."

Faythe, Orlon'un sabırsız ve alaycı ses tonu karşısında dişlerini sıktı. Çocuğun bakışlarını tutarak kelimeleri ağzından zorla aldı - tam da kralın duymak istediği şeyler ve karşılaşmadan bu yana neler yaptığına dair ayrıntılı bir hatırlama. Hafif bir teselli olarak, arkadaşları hakkında bilgi vermeyerek ve askerlerin Valgard'dan olmadığına dair şüphelerini paylaşmayarak kralı kandırma yeteneğini de kullandı.

"Çok iyi," dedi şakacı bir kötülükle.

Faythe çocuğun bakışlarını kırarak kralın gözleriyle buluştu. Kralın tek istediğinin bu olduğunu umacak kadar aptalca bir saflık içindeydi; bir yetenek gösterisi ve kendi türüne karşı bile olsa onun üzerindeki kontrolünden zevk almak. Bu yeterli değildi ve daha söylenmeden önce ruhunu ezen ve ruhunu karartan emri duydu.

"Şimdi, öldür onu."

Çocuk yüksek sesle hıçkırdı. Faythe'nin yardımı olmadan, kral emri verirken korkudan aklını kaçırmıştı.

Zaman yavaşlıyor gibi görünürken kelimeler kulaklarında bir yankı gibi tekrar tekrar çınladı. Yalvarmak, yakarmak istiyordu ve böylesine iğrenç, şeytani bir eylemi isteyerek gerçekleştirmeden önce dizlerinin üzerine çöküp kendi idamını kabul etmeye hazırdı. Bu, Orlon'un tasmaını yeterince sıkı tutup tutmadığını görmek için bir testti; ondan isteyebileceği tek şey, kendisine olan bağlılığını sağlamlaştıracak ve ruhunda kalıcı bir damga olacaktı. Faythe buraya parti numaralarını sergilemekten ve muhtemelen başka bir Gecegezen'den edindiği bilgileri tekrarlamaktan daha büyük bir amaç için getirildiğini biliyordu.

Çaresiz, dehşete düşmüş, kaderi ne olursa olsun ölmek olan genç çocuğa bakarken... kafasına dank etti.

Bunu yapacak kişi o olmalıydı.

"Majesteleri, bu görevin yerine getirilmesi gerektiğini düşünmüyorum-" diye başladı Nik bir kurtuluş önerme çabasıyla. Faythe denediği için onu kucaklamak istedi.

"Nasıl isterseniz," diye araya girdi, adam onun insanlığını kurtaramadan.

Önündeki üç kraliyet mensubunun da gözlerinin kendisine çevrildiğini hissetti ama sadece kralinkileri tuttu. İtaatkâr bir hizmetkâr olarak değil, onu kırmayacağını göstermek için.

Başka bir şey söylemeden, soğuk mermere karşı şiddetle titreyen çocuğa döndü. Çocuk hayatı için yalvarmaya başladı ve kadın kendini çılgınlara karşı hissizleştirdi, yoksa bunu asla başaramayacaktı.

"Ve Faythe, bunun acısız olmasını istemiyorum," diye şarkı söyledi kral onun arkasından. "İhanetin cezası hissedilmeyi hak ediyor."

Tüm sonuçları lanetlemek ve bunun yerine kralı öldürmek için ne kadar mücadele etse de tırnakları avuçlarını kesiyordu. Hiç şüphesiz zihnini ona karşı korumayı öğrenmişti ama onun bir fae kalesinde kılıçla tehdit oluşturmadığını düşünüyor ve diğer muhafızlar gibi her zaman silahlı olmasına izin veriyordu. Onun bilmediği bir şekilde, kız yarı-fae'ydi ve pervasız, öfke dolu düşünceleri onu bir manevra yapmaya ve kılıcını göğsüne saplamaya cesaretlendiriyordu.

Kral hak ettiği sonla karşılaşacaktı ama bugün değil.

Faythe çocuğun zihnini bir kez daha ele geçirmek için hiç vakit kaybetmedi. Korkusunu hemen kapattı ve zamanı geldiğinde acısını da alacaktı.

"Ormanda kimi gördün?" diye bir kez daha sordu, onun hayatının bir anlamı olmasını sağlamaya kararlıydı. Kral onlara ulaşmadan önce diğerlerini kurtarabilirdi.

"Burada ölmek istemiyorum."

Gözyaşları çocuğun yanağından aşağı yuvarlandı ve Faythe onun sesindeki hüznün karşısında kendi hüznüne karşı savaştı. Onu soğuk, tuhaf salondan çıkardı, fae'leri ortadan kaldırdı ve onun yerine evinin manzarasını etrafına sardı, içini doldurdu

sevdiği insanlarla birlikte. Çocuk anında sakinleşti ve ona nerede olduğunu ve trajik derecede kısa hayatının sonunu getirmek üzere olduğunu unuttururken zihninin huzur bulunduğunu hissetti.

Her ne kadar kalbini parçalasa da, cellat rolünü kabul etti çünkü ona acısız bir ölüm ve ailesini görebileceği bu son hediye sunabilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Çocuğun boğazından bir çığlık kopardı ve çocuk bir işkence illüzyonu içinde sırtüstü yere düştü. Ardından, kralın zevki için, salonda mide bulandırıcı bir şekilde yankılanan çığlıklarla çocuğun vücudunun bükülmesini ve yerde solmasını sağladı. Zihninde çocuk tam da olmayı hak ettiği yerdeydi: gerçek çevresinden tamamen habersiz ve zerre kadar acı ya da korku duymadan.

"Kimi gördün?" diye bir kez daha nazikçe sordu, şimdi zihni huzur içindeydi.

Çocuk kafasının içinde, sanki başına gelecek acımasız, ıstırap dolu ölümün yerine ona verdiği merhameti biliyormuş gibi ona gülümsedi. "Askerlerden birini tanıdım. Onu daha önce görmüştüm," dedi çocuk ve sonra narin bir kadının görüntüsüne baktı. "Artık annemin yanında olabilirim. O benim için geldi."

Faythe, hayatı elinden alınmış olmak için çok genç olan küçük esmer kadına baktı ve çocuğun gördüğü her şeyin bir illüzyon olduğunu bildiğini fark etti. Bunu ele veren ayrıntıyı bulmayı başaramamıştı. Çocuk halinden memnun, hatta mutluydu ve yaptığı hatanın ona verebileceği en iyi teselli olduğunu, çocuğa kimi kaybedeceğini değil, kiminle yeniden bir araya geleceğini gösterdiğini düşündü.

"O Valgard değildi. Fae, Farrowhold'dan bir muhafızdı."

Faythe olduğu yerde kalakaldı, onu doğru duyup duymadığından emin değildi. Bu doğru olamazdı. Farrowhold'un tüm muhafızları krala hesap verirdi. Eğer terör estiren oysa, tebaasını öldürmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Kendi krallığı hakkında bilgi almak için mi? Hiç mantıklı gelmiyordu ama çocuğun zihnindeydi ve bunun bir yalan olup olmadığını anlayabilirdi.

Gözleri bir kez daha onunkilerle buluştu ve o gece tam olarak kimi gördüğünü ona gösterdi. Faythe kapüşonu yüzünün büyük bir kısmını kapatacak şekilde indirilmiş olan fae'yi tanıyamadı ama görüntüyü hafızasına kaydederken, o gece çocuğun yanında olan arkadaşlarının her birini not etti ve onları güvenli bir yere götürmek için çok geç kalmamış olmayı umdu.

"Acıyacak mı?"

Faythe yeni bilgi ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken çocuğun sorusuyla kendi düşüncelerinden koptu. Yapması gereken son görev bir kez daha gün yüzüne çıkmıştı. Boğazındaki acı dolu yumrudan güçlkle tek kelime çıkarabildi ve başını iki yana sallayarak, iç burkan üzüntüsünün içinde küçük, sıcak bir gülümseme oluşturdu.

"Tıpkı uykuya dalmak gibi," diye fısıldadı.

Sanki teşekkür eder gibi gülümsemesine karşılık verdi. Bu onun kalbini daha da parçaladı.

"Artık gitmeye hazırım."

Çocuğun annesi ona doğru yürüdü ve el ele tutuştular. Faythe'nin kulaklarına kan hücum etmiş, nabızı çılgınca atmaya başlamıştı. Kendi içinde bağışlanmak için yalvardı ama bu kalbini saran karanlık kısılcı hafifletmeye yetmedi. Yapmak üzere olduğu şey geri döndürülemezdi, ruhunda kalıcı bir iz bırakacaktı ama çocuğun kralın ellerindeki alternatif ölümü hayal etmeye bile değmezken bencil olmayı göze alamazdı.

Faythe çığlık çığlığa bağırarak düşüncelerini susturdu ve avucunu açarak -her şeyden çok kralın şovu için- hareket etmesine karşı çıktı. Parmak uçlarında, sanki onun zihninin özünü fiziksel olarak kavıyormuşçasına, merhametiyle paramparça olacak ince camdan kırılğan bir küre tutuyormuşçasına bir basınç hissediyordu.

Salondaki herkese göre çocuk hâlâ yuvarlanıyor, acı içinde ağlıyor ve bitmesi için yalvarıyordu. Ama zihninde huzur içindeydi, acı çekmiyordu ve kayıp annesinin gözlerinin içine mutlulukla bakıyordu. Bu görüntüyü hatırlayacağı son görüntü olarak tutan Faythe, yumruğunu keskin bir bükülmeyle kapattı. Onun ölümünü karnında kavurucu bir acı gibi hissetti ve irkildi, dişleri o kadar sert sıkılmıştı ki kırılabileceklerini düşündü. Sadece saniyeler için.

Çocuk ve annesi donup kaldılar. Sonra, yavaşça, onların görüntüsü ve sahne parçalara ayrıldı, hiçbir şeye dönüşmeden önce yukarı doğru süzüldü ve taht odası bir kez daha onun etrafında göründü. Bedeni beyaz mermer zemine doğru gevşekçe düştü. Sonra kalbinin çarpması dışında sessizlik çöktü.

Faythe boğazındaki safranın hızla yükseldiğini hissederek bilinçli bir şekilde nefes almak için bir an durdu. Titreyen yumruklarını sımsıkı tuttu ve kendisini pervasızca bir şey yapmaya itebilecek, her şeyi tüketen öfkesini dizginledi. Soğuk zeminde hareketsiz duran çocuğa bakmadı, son anlarını yabancılarla çevrili büyük bir oda yerine kendi evinde annesiyle geçirdiği görüntüsünü korumak için. Krala döndü, nefretini güçlkle zapt edebiliyordu.

"Eminim diğer hizmetçilerinizden biri buradan sonrasını halledebilir."

Kral karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Etkileyici, casusluk ustası. Sana verdiğim krediden daha acımasısın. Oğlum senden bir iki şey öğrenebilir."

Çarpık zihninde bu bir iltifattı.

Faythe kendinden hiç bu kadar iğrenmemişti. Yüzünü donuk tuttu ve gözlerindeki yargı ve dehşetten korktuğu için arkadaşlarından hiçbirine bakmayı reddetti. Onlara ve odadaki tüm muhafızlara, acımasızca zihnini parçalamadan önce çaresiz çocuğa gerçekten zihinsel işkence yapmış gibi görünecekti.

"Hepsi bu kadarsa Majesteleri," dedi monoton bir sesle, taş kalpli kibir maskesi tamamen düşmeden önce odasına çekilmek istiyordu.

Kral Orlon tembel bir el sallayarak onu başından savdı ve o da bir an bile tereddüt etmeden topuğunun üzerinde dönerek aşağı bakmaya cesaret edemedi.

Genç bir çocuk, onun halkından biri, onun canını almıştı.

Ona tek merhametli sonu ve annesini görebileceği son hediye vermiş olmasına rağmen... bunu hissetti. Göğsündeki kalbin her yeni çarpışında, karanlığın da onunla birlikte attığını hissetti.

CHAPTER 11

Nikalias

Tİnsan çocuğun ıgıllıklarının yankısı, prens öldükten sonra bile kulaklarında ürpertici bir şekilde yankılandı.

Faythe'nin acımasız gösterisinin ardından taht odasından ayrılmasına izin verdi. Kralın istediğini yaptığı için onu suçlayamaz ya da yargılayamazdı. Eğer reddederse, Nik itaatsizliğinin sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu. Babasıyla zaten ince bir çizgide yürüyordu ve belki de akıllı başına gelmeye başlıyor ve hayatta kalmasını sağlamanın tek yolunun onun istediğini yapmak olduğunu görüyordu.

Ancak kadının kabul etmesi onu hâlâ şaşırtıyordu. Nik onu bu işten kurtarmak için ne gerekiyorsa söylemeye ve yapmaya tamamen hazırды. Kralın ondan isteyebileceği tek görevin bu olacağını ve Faythe'nin bunu reddedeceğini, bir başkasının canını almaktansa kendi canından vazgeçmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Belki de kırılma noktasına ulaşmıştı.

Nik, gerçekleştirmeye zorlandığı korkunç infazdan sonra kendi kendini yok etmediğinden emin olmak için kendini neredeyse koşarak odasına giderken buldu. Kapıyı niyetlendiğinden biraz daha hevesli bir şekilde çaldı ve içeri davet etmesini bekledi. Cevap olarak sadece sessizlik geldiğinde, bir anda

Panikle kapının kolunu çevirdi ve yine de aceleyle içeri girdi.

Oda sağladı, yani kendine ve krala karşı duyduğu öfkeyle fiziksel olarak hiçbir şeyi yok etmemiştir. Ama endişelendiği şey onun ruhsal durumuydu ve Nik, gerekirse burayı harap etmesine memnuniyetle izin verecekti.

Faythe'yi bitişik odaların hiçbirinde göremeyince daha da paniklemeye başladı; ta ki balkona açılan hafif aralık cam kapılardan bir esinti hissedip taş parmaklığın tepesindeki sütunlardan birinden çıkan silueti görene kadar. Dikkatli bir şekilde dışarı çıktı çünkü kız korkudan yüksek kenardan düşebilirdi.

Faythe sırtını taş bir sütuna dayamış, kollarıyla dizlerini tutarak oturuyor, bir yandan da gözlerini ondan uzağa, parlak ışıklı şehre dikeyordu. Gece gökyüzü onları çevreliyordu. Üzerindeki cekete rağmen hava çok soğuktu ama Faythe ceketini çıkarmış, sadece ince bir gömlek ve pantolon giymiş, çıplak ayaklarla oturuyordu.

"Burada donacaksın," dedi Nik sessizce, birkaç adım önünde durarak. Ona alan bırakacak kadar uzakta duruyordu ama kendini balkondan aşağı atmaya karar verirse onu tutabileceğinden emin olduğu kadar da yakındı. Gece yaşananların onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığını ve hâlâ ne kadar hassas olabileceğini anlayamıyordu. Faythe bazen duygularının hararetiyle hiç beklenmedik şeyler yapabiliyordu.

Bir süre sessiz kaldı ve ona bakmak için başını çevirmedi. Dikkatli adımlarla yaklaştı. Kadının onu dışarı atmayacağından ya da aptalca bir şey yapmayacağından emin olduğunda, kendini taş parmaklığın düzlüğüne kaldırdı ve bacaklarını kenardan sarkıtmak ve onunla birlikte şehrin içine bakmak için etrafında döndü.

"Senin gördüğün acı ve korkunun hiçbirini hissetmedi," dedi kadın, acı verici bir sessizlikle. Kadının yüzündeki acıyı görmek onu çok üzmüştü.

Kadının sözleri nihayet aklına geldiğinde Nik şaşkına döndü. Hayret ve dayanılmaz bir suçluluk duygusuyla ona baktı, çünkü bir an için bile olsa onun altın kalbinin bir masumu acımasızca öldürebileceğine inanmasına izin vermişti. Faythe'nin yeteneğiyle çocuğa mümkün olan en iyi ölümü verdiğini şimdi fark etmişti. Bu bir merhamet olsa da, ölümlü hayatının geri kalanı boyunca bu eylemin yükünü omuzlayacaktı. Nik bunu ilk elden biliyordu çünkü o da kralın emriyle böyle iğrenç eylemlerde bulunmaya zorlanmıştı.

"O halde sen olmasaydın başına geleceklerden daha iyi bir sonu var," dedi ama bunun onu teselli etmek için çok az işe yarayacağını biliyordu. Kendisi için hiç teselli etmemişti.

"O sadece gençti. Böyle bir sonu hiç hak etmemişti."

"Hayır, hak etmedi."

Sonra dönüp ona baktı, altın sarısı gözleri sertti ve tüm ısıltılı neşesini kaybetmişti. "Burada olmamalısın."

Kaşlarını çattı, kadının reddi ve ses tonundaki soğukluk onu incitmişti. "Neden?"

"Çatışma . faiz," o dedi basitçe, ve Kızın duygusuz yüz hatları adamın midasını bulandırdı.

"Ben burada senin yanıdayım, onun değil."

"Olmana izin verdiği zaman. Kan sudan daha kalındır, Nik. Beni ona tercih edeceğine inanacak kadar aptal değilim."

"Bunun bir seçim olduğunu fark etmemiştim."

"O zaman aptal olan sensin. İki tarafta da yer alamazsın. Baban hatalı ve durdurulmalı."

Prens başını salladı. "Büyük bir ihanetten bahsediyorsun Faythe ama nerede olduğunu unutuyorsun; kim seni kolayca duyabilir ki? Seni beladan uzak tutmak için elimden geleni yaptım ama eğer belayı aramaya devam edersen, bu sefer seni kurtaramayacağım."

Faythe acı acı güldü. "Demek istediğimi kanıtladın, Prens. Şimdi, uslu bir fino köpeği gibi git."

Nik onun bunu kastetmediğini biliyordu, gerçekten. Acı çekiyordu ve kendisini iğrenç, geri dönüşü olmayan eylemlere zorlayan kralın oğlu olduğu için duygularını ona yansıtmak istediği için onu suçlayamazdı. Yine de bu yorum karşısında bir öfke dalgası hissetti ve bu yorumun ondan gelmiş olmasından dolayı acı duydu.

"Her zaman böyle değildi, biliyor musun?" demeden önce kaynamasına izin verdi. Nik konuşurken ona bir daha bakmadı. "Büyük Savaşlar'dan hemen önce her şey değişti. Rhyenelle'e yaptığı bir kral gezisinden döndü ve bir daha asla eskisi gibi olmadı. Sonra savaşlar oldu ve annem kısa bir süre sonra öldürüldü. Her zaman bunun kalbini döndüren şeylerin bir toplamı olduğunu düşünmüşümdür," diye itiraf etti, neden her şeyin şimdi içinden döküldüğünden emin değildi. Belki de bu, bir asırlık anlaşmazlığa ve yeni sert ve acımasız yönetiminden nefret etmesine rağmen babasına neden sırtını dönemediğini anlaması için yürüttüğü kampanyaydı. "Sanırım bir parçam tanıdığım, daha iyi anılara sahip olduğum babamın hala somut bir şekilde yaşamaya devam etmesini umuyor."

Aralarına uzun bir süre sessizlik çöktü. İkisi de birbirlerinin yanında oturmuş, yüzen fenerlerden oluşan bir nehir gibi aydınlatılmış şehre bakarken kendi üzüntülerini ve kayıplarını düşünmüşlerdi.

Faythe sessizce, "Özür dilerim," dedi. Nik zayıfça gülümsedi. "Ben de."

"Sen bu insanların hak ettiği kralsın Nik. Bu hayatta tek bir dileğim olsaydı, o da bunun gerçekleştiğini görecektim kadar uzun yaşamak olurdu."

Bu yorum karşısında gururu kabardı, ama sonra Faythe'nin ölümlü olduğunu hatırlayınca kalbi hüznle doldu. Onun yüzüne bakarken, tek dileğinin onun insan bedeninin izin verdiğinden çok daha uzun süre yaşadığını görmek olduğunu biliyordu.

Nik onun uzak altın gözlerini tuttu ve muazzam bir suçluluk dalgasına kapıldı. Bir yanı onu kucaklamak, teselli etmek istiyordu ama içten içe acı çekiyordu.

daha önce savunmasız olduğu zamanlarda ondan nasıl faydalandığını biliyordu. Bir çıkış yolu ararken; karanlıkta onun için olmak istediğı bir ışık.

Onun iyiliğı için inkâr etmeye çalışsa da Faythe'ye duyduğı çekime bencilce teslim olmuştu. Her zaman daha fazlasını arzuladığı için Faythe onun için bir dikkat dağıtıcı, bir bağımlılık haline gelmişti. Onu öpmenin, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmek, insanın içinde yatan her garip imkânsızlığı bilmek.

Aralarındaki bağ ve ona karşı hissettiğı aşk gerçektir -bu konuda aklında hiçbir soru işareti yoktu- ve zamanla daha da güçlenmişti. Ama onu içine sürüklediğı romantizm... o zaman bile bunun asla sürmeyeceğini biliyordu.

Eğer zaman onları ayırmasaydı, kalbi her zaman bir başkasına ait olduğı için ayıracaktı ve içini kendine duyduğı pişmanlıkla çalkalayan gerçek... Faythe'yi kullanmış olmasıydı. Onlarca yılını kalbi uyuşmuş bir halde geçirmişken onu yeniden hissetmek için kullanmıştı.

Faythe'den önce, ara sıra flört ettiği saray mensuplarıyla daha derin duygular yaşamak istememiş ya da bunu arzulamamıştı. Onları da kullanıyordu ama en azından biliyorlardı ve istekliydiler.

Faythe... farklıydı. Onun bedenini korumaya, onu kralın ellerinden uzak tutmaya çalışırken -ki bunda da başarısız olmuştu- mesafesini korumaya çalıştığında bile onun sertliğine ve direncine, güçlü iradesine ve koruma ihtiyacına kapılmıştı. Şimdi, gerçeğı öğrendiğinde, yaptıklarının bir sonucu olarak kalbinin zarar göreceğinden korkuyordu.

Bu dayanamayacağı bir düşünceydi.

Faythe'ye duyduğı arzulara boyun eğmek, özlemini çektiğı ama asla sahip olamayacağı kişiye her zaman bu kadar yakın olmaktan duyduğı derin acıyı hafifletmek için de hiçbir şey yapmamıştı.

Nik, Faythe ve Tauria'nın yollarının kesişeceğine hiç inanmamıştı. Dahası, kendi dostluk bağlarını kuracaklarına da. Onları bir arada görmek ona acı verdiği kadar içini de ısıtıyordu.

Prensesi de incitmişti. Prenses onun özel meselelerine karşı takındığı sertleşmiş kayıtsızlık maskesini asla ona itiraf etmeyecekti. Böylesi daha iyiydi. Onun için daha derin duygular beslemediğini düşünmesi daha iyiydi. Onun ela bakışlarında hayal kırıklığının titreşimini her yakaladığında hissettiği ruhunun derinliklerindeki burkulma, sadece onu güvende tuttuğunu bildiği için katlanılabilirdi.

Tek yapabildiği, Faythe'ye her şeyi anlatacak cesareti bulduğunda, Faythe'nin de onu affedecek cesareti kendinde bulabilmesini ummaktı. Çünkü romantik olsun ya da olmasın, onun da arkadaşlığına değmeyeceğine karar verirse göğsünde oluşacak boşluğu hayal etmek ona korkunç acı veriyordu.

Faythe onu kurtardığını asla bilmeyecekti. Bir daha asla hissedemeyeceğinden korktuğu sessiz ıstırapı ve işkencesi içinde buz gibi olmaktan.

CHAPTER 12

Faythe

A Faythe'nin kapısından gelen yumuşak tıkırtı, onun bir ileri bir geri volta atmasını durdurdu ve sarsılan düşüncelerini susturdu.

Huzursuz yalnızlığında, bütün gün ateşin yanındaki döşeme tahtalarını aşındırmıştı. Kapıyı çalan kişinin ne fae arkadaşlarından ne de iki hizmetçisinden biri olduğunu anlamıştı. Anlık merakı onu cevap vermeye itti.

Faythe şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdığında, dışarıda dağınık kahverengi saçları ve parlak, çocuksu gülümsemesiyle tanıdık bir adamın durduğunu gördü. Faythe ona şaşkınlıkla bakarken Caius sabırla bekledi ve onun neden odasını ziyaret ettiğini anlamaya çalıştı.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu tereddütle.

Faythe sıkışmış yüzünün sıcak bir karşılamadan başka bir şey olmadığını fark etti. İfadesini rahatlattı ve onun içeri girmesi için kenara çekilirken başıyla onaylamasına eşlik etmesi için gülümsemeye zorladı. Kapıyı tıklatarak kapatan Faythe ona döndü ve kollarını kavuşturdu.

"Bugün toplantı yok," diye belirtti.

Hava kararmak üzereydi ama onun burada olmasıyla ilgili çıkarabileceği tek sonuç buydu.

Caius içeri girerken odaya gelişigüzel bir göz attı ve sonra yumuşak bir yarım gülümsemeye ona döndü.

"Bu yüzden burada değilim. Oturabilir miyim?" Ateşin yanındaki koltuklardan birini işaret etti.

Faythe başını salladı ve kollarını indirerek o rahatına bakarken yanına gitti.

Kaledeki ilk birkaç haftasında onu kendisine çeken şey Caius'un zahmetsiz varlığıydı. Sıcak ve nazik biriydi ve onun yanında olmak sürekli kucaklaşmak gibiydi. Birlikte muhafız olarak görev yaptıkları sırada bir dostluk kurmuş olsalar da, Caius ilk kez doğrudan görev dışında ona gelmişti.

Beklentiyle ondan karşısındaki boş sandalyeye baktı. Faythe oturmak istemiyordu. Zihninde kopan düşünce ve duygu fırtınası yüzünden bütün gün zar zor oturabilmişti. Yine de fae muhafız o konuşana kadar konuşmaya istekli gibi görünmüyordu.

Bastırılmış bir öfkeyle, isteksizce kendini aşağıya doğru zorladı. Dizleri, adım atma ihtiyacının yerine rahatsız edici bir şekilde zıplamaya başladı. Caius onun huzursuzluğunu fark etmiş gibiydi ve yüzü anlayışlı bir ifadeye büründü.

"Yapmak zorunda bırakıldığın şey için üzgünüm," dedi sonunda.

Faythe gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı ve dün gece işlediği cinayetden bahsedilince dudakları kasılırken sert bakışlarını kehribar alevlere yöneltti. Patlamak için acı veren duygularının üzerindeki barikatı güçlendirmeye odaklanmak için kendini uykudan uzaklaştırmasının nedeni buydu. Şu anda yıkılmayı göze alamazdı. Hâlâ yapılması gereken işler, kurtarılabilecek başka genç hayatlar vardı.

Caius devam etti. "Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ama yaptığın şey çok cesurcaydı."

Haklıydı: Duymak istediği son şey buydu. Yaptığı hiçbir şey bir gram övgüyü hak etmiyordu. "İnsanları birbirinden ayıran şey eylem değil, niyettir. iyiyi kötüden ayırır."

Faythe başını salladı, onun sözlerini zihninden kovmak istiyordu. Teselli edilmeyi hak etmiyordu; yaptıklarının haklı çıkarılmasını hak etmiyordu. Öfke onu ayağa kaldırdı.

"Seni Nik mi gönderdi?" diye suçladı. Caius sakince, "Hayır," diye cevap verdi.

"O zaman neden buradasın?" Karşılık veremediği bir çıkıştı bu, içinde ne kadar karanlık ve çirkin hissettiğini görmesini sağlamanın tek yoluydu.

"Son zamanlarda mesafeliydin ve bir süredir devriye gezerken bize eşlik etmiyordun."

Faythe onun bu konuyu açmasını bekledi, onun kendisi için duyduğu endişeden dolayı burada olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Neden fark etmekle ilgilensin ki?

"Ben iyiyim."

Kaşlarını çattı ve kadının sıkılı, titreşen yumruklarına bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye yankılandı Faythe dişlerinin arasından.

Caius onun kovulmasına ses çıkarmadı. Bileğini kayıtsızca dizinin üzerine katladı. Faythe ona sadece kuşkuyla ve giderek artan bir öfkeyle bakabildi.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye bağırdı, hayal kırıklığının tüm gücünü onun üzerine boşaltmamaya çalışarak. Öfkesinin hedefi olmayı en az hak eden kişi oydu.

"Hayır, yok."

Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, onun meydan okuması karşısında burun delikleri alevlendi. Onun kahverengi gözlerini tuttu -o kadar masum ve sıcaktı ki- ve öfkesini yatıştıran bu çocuksu yüze baktıkça öfkesi dağıldı, neden ona bu nezaketi gösterdiğini merak etti. Onun yüzünde her ne okuduysa, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Faythe buna karşılık veremedi. Suçluluk duygusunu ve kederini gölgeleyecek öfkesi olmasaydı, onun yerine soğuk bir hissizliği kucaklayacaktı.

"Beni kontrol etmene gerek yok, Caius." Dudaklarından bir fısıltı, sessiz bir yakarış olarak çıktı.

Caius sandalyesinde kıpırdanarak, "Hepimizin birine ihtiyacı var," dedi.

Bunun üzerine kaşları çatıldı.

"Ayrıca, yapacak daha iyi bir işim de yok."

Bir sırtıma ekledi ve Faythe o zaman gülümsedi, hatta onun kendisini çevreleyen karanlığı bir anlığına da olsa unutturma çabasına kısa bir kahkaha bile attı.

Faythe biraz daha hafiflemiş gibi hissettiği uzun bir nefes alarak bir kez daha Caius'un karşısındaki sandalyeye oturdu.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı, sadece kendi sessiz düşünceleri içinde ateşin dansını izlediler. Dostça bir arkadaşlığın olması Faythe'nin keskin duygularını yatıştırmaya yardımcı oluyordu. Sessizlikte bile.

Gözlerini fae muhafızına kaydırды. "Görevde değilsen seni bekleyen bir ailen yok mu?"

Caius'un yüzünde bir hü zün titreşimi belirdi ama her zamanki gülümsemesiyle bunu hemen sildi. "Sadece benim," diye cevap verdi uzun bir nefes alarak. "Uzun zamandır böyleyim, bu yüzden benim için üzölmene gerek yok," diye ekledi bilmiş bir bakışla, ama ne kadar uzun zaman önce olursa olsun, kaybın gölgesi yüzünde kalmıştı.

Faythe'nin boğazı düğümlendi. "Ne oldu?"

Caius bacaklarını çözöüp ön kollarına yaslandı ama Faythe'nin uyandırdığı anıya doğru yolculuk yapıyor gibi göröndüğü için onunla göz göze gelmedi. Faythe sabırla bekledi ve tam konuyu değıştirecekti ki, Caius'un yüzündeki hü zün kırışıklığı dikkatini çekti. Sonra Caius konuştu.

"Ben tam bir Fae değ ilim," diye itiraf etti.

Faythe'nin yaşadığı şok ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Caius onun tepkisini anlamak için hızlı bir bakış attı ve Faythe'nin ağzı açık kalmış şaşkınlığının onda belli belirsiz bir eğlence yarattığını hayal etti.

Devam ederken yüzü asıldı. "Babam bir fae, ama onunla hiç tanışmadım. Annem insandı ama doğum sırasında öldü. Şanslıydım ki beni doğuran kadın

nazik bir ruhu ve kocaman bir kalbi vardı. Beni diğer pek çok demi-fae'nin karşılaştığı acımasız kadere terk etmek yerine yanına aldı.

"Her şeye rağmen çocukluğum o kadar da kötü geçmedi. İzole edilmiş olsam da barındırıldım ve beslendim. Beni sakladı ve yıllar geçtikçe, tek yapabildiğim onun yaşlanmasını ve sonunda ölmesini izlemek oldu, yaşlı ve zayıf, bir fae'nin ömründe tam olarak büyümemişken bile.

"O zamandan beri, emin bir yol yokken kendime bir yol çizmek zorundaydım. İşte o zaman muhafız birliğine katıldım, temel eğitime başlamak için yeterince büyüktüm. Burada arkadaşlar, aileler buldum ve bir süre için belki de bir yarı-eфе olarak hayatın o kadar da kötü olmayacağını düşündüm. Beni yetiştiren kadın, küçük evimizin dışındaki dünyada karşılaşabileceğim zorlukları bana aşılamaya çalıştı."

Caius kendisini yetiştiren kadından bahsederken yüzü yumuşak ve parlaktı ama tekrar düştüğünde Faythe hikâyesinin kederli bir hal almasına hazırlandı.

Kehribar rengi alevler, hayat hikâyesinin bir sonraki bölümünü atlatmak için takmak zorunda olduğu sert maskeyi vurgularken yüz hatları keskinleşti.

"Uzun bir süre boyunca bana sanki kirlenmiş ve kendi saflarında olmaya layık değilmişim gibi bakan pek çok kişi oldu. Zihinsel olarak işkence gördüm, her işareti okudum. Tıpkı bir fae gibi görünüyorum, onların gücüne ve hızına sahibim ve eğitimde asla geri kalmadım, ama bu beni her zaman kıyaslandığımda daha zayıfmışım gibi hissetmekten alıkoymadı. Hala bazen hissediyorum."

Caius onun bakışlarına kilitlendi, yüzü... anlayışla doluydu. "Arkadaşlarımda bile hiç olmayan şeyler gördüğümü sanıyordum - nefret ve tiksinti. Ben farklıydım ve bu gerçeğe boyun eğmeye ve hep böyle olacağımı kabul etmeye neredeyse hazırdım. Farklı ve değersiz." Bir an durakladı ve tereddüt kaşlarını çattı. Faythe, kalbi parçalanıyor olsa da hareketsiz ve sabırlı kalmaya devam etti. "Sanırım bunu size anlatıyorum çünkü nasıl bir his olduğunu biliyorum... size yakın olan insanlar için bile bir yük olduğunuzu ve istenmediğinizi düşünmek. Bu

Sanki her zaman kanıtlamamız gereken bir şeyler varmış gibi hissederiz -başkalarına, kendimize- belki de çarpık varlığımızın bu dünyada bir anlamı olması özlemiyle."

Faythe yutkundu, boğazındaki sert yumruyu aşabilse bile cevap verecek kelime bulamıyordu. Caius'un konuşma tarzında, deneyimleri ayrı olsa da onları bir ve aynı olarak bağlarken, yeni bir özgürleşme duygusu hissetti. Onu gerçekten anlayan birine sahip olmak. Kendisi hakkında düşündüğü her karanlık ve ıssız düşünceyi, Caius da kendisi hakkında hissetmişti.

Muhafızın tam bir Fae olmadığını asla bilemezdi. Bir şekilde onun gibiydi. Onu tanıdığı süre boyunca dışarıdan hiç farklı görünmemişti. Ama zihninde her zaman bu şüpheyi barındırırdı. Bunu biliyordu çünkü bunu hissediyordu.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi sonunda boğuk bir sesle.

Caius'un gülümsemesi kendi yüzünde de belirdi ve omuzlarından küçük bir yük kalktığını hissetti.

"Farklılıkların seni sadece onlara izin verirsen zayıflatır Faythe. Onları kucakladığında, yaşamın gereken hayatı yaşamaya başlarsın. Herkes bu güce sahip değildir." Ayağa kalktı ve ona meydan okurcasına baktı. "Sahip olduğuna inanıyorum, ama sana şunu söyleyeyim, senin için orada olanları uzaklaştırmak kolaydır. Yardım kabul etmek ve hatta yardım istemek güç gerektirir."

Faythe de ayağa kalktı ve omurgasında yeni bir güven duygusu hissederek omuzlarını dikleştirdi. Caius'un gözlerindeki parıltıda, sanki Faythe'nin içindeki değişimi o da görmüş gibiydi.

"Cesur olan sensin, Caius."

Bunun üzerine bir kahkaha attı ve kahkahası kesilip birbirlerine baktıklarında, Faythe kollarının arasına girmek için bir adım attığı sırada kolları açıldı.

Onun kucağında gözlerini kapatırken kaşları çatıldı. "Teşekkür ederim."

Kolları bir parça sıkılaştı. "Ne zaman istersen."

Birbirlerini bıraktıklarında Faythe uzun bir nefes aldı ve onun cesaret verici sözlerini özümsemeye başladığında zihninin berraklaştığını hissetti. O gelmeden önce durmaksızın düşündüğü düşünceler karmaşasını çözmesine yardımcı oldular.

Kralların toplantılarına sadece birkaç gün kalmıştı ve Faythe çocukları güvenli bir yere götürmek için sık sık ortadan kaybolma riskini göze alamazdı. Sorabileceği sadece iki kişi olduğu aklına geldi ama son sarsıntılı görüşmelerinden sonra Faythe, Jakon ve Marlowe'un kapısına tehlike getirme düşüncesine dayanamadı, üstelik tam da bu yüzden onlardan uzaklaşma ihtiyacı hissetmişti.

Ama bu bencilce bir istek değildi ve kendi iğrenç güvensizliklerini bir kenara bıraktığında, alternatifi çocukların yakalanmasına izin vermekse, her iki insan arkadaşının da yardım etmek isteyeceğini biliyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Caius'un dikkatli sesi düşüncelerini böldü ve bir kez olsun zihnindeki fırtınayı açmakta özgür hissetti.

"Yarın gece devriye gezerken sana eşlik edersem, beni Jakon ve Marlowe'a götürebilir misin?"

Devriye grubunun geri kalanından ayrılmak, Faythe'nin yanında Caius varken beklediğinden daha kolaydı. Arkadaşlarının taşındığı kulübenin pencereleri turuncu ve sarı tonlarıyla parlıyor, evde ve hâlâ uyanık olduklarının sinyalini veriyordu.

Pürüzsüz sarı saçları onu karşıladı ve Faythe, Marlowe'un şaşkın yüzü kendisine döndüğünde kaskatı kesildi. İlk kez Marlowe'un huzurunda nasıl tepki vereceğini bilememiş, son karşılaşmalarından kalan hafif gerginliğin hâlâ aralarında olduğunu hissetmişti. Zihninin ön saflarında pek çok kelime karmakarışık bir şekilde dönüp duruyordu ama

Ne zaman bir cümle kursa boğazı düğümleniyordu.

Faythe, Marlowe'a borçlu olduğu şeyin zaman olduğunu fark etti. Ayrıldıklarından beri içinde biriktirdiği her şeyi dinlemek için. Kendi hayatının karmaşası ve Marlowe ile Jakon'un hayatlarını mahvettiği için duyduğu suçluluk duygusu arasında Faythe, babasını kaybetmesi ve yeteneğinin yüküyle birlikte, yakalanması ve ayrılmalarıyla ilgili olayların demirciyi ne kadar derinden etkilemiş olabileceğini düşünememişti.

Şimdi ona bakmakta olan Faythe'nin ağzı, peşinden gelecek kelimeler olmadan açıldı. Gerginliği azaltacak bir şeyler söylemeye çalışmadan Jakon'un ona seslenmesiyle dikkatleri kulübeye yöneldi.

Marlowe bakışlarını kaçırarak kenara çekildi. Faythe'nin midesi onun boş karşılmasıyla çukurlaştı.

Jakon içeride onu tepeden tırnağa taradı ve yavaş adımlarla ona doğru ilerledi. "Kalede her şey yolunda mı?"

Faythe kendini bir arada tutabileceğini düşündü. Ne de olsa buraya gelebilmek için kendini utanç ve keder hançerine karşı sertleştirmişti. Ama onun sorusu üzerine, yaptığı kötülüğü açıklamak zorunda kalacağını bildiğinden, maskesi anında düştü ve duygularının üzerindeki baraj yıkılarak onu tamamen ve bir anda boğdu. Hıçkırıklarla titrerken yüzünü kapatmak zorunda kaldı, onun gözlerinin içine bakamadı. Altın gözlerinin ardındaki canavardan habersizdi.

Jakon'un kolları onu sıkıca ve sözsüzce sardı. Faythe daha çok ağladı ve sonra bastırılmış ıstırabını serbest bırakmasına henüz izin vermediğini fark etti. Şimdiye kadar kendini her şeye karşı hissizleştirmişti. O iğrenç bir şekilde ağlarken arkadaşı onu sessizce tutmaya devam etti ve saçlarını düzeltti. Onun tesellisini hak etmiyordu ama bencilce, bunu reddedemezdi.

"Bunu yapmak zorundaydım," diye mırıldandı sesi, konuşabilecek kadar sakinleştğinde. Adamın göğsünün genişliğiyle birlikte hareket etti.

derin bir nefes aldı.

Jakon yumuşak bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Yaptığı şeyin ayrıntılarını bilmese de, sanki bu an için çoktan hazırlanmış ve duvarın ötesinde olan her şey için onu çoktan affetmiş gibiydi. Bu da yeni bir titrek hıçkırık dalgasına yol açtı. Jakon, Faythe'nin duygularının kuruması için gereken süre boyunca ona sarıldı ve onu boş ve bitkin bıraktı. Sonra onu bir süre daha kollarında tuttuktan sonra geri çekildi ve yüzünü sert avuçlarının arasına aldı.

"Beni dinle Faythe. Sen kralın hazırlayabileceğinden çok daha güçlüsün. Seni kıramaz. Kimseye boyun eğmiyorsun, kimseye boyun eğmiyorsun. Sen bir savaşçısın. Her zaman öyleydin. İçindeki altın kalbi hatırla, çünkü ben hatırlayacağım. Önemli olanlar seni her zaman kim olduğunla hatırlayacaktır, yaptıklarınla değil."

Faythe'nin kaşları birbirine kenetlendi, arkadaşına ve onun tam da duymaya ihtiyacı olan sözlerine karşı derin bir sevgi ve hayranlıkla doldu. Daha fazla gözyaşı dökmedi. Jakon'un konuşmasından aldığı yeni güç ve cesaretle çenesini kaldırdı, gözlerini sildi ve neler olduğunu, kendisine neler yaptırıldığını anlatmaya ve adalet talep etmek için onlardan yardım istemeye hazır hissetti.

Marlowe onlara çay hazırladı ve Faythe daha derine inip ziyaretinin nedenini paylaşabilsin diye hepsi küçük, eğri büğrü masaya oturdu. Başını çevirdi ve Caius'u utangaç bir tavırla yanına çağırmadan önce neredeyse iki kez baktı. Kapının yanında duran genç fae muhafızını unutmuş olsa da, Caius hoş bir gülümsemeyle ona eşlik etti.

"Bu Caius, bir dostum," diye Marlowe ve Jakon'a güven verdi.

Genç muhafız, Faythe'nin yanındaki koltuğa oturmadan önce dostça bir selam verdi ve derin bir nefes alarak önceki gece yaşananları bir çırpıda anlattı.

İnfazı, bu olaydaki rolünü ve bunu sadece çocuğa mümkün olan tek merhameti vermek için yaptığını anlattıktan sonra herkes sustu. Faythe buna dayanamadı ve hemen devam etti: "Buraya geldim çünkü yardımınıza ihtiyacım var. O yalnız değildi ve eğer önce onları bulup Farrowhold'dan çıkarmazsak kral hepsini bulup idam edecek."

Arkadaşlarının Caius'a bir kez daha temkinli bir bakış attığını fark etti ve Faythe de kendini onun tepkisini ölçmeye çalışırken buldu. Ona ne yapmak için geldiğini söylememiştir ve muhafız niyetini bildiği halde yakalanırsa vatana ihanetten idam edilebilirdi. Birdenbire, onu adeta zorladığı için kendini sorumlu hissetti. Artık istemese de planlarını biliyordu ve tek seçeneği kimsenin öğrenmemesi ya da onu hemen ele vermesi riskini almaktı.

Caius herkesin dikkati altında yer değiştirdi. "Ölmek istediğini bilseydim Faythe, seni bundan vazgeçirmeye çalışabilirdim," dedi. Devam ettiğinde Faythe susması için yalvarmak üzereydi. "Bir başka genç ölüme daha tanık olmak istemem. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Faythe'nin omuzları, risk ne olursa olsun onların tarafında kalacağı güvencesiyle çöktü. Ona suçlu bir gülümseme verdi ve teklifini takdir ederek başını salladı.

Jakon o zaman ona döndü, "Onları nasıl bulacağız?" derken gözleri öfkeliydi.

"Birini tanıdım: Pierre'in çocuğu. Kulübeden sadece birkaç kapı ötede yaşıyor. Sizi diğerlerine götürebilir." Durdu, düşündü. "Gerçi oradan sonra onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeden, onların da ne yapacaklarını bilemedikleri anlaşıyordu. Aylar önce Reuben'in Lakelaria'ya giden bir gemiye kaçak olarak binmesine yardım ettikleri zamanki kadar kolay olmayacaktı. Yarım düzine genç çocuğu ve muhtemelen ailelerini de güvenli bir yere götürmek çok daha büyük bir operasyon gerektirecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir çözüm öneren Caius oldu. "Kral, Fae askerlerini Galmire'dan uzaklaştırdı. Orada güvende olabilirler."

Faythe bunu daha önce düşünmeliydi. Kralın, güçlerini sınırdaki kasabadan geri çekmesi için lordlardan ihtiyaç duyduğu oyları almasında kilit rol oynamıştı.

"Denemeye değer," dedi Jakon ve fae muhafızına başıyla teşekkür etti.

Tek beklentisi Caius'un planları hakkındaki bilgisi konusunda sessiz kalmasıydı. Yine de yüzünde, kalan insan çocukların hayatlarının kaderini önemseyişini görebiliyordu. Göğsündeki hüznün bir kısmını kovan sıcaklık patlaması için minnettardı. Genç muhafızda, ırklara göre bölünmemiş, birleşik bir Yüksek Farrow için bir umut ışığı vardı.

"Başka bir şey daha vardı," diye başladı. Ne anlama geldiğini bilmediği için bir sonraki bilgiyi paylaşması gerekip gerekmediğinden emin değildi. "Çocuk, bilgi almak için onları pusuya düşüren bir muhafızdan bahsetti... Onu tanıdığını söyledi - Valgard'dan değil, Farrowhold'dan bir muhafız." Faythe bakışlarını önce Caius'a çevirdi, Orlon'un komutası altında hayal bile edilemeyecek bir şeyle görevlendirilebilecek herhangi bir muhafız tanıyıp tanımadığını görmek için. Gizli bir şey. Ama Caius'un ifadesi de insan dostlarınıninki kadar şaşkın ve şaşkın olduğu için anında rahatladığını hissetti. Caius hem prens hem de kendisi için sadık bir dost ve müttefikti. Ona güvenmemesi için hiçbir sebep yoktu.

"Gardiyanlardan öğrenebileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım," dedi.

Ona minnettar bir gülümseme verdi. "Bunu sormanın hepimizi riske attığını biliyorum, bu yüzden teşekkür ederim."

Jakon başını salladı. "Bu bizim de savaşımız. Geldiğinize sevindim. Bundan sonrasını dışarıda halledeceğiz."

Faythe ikisine de çok güveniyordu ama yine de onları böyle bir riskle karşı karşıya bırakmak midesini bulandırıyordu.

Tehlike.

"İkinizden de bilgi alabilirim. Faythe'nin sürekli ortalıkta olmaması şüpheli görünebilir, özellikle de gençler aniden kaybolduğunda," dedi Caius. Bunun için ona sarılabilirdi.

"Gerçekten teşekkür ederim. Seni buna zorlamaya çalışmıyordum." Minnettarlık sözcükleri yeterli gibi görünmüyordu ama şimdilik sunabileceği tek şey buydu.

Caius ona şakacı bir gülümseme vererek elini salladı. "Sen yapmadın. Yapabilirsem yardım etmek istiyorum."

Plan kararlaştırılıp gerisi onun elinden çıktıktan sonra Faythe masadan kalktı, yokluklarının uzunluğu şüphe uyandırmadan devriyedeki diğerlerinin yanına dönmeleri gerektiğini biliyordu. Masanın etrafındaki herkes onun hareketini taklit etti ve bunun bir vedaya daha işaret etmesinden nefret etti.

Faythe, Marlowe'a tek bir bakış attı, zamanın aralarında sürtüşme yaratan konuşulmamış meseleler için sahip olmadıkları bir lüks olmasından nefret ediyordu. Uzak mavi gözleri Faythe'in neredeyse irkilmesine neden oluyordu.

Canlı ve mutlu iki insan arkadaşının arasına baktı ve onların günlük yaşamlarının bir parçası olduğu daha basit günleri özledi. Şimdi, sanki yolları farklı yönlere ayrılmış gibi görünüyordu. Yine de Faythe, onları günlerce, aylarca, hatta ölümle ayıran şey ne olursa olsun... her zaman birbirlerine geri döneceklerinden emindi.

CHAPTER 13

Jakon

JAKON VE MARLOWE ön kapıyı çaldıktan sonra kulübeden birkaç kapı ötedeki evin dışında sabırla beklediler. Pelerinli, kukuletalı ve göze çarpmıyorlardı.

Kral'ın katledilecekler listesindeki ilk çocukları, sığınabilecekleri Galmire'a yolculuk için hazırlama görevlerini yerine getirdiler. Yüce Farrow Kralı'na karşı bir yarış söz konusu olduğu için vakit kaybedemezlerdi, bu yüzden Faythe'nin korkunç ziyaretinin ertesi günü hemen harekete geçtiler.

Onu evde kalmaya ikna etmeye çalışsa da Marlowe gelmek için ısrar etti. Jakon bir yanının onun varlığından memnun olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Yumuşak dilli sarışın muhtemelen daha büyük bir teselli kaynağı olacak ve içerideki aileye haberi daha iyi verebilecekti.

Kapı ürkekçe gıcırdayarak açıldı ve tanıdık, ince, esmer bir kadın görüldü. Jakon onu komşusu olarak tanıdı, ancak aynı sokakta yaşadıkları onca yıl boyunca hem anne hem de oğulla çok az etkileşimi olmuştu. O ve Faythe'nin kendi içlerine kapanmak ve kasaba halkıyla iletişimlerini sınırlamak gibi bir alışkanlıkları vardı -şu anda bunun için kendini suçlu hissediyordu. Bununla birlikte, daha da büyük görünen küçük konutun tek sakinlerinin onlar olduğunu biliyordu.

kulübeden daha fakirdi. Söyleyebildiği kadarıyla, baba bu resimde hiç yer almamıştı.

"İçeri gelebilir miyiz?" Marlowe tatlı tatlı konuştu.

Bakışları yanındaki minyon sarışına kayınca kadın anında rahatladı. Kapı aralığında bir süre daha endişeyle bekledikten sonra başını salladı ve geçmelerine izin vermek için kenara çekildi.

Köhne iç mekân rutubet ve toz kokuyordu. Jakon, şehrin bu kesimindeki yaşam mücadelesini ilk elden bildiği için onların yoksul evlerini yargılamadı. Yine de masum bir kadın ve genç bir çocuğun günlük yaşamda bu şekilde acı çektiğini görmek yüreğini burktu. Oğlunun evin küçük ön bölümünde hiçbir yerde görünmediğini fark etti.

"Oğlunuz Kade Pierre hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi açıkça.

Adının söylenmesiyle kadın kaskatı kesildi ve yüzüne panik çöktü.

Jakon ekledi, "Yardım etmek için buradayız." Kadın kaskatı kesildi. "O burada değil."

Tam aciliyeti vurgulamak üzereydi ki sol taraflarındaki dolaptan bir ses duyuldu. Yalanının ortaya çıkmasıyla gözleri büyüyen kadına sivri bir bakış fırlattı. Kadının zaten korkudan titrediğini gören adam, çocuğun saklandığı yere doğru ilerleyip onu dışarı çıkarmak için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine yumuşak bir sesle konuştu.

"Bize güvenebilirsiniz. Kade tehlikede. Eminim arkadaşının haberi şimdiye kadar kasabaya ulaşmıştır."

Marlowe nazikçe, "Diğerlerini bulmalıyız," diye ekledi, "o gece olaya karışan herkesi ve sizi güvenli bir yere götürmeliyiz. Fazla zamanımız yok."

Menteşeler gıcırdadı ve ayak sesleri duyuldu, ta ki tanıdık bir çocuk önlerinde belirene kadar. Annesi hıçkıra hıçkıra ağlarken Jakon onun yanına gitti ve sanki onu tehditten koruyabilecekmiş gibi kendine çekti. Ormanda genç arkadaşlar arasındaki masum oyunların hayatlarını hedef alan saldırılara dönüştüğünü düşünmek Jakon'un öfkesini kabartıyordu.

"Beş kişiydik," dedi çocuk ürkek bir fısıltıyla. "Sam'i aldılar, beni de alacaklar mı?"

Jakon bir an için on yaşından büyük görünmeyen çocuğun kendisine on yıl önce karşılaştığı benzer bir korkmuş çocuğu hatırlattığını fark etti. Faythe'yi hatırlayınca kalbi sızladı ve çocuğun ela gözlerinin yerinde onun altın gözlerini gördü. İki adımda ona doğru yürüdü, onun hizasında diz çöktü ve kapüşonunu indirdi.

Jakon gülümsedi. "Onlara izin vermeyeceğiz." Elini yanına götürdü ve kısa bir hançer çıkarıp çocuğa uzattı. "Diğerlerini korumama yardım eder misin?"

Kade'in gözleri bu teklif karşısında parladı ve bıçağın sapına sarmak için küçük avucunu uzattı. "Evet efendim," dedi yeni bulduğu güvenle.

Jakon sırttı ve çocuğun saçlarını okşadı. "İyi çocuk." Ayağa kalktı. "Şimdi, göreve başlamadan önce erzağa ihtiyacımız var, değil mi?"

Çocuk heyecanla başını sallayarak genişçe sırttı.

"Üç günlük macera için yeterli. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kade bunun eğlencenin bir parçası olduğuna inanarak yatak odasına koşmadan önce bir saniye bile kaybetmedi. Bu görüntü Jakon'a Faythe'nin yanında olduğu gençlik yıllarını hatırlattı. O zamanlar da korkuyu eğlenceli bir göreve dönüştürmek için işe yaramıştı.

Kade'nin kulak kesilmesiyle Jakon'un yüzü çocuğun annesine hitap ederken ciddileşti. "Hepinizi buradan Galmire'a götüreceğiz. Orada güvende olursunuz."

Kadın ciddiyetle başını salladı ama korkudan bir hıçkırık daha çıkardı. Marlowe onun yanından geçip rahatlatıcı bir kolla kadına sarıldı.

"Bu yeni bir hayat, yeni bir başlangıç için bir şans," dedi demirci sıcak bir sesle, onun moralini düzeltmeye çalışarak.

Kadının hıçkırıkları kesilince işe yaradı ve kadın minnettar bir gülümseme verdi. Marlowe onu yemek salonuna götürdü.

masaya oturdu ve muhtemelen çay yapmak için ihtiyaç duyduğu Şeyleri aramak üzere seyrek mutfağı dolaştı.

Jakon, onun başkalarının sıkıntısını giderme konusundaki sakinleştirici yaklaőtımını sessizce hayranlıkla izledi.

Sonraki yarım saat boyunca, kalan üç çocuğun izini sürmek için ihtiyaç duydukları tüm bilgileri topladılar. Kade ve annesine ertesı gün baölalayacakları Galmire yolculuğu için erzaklarını toplamaları için zaman tanıdılar ve akşam karanlığında yola çıkmaya karar verdiler.

Gecenin geri kalanı tehlikedeki çocukların evlerinde gerekli molaları vererek ve Westland Ormanı'nda buluőtma planlarını tekrarlayarak geçti. Atlar ve arabalar onları açıkta bırakacağı için yaya gitmeleri gerekecekti. Kral kalan gençleri almak için yola çıktığında ve onları gitmiőt bulduğunda, sadece alay için bir arama devriyesi gnderileceğinden hiç şüphesi yoktu. Bu bir riskti ve Marlowe'la birlikte masumların hayatını kurtarmak için seve seve üstlendikleri bir riskti.

Kulübeye geri döndüklerinde Jakon duygusal olarak tkenmiőt. Çok daha konforlu olan bu mekâna ev demek hâlâ tuhaftı. Garip bir şekilde, sık sık kulübenin kasvetli sınırlarını özlediğini fark ediyordu ama Faythe'nin teőtviği ve Marlowe'un iknasıyla, uzun yıllar boyunca en yakın arkadaőtıyla paylaştığı zavallı ahşap yapıyı terk etmeyi gönülsüzce kabul etti.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Marlowe'un yumuşak sesi düşüncelerini yarıp geçerken, ince kolları beline dolandı ve sıcaklığı onu arkadan sardı.

Bu anlık bir rahatlamaydı ve onun kucaklamasına karőtılık vermek için etrafında döndü. Adam çenesini hafifçe baőtının üzerine koyarken, kadının ufak tefek bedeni adaminkine tam olarak oturdu.

"Bu gece harikaydın aőtım," diye mırıldandı sessizce.

Kadın başını geriye çekti ve adam onun okyanus mavisi gözleriyle buluştu. "Hepsi sendin. O çocuklar için yaptığın şey... Onlara cesaret verdin."

Kızın sesindeki gurur Jakon'un yüreğini kabarttı. Minnetle gülümsedi, gerçi gençlere bir şey aşıladığına inanmıyordu, sadece zaten var olanı teşvik etmişti. Kızın narin, masum yüzüne baktıkça endişesi arttı.

"Yarın evde kalman için seni ikna edemeyeceğime emin misin?"

Marlowe'un yumuşak yüz hatları sertleşti. "Yardım etmek istiyorum ve burada kalırsam endişeden delireceğim." Kadının sıcak avucu adamın yanağına değdi ve adam kadının dokunuşuna doğru eğildi. "Sandığın kadar kırılgan değilim."

Onunla ilgili her şey hayranlık uyandırıyordu. Jakon bir tutku dalgasıyla eğilip dudaklarını onunkilere sıkıca, neredeyse çaresizce bastırdı, sanki her an onu elinden alabilecekmiş gibi. Onun dirençli ve cesur olduğunu bilse de, sahip olduğu ve olduğu her şeyle onu koruma ihtiyacına engel olamıyordu.

Dudakları nazik ama iddialı bir öpüşmeyle birbirine değdi ve adam onun cevabındaki aciliyeti hissetti. Belki de bu, kırılmayı bekleyen sonsuz bir yağmur bulutu gibi onları takip edecek olan kalıcı tehditti. Aileleri güvenli bir yere götürdüklerinde bile, kendi zihinleri asla güvende olmayacaktı.

Marlowe pelerinini çıkardı ve çevik parmakları ceketinin düğmelerini çözmeye başlamadan önce onunkini de hızla çözdü. Elleri Marlowe'un vücudunun hatlarında gezinirken dudakları bir saniye bile ayrılmadı ve Marlowe elbisesinin bağlarını çözüp düşmesine izin verdikten sonra onun pürüzsüz, solgun tenini hissetmekten zevk aldı. Sadece Marlowe'un gömleğini başının üzerinden çıkarması için ayrıldılar ve sonra tekrar birleştiler, Jakon'un elleri onu kaldırmak ve vücutlarını birbirine bastırılmış hissetmek için uyluklarına gitti.

Başını geriye çeken Marlowe, Jakon'un karnına doğru sivri bir bakış fırlattı. Karnındaki yarayı neredeyse hiç hissetmiyordu.

Eski yaranın hassasiyeti, zihni onun düşünceleriyle bulanıklaşırken. Onun bedenini ve ruhunu. Hepsini istiyordu.

"İyiyim," dedi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü, dudaklarını onun boynunda gezdiriyordu. "İyiden de öte." Sözleri boğazındaki çukur noktada titreşti ve bacakları adamın beline dolandı. Adam sinsice gülümsedi. "Söz veriyorum."

Marlowe yumuşak bir sesle başını geriye eğdi. Parmakları bu sesle kadının kalçalarında arzu dolu bir şekilde büküldü. Onu hissetmekten asla bıkmayacak, o mucize dolu gözlere baktığı anda kalbini ele geçiren sarışını sevmekten asla vazgeçmeyecekti. Jakon bir zamanlar Faythe'den başka hiç kimseye karşı bir şey hissedemeyeceğini düşünmüştü. Sonra Marlowe kalbini en yakın arkadaşıyla asla yaşayamayacağı yepyeni, daha derin bir aşka açtı. Bu, Faythe ile asla gerçekten doğru hissettirmeyecekti.

Faythe farklı bir ruh eşiydi ve hep öyle kalacaktı. Onun için, Marlowe için ve diğerkleri için. Bunu şimdi fark etmişti.

Jakon Marlowe'u yeni ortak yatak odalarına taşıdı. Yeni eviyle ilgili çok takdir ettiğı bir şey varsa o da geniş ve ferah yatağıydı. Kulübedeki karyolasının daracık sınırlarını özlemeyecekti.

Onu nazikçe sırt üstü yatırdı ama birbirlerine yakın olma ihtiyaçları çılgınca titreşiyordu. Acele etmemek, onun her santimetresinin tadını çıkarmak ve her bir tadı ve hissi takdir etmek istiyordu. Jakon çenesinin üzerinden köprücük kemiğine kadar öptü, dudakları göğüslerinin arasındaki boşlukla buluştuğunda vücudunun kıvrımını hissetti ve sırtını kamburlaştırdı. O muhteşem yuvarlak göğüslerden birini avucunun içine aldı. Onunla ilgili her şeye -kendisine ne kadar mükemmel uyduğuna- hayran olmaktan kendini alamıyordu.

Geri çekilmek için bir an bekledi, neredeyse felaketi olacak olan zevkten sıırıslıkam olmuş yüzü görmeye ihtiyacı vardı. Okyanus bakışları onunkilerle buluştuğunda, yanaklarını belli belirsiz bir gül rengi kapladı ve

Jakon bu tanıdık manzara karşısında şefkatle gülümsedi. Kızın masum güzelliği her bakışta onun nefesini kesiyordu.

Yanında durmak için kayan parmakları kızarıklığın izini sürdü. "Çok güzel," diye mırıldanırken diğer eli yavaşça aşağıya, göbeğinin yanından geçip iç çamaşırı bandının altına daldı. Marlowe'un dudakları aralandı ve o daha sesini çıkaramadan Marlowe dudaklarına yapıştı.

Öpüşmede nazik bir şey yoktu, kalçaları onunkilere doğru hareket ettiğinde ve acı verici bir şekilde daralan pantolonunun düğmelerini karıştırmaya başladığında da yoktu. Birbirlerine karşı çırpıplak, ten tene uzandıklarında, bu dünyadaki en değerli duyguydu. Yalnız kaldıkları anlarda tüm fiziksel ve duygusal engeller ortadan kalkıyor ve kendilerini yorana kadar zevklerini özgürce yaşayabiliyorlardı. Jakon'un en çok zevk aldığı şey Marlowe'un kimsenin göremeyeceği bir yönünü görmektir. Genelde sakın ve sessiz olan sarışının tamamen serbest kaldığını görmek. Bu çoğu zaman başka hiçbir çaba sarf etmeden kendi kendini serbest bırakmasına yetiyordu.

Bu gece zevkin ve dayanıklılığın sınırlarını zorlamayı planlıyordu, sabaha kadar gidecekleri yolun böyle geceler için zaman bırakmadığını ve ne zaman döneceklerinden emin olamayacağını biliyordu.

Marlowe nefes nefese, "Sana şimdi ihtiyacım var," diye yalvardı.

Bu sözler yeni bir terk edilmişlik dalgası yarattı ama derin bir nefes aldı ve kendini onun üzerinde ağırlıksız bir şekilde konumlandırmak için acele etmedi. Geceyi ölçülebilir saatlerin ötesine taşımak gibi bir niyeti vardı. Zamanı ve onun dışındaki her şeyi unutmak.

"Bana sahipsin," diye fısıldadı kulağının altındaki hassas noktaya. "Gökyüzündeki son yıldız da sönene kadar, her şeyim senin olacak."

CHAPTER 14

Faythe

FAYTHE'NİN KALBI şimdiden göğsünde gümbür gümbür atmaya başlamıştı ve henüz odasından çıkmamıştı. Elise ve Ingrid

Yarım saat önce yanından ayrılmıştı ve o zamandan beri aynadaki yabancıya bakmaktan, abartılı elbisesini ve geriye doğru taranmış saçlarını incelemekten vazgeçmemişti. Pahalı, koyu mavi ipek katmanları yırtıp atmak ve daha rahat, gündelik bir kıyafet giymekten başka bir şey istemiyordu. Elbisenin göz kamaştırıcı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu ama her an gelebilecek olan diğer saray mensuplarının önünde durmak için bir kez daha kralın renklerine bürünmüştü.

İnsan çocukları kurtarmak için bir plan yapmak üzere şehre indikten sonra, haftanın geri kalanını odasında kara kara düşünerek ve arkadaşlarına başka nasıl yardım edebileceğini düşünerek geçirmişti. Ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Şimdiye kadar, eğer çocukları toplayıp çoktan yola çıkmamışlarsa, Galmire'a yolculuklarına başlamış olacaktı.

Faythe Nik ve Tauria'dan kaçıyordu. Onu konuşmaya ikna etmeye çalıştıklarında kendini biraz suçlu hissetti ve dikkatini dağıtmak ya da teselli etmek için yaptıkları tüm girişimleri reddetti. Hâlâ bir can almanın ruhuna vurduğu yeni damgayı kabullenmeye çalışıyordu; hiçbir şeyi kabul etmek doğru gelmiyordu.

Yaptıklarından sonra dostluk ya da mutluluk. Bunu hak etmiyordu.

Önemli olan herkes o gün gerçekte ne olduğunu biliyordu - çocuğun acısının bir yanılsama olduğunu ve zihnini paramparça etmeden önce ona huzur ve rahatlık verdiğini. Yine de bu, kendini kanıtlamış olduğu acımasız sessiz suikastçı gibi hissetmesini azaltmıyordu.

Kapının iki kez çalınması, beklediği halde yerinden sıçramasına neden oldu. Faythe, yansımasına bir kez daha bakarken kendine olan güveninin kırıntılarını toplamak için son bir derin nefes aldı. Baş, birbirine dolanan örgülerinin arasına örülmüş mavi-beyaz kristallerle deniz gibi parlıyordu ve kapıya doğru ilerlerken elbisesinin koyu mavi katmanları etrafındaki huzurlu dalgalar gibi akıyordu. Eğer bu renk nefret ettiği kralı sürekli hatırlatıyor olmasaydı, zarafetine büyük bir hayranlık duyardı.

Gecenin protokolü basitti: misafirlerini kale girişinde karşılayacaklar, ardından da onları ağırlamak için büyük bir ziyafet vereceklerdi. Faythe'nin dört gözle beklediği tek şey yemektir çünkü bu gece hiçbir masraftan kaçınılmayacaktı. Gerisi sinirlerini başka hiçbir şeyin sarsamadığı kadar sarsıyordu. Aralarında yaşamak zorunda kaldığı fae ve soylulara daha yeni alışmıştı ama bu kadar çok yabancı fae'nin arasında bir insan olmak...

Ne bekleyeceği ya da nasıl karşılanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Nik onun endişelerini gidermeye çalışmış ve tüm zaman boyunca Tauria'nın yanında oturacağını ve sadece kendisiyle konuşulduğunda sohbet etmek zorunda kalacağını söylemişti. Her ne kadar görevi diğer saray üyeleriyle mümkün olduğunca çok konuşmak ve böylece dikkat çekmeden zihinlerinde dolaşmak olsa da, bunun mümkün olduğunca az olmasını umuyordu. Korkusunu en çok artıran ve geçen hafta boyunca birçok uykusuz geceye neden olan şey buydu. Eğer yakalanırsa, bu sefer onu kurtaracak kimse olmayacaktı.

Nik'in kendisini kurtarmak için bu işe bulaşmasını beklemezdi. Prens olsun ya da olmasın, bu şüphesiz onun da ölümüne yol açacaktı.

Kapısını açtığında, iki muhafız tarafından karşılandı, içlerinden birini gördüğüne memnun oldu: Caius. Tanıdık bir dost yüzü şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi. Nik ve Tauria çoktan kralın yanına varmışlardı ve muhtemelen onun gibi ön kapıya doğru ilerliyorlardı.

Her iki muhafız da birkaç saniye boyunca iri gözlerle ona baktı, bu da onun ayaklarının üzerinde beceriksizce kaymasına neden oldu, sonra Caius boğazını temizledi. "Size aşağı kadar eşlik edeceğiz leydim," dedi ve gülümsemesindeki alaycı ifadeyi fark etti. Caius onun şatodaki gösterişi sürdürmek için kendisine dayatılan bu unvandan nefret ettiğini biliyordu. Kral her şeyi düşünmüş, farkında olmayan misafirlerini onun hayatının büyük bölümünde sarayın bir üyesi olduğuna ikna etmek için bir dizi yalan tasarlamıştı. Bu fikir zekice olduğu kadar çılgıncaydı da. Diğer evler bunu tuhaf, alışılmışın dışında bulacaktı ama kimse bir kralın sözünü sorgulamayacaktı.

Genç muhafıza kaşlarını çattı ama kapıyı arkasından kapatırken hiçbir şey söylemedi ve hep birlikte koridordaki kısa yolculuklarına başladılar. Sabit bir tempoda ilerlemelerine rağmen her adım bir öncekinden daha hızlı geliyordu. Çok geçmeden Faythe büyük salonun aşağısından gelen soğuk bir esinti hissetti, tam karşıda kalenin ana kapıları ardına kadar açılmıştı. Genç bir hizmetçi kız ona doğru geldi ve beyaz kürklü bir pelerin uzattı. Faythe minnetle gülümseyerek pelerini omuzlarına attı ve titreyen ellerini gizleyeceği için rahatladı.

Kusursuz üniformalar giymiş sıra sıra muhafızlar koridor boyunca ilerleyerek revağa çıktılar ve ön merdivenlerden aşağı indiler. Faythe kendini hiç bu kadar iğrenç bir şekilde yersiz yurtsuz hissetmemişti. Kendini yabancı kraliyet mensuplarının ne düşündüğünü umursamadığına ikna etmeye çalışsa da, onların yargılama beklentisinin onu hasta etmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu

karnına kadar. Faythe bu gece masada oturan tek yuvarlak kulak setinin kendisi olacağını düşündü. Diğerleri sadece onlara hizmet edenler olacaktı, bu da onu aslanlar için verilen bir ziyafette kuzu gibi hissettirdi. Yine de, basit bir insan kızının neden sarayının bir üyesi olduğunu açıklamak onun değil, kralın işiydi.

Nihayet kapıya vardıklarında, diğer birkaç saray üyesi çoktan revağın her iki yanında resmi olarak düzenlenmişti. Nik ve Tauria ortalıkta görünmüyordu. Caius onu sağ tarafın ön kenarına götürdü ve Faythe bunun yerine kalabalığın arka tarafında olmayı umutsuzca diledi. Faythe gözleriyle gitmemesi için yalvarsa da Caius ona küçük bir gülümseme ve başıyla cesaret verici bir işaret yaptı. Sonra pelerininin altından kurnazca kolunu sıktı ve Faythe, adam diğer muhafızlarla birlikte arkaya çekilmeden önce bu küçük teselli jestini takdir etti.

Kar yağışı vaat eden acı soğuk havaya karşı küçük, buzlu bulutlar halinde çıktığında sinirlerini ele vereceğinden emin olduğu nefesine odaklandı. Endişeyle pelerininin altındaki etekleriyle oynarken yanaklarını ısırarak soğuk rüzgârı fark etmedi bile; gözlerini kraliyet mavisini bir halının değerli konukları için içeriye kadar uzandığı tertemiz bahçe yoluna dikmişti. Tüm bunlar Faythe'ye biraz aşırı ve gereksiz geliyordu ama aynı zamanda Olmstone ve Rhyenelle kraliyet saraylarının beklentileri konusunda endişelenmesine de neden oluyordu.

Faythe yaklaşmakta olan partilere bir göz atmadan önce ön girişte bir hareket duydu ve başını çevirdiğinde kralın, yanında prens ve muhafızıyla birlikte şatodan çıktığını gördü. İki arkadaşının zarafetine ve duruşuna anında vuruldu.

Tauria Fenstead renklerinde giyinmişti. Çam yeşili elbisesinin yakasından, derin zümrüt dalları eteklerine kadar uzanıyordu.

Etrafında dalgalanan süslü yaka, kollarının üzerindeki şeffaf yeşil kumaşı perdeliyor ve sırtına doğru uzanarak göğsünün ve omuzlarının bronz tenini kısacık güneş ışınlarına karşı parıltıyordu. Koyu kahverengi saçlarının üzerine örülmüş gümüş boynuzlardan oluşan bir taç, örgülerin kafesini süslüyordu. Kendinden emin bir şekilde duruyordu ve onu bir gün Fenstead'in büyük kraliçesi olarak görmemek için aptal olmak gerekirdi.

Nik ayrıca gümüş işlemeli, özel dikim kraliyet mavisini bir ceket giymişti. Kraliyet armasının rozetleri kalın bir pelerini omuzlarına tutturmuştu ve kendi tacı şık, taranmış siyah saçlarının altında cesur gün batımına karşı gururla parlıyordu.

Üç kraliyet mensubu ortada, merdivenlerin hemen önünde kaldı. Tauria, Faythe'den birkaç adım ötedeydi ve ona cesaretlendirici bir gülümseme gönderdi. Faythe ona karşılık verdi ve kalp atışlarının biraz yavaşladığını hissetti.

Açık kale kapılarının dışından gelen toynak seslerini duyup kalbi bir kez daha dörtmala atmaya başlamadan önce kısa bir süre sakinleşti. Süvariler kısa bir süre sonra birkaç at ve arabanın yanı sıra yaya muhafızlar şeklinde görüldü. İlk gelenler, üzerinde iki başlı bir kurdun amblemi olan koyu mor sancakları dalgalandırıyorlardı. Olmstone.

Faythe çoğunlukla taştan yapılmış bu toprakların tarihi hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece çok sayıda dağ sırası ve çok az ormanlık alan olduğunu biliyordu. Bunu da sadece haritalardan biliyordu. İnsanlarından ne bekleyeceği konusunda da hiçbir şey bilmiyordu. Kırsal ve huzurlu bir krallık olduğu söylene de, Olmstone'un batı tarafının vahşi Taş Adamlar tarafından işgal edilmesiyle bölünmüş olduğu da söyleniyordu. Lakaplarının dış görünüşlerinden mi yoksa iç yapılarından mı kaynaklandığından ya da hangisinden daha çok korktuğundan emin olamıyordu.

Tekerleklerin gıcirtısı ve toynakların şakırtısı merdivenlerin önünde aniden durdu ve Faythe nemli ellerini pelerininin altında sıktı. Herkes dimdik durdu

Her iki tarafta da sakin ve dengeli bir duruş sergiledi ve doğal olarak mükemmel bir duruşa sahip düzinelerce ölümsüzün arasında aynı sakin ve misafirperver duruşunu korumak için elinden geleni yaptı.

Bir muhafız en büyük arabanın kapısını açtı ve yolcunun inmesi için küçük bir tabure koydu. Faythe bunun kralın arabası olduğunu tahmin etti çünkü arkadan gelen iki küçük arabadan çok daha büyük ve süslüydü.

İlk olarak, sadece en yüksek rütbelilere mahsus olan kraliyet armasını giymiş devasa bir figür dışarı çıktı: Olmstone Kralı Varlas Wolverlon. Arabadan çıktıktan sonra durdu ve geri dönerek elini uzattı. Bir an sonra, daha küçük bir dişi fae de dışarı çıktı ve güzelce şekillendirilmiş sarı saçlarını süsleyen tacı görünce Faythe onun sadece kraliçe olduğunu tahmin edebildi. Onlarınkinin arkasındaki araba da diğer yüksek mahkeme üyelerinin çıkması için aynı şekilde hızla hazırlandı.

Faythe bütün hafta surat astığı için kendine lanet okudu, çünkü Nik ve Tauria'nın kendisini Ungardia Mahkemeleri hakkında eğitime davetini kabul etseydi, isimleri ve kimleri beklemesi gerektiğini daha iyi öğrenmiş olacaktı. Yapmaya zorlandığı acımasız eylemden sonra aklındaki son şey buydu ama şimdi herkesi hatırlamak için daha fazla dikkat etmesi gerekeceğinden çok yardımcı olurdu.

İkinci arabadan da iki fae indi: genç bir kadın -Faythe insan yaşına göre on yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu- ve Nik'ten sadece biraz daha genç görünen bir erkek. Onlar da kraliyet ailesine uygun kıyafetler giymişlerdi ve sağduyusu onların prens ve prenses olduğunu seçti.

Dördü bir araya geldi ve koyu mor pelerinli, süslü zırhlı üniformalar giymiş birkaç muhafızın eşliğinde mavi halıda yürümeye başladı.

"Varlas, çok uzun zaman oldu," diye yüksek sesle konuştu Orlon, kollarını kucaklamak istercesine açarak. Neşeli ses tonu

Faythe'ye garip gelmişti ama misafirlerini karşılarken hiçbir şekilde zorlama olduğunu hissetmemiştir; ilk kez gerçekten sıcak ve dost canlısı bir müttefik gibi görünüyordu. Faythe kısa bir an için Nik'in çocukluğundan bahsettiği adamı görür gibi oldu.

İki yönetici kollarını birbirine değdirdi ve hızlı, neşeli bir kucaklaşma için eğildi.

Varlas gülümsedi. "Gerçekten de öyle, eski dostum."

Birinin Orlon'a "dostum" diye hitap ettiğini duymak kesinlikle tuhaftı. Faythe'nin kralının doğası hakkında edindiği bilgilere göre, o sevgiyle değil, korkutarak takipçi ve bağlılık kazanan biriydi. Yüksek Farrow Kralı'nın kötü doğasını, onu gizli kötülüğünü fark edecek kadar sık görmeyenlerin önünde gizleyip gizlemediğini merak etmek zorundaydı.

"Prenses Tauria Stagknight, yıllar geçtikçe babanıza daha çok benziyorsunuz," dedi Kral Varlas bir parça taziye ile.

"Sizi tekrar görmek güzel Majesteleri," diye karşılık verdi koğuş görevlisi minnettar bir gülümseme ve küçük bir reveransla.

Varlas daha sonra Nik'e döndü. "Ve Prens Nikalias Silvergriff... Hâlâ annene benziyorsun ve bunun için Ruhlara teşekkür et," diye hafif bir espriyle yorum yaptı ama aynı zamanda annesinin artık onlarla birlikte olmamasından duyduğu üzüntüyü de dile getirdi.

Yüce Farrow Kralı güldü -gerçekten güldü- ve Faythe, Orlon'un çıkarabileceğini düşünmediği bu neşeli ses karşısında şaşkın bakışlarını gizleyemedi.

Yabancı kral sarayın geri kalanına göz gezdirdiğinde, gözleri onun üzerinden geçene kadar nefesini tuttu ve omuzları derin bir rahatlamayla düştü. Belki de kulaklarının şeklini henüz fark etmemiştir ve hem kalede hem de Olmstone'un maiyetinde kokusunu örtecek çok sayıda insan hizmetçi vardı.

"Karımı hatırlarsınız." Kadın kibarca yanında durup küçük bir selam verirken Varlas bir elini onun sırtına koydu.

"Tabii ki. Kraliçe Keira Wolverlon." Orlon başıyla onaylarcasına sıcak bir selam verdi ve yanındaki çocuklarına baktı. "Prens Tarly ve Prenses Opal, ikiniz de iyi görünüyorsunuz."

Faythe'nin Nik'le aynı yaşlarda olduğunu tahmin ettiği prens yakışıklıydı, düzgünce taranmış koyu sarı saçları ve çocuksu, yumuşak bir yüzü vardı. Neredeyse hiç selam vermiyor, burada olmaktan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Tıpkı annesininki gibi bal sarısı saçlarıyla sevimli mi sevimli olan genç prenses de sırtarak karşılık verdi.

İlk hoşbeş faslı bittiğinde Faythe'nin düşüncelerini ve endişesini yatıştıracak vakti olmamıştı. Atların toynaklarının tanıdık sesi bir kez daha kale kapılarının dışındaki taşların üzerinden geçiyordu ve Faythe başını çevirip baktığında bir sonraki kafilenin Olmstone'unkinden çok daha küçük olduğunu gördü. Bu kez arabalar yoktu, sadece etkileyici büyüklükteki atların üzerinde beş erkek vardı. Onları karşılamak için patikadan tırısla çıktılar. İlk önce onları koyu kırmızı paltolarından tanıdı, bu paltolar onlara doğru kırmızı bir sel gibi akıyordu. Sonra gözleri Rhyenelle'in simgesi olan Anka kuşu ateş kuşunu taşıyan sancaklara takıldı.

Erkeklerden dördü kusursuz kraliyet muhafızı üniformaları giymişti. Ancak içlerinden biri, kıpkırmızı omuz pelerinin altına giydiği özel dikim siyah ceketiyle dikkat çekiyordu. Mantıken Faythe onu liderleri olarak seçti. Yalnızca, taş patikanın dibinde gözlerini ona diktiği andan itibaren bile parlak olan gümüş beyazı saçlarının üzerine herhangi bir taç takmamıştı.

Olmstone arabalarının arkasında durdular ve hepsi ya bilinçaltı eğitim talimlerinden ya da mükemmel zamanlanmış bir kazadan dolayı hep birlikte atlarından indiler. Ne olursa olsun, gürleyen kırmızı bir fırtına gibi hep birlikte revakta bekleyen partilere doğru ilerlediler. Onlarla ilgili bir şey Faythe'nin ilgisini çekti ve diğerlerinin aksine, onlar yaklaşırken korkmaktan çok hayranlık duydu.

Olmstone Divanı kenara çekildi ve Rhyenelle askerlerinin lideri sarsılmaz bir güvenle birkaç adım yükseldi. "Majesteleri," dedi alçak sesle eğilerek. Sesi sertti ve daha önce hiç duymadığı hafif bir aksanı vardı. Sesi çakıl taşına benziyordu ama tüy gibi hafifti ve durduğu yerde tenini karıncalandırıyordu. Faythe soğuğa karşı titredi. "Kral Agalhor adına özür dilemek zorundayım. Şüphesiz fark etmişsinizdir, kendisi aramızda değil. Daha önce gelemeyeceğini bildirecekti ama son dakika acil bir işi çıktı ve gelemedi. Onun yerine beni gönderdi."

Faythe Yüksek Farrow Kralı'na doğru bir bakış fırlattı ve onun en ufak bir hayal kırıklığına uğramadığını görünce şaşırdı. En azından, eğer öyleyse bile, hoşnutsuzluğunu yüzünden belli etmiyordu. Onun yerine gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

"General Reylan Arrowood, güneyin ünlü beyaz aslanı. Elbette Agalhor sadece en iyilerini gönderir. Sana adını kazandıran Büyük Savaşlar'dan beri seni gördüğümü sanmıyorum."

General krala yarım bir gülümseme gönderdi ama Faythe bunun gerçek bir samimiyetten ziyade formalite icabı olduğunu anladı. Sonra, sanki Faythe'nin tam olarak nerede durduğunu biliyormuş gibi, generalin gözleri yana kayarak doğrudan ona kilitlendi.

Gözleri büyüleyici safir mavisi irislerle birleşince Faythe'nin nefesi boğazında düğümlendi. O çok güzeldi. Tehlikeli, çekici derecede güzel. Adamın kaşları çatıldığında bakışlarında bir değerlendirme sezdiğini düşündü ama hiçbir şey söylemeyen çelik gibi ifadesinden emin olamadı.

Birkaç kısa saniye Faythe'ye dakikalar gibi gelmişti ama ona kimsenin bu garip alışverişi fark edeceği kadar uzun süre bakmamıştı.

General Reylan Arrowood Nik'le aynı yaşta görünüyordu ama ölümsüzlüklerini kazandıklarında aralarında kaç on yıl ya da yüzyıl olduğunu ancak tahmin edebiliyordu.

fiziksel yaşlanmalarını büyük ölçüde yavaşlatmıştı. Yüksek Farrow Prensi'nden biraz daha uzun boyluydu ve savaş meydanı için bilenmiş gibi görünen güçlü fiziğine hayran kalmaktan kendini alamadı. Öyle olduğunu tahmin ediyordu - unvanı da bunu ele veriyordu. Yanakları kızardı ve bakışlarını çarpıcı fae'den kaçırmak zorunda kaldı, onun varlığına tepki verdiği için zihinsel olarak kendini azarladı. O, aklını karıştırmak zorunda kalacağı yüksek mevkideki bir başka saray üyesiydi.

Reylan kraldan başka kimseye bakmadı ve prene ve yanındaki muhafıza geleneksel selamını verdi. Diğer saray üyeleri arasında Reylan'ın gözüne çarpmış olması onu huzursuz etmiş, başka hiç kimseye en ufak bir ilgi bile göstermemişti. Bu onu sarsabilirdi ama büyük ihtimalle yuvarlak kulakları ve insan kokusunun merakını cezbedtiğini hatırladı ve rahatlardı.

Tüm saraylardan gelen asiller kaleye doğru ilerlemeye başlarken sohbet ediyorlardı. İki kral ve general önden giderken, Nik ve Tauria da dâhil olmak üzere diğerleri biraz geride kaldı. Faythe ne zaman hareket edeceğini bilemedi ve diğer saray üyeleriyle birlikte olduğu yere çakılıp kaldı. Protokolü önceden açıklamak için arkadaşlarından birini arayıp bulmadığı için kendine bir kez daha lanet okudu.

Tam diğerleri gelene ya da Caius ona yardım etmek için geri dönene kadar beklemeyi planlarken, Tauria döndü ve Faythe'ye yanına gelmesini işaret etti.

Faythe ona yetişmek için acele ederken tökezledi ve muhtemelen adımlarını hızlandırırken pek de hanımefendi gibi görünmüyordu. Önümüzdeki birkaç saati yara almadan atlatmasına yardım etmesi için Ruhlara sessizce dua etti.

CHAPTER 15

Faythe

IBÜYÜK ZİYAFET SALONUNDA, tüm saraylardan gelen lordlar ve leydiler, küme küme oturmaya başlamışlardı bile.

krallık renkleri. Tauria, trajik bir şekilde ele geçirilen topraklarının yeşil renkteki tek temsilcisiydi ve anakara krallıklarından geriye kalan tek eksik renk Dalrune'un canlı kehribar rengiydi. Herkesin bildiği kadarıyla, Yüce Farrow'un doğudaki komşularının kraliyet sarayının tamamı bir asır önce Büyük Savaşlar sırasında katledilmişti.

Faythe kendini Tauria'nın yanına yapıştırmış, kalabalığı gözlemliyor ve diğer diyarlardan gelen saray üyelerinin çeşitliliğindeki güzelliğe hayret ediyordu. Renklerin yanı sıra, her krallığın insanların kıyafetlerinde ve saç stillerinde temsil edilen ayırt edici özellikleri vardı. Olmstone taş benzeri dokuları ve düz kesimli tunik ve elbiseleriyle topraksı bir çekiciliğe sahipken, Rhyenelle askerleri Faythe'ye kül ve ateşi anımsatan kıvrık kadife dokularıyla temiz bir kesime sahipti ve bu da onları odada baskın bir güç haline getiriyordu. High Farrow her zaman akıcı, hafif kumaşları ve sakın denizi taklit eden detaylı işlemeleri tercih ederken, Fenstead yeşili içindeki Tauria ise elbisesinin karmaşık desenleriyle hayat ve doğa saçıyordu.

Hayatı boyunca Yüksek Farrow'un bir vatandaşı olmasına rağmen Faythe, kraliyet mavisi renkleri içinde kendini garip bir şekilde yersiz hissediyordu. Cemaatlerden hangisine daha çok ilgi duyduğunu bilmek onu korkutuyordu. Bunun gülünç derecede çarpıcı Fae generaliyle hiçbir ilgisi yoktu. Kendisine eşlik eden Rhyenelle savaşçılarından birinin omuz tokasındaki Anka armasına bakarken, kuşun kanatlarının uçmaya hazırlanırken turuncu ve kırmızının parlak tonlarında alev aldığını gördü.

Kolundaki bir çekiştirme gözlerini yana çevirmesine neden oldu ve Faythe, uzun meşe masanın diğer tarafına geçmesi için onu cesaretlendiren bir baş hareketiyle karşılaştı. Bunu yapmadan önce Faythe bir kez daha arkasına bakma ihtiyacı hissetti ama Anka ambleminin som pirinçten yapılmış cansız bir oymadan başka bir şey olmadığını gördü. Gözlerini kırptırdı ve bakıyormuş gibi görünmeden önce bakışlarını hızla kaçırdı. Sonra da Orlon'un tahtının yanındaki yerini çoktan almış olan Tauria'nın peşine takıldı.

Kafasını sallamak zorunda kaldı, büyük olasılıkla sinirleri gerildiği için gördüğü bu tuhaf görüntüden dolayı şaşkındı, çünkü artık soyunu saklayamayacağı bir yere, fae asillerinin ve yüksek doğumlu fae'lerin masasına oturmak üzereydi.

Masanın başında kimse oturmuyordu. Bunun yerine kral ortada, Nik sağında, Tauria solunda ve diğer Yüksek Farrow yüksek fae'leri de yanlarında oturuyordu. Faythe için bir sandalye çekilmişti ve oturmasını teklif edip pelerinini alan insan kadına minnetle ama beceriksizce gülümsedi. Tauria'nın yanında oturduğunu bilse de, kralından sadece bir sandalye uzakta olmak onu hâlâ rahatsız ediyordu. Tüm yabancı fae'ler neden kendisine böyle bir pozisyon verildiğine dair azımsanmayacak miktarda spekülasyon yapacaktı.

Varlas, Orlon'un tam karşısına oturdu; kraliçe Tauria ile meşgul olmak için sağında, çocukları da solunda oturuyordu.

değildi zaten. Faythe, Tarly'nin sıkılmış bakışlarını görünce iki kraliyet mensubunun fazla sohbet edeceğine dair pek umutlanmadı ve aralarında bir geçmiş olup olmadığını merak etti.

Prenses Opal ağabeyinin yanında mutlu bir şekilde otururken, Olmstone moru giymiş başka bir kadın da onu oyalıyordu. Stratejik olarak yerleştirilmişlerdi, diye düşündü Faythe. Tauria ve kraliçe sohbet ederken Faythe tamamen kendi kafasının içindeydi, durumdan bunalmış ve sivri kulaklı yeni yüzlerin arasından sıyrılmaya çalışıyordu.

Kendisine paralel duran sandalyenin bir iniltiyle taş zeminde sürüklenmesiyle dalgın gözlemlerinden koptu. Kiminle aynı yere düştüğünü görmek için döndüğünde, zihninin ön planından silemediği safir bakışlarla göz göze geldiğinde anında bir endişe dalgasına kapıldı. Generalin gözleri daha tam olarak oturmadan Faythe'nin üzerinde delikler açmıştı bile.

Onu incelerken bakışlarını okumak zordu. Karşısında oturan bu beklenmedik insanı merak ediyordu muhtemelen. Ama bakışlarında Faythe'nin vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden başka bir şey daha vardı. Oturduğu yerde kıpırdandı. Adamın gözleri bir parça kısıldı ve dikkatini başka yöne çevirmek zorunda kaldı, yoksa adamın onu bu kadar germesinden dolayı taş dönuşeceğini düşündü.

"Hepinizi High Farrow'da ağırlamaktan memnuniyet duyuyorum. Savunmamızı daha da sağlamlaştırmak ve ittifakımızı güçlendirmek için bu hafta yapacağımız toplantıları sabırsızlıkla bekliyorum. Hiçbir masraftan ya da lüksten kaçınmadığımız için konaklamanızın rahat geçeceğine inanıyorum. Benim evim sizindir." Kral Orlon kadehini kaldırdı ve diğer saray mensupları da onu takip ederek sözlerine kadeh kaldırdı.

Kralına bakarken, Faythe'nin kaşları onun dostane tavırları karşısında hafifçe kalktı. Bu ona tamamen yabancıydı. Ya muhteşem bir oyuncuydu ya da belki de Faythe onu yargılamakta çok aceleci davranmıştı.

"Şimdi, yüzyıllardır bağlılıklarını sürdüren büyük evlerin onuruna ziyafet veriyoruz. Bir olarak, yıkılmayacağız."

Herkes aynı fikirde olarak kadehlerini kaldırıırken masanın her iki tarafında da kollar havaya kalktı. "Bir olarak, düşmeyeceğiz," diye neşeli bir haykırış yankılandı odada.

Çok dokunaklı bir andı ve Faythe kendilerini bunca yıldır Valgard'dan koruyan yakın ittifaka ilk elden şahit olduğu için ayrıcalıklı hissediyordu. Fae'ler kibirli ve acımasız olarak resmedilirdi ama bu tamamen gerçek değildi. Onların da çocukları, sevdikleri ve ne olursa olsun halklarını korumak için şiddetli bir tutkuları vardı.

İnsanlar bireysel sohbetlerine geri döndükçe masadaki gevezelik yeniden azaldı. Faythe kendisine söylendiği gibi sessizliğini korudu ama Reyhan'ın bakışları, onunla karşılaşmayı reddetse de kelimelerden çok daha yüksekti. Yemek masanın ortasına konduğunda, Faythe değişken duyguları nedeniyle iştahının azaldığını fark etti ve akşam daha yeni başlamıştı.

Diğer herkes kendine yardım etmeye başladı, odada sesler ve çatal bıçak sesleri yükseliyordu. Faythe zaten olduğundan daha uygunsuz görünmemek için çatalına uzandı ve tabağına bir parça et attı. Ziyafet tüm hızıyla devam ediyordu. Dikkatini Tauria'nın kraliçeyle yaptığı konuşmaya dahil olmuş gibi görünmeye verdi. Konuşulanların tek kelimesini bile duymuyordu ve ara sıra koğuş onu da dahil etmek için başını çevirdiğinde, Tauria'nın söylediklerinin sözlü bir girişe açık olmadığını umarak onun duygularına eşlik ediyordu. Karşısındaki damgalanmış gibi hissettiren gözler dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu. General sık sık ona doğru bakıyor, yeni bir ipucu bulmaya çalışıyormuş gibi merakını koruyordu. O derin mavi gözlerle her karşılaştığında, vücudu bu tuhaf ilgiden dolayı kızarıyordu.

Bir saate yakın gibi görünen bir sürenin ardından Faythe boş boş tabağındaki yiyecekleri itti, açlığı midesindeki düğümün sıkılaşmasıyla tamamen azalmıştı. Varlas'ın sesi masanın öbür ucuna taşınarak ilgisini çekti.

"İnsanlara bu kadar yatırım yaptığını hiç görmemiştim Orlon. Şimdi masanda bir tane oturuyor."

Kalbi hızlı bir tempoyla çarpmaya başladı ve gözlerini kendisine merakla bakan Olmstone Kralı'na dikti.

Orlon Faythe'ye sıkılmış bir bakış attı. "O benim insan kasabalarındaki kişisel temsilcim. İçlerinden birini evinize davet ettiğinizde ve ona bir unvan verdiğinizde ne kadar işbirlikçi olabildiklerini görseniz şaşırırsınız." Adam umursamazca güldü ve Faythe onun alaycı tonunu fark etmedi.

Sanki odada yokmuş gibi onun hakkında konuştular. Bir varlıktan ziyade bir nesne. Çatalını sıkıca kavradı ve bu hakaret karşısında dişleri sıkıldı. Yine de Nik'in akıllı olması yönündeki uyarısını hatırlayarak yüzünü sakinleştirdi ve kendisini inceleyen morlar içindeki asillere tatlı tatlı gülümsedi.

Varlas kıkırdadı. "Ne kadar ilginç. Küçük bir evcil hayvan gibi." Kahkahaların yankıları masadan aşağı taşındı.

Faythe sessiz ve kibar kalmaya çalıştı, gerçekten çalıştı. Soğukkanlılığını yitirmeden önce ziyafete ancak bir saat kalmıştı.

"Eğer bir evcil hayvan istiyorsanız, Majesteleri, size bir tazi önerebilir miyim?"

Kalbinin çılgınca çarpması ve ölümcül hatası yüzünden yiyeceği dayanın beklentisiyle kulaklarında oluşan tiz cınlama dışında sessizlik çöktü. Ya da belki de kırbaç çelikten gelecekti. Kimse bir krala bu şekilde hitap edemezdi ve bir insandan gelen hakaretin on katına çıkacağından şüphe duymuyordu. Bir anlık öfkeyle kelimeler ağzından kusmuktan daha hızlı dökülmüştü ama kralın onu alıkoyma, azarlama, hatta belki de öldürme emrini beklerken o da boğazında düğümlenmişti.

Bunun yerine Varlas'tan gelen bir kahkaha çılgılığıyla cevaplandığında tamamen şaşırdı. Kısa süre içinde herkes gülmeye başladı. Şaşkın şaşkın bakmakla kahkahalarına eşlik etmek arasında

Faythe ikisinin arasında bir şeyde karar kıldı. Nefes nefese kıkırdaması, içindeki çalkantı düşünöldüğünde garip geliyordu.

"Bunu beğendim." Ona doğrudan hitap ederken Varlas'ın gözlerinde neşe dans ediyordu. "Sana ne diyorlar?"

Nabzı düzensiz bir şekilde dört nala atıyordu ama sakın tavrını korudu. "Faythe, Majesteleri," diye cevap verdi sahte bir güvenle.

Gölümsemesi genişledi. "Umarım daha yakından tanışmak için zaman bulabiliriz, Leydi Faythe. İçimde ilginç hikâyelerle dolu olacağınıza dair bir his var."

Adamın hiçbir fikri yoktu ve kadın bu mükemmel ironi karşısında neredeyse başını sallayacaktı. "Eminim öyle olacaktır." Ona sertçe başını salladı ve nazik bir gülümsemeye zorladı, bu da onu tatmin etmiş görünüyordu, çünkü dikkatini, muhtemelen yakın çatışmada boğazını parçalamak için kaşınan Yüce Farrow Kralı'na geri çevirdi.

Faythe, ziyafetten sonra haddini aşığı için onu yakaladığında rahatlamasının kısa süreceğini biliyordu. Reyran'ın hâlâ kendisine sabitlenmiş olduğunu görmek için arkasını döndüğünde nefes alış verişini düzenli tutmaya odaklandı. Bu kez dudaklarının kenarlarında, her zamanki sertliğini bozan bir gülümseme vardı. Eğer Faythe dikkatli olmazsa, Reyran onu kızdırmaya başladığı ve henüz tek kelime etmediğı için yeni bir yüzleşmeyle karşı karşıya kalacaktı.

Dehşetini dile getirmek yerine, işine bir an önce başlamaya karar verdi. Ne de olsa burada olmasının tek nedeni buydu. Arkasına baktı ve Reyran'ın zihnine girip girmediğini daha dikkatli bir şekilde test etti, hemen sert bir siyah bariyerle karşılaştığında koltukta sırtını düzeltti. Şaşkınlığına ve şaşkınlığına rağmen yüzünü yumuşak tuttu.

İlk içgüdüğü onun bir Gecegezen olduğunu varsaymaktı ama şimdiye kadar karşılaştıklarının hiçbirinin gündüzleri böyle güçlendirilmiş zihinsel duvarları yoktu, ya da öyle olduğuna inanıyorlardı. Her zaman içine bakabileceğı ve ihtiyacı olanı alabileceğı boşluklar vardı. Aslında, böylesine aşılmaz bir engelle sadece bir kez karşılaşmıştı

Daha önce Nik'te, yeteneğinin her zaman tamamen farkındaydı. Ama generalin Faythe'nin neler yapabileceğini bilmesi imkânsızdı. Bu, nabzının hızlanmasını engellemedi.

Biraz daha baskı uygulayarak bir kez daha onun düşüncelerine ulaşmaya çalıştı. Generalin gözleri bir seğirme kadar kısıldı ve kadın soğuk bir korkuyla geri çekildi.

Ne yapmaya çalıştığını biliyor muydu?

Gözleri sonunda Faythe'den ayrılırken hiçbir şey belli etmedi ve rahatça kadehine uzanıp uzun bir yudum aldı. Faythe neden onun karşısına oturtulduğunu merak ediyordu. Daha da ürkütücü olan, eğer orada olsaydı Rhyenelle Kralı'nın kendisi olacağı gerçeğiydi. Tekrar Orlon'a baktı, her zamanki neşeli ev sahibine benziyordu. Varlas ona "eski dostum" demişti ve odadaki herkes için de öyle görünüyorlardı. Rhyenelle Kralı'nın da aynı bağı gösterip göstermeyeceğini merak ediyordu.

"General Reyran, ordularınızın bugünlerde görülmeye değer olduğunu duydum," dedi Orlon masanın karşısından.

General fincanını yere bıraktı. "Gelişmek için her zaman yer vardır. Bir sonraki savaşın ne zaman başlayacağını asla bilemeyiz."

"Kesinlikle. Şöhretiniz doğru olmalı."

Faythe ses tonlarındaki hafif gerginliği başka birinin fark edip etmediğini merak etti. General daha gençti ama kesinlikle otorite gömleğini iyi giyiyordu ve eski krallardan ya da onların temsilcisi olduğu gerçeğinden hiçbir şekilde rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Kralıma hizmet etmek için elimden geleni yapıyorum."

Orlon mırıldandı. "Korkarım kendi komutanlarım biraz eksik. Savaşçılar tembelliğe terk edilmiş durumda. Eğitim olması gerektiği kadar sık ya da acımasız değil."

Reyran sahte bir kahkaha attı. "Savaşçılar korktukları için değil, saygı duydukları için itaat etmeye daha meyillidirler. Bir ordu ancak en zayıf askeri kadar iyidir ve fiziksel olarak bunu kastetmiyorum."

Varlas sessizce başını sallayarak onaylarken Orlon'un gülümsemesi genişledi. "Agalhor'un seni önce ele geçirmesi ne yazık. Eğer güneyden sıkılırsan, ordularımda güçlü bir komutana ihtiyacım olabilir." Yüce Farrow Kralı teklifin sürüncemede kalmasına izin verdi.

Faythe onun generali kendi tarafına çekmeye çalışmaktaki amacından emin olamıyordu. İttifak sayesinde Rhyenelle'in büyük orduları her halükârda yardım çağrısına cevap verecekti.

"Bunu aklımda tutacağım, Majesteleri."

Adamın bu fikri hemen reddetmemesi onu biraz şaşırtmıştı. Onu tanı mıyordu ama krallığına şiddetle sadık olduğunu tahmin ediyordu. Yine de spekülasyon yapmak ona düşmezdi. Fae sadece yüzyıllardır yaşıyor ve aynı eski rutin ve yaşam tarzından sıkılmış olabilir.

Kral kadehini hafifçe kaldırdı ve general kısa bir teşekkür başıyla karşılık verdi. Sonra gözleri tekrar ona döndü ve Faythe hâlâ baktığını fark ederek kıpkırmızı oldu. Başını hafifçe yana eğdi. Artık canına tak etmişti ve sorununun ne olduğunu sormak üzereydi. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, zihninde keskin bir çekilme hissetti.

Faythe bu yabancı his karşısında yaşadığı şokla çatalını düşürdü ve çatal masaya çarparak bir sürü gözün onaylamaz bir ifadeyle ona doğru dönmesine neden oldu. Telaşa kapılan Faythe kimseye belli etmeden bir özür mırıldandı ama kalbi çılgınca çarpıyordu. Çatal bıçak takımını almak için çabalarken Faythe'nin görüşü kaydı ve sanki biri duyularının üzerine bir battaniye örtmüş gibi zihninin boş hissettiğini fark etti. Genç bir hizmetçi yardım etmek için hızla yaklaşırken, bir diğeri de kaplarını hızla yerine yerleştirmeye başladı.

"Her şey yolunda mı?" Tauria sessizce sordu.

Faythe gözlerini koğuştakilerle buluşturdu, nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi. Hızlıca başını salladı ve zayıf bir gülümsemeyle oturduğu yerde doğruldu. Bakışlarını Rey lan'a çevirdi ama onu bir kez olsun başka tarafa bakarken buldu, Yüksek Farrow saray mensuplarına gelişigüzel göz gezdiriyordu. Hâlâ içinde neyin eksik olduğunu anlayamıyordu.

Ta ki kendisine doğru bakan başka bir Rhyenelle askeriyle göz göze gelene kadar. Her şey sessizdi, çok sessizdi. Sonra bir şey fark etti. Düşüncelerinin yüzeyini taramaya çalıştığında bile hiçbir şey göremiyor ya da hissedemiyordu. Faythe içine buzdan bir mızrak gibi saplanan ince bir nefes çekti. Bir zamanlar umutsuzca bu anı dilediği zamanlar olmuştu; yeteneğinin aniden yok olmasını ve eski sıradan, sıkıcı haline geri dönmeyi. Şimdi ise onu hayatta tutan tek şey yeteneğiydi.

İlk başta istilacı yeteneği yüzünden kendinden nefret etmişti ama sonra onu varlığının bir parçası olarak benimsedi. Bu yeteneğin yok olması onu sadece kralının işine yaramayacağı için panikletmiyordu. Onsuz kendini boşlukta hissediyordu.

Reylan'ın bakışları tekrar onunkileri bulduğunda, zihnine bir ağırlık çöktü ve yavaşça artan bir baskı oluşturdu. Faythe'nin gözleri büyüdü ve bu hissin tam olarak ne olduğunu bildiği için kendi zihinsel engelini kaldırdı.

Ama bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

Onun da aynı yeteneği var mıydı? Bu olasılık onu heyecanlandırdı, belki de dünyada bir anomali olmadığını düşünüyordu. Ama heyecanı, hayatının onun merhametine bağlı olduğu korkusuyla gölgelendi. Onu biliyor muydu? Bu onun sonu olabilirdi. Ziyareti sona ermeden önce kralına söyleyecek ya da belki de onu ifşa edecekti.

Faythe endişe dalgalarıyla sallanmamak için bir elini masaya dayamak zorunda kaldı. Odanın sıcaklığı dramatik bir şekilde yükselmişti ama bunu başka kimsenin hissetmeyeceğini biliyordu. Elbisesi acı verici bir şekilde dar gelmeye başlamıştı ve onu yırtıp atmak ve lanet olası ziyafetin incelemelerinden ve sahte hoş sohbetlerinden kurtulmak istiyordu. Fae görgü kuralları hakkında pek bir şey bilmiyordu -ya da neyin uygun olduğuna dair herhangi bir kural- ama sondan önce ayrılırsa başının belaya gireceğini biliyordu. Bu yüzden yavaş ve düzenli nefes alıyor, fincanından uzun uzun içerken tek odak noktası bu oluyordu. Genelde, bu durumdan memnun olurdu.

ama şu anda, yeteneğinin onu buzlu suya dönüştürmesini diliyordu.

Tauria sık sık endişeli yan bakışlar atıyor, Faythe de bu bakışlara herkesi ikna etmeye yetmeyecek bir gülümsemeyle karşılık veriyordu. Kendini yeterince sakin hissettiğinde, aslanla bir kez daha yüzleşmeye cesaret etti.

Reylan onun zihninde şansını denemek için hiç vakit kaybetmedi. Faythe tanıdık bir izlenim hissetti. Öfkesini uyandırır sa da, Nik'in denediği onca seferde tam olarak ne hissettiğini bilmek de ilginçti. Utanç içinde biraz yüzünü buruşturdu.

Güç daha da arttı ve daha düşünmeden kendini kaybetti. "Kes şunu," diye tısladı nefesinin altından.

Yakındaki fae'lerden birkaçı ona şaşkın ve tatsız bakışlar fırlattı. Faythe bu hata için kendine lanet etti. General henüz ona tek kelime bile etmemişti ve diğer herkese sanki onu sebepsiz yere azarlıyormuş gibi görünecekti. General bir kaşını kaldırdı ve Faythe onun gözbebeklerinde gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldayan eğlenceyi gördü.

"Bir sorun mu var?" Sesi Faythe'nin omurgasına tüy gibi hafif bir dokunuş yaparak öfkesini arzuyla bulanıklaştırdı. Kelimeleri bir araya getiremediği için dişleri sıkıldı. En azından onu mahkûm etmeyecek bir şey.

Dikkatli bir nefes aldıktan sonra gülümsemeye zorladı ve gergin dudaklarının arasından cevap verdi. "Hiç de değil." Bakışlarını onunkilerden ayırmak ve gecenin geri kalanında hiç konuşmamak üzereydi. Sonra üzerine ağır bir yük çöktü, neredeyse zihinsel olarak onu ezecekti. Görüşünü bulanıklaştıran karanlığa karşı koymak için gözlerini kırpıştırdı. Başı sadece birkaç saniyeliğine zonkladı, sonra odanın titremesi durunca doğruldu ve kimsenin dikkat etmediğini umdu.

Yeteneğinin geri döndüğünden emin olmak için, masanın karşısındaki kraliçenin zaten bakmakta olan gözlerini yakaladı. Aklının bir köşesinde birkaç düşünce belirlediğinde
-çoğunlukla karşısındaki garip insana yönelik merak
-Faythe ince bir iç geçirdi. Yanlış türden bir ilgi çekiyor olması endişe vericiydi ama en azından

panik olmadan tekrar odaklanabildi. Sadece önümüzdeki bir saati atlatması gerekiyordu; kendisine emredildiği gibi sessiz ve misafirperver kalmayı başaramadığı ziyafetten sağ çıkmalıydı.

Haftayı başı hala omuzlarının üzerinde sabit bir şekilde bitirmesi bir mucize olurdu.

Heyecanlı yaygara yatışmaya başlamış, masanın etrafındaki yüksek fae'ler keyiflenmiş ve karınlarını doyurmuşlardı. Faythe ise sıkılmanın da ötesindeydi ve Reyhan'ın sık bakışlarından duyduğu rahatsızlık ve yeteneğinin tekrar sürdürüleceği korkusuyla midesindeki burkulma yüzünden neredeyse hiçbir şey yememişti.

Generalle yüzleşmek, sorununun ne olduğunu sormak ve onun da benzer bir yeteneğe sahip olup olmadığını öğrenmek için duyduğu baş döndürücü ihtiyacı gidermek istiyordu ama kendini ele vermeden bunu nasıl başaracağını bilemiyordu. Zaten biliyor olma ihtimali onu dehşete düşürüyordu. Şüphelendiyse bile sessiz kalmıştı ki bu da bir avcının saldırısından önceki en ölümcül işaretti. Reyhan'la ilgili sorularının yanıtlanmasının ötesinde, umutsuzca arzuladığı şey tam bir yalnızlıktı. Bir anlık sessizlik. Yorgunluktan, etrafındakilerin rahatsız edici bir eşek arısı sürüsü gibi kafasının içinde tutarsızca uğuldayan gürültülü düşüncelerini engelleyecek gücü bile bulamıyordu.

İlk ve muhtemelen tek kez, Orlon'un sesi onu kurtaran lütuf oldu.

"Hizmetkârlar size odalarınızı gösterecek ve bir şeye ihtiyacınız olursa emrinize amade olacaklar."

Kraliyet mensupları merhamet göstererek masadan kalkmaya başladılar. Faythe, onlar başka şeylerle meşgulken katlandığı sert duruşun biraz bozulmasına izin verdi.

"Evim özgürce dolaşmak için sizindir ve gününüzün ardından meseleleri tartışmak için resmi olarak buluşmayı dört gözle bekliyorum.

dinlen."

Faythe de ayağa kalktı, masanın etrafından dolaşarak Tauria'nın yanında durdu ve misafirlerinin birkaç kısa şükran sözüyle ayrılışını izlediler. Rhyenelle generali kralın önünde teşekkür ederek eğilirken, Faythe'ye son bir kez baktı ve ardından topuklarının üzerinde dönerek mor denizini geride bıraktı.

Ondan hoşlanmıyordu -hoşlanmak da istemiyordu- ama bu alışverişte omurgasını okşayan tehlikeli heyecanı lanetledi.

Yüce Farrow saray üyeleri de dahil olmak üzere tüm konuklar salondan çıktığında, üç kraliyet ev sahibi ve Faythe garip bir sessizlik içinde kaldılar. İlk özür dileyen gardiyan oldu ve Faythe'e kovulmadan önce sıkı bir gülümseme attı. Faythe şansını denemeden önce izin istemedi ve kaçışını çağıran kapıya doğru ilk adımlarını attı.

"Faythe," diye seslendi Orlon'un sesi arkasında.

Gözlerini kapattı ve buradan sağ salım çıkamayacağını anlayınca içinden lanet okudu. Onunla yüzleşmek için arkasını döndü.

"Bir daha çizgiyi aşarsan, söylememen gereken bir şey söylersen, dilini kesmekte tereddüt etmem."

Tehdidi açtı ve boş olmaktan çok uzaktı. Hoş ve neşeli ev sahibinin maskesi tamamen düşmüş, nefretin o çok aşina olduğu soğuk ve karanlık yüzü ortaya çıkmıştı. İçten içe titremesine rağmen, hızla dağılan cesaretinin kalıntılarını toparlayarak karşılık verdi.

"Kral Varlas nezaketle ya da kadınsı cazibeyle kazanılacak biri değildi. Bana onlara yaklaşmamı söylemiştin. İlgisini neyin çekeceğini gördüm ve çektim, değil mi?" Yalan ağzından o kadar kolay döküldü ki etkilendi. Kralın sarayında daha etkili bir yalancı olmaya başlamasının iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

Orlon'un gözleri hafifçe kısıldı, kızın doğru mu söylediğini yoksa onu aptal yerine mi koyduğunu düşündü. Ruhların merhametiyle blöfünü görmemeye karar verdi ve elini sallayarak onu başından savdı. Faythe dengesini korudu ve rahatlayarak öne doğru sarmaktan kaçındı. Sonunda döndü ve hızlı adımlarla büyük yemek salonundan çıktı.

İkinci koridorun yarısına gelmişti ki, kendisine doğru yaklaşan sessiz ayak seslerini duydu. Kim olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu.

"Cüretkâr sözlerinin Varlas tarafından iyi karşılanacağını gerçekten bilmiyordun, değil mi?" Nik şakacı bir tavırla suçladı.

Bütün gece sohbet edemediği tanıdık sese minnettardı ama cevap verirken ona bakmadı, hâlâ geceki olayların yarattığı zihinsel kaosla uğraşıyordu.

"Hiç de değil."

CHAPTER 16

Faythe

FAYTHE ziyafetten döndüğünden beri saatlerce çarşafının içinde dönüp durmuştu. Sıcak bir yerde yatıyordu, Karmakarışık, hızla akan zihnini sakinleştiremiyordu. Özellikle de Rhyenelle generalinin sırrını bildiğinden ve bir şekilde kendisinininkine benzer bir yeteneğe sahip olduğundan endişeleniyordu.

Konuşacak birine ihtiyacı olursa diye Nik'in odasında kalma teklifini reddetmişti. Nik'i kesinlikle iyi olduğuna ikna etme konusunda çok kötü bir iş çıkarmıştı. Hiç de öyle değildi ve aklını kaçırmak üzereydi, huzursuzluktan avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu.

Sonunda pes ederek, hoşnutsuz bir hışımla yorganı arkaya attı ve biraz temiz hava almak için balkon kapısına doğru yürüdü. Kapıları çekip açtığında, soğğun keskin acısı kısa ipek geceliğine buzlu su dalgası gibi çarptı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama uyuyan şehir, sanki yıldızlara bakıyormuş gibi aşağıda hâlâ güzelce parlıyordu.

Soğuduktan sonra içeri girdi ve kışının tamamen donmasını istemediği için kapıları kısmen kapattı. Midesi yüksek sesle guruldadı. Muhteşem ziyafette neredeyse hiçbir şey yememişti ve şimdi kendine kızıyordu

ve sinir bozucu gümüş saçlı fae generaline dikkatini bu kadar dağıttığı için kızgındı, hiçbirinden zevk almıyordu.

Uyuyamayacağına karar vererek dolaba koştu ve ayaklarını botlarına sokmadan önce hızla üzerini değiştirdi. Sato uyurken o da açlığını giderebilirdi. Yemek artıkları için mutfakları yağmalayabilirdi.

Odasından temkinli bir şekilde çıktı, gerçi fae'lerle ve onların yüksek duyularıyla kaynayan bir kalede boşa enerji harcamak gibi görünüyordu. Yine de meşalelerle aydınlatılmış koridorlarda olabildiğince gizlice ilerledi, gölgeler arasında dolaştı ve nereye gittiğini sormak isteyebilecek muhafızlarla karşılaşmaktan kaçınmaya çalıştı. İyi bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu ama onu gözden uzak tutmamaları konusunda kesin emir aldıklarını biliyordu. Hakkını yemeyelim, kurnazca davranmaya çalışıyorlardı ama nereye giderse gitsin bir çift sinsi muhafızın peşinde olduğunu fark ediyordu.

Sessiz konuşmalar ve hafif ayak sesleri üzerine Faythe karanlık bir oyuğa girdi ve kendisini hizmetkârların odasına götürecek merdiven boşluğuna dalmadan önce iki fae muhafızının geçmesini bekledi. Oraya vardığında, kapı gürültüyle gıcırdayınca irkildi ve içeri süzüldü.

Mutfağın ürkütücü, karanlık sınırları içinde, yakın zamanda kimsenin buraya gelmeyeceğini bilerek rahatladı. Manevra yapmak için çok az ışığı olduğunu fark ederek duvardaki meşalelerden birini almayı düşünmüş olmayı diledi. Ay ışığının zayıf huzmeleri, bir duvar boyunca uzanan yüksek kutu pencerelerin arasından parlıyordu. İdare etmek zorundaydı ve gözleri alışıkça farklı alanları ve nereden yiyecek arayacağını az çok seçebiliyordu.

Büyük bir tezgahın üzerinde çeşitli kapaklı tabaklar duruyordu ve Faythe altında ne olduğunu anlamak için gözlerini kısarak paçavraları kaldırmaya başladı. Pastanın tamamı görünmeden önce çikolatanın nefis kokusunu alabiliyordu ve ağzı anında sulandı. Akşam yemeği için aklında olan şey tam olarak bu değildi, üstelik yemekhanede tatlı gördüğünü de hatırlamıyordu.

Bu akşam ziyafet vardı ama kokusu burnuna gelir gelmez o mide bulandırıcı tatlı pudingi arzulamaya başladı.

Etrafta dilim kesecek bir şey, hatta zahmetten kurtaracak bir çatal ararken lavaboların yanındaki rafta asılı duran mutfak eşyalarını gördü. Hevesle atlayarak çatal bıçak takımını ve tabağı aldı, sonra da yemeğe dalmak için geri döndü.

"Tatlı için mi?"

Kollarında gevşekçe tuttuğu her şey gürültüyle taş zemine çarparken Faythe'nin kalbi göğsünden fırladı. Tabak paramparça oldu ve parçaları mutfağı işgal eden yeni bir çift çizmeye kadar fırladı. Gözleri onlardan yukarıya doğru kaydı ve ay gibi parlak, gümüş beyazı saçları olmasa karanlıkta davetsiz misafiri tanıyamayacaktı. Şok ve öfke arasında sıkışmış bir halde General Reylan'a bakakaldı.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu konuşabilecek kadar sakinleştiğinde.

Reylan cevap vermek yerine açık avucunu kaldırdı ve bir saniye sonra içinde mavi bir alev canlandı. Faythe'nin ağzı hayretle açıldı, ateşin Reylan'ın dokunuşu altında yanmadan dans edişini izlerken dehşete kapıldı. Sonra bileğini çevirdi ve alev avucundan dışarı fırlayıp üçe bölündükten sonra duvardaki meşalelere yapışarak daha parlak bir şekilde yanmaya başladı.

Bu belki de şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici yetenektir, Tauria'nın doğa biçiminde yaşam yaratma yeteneğine yakındır. Küçük gösteri general hakkındaki sorusuna cevap verirken midesini de bulandırdı.

Onun yeteneğine sahip değildi.

Kendisi gibi bir başkasının var olduğunu düşünmek aptalca bir umut olsa bile, bu gerçek onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Odalarımız birbirinin karşısında. Fark etmedin mi?" dedi kayıtsızca.

Artık iyice aydınlanmış olan mutfakta, adamın tüm görünüşünü inceledi. Adamın bakışları karşısında soğukkanlılığını korumak zordu.

Masmavi gözleri Reyhan'ınkilere dikilmişti; gözlerdeki değerdendirme içlerindeki kırılğanlığı ortaya çıkariyordu. Reyhan resmi kıyafetlerini ve kıpkırmızı renklerini bir kenara bırakmış, dirseklerine kadar kıvırdığı bol bir gömlekle sade bir şekilde duruyordu. Faythe'nin dikkatini Reyhan'ın her iki kolunu da saran girift siyah işaretler çekti ve bu dövmlerin süslemenin ötesinde bir anlamı olup olmadığını merak etti. Henüz ölümsüz derecede çekici olmayan bir fae ile tanışmamıştı ama Reyhan görülmeye değerdı. Belki de hafif bronzlaşmış tenine karşı koyu kaşlarıyla eşleşen belirsiz saç rengi, çarpıcı safirlerin etrafında kıvrılan uzun kirpikleri, meydan okuyan duruşu... Tüm bunlar keskin yüz hatlarına eklenerek onu korkutucu derecede güzel yapıyordu. Adam kollarını kavuşturmuş, onu izliyordu ve kadın onun konuşmasını beklediğini fark etti.

"Yaptığımı söyleyemem," diye mırıldandı şaşkınlıkla ve sonra generalin bunu neden fark ettiğini merak etti. "Soruma cevap vermediniz."

Omuz silkti, kayıtsızdı. "Gittiğinizi duydum. Kralın evcil hayvanının bu kadar geç bir saatte ne yapmak isteyeceğini merak ediyordum."

Bu söz üzerine ona karşı dostça davranmak için tüm nedenlerini yitirdi ve öfkeyle yumruklarını sıktı. Adam bu tepkiyi fark etmiş olmalı ki yüzeysel bir kıkırdama çıkararak kadının öfkesini daha da artırdı.

"Sorununuzun ne olduğunu bilmiyorum ama zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Generalin gözleri eğlenceyle parıldadı. Tezgâha yaslanarak arkasındaki yüzeyde duran ve fener ışığında parlayan bir şeye uzandı. Reyhan tehlikeli derecede keskin bıçağı elinde düşüncesizce çevirdi.

"Benim bir sorunum yok..." Sustu. Bıçağın her dikey dönüşü, avucuna saplanmasına bir denge hatası kadar yakındı. Faythe zorlukla yutkundu, ölçüyordu

basit bir can sıkıntısı eylemi değildi. "Ama olabilirsin." Gözleri onunkilerle buluştu ve bıçak dönmeyi bıraktı. Parmakları gümüş bıçağın sapının etrafında kıvrıldı ve bıçağı doğrudan ona doğrultmak için dönme hareketini sonlandırdı.

Bu kalıcı tehdit Faythe'nin omurgasından aşağı bir buz mızrağının fırlamasına neden oldu, ama ona kendisini sarsma zevkini tattırmamaya kararlı bir şekilde dimdik durdu. "Burada geçirdiğin zamanda zararsız bir evcil hayvanın gözünü korkutmaktan daha iyi şeyler yapabileceğini düşünmüştüm." Son kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi ve bu hakareti kendi gücüne karşı kullandı. Onların küçümseyici sözlerinin kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti. Ona göre, ne kadar zayıf olduğunu düşünürlerse, o kadar az şüphe uyandıracaktı. Yine de general o kadar kolay ikna olacak gibi görünmüyordu.

"İnsanların senin sadece bu olduğuna inanmasını istiyorsun. Eminim kralınız da öyle umuyordur." Konuşurken bıçağı bir işaretçi olarak kullandı. Sonra Faythe'nin bıçağa odaklandığını fark ederek sırtıttı ve bıçağı bir kenara bıraktı. Bu Faythe'yi biraz rahatlattı ama bıçağın kendisinden çok onu tutan elden korkuyordu. "Bence sende görüldüğünden çok daha fazlası var."

Kendine güven maskesini korumaya çalıştı. "Bir gül, hangi açıdan bakarsanız bakın sadece bir güldür," dedi sıkılarak.

Merakla başını eğdi. "Doğanın bile sırları vardır. Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir."

"Korkarım burada her şeyin görüldüğü gibi olduğunu göreceksiniz. Bir şey ararken zamanınızı boşa harcayıp tamamen hayal kırıklığına uğramanızı istemem."

"Çok zamanım var. Belki bir kısmını birlikte geçirme şansımız olur."

"Eminim sarayda size eşlik etmekten mutluluk duyacak pek çok başka hanımefendi vardır."

"Peki ya başka bir hanımın eşlik etmesini istemiyorsam?"

Faythe, yanaklarını kızartan sıcaklık için Ruhların yanmasını lanetledi ve sadece bunun olmamasını umdu

donuk ışıkta fark ediliyordu. "O zaman erkek muhafızlar da emrinizde."

General haydutça sırtıttı. Pi kurusu bundan zevk alıyordu. Güçlü kollarını kavuşturdu, duruşu rahat ve tehditkâr arasındaki çizgide dans ediyordu.

"Böyle bir zekâya sahip bir insan, Yüksek Farrow gibi bir krallıkta kendini beladan nasıl uzak tutabilir?" Bu bir sorudan çok bir gözlemdi ama cevabı kolaydı: Tutamıyordu. General bunun yarısını bilseydi, gerçekten de birlikte gülebilirlerdi.

"Size ev sahipliği yapan krallığa pek saygı duymuyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi dikkatleri kendisinden uzaklaştırmak için.

Reylan ona baktı. "Kuzeyi pek sevdiğim söylenemez, hayır," dedi dikkatle.

Faythe daha fazla zorlamak, Rhyenelle'in kudretli krallığına kıyasla Yüksek Farrow'da onu rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Aslında kızılar içindeki savaşçıları görmek, güney hakkında daha fazla şey öğrenmek istemesine neden olmuştu. Ama general onun hakkında zaten huzursuzdu. şimdi bilgi almak için baskı yapmak, onu haftanın geri kalanında radarına takmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Reylan tezgâhı itti ve ona doğru attığı ilk adım Faythe'nin vücudundaki her kası sertleştirdi. Yavaş ve dikkatli adımlarla ilerlemeye devam etti, bu adımlar bir avcının sinsice yaklaşmasına benziyordu. Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyor, aradaki mesafeyi kapatırken vereceği tepkiyi tartıyordu.

Faythe hala çılgın düşünceleri içinde, nasıl tepki vereceğine dair zihinsel bir çekişme içindeydi. İçgüdüleri ona adamın yolundan kaçmasını söylüyordu ama başka bir şey, derisinin her santimini karıncalandıran bir şey, onu en temel ve mantıklı tepkiden alıkoyuyordu. Yine de temkinlilik onu bir adım geri atmaya zorladı ve katı bir şeyle karşılaşmadan önce ancak bu kadar ilerleyebildi. Elleri arkasındaki tezgâhın kenarını kavradı.

Reylan bir kol mesafesinin hemen dışında durdu.

Kalbi hızla çarpıyor, nefes alış veriş i düzensiz ve sık oluyordu ama ona bakmaktan vazgeçmiyor, gözbebeklerinde dans eden gece gökyüzünün büyüüne kapılıyordu.

Küçük bir adım daha attı ve kadının nabzı hızlandı.

Yavaşça eğildi ve kendi ellerini tezgâhın üzerine koydu. Onu hapsediyordu. Parmakları onunkileri sıyırdı, vücutları arasında sadece birkaç santim boşluk kalmıştı. Adam onun gözlerini, yüzünü aradı ama kendi ifadesi donuk kalırken onun orada ne okuduğundan emin olamadı. Yukarıdaki pencerelerden gelen ay ışığı, sert, yontulmuş yüzünün her mükemmel açısını vurguluyor, sadece alnının bir tarafına düşen birkaç gevşek gümüş bukle tarafından yumuşatılıyordu. Buraya gelmeden önce ellerini birkaç kez saçlarında gezdirmiş ve Faythe'nin hatırladığından daha dağınık bırakmış gibi görünüyordu. Böyle şeyleri fark etmek umurunda olmamalıydı. Daha da kötüsü, ellerini orada hayal etmeye başlamıştı; kalın, kırpılmış buklelerin parmaklarının arasında dokunmuş gibi ipeksi bir his verip vermeyeceğini öğrenmek istiyordu.

Tek duyabildiği, adamın yakınlığı tüm vücudunu ısıtırken göğsündeki sert çarpıntıydı. Korkunun sıcaklığı değil, çok daha kötü bir şey. Özlem. Onu tanımıyordu ve neler yapabileceğinden habersiz, güçlü, yüksek formu tarafından kafese kapatılmasına asla izin vermemeliydi.

Gözlerinin kararmasında bir şey değişmişti, kaçması gerektiğini bildiği tehlikeli bir açlık. Yine de o anda ona yaklaşımdan başka bir şey düşünemiyordu.

Reylan onun tepkisinde her ne okuduysa, yüzünü biraz daha öne eğdi. Kalbi göğüs kafesini kıracağından korktuğu bir çılgınlıkla atıyor, parmakları tahtayı öyle sert kavırıyordu ki acının eşliğine gelmişti. Omurgası kilitlendi. Yanlıştı. Bu çok yanılttı. Kendini korumaya dair dağınık sözler zihninde uçtu ama tek bir itiraz bile dinlemesini sağlayacak kadar güçlü değildi.

Başını eğdi ve kulağının altındaki boynunda nefesini hissedene kadar eğildi. Reyhan durakladı, sanki onu sahiplenecek, yutacakmış gibi derin bir nefes aldı. Faythe'nin omurgasının dibinde bir ürperti oluştu, vücudundaki tüm sinir uçlarına yayıldı ve bilinçaltında başını bir parça geriye eğdi. Adam sustu ve nefesi birkaç uzun, acı dolu saniye boyunca onun tenini okşamayı bıraktı. Düşündüğü her neyse, sıcaklığı geri döndüğünde, göğsüne doğru esip uzun bir nefesle gömleğinin içine doğru ilerlediğinde geçmiş gibi görünüyordu. Her santimini titretiyor ve göğüslerini çakıl taşlarıyla dolduruyordu. Faythe adamın iç çamaşırı giymeden giydiği bol gömleğinin altından bunu fark edecek kadar aşağıya bakmamasını umuyordu.

"Korkmuyorsun," dedi, sesi köprücük kemiği boyunca her hücrede gıcırdayordu.

Faythe yutkundu, kuruyan ağzında sözcükler oluşturmakta zorlanıyordu. "Hayır." Tamamen yalan değildi. Korkuyordu ama onun beklediği nedenlerden dolayı değil.

Reyhan düşüncelere dalmış bir halde durakladı. İkisinin de kıpırdamadan durması Faythe'nin midesinde gerilim sarmalları oluşturdu. Vücudunun, ağzının yakın teması kanında uğuldayan bir heyecan uyandırırken, temas kurup kurmayacağını merak etti.

"Olmalısın."

Alarm çaldı ve kadının zihni adamın yakınlığının etkisiyle bulanıklaşmış olsa da, adamın da dikkati o kadar dağılmış görünüyordu ki, daha önce fark ettiği küçük ama keskin oyma bıçağını bulmayı umarak yavaşça geri çekilen elini fark etmedi. Sapındaki soğuk ahşabı hisseden parmakları onu kavradı ve aynı nefeste bıçağı adamın boğazına götürdü.

"Sen de öyle yapmalısın."

Reyhan irkilmedi bile. Tek bir esneme ya da titreme bile olmadı. Başını yavaşça geriye çekerek onun bakışlarına kilitlendi. Faythe elini sıkıca tuttu ve kendi titremesini bastırmak için onun tenine hafif bir baskı uyguladı. Pervasızca bir hareketti ama

Daha önce de kabul ettiği gibi, onun neler yapabileceğinden emin olamıyordu ve en azından biraz silahlı olmanın daha iyi olacağını düşündü.

Düz ağzını hafif bir kıvrılma rahatsız etti. "Beklenmedik bir şey tarafından yakalandığım pek sık olmuyor," dedi, bıçağı her kelimedede boğazına doğru hareket ediyordu.

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi. Sanki boynuna bir bıçak değil de bir kaşık dayamış gibi, zayıf tehdidinden etkilenmediğı açıktı. Öyle olup olmadığını kontrol etmek için neredeyse gözlerini aşağı indirecekti.

"Beklenmedik. Ama aptalca."

O daha hafif bir kaymayı bile algılayamadan Reyhan göz açıp kapayıncaya kadar hızla hareket etti. Bir eli bıçağı tutan eli kavramak için uzandı, diğeri gevşek bileğini yakaladı ve o kadar hızlı döndü ki, tekrar hareketsiz kaldığında görüşü sallandı. Bu manevrayı düşünürken nefes almakta zorlanıyordu, sırtı adamın ön tarafıyla aynı hizadaydı ve adam kolunu karnının üzerinde sıkıştırmıştı. Adamın sıcak eli yumruğunu sardı ve bıçağın soğuk uzunluğunu kendi boğazına dayadı.

Bu kadar kolay tehlikeye atıldığını fark etmek aşağılanmışlığını daha da alevlendirdi. Faythe dişlerini sıktı, tamamen onun merhametine kaldığını biliyordu. Adamın onu zahmetsizce alt etmesi için tek gereken bir saniyeydi. Korkuyla karışık bir irade gösterisiyle, ayağını bir adamı anında etkisiz hale getirebileceğini bildiğı bir yere doğru kaldırmaya çalıştı. O da bunu hissetti ve ikinci bir girişimi engellemek için uzun bacağını iki bacağının etrafına dolamadan önce yolundan çekildi.

"Şiddet uygulamayı bıraktın mı?"

Faythe onun taştan tutuşuna karşı çabalamasının boşa enerji harcamak olacağını bildiğı için hareketsiz kaldı. Adam hareket etmese de, onu tutuşuyla ilgili hiçbir şey hafifçe bile sıkı ya da acı verici değildi.

"Kibirli bir pislik olmayı bıraktın mı?"

Başı sadece omzuna değmesine rağmen içinden hafifçe gürleyen bir kahkaha attı. O yapamadı

Bu sesten hoşlanıyor muydu yoksa bıçağı boğazına götürüp kesmek mi istiyordu, karar veremedi.

"Seni serbest bırakacağım," dedi ama hemen hareket etmedi. "Bunu bir daha denememen akıllıca olur." Reyhan hemen ondan uzaklaştı ve uzun bir adım geri çekildi.

Soğuk hava Faythe'nin etrafını sararak onu kendine getirdi. Yüzü, vücudu ve zihni şaşkınlıktan alev alev yanıyordu. Telaşla ona doğru döndü, bıçak hâlâ avucundaydı, bir yandan da içine dolan öfkeyi dizginlemeye çalışıyordu.

"Çok cesursun. Ama fiziksel gücünün fersah fersah üstünde olanlara bıçak çekeceksen yakın savunman üzerinde biraz çalışman gerekecek." Başını eğerek onu inceledi, sanki daha önce hiç karşılaşmadığı yabancı bir nesneymiş gibi. Bu sadece onun şiddeti üzerindeki bağı daha da gerdi. "Yine de denediğin için seni takdir ediyorum. Bir an için beni endişelendirdin." Ses tonunda küçümseyici bir şey yoktu ve yüz hatları hafifçe yumuşarken kibirli de değildi.

"Bundan şüpheliyim," dedi Faythe. Bakışları daha da şiddetlendi. "Gitmelisin."

Reyhan hemen hareket etmedi. Bunun yerine, rahatsız edici derecede uzun bir süre daha onu değerlendirdi. Gözleri Reyhan'ın gözlerinde parlıyor, Reyhan'ın onu okumakla geçirdiği her saniyede öfkesi artıyordu çünkü Reyhan'ın ne gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Sonra sanki bu yakın karşılaşma hiç yaşanmamış gibi kayıtsızca arkasını döndü.

"Nasıl isterseniz," dedi açıkça. Kapıya vardığında, geri dönmeden önce çerçevenin içinde durakladı. "Kaç yaşındasın?"

Bunun neden önemli olduğundan ya da onu biraz olsun ilgilendirdiğinden emin değildi. Bir tur daha soru soracak havada değildi, "Yirmi yaşına yeni girdim," diye cevap verdi.

Adamın gözleri bir parça kısıldı ama kadın bu bilgi karşısında yüzünde beliren ifadeyi okuyamadı. Sonra bu ifade kayboldu, yerini aynı vurdumduymaz sakinlik aldı. "Yakında tekrar görüşeceğimize eminim Faythe," dedi ve içeri girmek için eğilmek zorunda kaldığı küçük ahşap kapıdan kaybolmadan önce uzun bir söz verdi.

Adının bir sevgilinin okşaması kadar yumuşak bir şekilde onun dilinden dökülmesine vücudunun verdiği tepkiden nefret ediyordu. Yine yalnız ve şaşkın, kalbi hâlâ çılgınca çarpan Faythe, o gece ikinci kez iştahının tamamen kapandığını fark etti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

Jakon

JAKON, yeşil ve kahverengi yaprakların altında saklanıp önündeki fae devriyesini gözlüyordu. Etraf temizdi, yine de yürümeye başlayacak kadar aptal değildi. tedbirsizce dolaşıyorlardı. Fae'ler, insan duyularının algılayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde onlara yaklaşabilirdi.

Birkaç adım geri giderek Marlowe'un, ebeveynleri ve kardeşleriyle birlikte dört genç çocuktan oluşan korkmuş, temkinli topluluk için bir sükûnet kaynağı olarak beklediği gruba doğru ilerlerken tetikte kalmaya devam etti. Jakon ve Marlowe bir gün önce Farrowhold'daki evlerinden on beş mülteciye eşlik etmişti. Şimdiye kadarki yolculuk hiç de hoş geçmemişti. Jakon da dahil olmak üzere herkes gergindi. Marlowe annelerin endişelerini yatıştırmak ve korkmuş çocukları sakinleştirmek için harikalar yaratmıştı. Marlowe'un etrafındakilere cesur görünmek için kendi maskesini taktığını bildiği için onu sadece hayranlıkla izleyebiliyordu. Kadını daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyordu, yine de her geçen gün daha da derine iniyordu. Marlowe onu şaşırtmayı asla başaramamıştı.

Onu gördüğünde yüzünde anında bir rahatlama ifadesi belirdi ve gruptan birkaç adım uzaklaşarak

Onu.

"Her şey açık. İlerlemeye devam edersek akşam olmadan yolun yarısına varmış oluruz," dedi.

Başını salladı ve zoraki bir gülümseme verdi. Umutsuzca onun endişesini yatıştırmak istiyordu ve nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmaması ona acı veriyordu. Yolda her şey belirsizdi. Günler olması gerekenden çok daha uzun sürüyordu ve Galmire'a varmadan önce önlerinde iki yol daha vardı. Takip edilme ya da keşfedilme korkusuyla kimse dinlenemiyordu.

Herkesin asık suratına bakan Jakon umutsuzluğa kapıldı.

Tam o sırada kulakları arkadan gelen bir hareket algıladı. Panik içinde önce Marlowe'a baktı, o da uzaktaki yaprakların hışırtısını duyduğu için gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Jakon bir parmağını ağzına götürürken diğer eliyle arkasındakilere hareketsiz kalmalarını işaret etti. Yavaşça kılıcına uzanıp onu sessizce kınından çıkarırken kalbi göğsünde gümbürdüüyordu, ancak bir grup fae muhafızıyla -hatta bir tanesiyle- karşılaşmak üzereyseler bunun işe yaramayacağını biliyordu. Ne olursa olsun, gerekirse arkasındaki her ruhu hayatıyla korumaya yemin etti.

İleriye doğru sessiz bir adım attı, sonra bir adım daha. Rahatsızlık daha da yaklaştı, daha da yükseldi. Fae'ler fark edilmeden manevra yapmak için her türlü yeteneğe sahipti. Belki de davetsiz misafirin karşılaşmak üzere oldukları insanlardan haberi olmadığını düşünmek hafif bir rahatlamaydı. Hâlâ küçük bir sürpriz avantajına sahip olabiliyorlardı.

Jakon'un tam önündeki çalı, biri küçük boşluktan geçmeye çalışırken sallandı. Saldırgan ölümcül bir hızla hareket edip kılıcın yolundan tamamen çekilince, Jakon kılıcını kaldırdı, vurmaya hazırlandı ve tam indirecekti. Hiç tereddüt etmeden pozisyon değiştirmek için döndü ama beklenmedik misafirle yüz yüze geldiğinde afalladı.

İkisi karşılıklı şaşkın bakışlarını paylaştıktan sonra Caius genişçe sırttı. "Seninle gelemediğim için üzgünüm. Muhafızları izin için ikna etmek biraz zaman aldı."

Jakon gözlerini kırptırdı, hâlâ önündeki fae'ye bakıyordu. Artık yüksek sesle yaklaşmasının Caius'un onları gafil avlayarak korkutmama çabası olduğunu anlamıştı.

"Sizi hiç beklemiyorduk," diye konuştu sonunda.

Genç fae muhafızı omuz silktili. "Benim türümden kaçınmaya çalıştığınız için eşit duyulara sahip birinin yardımcı olabileceğini düşündüm. Oyun alanını eşitlemek için, bilirsiniz?"

Beklenmedik derecede nazik bir teklifti ama yıllarca fae'lere karşı hep temkinli davranmış olması Jakon'un onun sözüne güvenmekte çekingen davranmasına neden olmuştu. "Seni Faythe mi gönderdi?"

Caius başını salladı. "Burada olduğumu bilmiyor."

Fae muhafız insan yaşına göre en fazla on yedi yaşında görünüyordu ve kısa, kıvrırcık kumral saçlarıyla hâlâ masum, çocuksu bir görünüme sahipti. Görünüşte daha yaşlı görünmesine rağmen, Caius'un muhtemelen yirmi üç yaşının birkaç katı olması Jakon'u şaşırtmıştı.

"Neden buradasın?" Jakon tüm şüphelerini ortadan kaldırmak için bastırdı. Muhafızın niyetiyle ilgili şüpheleri yüzünden kendini suçlu hissediyordu ama koruması gereken on altı hayat varken işini şansa bırakamazdı.

Caius'un gözleri, Jakon'un hâlâ iki avucunun arasında tuttuğu ve her an saldırmak için hazır bekleyen kılıcına kaydı. "Bana güvenmenin senin için neden zor olduğunu anlayabiliyorum ama umarım senin tarafında olduğumu kanıtlayabilirim," dedi sakince.

Küçük eldivenli bir el Jakon'un kılıcını indirmek için hareket etti. "Sana güveniyorum." Caius'a davetkâr bir gülümseme sunan Marlowe'un sesi sıcaktı.

Jakon itiraz etmek istedi ama Marlowe ona baktı ve başını hafifçe eğerek güven verici bir selam verdi. Bazen konuşanın Marlowe mu yoksa kâhin mi olduğundan emin olamaması onu hayrete düşürdüğü kadar sarsıyordu da. Ne olursa olsun, onun rehberliğini takip edebileceğini biliyordu.

Ne olursa olsun. Rezervlerinin bir kısmını elinde tuttu ama Fae'nin varlığını kabul etti. Şimdilik.

"Pekâlâ. Yola çıksak iyi olur." Kılıcını kınına sokmadı ama tekrar da kaldırmadı. Caius fark etti ama yine de başıyla onayladı.

Galmire'a varıp geri döndüklerinde, mültecilerin güvende olduğundan ve muhafızların yerlerini ifşa etmediğinden emin olduklarında, Jakon başlangıçtaki güven ve kabul eksikliği için özür dilemek için çaba gösterecekti. Tetikte kalmaya devam etse de, fae'nin varlığı için sessizce minnettardı, arkasındaki insanları korumanın ağırlığının şimdi bir başkasının yükü paylaşmasıyla hafifçe değiştiğini hissediyordu.

İlerlemeye devam eden Jakon, Marlowe ve Caius gruba bir başka uzun yol boyunca liderlik etti. Yol engebeli ve nemliydi. Kendisi bile soğuk ve ıslak ayaklarıyla titrerken, arkasındaki insanların kışın ortasında bu yürüyüşten dolayı acı çekeceğini biliyordu.

"Bize yardım etmek için riske attığınız şey için teşekkür ederiz." Marlowe sessizliği bozdu.

Caius ona gülümsedi. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz ve arkadaşlar bunun için vardır."

Demirci genç muhafıza gülümsedi. Jakon bile onun beyanını takdir ettiğini hissetti. Faythe yüzünden burada değildi ama onda Faythe'nin ruhundan çok şey görüyordu; daha iyi bir dünyanın, birleşmiş bir ülkenin hayalperestiydi. Caius kulaklarının şekli ya da nispeten zayıf olmaları nedeniyle onlara karşı ayrımcılık yapmıyordu.

"Sen gittiğinde Faythe iyi miydi?" Ortak oldukları tek konu buydu ve Jakon'un bir yanı ne zaman fırsat bulsa Faythe'yi kontrol etmek isterdi.

Genç muhafız başını salladı ama ondan bahsedilince biraz temkinli davrandı. "Ben ayrıldığımda kralların toplantıları başlıyordu. Müttefik krallıklardan bilgi almakla görevlendirildi." Jakon da en az onun kadar dehşete düşmüş görünüyor olmalıydı çünkü Caius hızla devam etti. "Ben olsaydım

Eğer tehlikede olduğunu düşünseydim. Bir şey olursa Nik onun arkasını kollar."

Prensin onun yanında olduğunu bilmek rahatlatıcıydı ama Faythe'nin yabancı kralların zihnine takılması durumunda Nik'in müdahale edemeyeceğini düşününce midesi bulandı. Faythe'nin Yüksek Farrow Kralı tarafından hayatını hiçe sayarak bir eşya gibi kullanıldığını bilmek onu son derece öfkeliyordu.

Marlowe onun tedirginliğini hissetmiş gibi elini onunkinin içine soktu ve bir kez sıktı. Buna karşılık olarak onu kendine doğru çekti, bir kolunu beline doladı ve birlikte yürürken sıcaklığın tadını çıkardı.

İçine düştükleri sessizliği bir çılgılık bozdu ve Jakon, Marlowe'la birlikte duraklayarak kaynağı bulmak için arkasını döndü. Arkalarında genç bir çocuk annesinin yanında bitkin bir şekilde ilerliyordu. Bu kadar küçük bir çocuğun engebeli arazide, kimsenin katlanmaması gereken bir şeye katlanmak zorunda kaldığını görmek Jakon'u çok üzmüştü. Marlowe'u bırakıp yardım teklif etmek için anne ve çocuğa gitmek üzereydi ama önce Caius harekete geçti. Fae muhafız yaklaşıncaya kadın birkaç adım geri çekildi ama Caius onun hizasına diz çöktüğünde çocuk hıçkırarak ağlamayı kesti.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Caius sırttı. "Daha iyi bir manzara."

Jakon şaşkınlıkla genç fae'nin çömeldiği pozisyonda dönmesini ve çocuğun sırtına atlaması için kollarını arkasında tutmasını izledi. Çocuk ilk başta kıpırdamadı ve Jakon bu düşünceli hareketin ırkına karşı duyduğu ihtiyattan dolayı kabul görmeyeceğini tahmin etti. Bunun yerine çocuğun gülümsemesi ve hevesle ileri atılması onu hoş bir şekilde şaşırttı. Annesi itiraz etmedi, bir süreliğine rahatlamış olmaktan memnundu.

Caius çocuğu ölümsüz bir kolaylıkla kaldırdı ve Jakon ile Marlowe'a ön tarafta tekrar katılmak için birkaç adım attı. Fae ilerlemek için onu geçene ve Marlowe bir kez daha yürümeye başlamak için kolundan çekene kadar kaşlarını kaldırarak baktığını fark etmedi.

Caius'un sırtındaki çocuk yeni ulaşım aracından çok memnundu ve merakla kulaklarının ucuyla oynadığında fae hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Marlowe onun yanında usulca kıkırdadı, ön taraftaki olağanüstü sıradışı manzaraya tanık oldu. Jakon'un yüzüne de sıcak bir gülümseme yayıldı.

Umut. Görüntü umut veriyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

Faythe

T Ziyafetten ve Rhyenelle generaliyle yaşadığı sarsıntılı karşılaşmadan sonraki sabah Faythe yatağında uzanıyordu, Kuş tüyü ve ipek bulutlarına mutlulukla dalmış, yakın zamanda ayrılmayı planlamıyordu. Kapısı iki kez çalınarak huzurlu ruh hali bozuldu. İçinden homurdandı ama onları görmezden gelmeyi seçerek kalın örtüyü başının üzerine çekti. Davetsiz misafir tekrar denediğinde muştaların tahtaya vuruşunun yankısını azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Cevap vermek için hiçbir hareket yapmadı, vazgeçip gideceklerini umuyordu.

Bu sabah şans ondan yana değildi.

Onun yerine kapısı açıldı ve yüksek sesle homurdanarak çocuksu bir hışımla çarşaflarını geriye attı. Kendisini içeri buyur eden kapalı kapı aralığından ona sırttan veliaht prenze sadece kaşlarını çatarak baktı.

"Kibar olmaya çalışıyordum ama beni görmezden gelecekseniz bir dahaki sefere zahmet etmeyeceğim," dedi selam verirken.

Kız onun neşesine karşılık vermedi. "Ne istiyorsun?" diye homurdandı uykulu haliyle.

Reylan'la yaptığı tedirgin edici konuşmanın ardından, çökmekte olan çikolatalı pastanın tadına bile bakamadan aceleyle odasına geri dönmüştü. Onu sarsmayı başarmıştı

O kadar çok uyuyamadı ve koridorun sadece birkaç adım ötesindeki varlığından haberdar olduktan sonra sarsılarak uyandı. Beyaz aslanın bu kadar yakınında uyuduğunu bilmekle yetinemiyordu.

"Bu sabah erkenden onları kovup yatakta tembellik etmeye karar verdiğin için hizmetkârlarını çağırma cüretini gösterdim." Nik balkon kapısına doğru yürüdü. Kış güneşi camın ardından ısıldıyor, gümüş bir taçla süslenmiş şık saçlarını parlatıyordu.

Sonra onun her zamankinden daha da süslü olan resmi kıyafetini fark etti. Faythe uzun zamandır Nik'in statüsünü kabullenmişti ama yine de Yüksek Farrow Prensi'nin odasına bu kadar rahat bir şekilde, üstelik kraliyet kıyafetleriyle girmesi içinde garip bir huzursuzluk yaratmıştı. Mantıksız sinirlerini geldikleri gibi hızla yok etti.

"Kralın bugünün dinlenme günü olduğunu söylediğine inanıyorum. Bundan sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum." Yan yattı ve batan yastıklara daha da gömüldü.

Prens kıkırdadı. "Ne yazık ki bu terim tam anlamıyla kullanılmadı. Bugün herhangi bir toplantı olmayacak, ancak saray halkı yine de daha gündelik ilişkiler için bir araya geliyor olacak. Bu, onların güvenini ve sevgisini kazanmanız için mükemmel bir fırsat." Son sözleri biraz alaycı bir ifadeyle söyledi.

Yüksek sesle inledi ve yatak başlığına yaslandı. "O zaman Orlon sözlerini daha açık söylemeli. Boş bir gün mü yoksa isteksiz kraliyet mensuplarını birbirleriyle kaynaşmaya zorladığı bir gün mü?"

"Evet Faythe, gerçekten de güzel konuşuyorsun. Belki de krallığı sen yönetmelisin," diye takıldı.

Yanaklarına sinsi bir sırıtış yayıldı. "O kadar da zor görünmüyor. Belki de statümde yükselirim. Olmstone Prensi çok çekici birine benziyor."

Nik ona döndü ve elini sahte bir acıyla kalbinin üzerinde tuttu. "Gerçekten de Tarly'yi bana tercih mi edeceksin?"

Rahatça omuz silkti. "En azından babası şimdiden benden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Nik başını salladı ve bir kahkaha attı ama Nik'in gözlerindeki hüznün titreşimini gördü. Bu, aralarında romantik bir şey olamayacağını pek çok nedeninden birinin ince bir hatırlatıcısıydı. Kral Orlon onu oğlunu aklını zorlayarak baştan çıkarmakla suçlayacak ve idam ettirecekti. Oğlunun yatağını paylaşmak, kralının gözünde hayatının sonunu getirecek eylemler listesinde üst sıralarda yer alıyordu.

"Bunca yolu beni yataktan kaldırmak için gelmen gururumu okşadı. Bir haberci gönderebilirdin," diyerek konuyu değiştirmek için alay etti.

Dudaklarında kibirli bir sırıtış belirdi. "Kadınları yataktan çıkarmayı değil, yatağa sokmayı tercih ederim."

Faythe ona bön bön baktı ama her zamanki kibirli tavrının geri döndüğünü görmekten memnundu. Ne kadar çekilmez olsa da. Küçük bir dekoratif minder aldı ve ona doğru fırlattı. Nik'in bir santim bile hareket etmesine gerek kalmadı çünkü dengesiz fırlatışı ona isabet etmeye yaklaşmadı. Nik ona sadece kıkırdadı, sonra kaşlarını çatarak ciddi bir ifadeye büründü ve ruh halindeki değişim endişesini artırırken Nik'in karşılık vermesini engelledi.

"Aslında seni uyarmaya geldim." Faythe sessizliğini korudu.

"Dün gece fırsat bulamadım ama General Reyran'a karşı dikkatli olmanız gerekiyor."

Bu söz üzerine Faythe kalın battaniyelerin altında üşüdü ve beklentiyle dik oturmaya başladı. "Bana oldukça zararsız görünüyor," diye mırıldandı, sözlerine güven katmayı başaramamıştı.

Nik başını salladı. "Onun yeteneği son derece nadir ve... değişken."

Faythe'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. Ateşin öngörülemez olduğunu biliyordu ama prensin uyarısı, tek tehlikenin bu olamayacağı kadar endişe dolu görünüyordu. Gece geç saatteki beklenmedik karşılaşmaları sırasında onun büyüüne bir anlığına da olsa göz attığından bahsetmemişti

mutfakta, biraz düşmanca bir karşılaşmadan çok daha skandal bir buluşma gibi görünme riskine karşı.

"Eminim üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildir." Bu sahte bir kibirdi ve bunu sadece prensin endişelerini gidermek için söylemişti.

Nik gülümsedi ama ikna olmaktan çok uzaktı. "Onun bir tür zihin yeteneği var."

Faythe'nin kalbinin temposu arttı ve vücudunun korkuyla kızardığını hissederek örtüsünü geri çekmek zorunda kaldı. Nik'in ima ettiği şey hiç mantıklı değildi; generalin gözlerinin önünde parlak mavi bir alev yarattığını gördü.

"Zihninin başka yetenekleri de mi var?" diye sormaktan korktu ve sesinin kısılmasından nefret etti.

Başını salladı. "Gecegezenler en yaygın olanları. Reylan'ın yeteneği bilinçli anlamda seninkine daha çok benziyor." Nik yatağının önünde volta atmayı bıraktı ve altındaki çarşafları biraz daha sıkı kavradı. "Doğrusu, nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyorum ama etrafındaki diğer insanların yeteneklerini hissedebiliyor... ve bazılarını kendine alabiliyor. Geçici olarak, sanırım."

Faythe'nin yüzü kızardı ama prens bunu fark etmemiş gibiydi. "Onun geldiğini gördüğümde, seni bulacağından endişelendim.

hemen dışarı. Ama onu yakından izliyorum ve şu ana kadar hiç de şüpheli görünmedi - neyse ki. Sadece Ruhların bir merhameti sayesinde bir insanda bunu hissedemediğini tahmin edebilirim," diye bitirdi Nik rahat bir nefes alarak.

Faythe ise endişeye kapılmıştı ve boğazını yakan mide bulantısını bastırmak zorundaydı. Ziyafette olanları hatırladıkça aklı karışıyor ve midesi bulanıyordu. Yeteneğini bir anlığına kaybetmişti ve eğer Nik'in söyledikleri doğruysa...

Yüzünü sakın tutmak için çaba sarf etti. Reylan'ın kendisi hakkında zaten bir şeyler bildiğinden neredeyse emin olduğu prence bunu söylemeyecek, bildiklerinin -ya da varsaydıklarının- boyutunu öğrenmek için önce kendisiyle yüzleşmesi gerektiğine karar verecekti. Katil soru, onu mızrak gibi saplayan soru

göğsünde rahatlamadan çok korku vardı: Neden sessiz kalmış ve onu ihbar etmemiştii ki? Yeteneğini ortaya çıkarması Olmstone'un gözüne girmesini sağlayacak ve bir insan casusun nadiren keşfedilmesinden dolayı kendi kralı nezdinde büyük itibar kazanacaktı. Onun bu bilgiyi daha büyük bir ifşaat için saklıyor olabileceğini düşündükçe korkudan titriyordu.

"Öyle bir şey yapsaydı eminim şimdiye darağacında sallanıyor olurdum, o yüzden güvende olduğumu düşünüyorum," diye yalan söyledi. Aslında hiç de öyle değildi ve kaleye ilk adımını attığından beri Cehennem üzerinde ince bir ipte yürürken güvenliğin nasıl bir his olduğunu çoktan unutmuştu.

Nik de ikna olmuş görünmüyordu ama onlar daha tek kelime edemedi kapısı çalındı. Prens, Elise ve Ingrid'i odalarına davet etmek için birkaç adım attı ve ayrılmak için kapıyı açık tuttu.

"Unutma Faythe, sen bir saray hanımefendisisin. Lütfen öyle davranmaya çalışın."

Başka bir mindere doğru atıldı ve zayıf bir tehditle minderi kaldırdı. Nik'in gürleyen kahkahası, hızla manevra yapıp menzilden çıkmadan önce duyduğu son şeydi, ardından kapı arkasından tıkırdayarak kapanırken tamamen gözden kayboldu.

Elise ve Ingrid yüzlerinde Cheshire kedisi sırıtışıyla birlikte duruyordu. Onların heyecandan sersemlemiş bakışları romantik düşüncelerden bahsederken Faythe daha da kızardı. Her zamanki gibi odanın içinde dolaşıp boş gevezeliklere daldılar.

"Rhyenelle'den gelen generali gördün mü?" Elise sevinç çığlıkları atarak sordu.

"Tabii ki onu gördü - karşısında oturuyordu!" Ingrid kıskanç ve hıyalyalı bir bakışla ona döndü. "Nasıl biriydi?"

Faythe gözlerini devirerek yataktan kalktı ve dolaba yöneldi. İçini endişeli düğümlerle dolduran bu konuyu kapatmalarını umutsuzca istiyordu. "Sinir bozucu," diye mırıldandı. "Kibirli." Faythe giysi raflarının arasından hayal kırıklığı içinde süzüldü. "Çileden çıkarıcı."

"Güzel, büyüleyici, büyüleyici," diye bağırdı Elise arkasından.

Faythe alay etti. "Kesinlikle büyüleyici değil." "Bize her şeyi anlat!" Ingrid ciyakladı.

Eleme işinden döndüğünde, her iki hizmetçiyi de dolabın sınırlarına çağırdı, kız gibi heyecanla parlıyordu. "İkinize de çikolatalı kek getirdim," diye çabucak konuyu değiştirdi, şakalaşmalarından dolayı kızaran vücudunu sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Dün geceki ziyafetten. Yemek odasında."

İkisinin de gözleri parladı ve Faythe, yardım etme ve dedikodularını dinleme itirazlarına rağmen üstlerini değiştirmeleri için onları kovdu.

Yalnızlık içinde, Reyhan'ı düşününce yüzünde beliren alevleri söndürmeye çalıştı. Ondandır nefret etmek ya da daha iyisi ona hiç aldırış etmemek istiyordu ama zihnini bulandıran tek şey karşılaşmaları ve birden fazla tehdit oluşturmalarına rağmen safça ona bu kadar yaklaşmasına nasıl izin verdiğiydi. Eğer hâlâ onun yeteneği hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorsa, onu düşüncelerinden kovması neredeyse imkânsızdı. Bu düşünce, korku ve dehşete yol açmak için duyduğu aptalca arzuyu sildi.

Faythe bir muhafız eşliğinde koridorda ilerliyordu. Kiminle eşleştirildiği konusunda bir şikâyeti yoktu, çünkü Tres ona karşı dostça davrananlardan biriydi, ama kendisine bir muhafız tahsis edildiği için kendini gülünç hissediyordu. Bu, kralın sarayında bir korumayı hak edecek kadar yüksek bir mevkideymiş gibi görünmenin bir parçasıydı ve böylece kraliyet mensupları onunla daha fazla ilgilenmeye meyilli olabilirdi.

Kendini saray mensuplarının oyununda isteksiz bir kilit oyuncu olarak buldu. Buraya aitmiş gibi görünmek için önündeki uzun haftaya kendini hazırlamaya çalışmış ama başaramamıştı

ve sadece süslü giysiler içindeki bir köylü kızı değildi. Yürürken arkasında mavi ve beyaz katmanlar uçuşuyor, Tauria'nın kalede geçirdiği aylar boyunca ona öğrettiği gibi duruşunu dik ve dengeli tutmaya çalışıyordu. Görünüşe göre, yuvarlak kulakları bir yana, insan doğasını ele veren en bariz şey buydu. Eğer ayakta duran bir hanımefendi olduğuna herkesi ikna etmek istiyorsa, Faythe'nin yürüyüşü koğuşun üzerinde çalışması gerektiğini iddia ettiği ilk şeydi. Yine de saraydaki diğer yüksek fae leydilerinin onaylamayan bakışlarını engelleyememişti.

Bir sonraki köşeyi dönen Faythe, Tauria'nın kendisine doğru geldiğini görünce rahat bir nefes aldı. Gardiyan sıcak bir şekilde gülümsedi ve Faythe'nin tam önünde durdu.

"Bahçelerde yürüyüş yapmak üzere Kral Varlas ve maiyetiyle buluşmaya gidiyorum. Bize katılmak ister misiniz?"

Faythe bu davet için son derece minnettardı çünkü başka türlü nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kolunu Tauria'ninkine dolayarak geldiği yöne döndü ve muhafızları onları kuşatırken koğuşun yolu göstermesine izin verdi.

Bu sabah karşılaşmayı umduğu mahkeme tam olarak bu değildi ama özellikle Rhyenelle generalini arayarak soru işaretleri uyandırmak da istemiyordu. Bir sonraki hamlesini beklerken kalp atışları sürekli hızlanıyor gibiydi.

Bahçeye açılan kapıda iki insan hizmetçi ellerinde pelerinlerle bekliyordu. Faythe beyaz kürklü giysisini minnetle aldı ve üzerine bağladı. Kış çiçekleri kovalamıştı ve vaktini meşgul edecek daha iyi bir bahanesi olsaydı kasvetli, donmuş patikaları takip etme teklifini reddedebilirdi.

Avluda, Olmstone'un koyu mor renkleri, solmuş kış çimenlerine ve hafif kırağıyla kaplanmış donuk kahverengilere karşı canlıydı. Varlas ve ailesi yaklaştıklarında eski bir Yüce Farrow hükümdarının büyük heykellerinden birine hayranlıkla bakıyorlardı.

"Umarım bizimle geçirdiğiniz ilk geceyi rahat bulmuşsunuzdur?" Maiyete yaklaştıklarında Tauria mükemmel bir belagatle konuştu.

Kraliyet mensuplarının hepsi onlara döndü. Kral koğuştaki kıza genişçe gülümsedi, onun elini tuttu ve selamlamak için üzerine şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Gerçekten de öyle. Yüce Farrow asla hayal kırıklığına uğratmaz. Yine de bu etkinlikler gerçekleştiğinde her zaman çok özlenen bir varlık var," dedi Varlas bir parça hüznle.

Tauria hâlâ kendisinininkini tutan elini sıktı. "Babam hepimizin korumak için çok çalıştığı ittifakla gurur duyardı. Barış her zaman onun en büyük arzusuuydu."

Varlas bilmiş bir şekilde başını salladı. "Fenstead'i geri alıp size kraliçe olarak taç giydirdiğimizde de gurur duyacak, Leydi Tauria," diye cevap verdi bir baba sıcaklığıyla.

Faythe krallıkların tarihi ve ilişkileri hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Olmstone ve Fenstead'in Büyük Savaşlar'dan önce bile yakın müttefikler olduğu her ikisinin de yüzündeki keder ve kayıptan belliydi.

Sonra kralın gözleri ilk kez Faythe'ye kaydı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bize katılabildiğinize sevindim Leydi Faythe. Hakkınızda daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

Faythe içindeki çalkantıya rağmen tatlı bir gülümseme takındı. "Elbette Majesteleri. Kurtlar ve Taş Adamlar diyarı hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını kaçıramazdım."

Varlas sırttı ve bu onun sinirlerini biraz gevşetti. "Eminim birbirimize anlatacak bir sürü hikâyemiz olacaktır."

Faythe nazıkçe gülümsedi, sıradan ve imkânsız hikâyelerinin tamamen yalanlarla çarpıtılmış olduğunu bilmekle büyüyen tiksinti tohumlarını dizginledi. Hiçbir değeri, heyecanı ve en kötüsü hiçbir gerçeği olmayan bir geçmiş, ona aktarabildiği tek şeydi.

Tauria Tarly'yle yürümek için geri çekildi ve Faythe, kralla hoş bir tartışmaya girme rolünü ona devrettiği için içten içe koğuşa lanet okudu. Uyarıldığı gibi sessizliğini korudu. Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşacaktı. Faythe duraklamanın tadını uzun süre çıkaramadı.

"Kalede yaşamayı nasıl buluyorsun? Böylesine prestijli bir yerde, yani kasabadaki türünüzden uzakta," diye sordu Varlas.

Faythe onun bu soruda hakaret göremeyecek kadar buyurgan ve yetkili olduğunu düşündü. Eldivenli elleri önünde daha sıkı kenetlendi. "Ben hiç farklı bir şey bilmedim," diye dişlerinin arasından yalan söyledi ve bunun için yağlı bir nefretle kayganlaştığını hissetti. Orlon'a karşı mı, kendine karşı mı, kime daha çok kızdığından emin olamıyordu.

Varlas mırıldandı. "Ailenizin vefat etmesi büyük talihsizlik. Böylesine merhametli bir krala sahip olduğunuz için şanslısınız."

Karşılık vermemek için büyük bir irade göstermesi gerekiyordu ve kılığına lanet etmekten ve merhametten uzak kralı hakkında gerçekten ne düşündüğünü açığa vurmaktan kaçındığı için kendinden bile etkilendi.

"Gerçekten de şanslı," diye mırıldandı.

Fıskiyelere geldiler ve herkes durup kendi büyülü danslarında sıçrayıp akan pırıl pırıl suları hayranlıkla seyretti. Faythe topluluğun etrafına baktı. Herkes kendi arasında konuşuyor, meşguldü ve kalbi tempo kazandı. Onlar meşgulken müttefiklerinin zihinlerini kurcalamak için mükemmel bir fırsattı.

Tauria ona kısa bir bakış attı ve Faythe, Tauria'nın asillerle bir hikâyeye dalmışken başını hafifçe sallayışını neredeyse kaçırıyordu. Kendi düşünceleri yapmak üzere olduğu şeyle çılgına döndüğü için koğuşun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tauria bunu biliyordu ve onların dikkatini dağıtarak yardımcı oluyordu. Bu küçük bir rahatlamaydı ama saraydan herhangi biri onun zihinlerini yokladığını hissederse bu onu kurtarmayacaktı.

Hedeflerinin dikkatini daha iyi çekebilmek için dikkat çekmeyecek şekilde hareket etti ve önce muhafızları denedi, böylece onların siyasi konulara ilgisizlikle dolu düşüncelerine bir göz attı. Hiçbiri içgörü sunmuyordu ve hiçbirinin hassas meseleler hakkında sır verilecek kadar yüksek mevkide olmadığından emindi.

Faythe sonra kraliçeyi denedi. Yüzeysel düşünceleri arasında hızlıca manevra yaparken nabızı düzensizdi. Hiçbir şey bulamadı. Aslında Keira'nın krallıklarının siyasetine muhafızlardan bile daha az dâhil olması mümkündü. Bunu tuhaf bulsa da Faythe bunun üzerinde durmakla vakit kaybetmedi.

Tarly'nin zihninde, bakışlarını kilitlediği Fenstead Prensesi'nin mest olmuş düşüncelerini elemek zorunda kaldığı için yanakları kızardı. Tauria'ya olan hayranlığı çok tatlı olsa da, Faythe bu özel duygulara izinsiz girdiği için kendini korkunç derecede suçlu hissediyordu. Krallığı hakkında herhangi bir bilgi aramak için daha derine daldı ve Yüksek Farrow'da katılmak zorunda kaldıklarına benzer çeşitli konsey toplantıları ve benzerleri buldu, ancak Orlon için endişe verici olacağını düşündüğü herhangi bir kötü niyet veya sıra dışı savunma stratejilerini gösteren hiçbir şey yoktu. Küçük bir kaş çatmayla onun zihninden uzaklaştı.

Son ve en ürkütücü deneğiyle göz göze gelmeye çalıştığında, Varlas'ın çoktan ona baktığını görünce yüzü hızla düştü. Faythe titremesini bastırmak için kaskatı kesildi. Başka seçeneği yoktu: bunu yapmak zorundaydı. Gözlerini kaçırdığında, onun zihnine girdi ve gözleri onu terk ederken orada kaldı. Odaklanmak ve sakin kalmak zorundaydı, yoksa kendi duygularının zihinsel varlığını ele vermesi riskini göze alacaktı.

Varlas'ın zihnindeki boşlukta Faythe kendini tuhaf hissetti. Diğer herkesin aksine, onun düşünceleri düzenliydi, aradığını bulması kolaydı. Gevşek duygular, geçici fikirler yoktu. Daha önce hiç böyle bir zihinle karşılaşmamıştı.

Toparlanmış ve sakindi ama bunu düşünmek için gereğinden fazla zaman harcamak istemiyordu.

Savaş planları, tahkimat savunması, müttefik ilişkileri ve zahmetli bir şekilde sıkıcı olan diğer her şeyi içeren tüm anıları dosyaladı. Hiçbir şey kötü niyetli ya da yanlış değildi. Varlas iyiydi, dürüsttü ve krallığı ve müttefikleri için en iyi niyetlere sahipti.

Faythe, böylesine masum ve iyi kalpli bir sarayın düşüncelerine isyan etmek zorunda bırakıldığı için bir damla suçluluk duygusuyla kendini onun zihninden çekti. Sonra da kendi kralının paranoyası ve hâkimiyet arzusu yüzünden bu seviyelere inmek zorunda kaldığı için öfkelen-di.

Kahkahalar onu çöktüğü yerden kaldırdı ve sanki olaya dahilmiş gibi davranmak için zayıf bir gülümseme topladı. Herkes içeriye doğru yürümeye başlayınca dikkatler Tauria'dan uzaklaştı. Faythe herkesin arkasına düşmüş, canlı mor katları utanç verici bir ahlaki pişmanlıkla izliyordu.

Yeteneğini kralın istekleri için kullandıkça kendine daha çok kızmaya başladı.

Sonraki bir saat boyunca Faythe, Tauria ve Olmstone kraliyet ailesi bahçelerdeki turu tamamladılar ve Faythe'nin daha önce hiç görmediği birkaç salonu ve misafir alanını dolaştılar. Kendini ele vermemek için aval aval bakmayı, sanata ve mimariye hayranlık duymayı sürdürmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Varlas ona söylediği her yalanı yuttu. Tauria yakışıklı Tarly ile ilgilenirken, Varlas tüm zamanını onunla sohbet ederek geçirmişti. Bir zamanlar düşünceli ve somurtkan olan Fae prensi, gardiyanın cazibesine tamamen kapılmıştı ve şimdi onun arkadaşlığından memnun görünüyordu.

Varlas'ın çok tutkulu ve nazik bir adam olduğu ortaya çıkınca Faythe neredeyse aldattığı için kendini kötü hissedecekti. Varlas'a ulaşırken

Komşu krallıklarını bildiğinden, Orlon'un Valgard'a karşı savunmada sadakatlerinden şüphe etmek için neden bir nedeni olduğunu anlayamıyordu.

Şimdi hepsi küçük bir öğle yemeği için büyük yemek salonunda toplanmıştı; dün geceki büyük ziyafetten çok daha mütevazıydı. Faythe arkadaşlarının akışını takip etti ve herkesin bir önceki gece olduğu gibi aynı pozisyonlarda oturduğunu fark etti. O da aynı şeyi yaptı ve sandalyesi çekilip pelerini minyon bir hizmetçi kız tarafından alınırken minnettarlığını gülümseyerek ifade etti. Faythe ne kadar rutin hale gelirse gelsin insan hizmetine asla alışamayacaktı.

Faythe karşısındaki boş sandalyeyi ve ortalıkta kıpkırmızı bir şey olmadığını fark edince, içinde bir rahatlama mı yoksa panik mi yaşadı emin olamadı. Nik de kayıptı ve bir an için generalin Yüce Farrow Prensi'ne ya da kralın kendisine onun yeteneğini bilerek yaklaşmış olmasından korktu.

Belki de şu anda bununla uğraşıyorlardı.

Faythe hiçbir zaman paranoyak biri olmamıştı, bu yüzden Reyhan'ın içindeki çirkin tarafı ortaya çıkarmasından nefret ediyordu. Onun kendisini ifşa edeceği düşüncesi oturduğu yerde titremesine yetti ve masadaki soğuk et ve peynir seçkisine karşı iştahı kalmadı.

Tauria onun gerginliğini fark etmiş olmalı ki ona döndü. "Her şey yolunda mı?"

Faythe gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. Sonra kayıtsızca ekledi: "Nik ve diğerleri de bize katılacak mı?"

Gardiyanın gözleri sanki onları orada görecekmış gibi kısa bir süreliğine kapıya kayd. "Orada olmalılar. Erkekler boş zamanlarında ne yapmak istiyorlarsa onu yapmak için geç kalmış olmalılar." Gözlerini devirdi.

Tauria Olmstone'un soylularıyla ilgilenmeye devam ederken Faythe küçük bir kahkaha attı. Ama konuşmalarına herhangi bir katkıda bulunmak şöyle dursun, dikkatini verip dinleyecek dikkati bile bulamadı. Gergin bir şekilde yemeğini yerken

Bakışlarını şimdiki arkadaşlarıyla diğerlerinin her an içeri girebileceği ana kapı arasında gezdirdi.

Yine de salonun içine ulaşmadan önce seslerin yaygarasını duymak için fae kulağına ihtiyacı yoktu. Yüksek Farrow Prensi kapıdan içeri girdiğinde Faythe doğruldu, Rhyenelle generaliyle gülüyor ve sohbet ediyordu, diğer kıpkırmızı paltolar da yanındaydı. Bir an için, sanki hayat boyu arkadaşmışlar gibi zahmetsiz bir sohbe dalmış ikilinin görüntüsünden etkilenmişti. Belki de öyleydiler, gerçi Nik o sabah odasında Reyran'dan kısaca bahsederken onunla olan ilişkisini ifade etmeyi başaramamıştı.

Generalin gözleri doğrudan Nik'e çevrildi ve Nik'in bakışlarını yakalayan Nik'in yanakları alev aldı. Nik onun yanından ayrılıp masanın karşı tarafına geçti ve her zamanki yerine oturdu. Kral Orlon hâlâ ortaya çıkmamıştı ve Nik onun herhangi bir planı olup olmadığını merak ediyordu. Eğer gelmediyse kesinlikle bir şikâyeti yoktu.

Reyran'ın koltuğu kendisine teklif edildiğinde, gözlerini avını takip eden bir aslan gibi Reyran'a dikerek zarifçe oturdu. Sertçe yutkundu, onun kendisinde böyle bir endişe uyandıracak etkiye sahip olmasından nefret ediyordu. Kaderini belirleyecek eli uzatma fırsatını değerlendirmezse bütün hafta onu diken üstünde tutacağını hissediyordu. Belki de onun kendi merhameti karşısında kıvrınmasını izlemekten hastalıklı bir tatmin duyuyordu.

"Eğlenceli bir avı kaçırdınız. General Reyran yayla yaptığı etkileyici uzun atışlarla hepimize gününü gösterdi." Varlas'la konuşurken Nik'in sesi düşüncelerinin üzerine geldi.

Kral generale onaylayan bir bakış attı. "Öyle mi? Umarım hafta sonundan önce gelmek için bir şansımız daha olur."

Reyran'ın tek yanıtı başını sallayarak söz vermek ve zoraki de olsa hoş bir gülümseme oldu. Acaba diğerlerinden herhangi biri

Diğerleri onun burada olmak istemediğini fark etti. Aslında, onun gerçek duygularını bastırma konusunda kendisinden bile daha kötü olduğunu düşünüyordu. Sadece, hayatının dış görünüşünde ustalaşmaya bağlı olmadığını düşünüyordu.

Faythe'nin generalle yüzleşmek için onu nasıl yalnız yakalayacağına dair hiçbir fikri yoktu çünkü general oldukça rağbet görüyor gibiydi.

"Ben de kaçırdığım için üzgünüm," diye patladı Faythe düşünmeye vakit bulamadan. "Yoksa bu biz hanımların spor yapabileceği bir şey değil mi?"

Tüm gözler onun üzerindeydi ve koltuğunda geriye doğru büzülme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Olmstone Kralı meraklı bir kaşını kaldırdı. "Geleneksel olarak değil, hayır."

"Hmm," dedi Faythe, sahne korkusunu gizlemek için sıradan bir jest olarak fincanına uzanırken. "Gelenekler değişmeli, yoksa hep geçmişe takılıp kalırız." İçkisini yudumlarken Reyhan'la göz göze gelmeye cesaret etti. Reyhan onu dikkatle izledi, sert poker suratını bozmak için savaşıyor hınzır bir eğlence vardı. Kendini ava davet etmek tam olarak yalnız kalmak sayılmazdı -tam tersi- ama onu yakından takip etmek için bir başka fırsattı.

Kral Varlas saygıyla başını salladı. "Akıllıca bir söz. O halde sizi iş başında görmeyi dört gözle bekliyorum."

Herkesin dikkati dağıldığında, aklına bir düşünce geldi. Berbat bir avcıydı. Daha da kötüsü, yayla nişan alma konusunda umutsuzdu ve daha önce hiç ata bile binmemişti.

Faythe düşüncesizce söylediği sözün ardından tüm konuşmalara kulaklarını tıkadı, toplantının bitmesini ve böylece yalnızlığa çekilip kafasındaki karmaşayı çözebilmeyi arzuluyordu.

En endişe verici düşünce... haftanın daha yeni başlamış olmasıydı.

CHAPTER 19

Tauria

“**L**_{ADY TAURIA?}”

Kralın muhafızı başını tekrar Olmstone Prensi'ne çevirdi. Tarly'nin söylediklerini tamamen kaçırdığını fark edince yanakları kızardı. Daha da utanç verici olan, Tarly'nin onun görüş açısını takip etmesi ve dikkatini kimin dağıttığını tam olarak anlamış olmasıydı.

Prens Nikalias odanın diğer ucunda oturmuş, oyun salonunun ilerisindeki bir masada Rhyenelle generalı ve arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Olmstone prensiyle baş başa otururken birden fazla kez onun kendisine doğru bakışını yakalamıştı. Gözleri her kilitlendiğinde midesinin bulandığını hissetti ve ona hiç ilgi göstermediği için kendine lanet okudu.

"Bağışlayın, burası biraz havasız olmaya başladı. Bahçelerde bir yürüyüşte bana eşlik etmek ister misiniz?" Bulabildiği en iyi bahane buydu ve prensin yalnız kalma teklifini takdir edeceğini biliyordu.

Gülümseyerek başını salladı ve şezlongdan kalktılar. Tauria Nik'in uzattığı kolu tuttu ve ikili salondan çıktı. Nik'e son bir kez bakmaya cüret etti ve onlar ayrılırken Nik'in onları izlediğini fark edince çenesini kaldırarak bakışlarını hızla kaçırdı.

Prens Tarly, onu zarif ve narin gösteren sarı saçları ve kahverengi gözleriyle yakışıklı olmaktan çok güzeldi. Biraz sıkıcı olsa da çekiciydi. Tauria onunla mutlu ve tatmin edici bir hayat hayal edebiliyordu. Ne de olsa krallıklarının ittifakı için uygun bir eşleşme olurdu. Yine de sadece bu ihtimalde bile, sanki kalbi zaten başka birine aitmiş gibi midesinin düştüğünü hissetmekten kendini alamadı.

Tauria, Tarly'yle politika konuşarak geçirdiği çılgın bir günün ardından odasındaki şöminenin yanında bir koltuğa oturdu. Kendini suçlu hissediyordu çünkü can sıkıntısının prensin arkadaşlığından çok, kara kara düşündüğü yalnızlık ihtiyacıyla ilgisi vardı. Zihnini meşgul etmek için kütüphaneden Ruhlar hakkında bir kitap aldı ve sayfalarını dizlerinin üzerine yayarak hızla okumaya daldı. Olmstone Prensi'yle akşam yemeğinden bu yana bir saatten fazla bir süredir odasında yalnızdı ve bu huzurdan memnundu.

Misafirleri geldiğinden beri Tauria, Tarly ile vakit geçirme tekliflerine karşı koymamıştı. Babası ve Kral Orlon ile uygun olduğu aşikâr olan bu eşleşme ihtimalini araştırmanın kendi çıkarına olduğunu biliyordu. Aşk, içine doğduğu rol gereği her zaman ikinci planda kalmaya mahkûmdu. Ebeveynleri eş değildi ama daha derin duygular bulmayı öğrenmişlerdi. Tauria'nın tek umudu, krallığının iyiliği için elini feda edeceği gün geldiğinde aynısının ona da nasip olmasıydı. Bu fikrin üzerinde durmamaya çalışıyor, her seferinde ruh halinin karamsarlaştığını hissediyordu.

Yüksek Farrow Kralı'na çaresizlik içinde olduğu bir zamanda evini ona açtığı için minnettar olsa da, şimdi kaderini ellerinde tutuyormuş gibi görünmesinden hoşlanmıyordu. Sanki seçimlerini yapmak her zaman tamamen ona ait değilmiş gibi ve bu sadece şimdi ortaya çıkıyormuş gibi.

O kadar zaman önce onun sığınağı olmuştu. Kimsenin malı olmayı reddetti ve Tarly'yle birleşmeyi sadece kendi krallığının geleceğini düşünerek kendisi için araştırdı.

Kapısı belirli bir kısa sıra içinde beş kez çalındı. Adam kapının kolunu çevirip içeri buyur etmeden önce tanıdık yüzü ve simsiyah saçlarını hayal etti.

Aynı şatoda bir asırdan fazla yaşadktan sonra, Nik ve Tauria birbirleriyle doğal bir rutine girmiş ve birbirlerinin odalarını ziyaret etmek söz konusu olduğunda tüm formaliteleri ve görgü kurallarını çabucak terk etmişlerdi. Buraya her şeyini kaybetmiş, çökmüş bir kadın olarak gelmişti. Onu bir arada tutan ve yaşamaya devam etme isteğini geri getiren tek şey Nik olmuştu. Sonra, prens annesini kaybettiğinde, Nik'in onun için olduğu gibi, Nik de onun için oradaydı. Aralarında inkâr edilemez bir bağ vardı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu selamlama amacıyla.

Karşısındaki koltuğa otururken kucağındaki sayfalarla pek ilgilenmediğini biliyordu. "Ruhlar üzerine bir kitap, harabe hakkında bulabileceğim bir şey var mı diye bakmak için," diye cevapladı yine de.

"Hmm." Nik ön kollarını dizlerinin üzerine koydu. "İyi fikir."

Tauria sabırla bekledi, o sessiz düşüncelerle kobalt alevlere bakarken izledi. Ziyaretini açıklamadığında, açıkça sordu, "Neden buradasın?"

Zümrüt gözleri tekrar ona döndü. "Bir nedene ihtiyacım var mı?" diye karşılık verdi ve kız onun ses tonundaki incinmişliği fark etti.

Uzun bir nefes aldı. "Misafirlerimiz var. Bunun uygun olmadığını biliyorsun-"

Nik kuru bir kahkaha atarak onun sözünü kesti. "Bu Tarly'yle mi ilgili?" Bu onun karakterine hiç uymuyordu ama Nik'in öfkesi bu ima karşısında alevlendi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi kararlılıkla.

Doğruldu. "Sizinle sadece krallığınızda bir yer edinme ihtimali olduğu için ilgileniyor."

Tauria kitabını çarparak kapattı ve dik oturdu. "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi? Sanki kazanılacak bir şeymiş gibi onun etrafında hava mı atıyorsun?"

Ayağa fırladı ve kolunu kapıya doğru uzattı. "Çık dışarı."

Nik sandalyesinden kalktı ama kadının dediğini yapmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Sadece seni uyarmaya geldim."

"Birinin beni sadece siyasi kazanç için değil de gerçekten ben olduğum için sevmesi gerçekten bu kadar akıl almaz bir şey mi?"

Nik alay etti. "Oynadığımız oyunda bu kadar saf olmamanızı beklerdim."

Sözleri ve acı tonu fiziksel bir darbeden çok daha fazla acı verdiği için ona vurmuş da olabilirdi. Gözleri yandı ama tek bir damla gözyaşının bile yüzeye çıkmasına izin vermedi.

"Sen gerçekten bir pislüksin, Nik. İstedığın kadar saraylı kadınla yatabilirsin ama ben en ufak bir ilgi gördüğümde umursamaz davranıyorum. Özellikle senin için yeni bir alçaklık bu."

Prens'in yüz ifadesi sessiz bir tedirginlikten, haklı olduğu için duyduğu suçluluk duygusuna dönüştü. Prens'in asık suratı ön plana çıkınca hoş olmayan bir şekilde şaşırdı.

"Farkına vardığında kapımı çalmaya gelme yeter." Nik, kapıyı gereğinden fazla bir güçle kapatarak hışım ile odasından çıktı.

Tauria durduğu yerde kaldı, tanıdığı nazik prence hiç benzemeyen bu çıkış karşısında tamamen afallamıştı. Son sözleri içine işlediğinde, yalnızlığın kollarında, gözyaşlarının oluşmasına ve dökülmesine izin verdi.

Yatağına tırmanırken kalbi sızladı ve sonunda sadece bir geceliğine onu ezen üzüntü ve hayal kırıklığına teslim oldu. Yeni şafakla birlikte kalkacak ve bir kez daha memnuniyet maskesini takacaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

Faythe

FAYTHE, gece yarısından sonra kalenin geri kalanı uyurken odasından çıkarken bir şahin kadar sinsi ve tetikteydi. Karşı odalarda yaşayan generalin çok farkındaydı ve gizlice dışarı çıktığında onun fae işitme duyusuna dikkat ediyordu. Şimdiye kadar çoğunun mışıl mışıl yatmış olmasını beklese de, buradaki ilk gecesinde onu takip etmesine engel olmamıştı ve bir daha böyle bir karşılaşma yaşamak istemiyordu. gittiği yer.

Yüce Farrow'un diğer krallıklara ev sahipliği yapmasının dördüncü günü yaklaşıyordu ve son bir avda kraliyet sarayına katılması için yaptığı kendi daveti unutulmamıştı. Bunu kalışlarının son günü için planlamışlardı ve Varlas onunla geçirdiği birkaç gün içinde birden fazla kez onun varlığından duyduğu heyecanı belirtmişti.

Bu da Faythe'ye bir ata ve yaya alışması için sadece üç gün bırakıyordu. Bırakın ata binmeyi, ata bile binemezse sonsuza dek aşağılanacaktı, bu yüzden geceyi geçireceği yer ahırlardı. Şu anın mükemmel bir zaman olduğunu düşündü. Günlerce süren saray sohbetleri ve şakalaşmalardan sonra bedeni ve zihni dinlendirici bir uykuya hasret kalsa da, kimsenin

Büyük canavarlarla ilgili bariz deneyimsizliğini fark etmek için etrafta dolaşıyordu.

Faythe, canı isterse onu kolayca çiğneyebilecek ya da bir mil uzağa fırlatabilecek bir ata binmeye çalışmayı düşünürken bile gergindi. En başta kendini bu etkinliğe dahil etmekle aptallık etmişti ama şimdi geri adım atamazdı.

Tek bir muhafıza bile görünmeden şatodan geçip hizmetkârların odasından çıktı ve arazide ahırlara doğru koşarken siyah pelerininin kapüşonunu yukarıda tuttu. Gece ürkütücü derecede karanlıktı ve çok soğuktu. Bir meşale açık bir ipucu olabilirdi ama o bir meşalenin ışığını ve sıcaklığını özlemişti.

Ancak ay parlaktı ve ahırlarında koşuşturan atları tek tek seçebilmesine yetecek kadar alanı aydınlatıyordu. Muhteşem yaratıklardı. İri ve baskın, ama bir o kadar da güzel ve sakinlerdi. Özellikle bir tanesi, yaklaştığında devasa başını ahşap kapının üzerinden uzattı. Karanlık mükemmelliği onu etkilemiş, gecenin karanlığına karışan siyah gözleriyle ona bakarken büyülenmişti. Ancak buzul mavisi gözleriyle dikkat çekiyordu ve Faythe kendini bu fantastik canavara doğru çekilmiş hissetti.

Yanlı bir hareketin atı ürkütebileceğini ve huzursuzca yer değiştirmeye başladıklarında onu dehşete düşürebileceğini bildiğinden yavaşça, temkinli bir şekilde yürüdü. Diğer birkaç at dönüp ona baktı ama siyah güzel en meraklısı olarak kaldı. Elini uzattığında, at sanki onun dokunuşunu karşılamak istercesine büyük burnunu daha da dışarı çıkardı. Tüyleri parmak uçlarının altında parlak saten gibiydi ve kadın atın kürkünün pürüzsüz lüksüne hayran kaldı.

Faythe daha önce de atlar görmüştü ama bir tanesiyle böylesine samimi bir an yaşama şansını hiç elde etmemişti. Böylesine etkileyici bir türün sırtına binme düşüncesi onu heyecanla sersemletmiş ama aynı zamanda dehşete düşürmüştü.

"Genelde yabancıları pek sevmez."

Faythe korkuyla geriye sıçradı ve sakın düşünce anını bozan sese doğru döndü. Reyhan'ı görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Onu bir kez daha takip etmeyi nasıl başarmıştı?

"Tanrılar, sen hiç uyumaz mısın?" Öfkeyle kaşlarını çatı.

Saçları karanlıkta daha parlak görüldüğü için aya rakipti, gri ve gümüşün tüm tonları tebeşir beyazına dönüştü. "Ben zaten buradaydım. Senin zayıf insan duyuların bunu fark edemedi." Kollarını kavuşturmuş, sert bir sorgulamayla ona bakıyordu.

Faythe huzursuzca kıpırdandı, gecenin bir yarısı ahırda olmasının hiçbir mazereti yoktu. Gerçi bu geç saatte neden burada olduklarını açıklaması gereken tek kişinin kendisi olmadığını tahmin ediyordu. İkisi de doğrudan bir soru sormadı. Bunun yerine Reyhan'ın başı eğildi ve gözleri onunla yanındaki kısarak arasında gidip geldi.

"Küçük akıl oyunlarınız hayvanları da kapsıyor mu?"

Faythe'nin midesi bulandı. İşte oradaydı: Günlerdir duymayı beklediği, yanıldığını umarak bunu ilk söyleyen kişi olmayı reddettiği onay. Reyhan onun yeteneğini biliyordu.

"Yani, biliyorsun," dedi.

Cevap vermedi ve bunun yerine etrafındaki dört meşaleyi yakmadan önce parlak mavi bir alev yarattı.

Sakinliğini korumaya çalışarak, "Sen de oldukça yeteneklisin," diye yorum yaptı.

"Bir Yüksek Farrow muhafızı var ve kendisi rahatlıkla bir Ateşoku kullanıcısı. Ödünç aldığım güç çekirdeğini bile özlemeyecektir," dedi Reyhan dans eden alevlere hayranlıkla bakarken. Faythe ilk gece kendi yeteneğinin tamamen kaybolduğunu hissettiğinden, onun yeteneğinin nasıl çalıştığına dair sorularla doldu.

Reyhan onun aklından geçenleri biliyormuş gibi devam etti. "Senin özel yeteneğin biraz ağır olsa da oldukça eğlenceliydi. Bir insanın zihnine ulaşip istediğin her şeyi alabilecek güce sahip olmak, tek bir düşünceyle öldürebilmek..." Ona doğru ince bir adım attı.

Faythe onun oyununun göz korkutma mı yoksa tepkisini daha iyi ölçme çabası mı olduğundan emin olamadı. Dışarıya karşı kayıtsız kaldı.

"Neden kimseye söylemedin?" diye sormaya cesaret etti.

Dudaklarının köşesinde zalim bir gülümseme kıvrıldı. "Kime söylememi bekliyorsun?"

Bu bir alaydı. Faythe'nin tuzağındaki bir fare olduğuna inanarak üstünlük sağlamaktan zevk alıyordu. Kendisini öyle görmek yumruklarının kıvrılmasına neden oluyordu.

"Kral mı? Hangisi olduğunun bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Reylan tek bir kahkaha attı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Faythe daha da soğudu ve pelerininin hafif titremesini gizlemesine sevindi. Adamın bakışlarındaki parıltıdan dolayı generalin eğlence anlayışından, teslim olmanın sonuçlarından daha çok korkuyordu.

"Neden bildiğini bana daha önce söylemedin?"

Reylan kayıtsızca omuz silkti. "Sen bana yeteneğinden bahsetmedin, ben neden benimkini ifşa edeyim?"

Cevap vermedi.

"Prensin sizi uyardığını varsayıyorum. Size karşı özel bir sevgisi var gibi görünüyor."

Bu bir soru değildi ve Faythe onun gözlerinin, pelerininin altında gizlenmiş olmasına rağmen Nik'in hediyesi olan kolyenin bulunduğu göğsüne kaydığını fark etti. Bunu nereden bildiğini sormak istemedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, adamın küstahlığına öfkelenerek. Ona sahipti ve bunu biliyordu.

Sonra gözleri sertleşti, neşesi bir anda kayboldu. "Bir insan kızının nasıl olup da Yüce Farrow Kralı'nın casusu olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben kız değilim," diye tersledi. "Ve kimsenin casusu değilim."

Reylan'ın gözleri kısıldı ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için bir adım öne çıktı. Faythe, onu bulduğu takdirde hızlı bir ölüm vaat eden beyaz aslana karşı sağlam durdu.

küçük bir tehdit bile olabilirdi. Tekrar konuşmadan önce bir süre daha sabit bir bakışla onu değerlendirdi.

"Ya bana güvenebileceğini söyleseydim?"

Faythe şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, adam düşmandan dostu atlarken kaşları şaşkınlıkla çatıldı, bu zıt dönüş neredeyse başını döndürecekti. "Bir aslana bir kuzuyla güvenmeyeceğini söyleyebilirim."

"İnsan olmanıza rağmen bir kuzu kadar güçsüz olduğunuzu düşünüyorum."

"Yanılıyorsun."

"Yanılıyor
muyum?"

Birbirlerine meydan okurcasına baktılar, aralarındaki gerilim giderek artıyordu. Faythe hayalet akımın uğultusuna daha fazla dayanamayınca, önce o koptu.

"Kral Orlon yeteneğimden haberdar olmayacağına yemin edecek. Beni açığa çıkarabilirsin. Sanırım bu, nadir bulunan bir keşif için kralının gözüne girmeni sağlayabilir. Her iki durumda da, ben zaten ölüyüm."

General şaşırmadan mırıldandı. "Bu kadar kolay pes edeceğinizi düşünmemiştim."

"Hayatım için ayaklarınıza kapanmamı bekliyorsanız, büyük hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Şimdi, bu bir manzara olurdu, ama hayır." Birkaç adım daha ilerledi ve bir elini uzatıp büyük siyah güzelin yelesini okşadı.

Faythe onun yakınlığına aldırmamaya çalışıyordu ama onun yakınlığı karşısında içindeki sığ ateşi de görmezden gelemiyordu.

"Ne olduğunuza sahip çıkmanızı ve kendiniz için savaşmanızı bekliyorum. Şimdiye kadar tek gördüğüm, tasmaını elinde tutan krala boyun eğen, en ufak bir tehdit karşısında sinen bir evcil hayvan." Gözleri tekrar onunkilerle buluştu, ay ışığı ve titreyen alevin etkisiyle gözlerinde yıldızlar dans ediyordu.

Faythe şaşırmış bir halde kaşlarını çattı. Rhyenelle generalinden beklediği bu değildi -ölümcül sırrını onu öldürebilecek güce sahip olanlarla paylaşmayı seçmesi halinde hayatını ellerinde tutan birinden. Oysa bunun yerine, sanki ona yardım ediyormuş gibiydi.

"Başka seçeneğim yok," dedi güçlükle.

Reylan dilini şaklattı. "Ne büyük hayal kırıklığı."

 fkesi alevlendi ve adam devam etmeyince, "Ne?" diye tersledi.

Kasıtlı olarak bir sessizlik molası daha verdi ve kadının bariz sabırsızlığı karşısında eğlenen bir gülümsemeyle mücadele etti. Kibirli baş ağrısı-

"Ne kadar zayıf bir mazeret. Sanırım yanılmışım." Atın başını tembelce okşamaya devam etti ve kızla bir daha göz göze gelmedi. "Gerçekten de g r nd ğ n kadar zavallısın."

Faythe bu yorumun canını yakmasından nefret ediyordu. "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladı savunmacı bir tavırla.

"Beni aydınlatmak ister misin?"

Gözleri generalin üzerinde kısıldı ve kollarını göğsünde kavuşturarak bir adım geri çekildi. Suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Eğer bilgi almak için durumu tersine çevirmeye  alışıyorsan, beni  ld rmeni tercih ederim. Krala karşı sevgi beslemiyor olabilirim ama Yüce Farrow'a ihanet etmeyeceğim."

Reylan sırttı ve onu kızdırarak aradığı eğlenceyi elde ettiği için m kemm l beyaz dişlerini gösterdi. Onun yemine tepki vermesine izin verdiği için içten içe lanet okudu.

"Zekisin, hakkını vermeliyim. Ve sadakatin takdire şayan."

Yakalanmayı bekledi.

"Orlon'un müttefiklerinin zihinlerini kurcalamanızı istemesi için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Faythe dürüst olsaydı, aynı yakıcı soruyu kendisinin de sorduğunu ona itiraf ederdi. Bunun yerine, konuşmadan sıkılmış gibi görünerek kollarını indirdi. "Sadece kimsenin ona karşı çalışmadığından emin olmak istiyor. Kraliyet ailesi çok güvensiz olabiliyor."

Reylan ikna olmaktan çok uzaktı. "Krallığım için duyduğum kaygıları anlayacaksın," dedi, sanki Reylan'ın niyetini anlamasını sağlayacakmış gibi.

"Zaten darağacına giden ince bir çizgide yürüyorum. İki tarafa da bulaşmayacağım."

"Senden bunu istemiyorum. Sadece kralınızın benim için bir tehdit oluşturmadığından emin olmak istiyorum."

"Kraliyet ailesi fikirlerini giysilerden daha hızlı değiştirir. Ne siz ne de ben bir dakikadan diğerine ne düşündüklerinden emin olamayız. Bırakalım da bunu kendileri çözsünler derim."

Eğer daha iyisini bilmeseydi, onun bakışını onaylama iması içeren bir anlaşma olarak yorumlardı. Rey lan hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine elini sözsüz bir şekilde ahırın kilidine uzattı ve kilit bir klik sesiyle gevşedi. Canavarın güçlü toynaklarından birine karşı sahip oldukları tek korumayı açtığında Faythe birkaç uzun adım geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi korkudan kısılmıştı.

Siyah kısarak birkaç adım attı, beyaz ay ışığının ışınları zarif vücudunda parlıyordu. Etkileyici bir şekilde uzun duruyordu. Faythe duraksadı, hayvanın kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü için aptal gibi hissediyordu.

"Buraya ne için geldiyse onu yapmak istemiyor musun?" diye sordu atın yelesini düzeltirken kayıtsızca. "Daha önce hiç ata binmedin, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir gözlemdi.

Yanakları alev alev yanıyordu. "Nereden bildin?" General sırttı. "Ben bilmiyordum."

Faythe dişlerini sıktı, onun söz oyunlarına safça kanmış olduğu için kendine kızdı.

Rey lan atın ahırının üzerinde asılı duran büyük eyeri ve dizginleri kaptı ve hayvanın etrafında ustalıkla manevra yaptı. Atı etkileyici derecede hızlı birkaç dakika içinde binmek için donatırken gözünü budaktan sakınmıyordu. Bu arada, atın her hışırtısı ya da adımı Faythe'nin endişeyle etrafta dolanmasına ve mesafesini korumasına neden oluyordu. Adam onun tedirginliğini fark etmiş olmalıydı çünkü ona

kibirli bir yan gülümsemeye kaşlarını çatarak karşılık verdi. Reyhan işini bitirdiğinde küçük bir tabureyi sürükleyerek getirdi ve doğruldu, sonra da beklentiyle ona baktı. Faythe kıpırdamadı.

"Devam et o zaman," diye başını sallayarak meydan okudu.

Faythe ondan devasa yaratığa doğru bakakaldı. "Ben sadece bu seviyeden onlara hayranlık duymaya geldim. Ben iyiyim," diye çabucak geveledi, kendine olan güveninin her kırıntısı onu tamamen terk ederken.

Reyhan gözlerini devirdi. "Bir at senin korkunu hissedebilir. Önce bunun üstesinden gelmezsen, oraya çıkma şansın olmaz." Yaklaşması için başını tekrar salladı.

Sertçe yutkundu ama hayvanın yanına doğru birkaç deneme adımı attı. Tereddütle elini tekrar uzattı ve at karşılık vermeyince yavaşça onun zarif, tonlu vücudunu okşadı.

"Güzel. Şimdi basamağı kullan, bir ayağın üzengide olsun ve kendini yukarı çekmek için gücünü kullanman gerekecek," diye talimat verdi.

Faythe ona baktı, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için kendini bir çocuk gibi hissediyordu.

Reyhan içini çekerek atın yanından sarkan metal bir yarım çemberi işaret etti. Klik sesi duydu ve Reyhan'ın kendisinden ne yapmasını beklediğini anlayınca başını şiddetle sallayarak bir adım geri çekildi.

"Ahırdaki en büyük atı seçmek zorunda mıydın?" Yanlış bir düşüşün ölümcül olabileceği kadar yüksekte olma düşüncesiyle yüzü kızardı.

Kıkırdadı. "Kali benim atım. Senden hoşlanmış gibi görünüyordu, ben de iyi bir öğretmen olacağını düşündüm."

Faythe, atın kendisini yönlendirmesi yerine tam tersini yapmasının ima edilmesiyle alay etti. Faythe'nin tam da korktuğu şey olduğu için bunun bir faydası olmadı.

"Bütün gece burada mı kalacağız?" Reyhan sıkılarak konuştu.

Ona ters ters baktı ve tüm cesaretini toplayarak bir kez daha Kali'ye yaklaştı. Tabureye çıktı, generalle neredeyse aynı hizaya gelmişti. Generalin kışkırtıcı bakışları altında ellerini eyerin yan tarafına dayadı ve bir ayağını üzengiye attı. Bu sahte bir özgüvendi çünkü aslında tek istediği Rey lan'ın yüzündeki sırtışı silmekti.

"Bundan daha inançlı çocuklar gördüm," diye alay etti onun duraksaması üzerine.

Faythe bunun onu bineğe binmeye ikna etmek için kullandığı bir taktik olduğunu biliyordu. İşe de yaradı. Ayağını aşağı doğru iterken aynı anda kendini yukarı çekmek için kollarını kullandı. Bunun gerektirdiği güçle zorlandı ama diğer bacağını da savurup sonunda kendini tepede bulduğunda hem şok oldu hem de sersemledi. Yeni yüksekliği ve bakış açısı hafifçe başını döndürdü. At durduğu yerde birkaç adım attı ve o da her eğilip kalkışında dizginleri parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca tutarak hareket etti. Ama Kali'nin sırtındaki yeni pozisyonuna alıştığında, bu güçlü his karşısında hayrete düştü.

"Artık o kadar da zor değil, değil mi?" Rey lan şaka yaptı.

Onu görmezden gelerek, kısrağın kendisini hemen eyerden fırlatmamış olmasına sessizce teşekkür etmek için bir elini Kali'nin boynunda gezdirdi.

"Bu beni meraklandırıyor... Neden hiç ilginiz ya da deneyiminiz olmayan bir ava kendinizi davet ediyorsunuz?"

Bunu sıradan bir merakla söylemiş olsa da Faythe onun ses tonunda bir şüphe ve suçlama sezdi. "İlgilenmediğimi kim söyledi? Bütün eğlenceyi siz fae erkekleri yaşıyorsunuz," diye gevşekçe cevap verdi. Bunun onun sorusunu tatmin ettiğini düşünmüyordu ama adam bu konuda başka bir şey söylemedi.

Bunun yerine, "İlk sürüşünüzü karanlıkta yapmak muhtemelen en iyi fikir değil," dedi.

Faythe bırakın bir ata binmeyi, bir atın üzerine çıkıp dörtnala gitmeyi bile beklemiyordu. "En azından hangi yöne bakacağımı biliyorum."

Adam kısa bir kahkaha attı ve Rey lan da aşığıya bakarken kendini onunla birlikte gülümserken buldu. Rey lan'da ne olduğunu anlayamadığı için ondan hızla kaçmak ya da tehlikeli bir şekilde ona yaklaşmak arasında gidip geliyordu.

"Yarın sabah katılmam gereken oldukça sıkıcı bir bölge toplantım var, ancak yolculuk için bir refakatçi isterseniz öğleden sonra boşum."

Teklif cazipti. Deneyimli birinin ona rehberlik etmesi Faythe'yi rahatlatmakla kalmayacak, aynı zamanda gizemli general hakkında daha fazla bilgi edinmek için mükemmel bir fırsat sunacaktı. Hem kendi merakı için hem de onun High Farrow'daki niyetleri hakkındaki tüm şüpheleri silmek için.

"Bana neden yardım ediyorsun ki?"

Rey lan'ın safir gözleri ona kilitlendiğinde aya karşı parlıyordu ve Rey lan gözlerin yoğunluğundaki değişim karşısında irkilme isteğine direndi. "Sana iyilik teklif eden herkesin bunu sadece kişisel çıkarları için yapmadığına inanma hatasına düşme."

Bu belirsiz uyarı Faythe'nin kalbini hoplattı. "Sanırım özel yeteneklerimle bunu halledebilirim," dedi temkinli bir şekilde.

"Benimle değil."

Gözleri bir parça kısıldı. "Bana karşı kötü niyetli olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Size yeteneğinize bu kadar güvenmemenizi söylemeye çalışıyorum. Siz bile bir insanın zihnindeki yanlış gerçeklerle kandırılabilirsiniz."

Midesine çarpık bir his yerleşti. Yeteneğini bilenlerin onu yanıltmak için kendi zihinlerini değiştirebilecekleri ihtimalini hiç düşünmemişti. Bu konuda endişelenmesi için bir neden yoktu çünkü zaten bilen hiç kimse onun yeteneğini kullanmasına neden olmamıştı. Yine de generalin sözlerindeki uyarı açıktı. Kimin hakkında olduğunu kastettiğinden Faythe emin olamıyordu...

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

Faythe

THE TAKİP EDİYORUZ SABAH, Faythe oldu
üzerinde kenar.

Çılgın düşünceleri onu tetikte ve uyanık tutarken uykusuzluk eski bir dost gibi geri dönmüştü. Bu kez, Rey lan'ın kime güvendiği konusunda dikkatli olması için yaptığı ince bir uyarıydı. Dikkat etmesi gerekenler listesinde Rey lan'ın ilk sırada olduğu düşünöldüğünde, onun uyarısını dikkate alması ironikti. Ona en ufak bir şekilde güvenmesi tamamen mantıksız ve küstahçaydı, ama içinde, ona bıraktığı çarpık his bir türlü geçmiyordu.

Elise ve Ingrid saatler önce ayrılmıştı. Faythe o gün için tamamen giyinmişti ve Rey lan'la geçireceği öğleden sonrası için binici derisi giymeyi tercih etmişti. Kendisinden kaçmak için düşüncelerini özellikle değıştiren kişinin kim olduğuna dair olasılıkları düşünerek saatler geçirmişti. Eğer Rhyenelle değilse, geriye tek bir taraf kalıyordu; sıcak karşılamlarına bakılırsa, kötücöl bir tarafı olduğuna inanmak istemediği bir taraf.

Olmstone.

Odalarının duvarları arasında boğulduktan sonra kalenin kütüphanesine giden yolu buldu. Akademisyenlerden birkaçı onun kendi ortamlarındaki istilacı varlığına hoşnutsuz bakışlar fırlattı ama o onları görmezden geldi. Tam olarak ne aradığından bile emin değildi. Amaçsızca dolaştı

İnanılmaz derecede yüksek kitap rafları sıra sıra dizilmişti. Eski kitapların çikolata ve misk gibi kokusu burun deliklerini doldurdu ve derin bir nefes alarak bu güvenli ve rahatlatıcı kokunun tadını çıkardı.

Sonra bir dizi kitap gözüne çarptı. Büyüklükleri ve altın kabartmalı sırtlarıyla dikkat çekiyorlardı. Kraliyet Tarihleri ve Soyağacı. Önlerinde durdu ve parmaklarını yanlardaki başlıklar boyunca gezdirdi. Birini çekip çıkaran Faythe masaya doğru yürüdü ve büyük cildi yere bırakıp özellikle bir sayfasını açmadı. Boğazına toz kaçtı ve öksürerek temiz bir nefes almak için etrafındaki havayı havalandırdı. Kitaba çok uzun zamandır kimsenin dokunmadığı belliydi.

Faythe sayfaları gelişigüzel karıştırdı ve çoğunlukla tüm krallıklardaki soylu evlerle ilgili bir kutsal kitap olduğunu gördü. Biraz daha ilerledikten sonra durakladı. Kral Varlas'tan şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu -geldiğinden beri nazik ve misafirperverdi ve tamamen zararsız görünüyordu- yine de kimsenin şüpheden muaf olmadığını hissinden kurtulamıyordu.

Kraliyet aileleriyle ilgili zarif girdaplı yazıt boyunca parmağıyla iz sürerek sonunda Olmstone'un soyunu buldu. Varlas'ın sekiz yüz yaşından fazla olduğunu, Orlon'la aynı yaşta olduğunu, Rhyenelle Kralı Agalhor'un ise bir asır daha yaşlı olduğunu görünce gözleri hafifçe açıldı. Faythe'nin yirmi yıllık varlığı ve onların şu anki ömrünün çeyreğine bile yaklaşamayacağını bilmesi kendisini önemsiz hissetmesine neden oldu. Krallar ancak orta yaşlı görünüyordu, bu yüzden muhtemelen yaşlarının yarısına geldiklerini keşfetmek... Bir ölümlü için akıl almaz bir düşünceydi.

Parmağı durmadan önce Olmstone soyunun geri kalanını okudu, kaşları çatıldı. Varlas'ın adından her iki tarafta iki ayrı dal çıkıyordu. Bunları okurken bakışları genişledi. Şu anki kraliçe Keira

Wolverlon, ilk değildi. Hayır, ondan önce tacı bir başkası giymişti: Kraliçe Freya Wolverlon.

Önceki kraliçenin adının üzerinde yazan iki şey Faythe'nin kalbinin Olmstone Kralı için parçalanmasına neden olmasaydı, bu şaşırtıcı olmazdı.

Eşim öldü.

Kraliçe Freya'nın ölümünün tarihi Büyük Savaşlar'a kadar uzanıyordu. Faythe onun hayatının savaşta ikincil hasar olduğunu varsayıyordu. Ruh bağıyla bağlı olduğu eşini kaybetmenin acısını hayal bile etmek istemiyordu ve Varlas'ın çektiği onca acıya rağmen nezaketini ve kalbini tamamen kaybetmediğini düşününce onun hakkında kötü düşündüğü için kendini daha da suçlu hissediyordu.

Topladığı son bilgi Tarly'nin Varlas'ın Freya'dan olan varisi, Opal'ın ise Keira'nın çocuğu olduğuydu. Gerçeği öğrendikten sonra prensin onu sıcak karşılamaması ve genel suratsızlığı daha da haklı göründü.

Faythe kitabı kapadı, Ungardia Mahkemeleri hakkında bilgi edinmek için zaman ayırmadığı için kendine kızdı. Cahil ve korunaklı kalmasına izin vermişti. Ama artık vermiyordu. Artık her şeyi bilmek istiyordu.

Faythe başka bir kitap almak için geri dönmek üzereyken yanından hızla esen rüzgârla durdu. Saç örgüsünden kopan teller görüş alanında dans etti ve bir ürperti omurgasını sarstı. Başını çevirdiğinde, görünürde kapı ya da pencere olmayan uzun, karanlık bir koridordan başka bir şey yoktu. Kıpırdamadan durdu, bunun sadece ön girişteki kitaplık sıralarının arasından süzülen bir cereyan olduğuna inanmak istiyordu, ama derisi her tarafına battı, duyuları keskin bir bıçak gibi keskinleşti.

Sonra bir fısıltı duydu.

Faythe bir adım geri çekildi. Yine de hiçbir şey görmedi ama korkuyla kaskatı kesildi. Mantık bunun sadece rüzgârın ıslığı ya da belki de kendi gevşek düşünceleri olduğu sonucuna vardı. Ancak, pervasız bir dürtü onu geçidin karanlık, çağıran uzantısını araştırmaya itti.

Gözleri sürünen karanlığa alışırken, kulakları en ufak bir ses değişimini bile algılamak için tetikteydi. Yolun yarısında, ince koridorun geri kalanı karanlığa gömülürken Faythe duvardaki son fenere uzandı. Etrafındaki her şeyi aydınlatan mavi alev huzmeleri de sessizdi.

Sessizlik sağır ediciydi.

Koridorun sonu çıkmaz sokaktı ama sola doğru genişledi ve birkaç mütevazı kitap rafı, bir masa ve birkaç oturma koltuğu bulunan derin ve gizli bir oyuk keşfetti. Özel bir çalışma için şirin bir yerdi, ancak yıllardır, hatta belki de on yıllardır ihmal edilmiş gibi görünüyordu, her şey kalın bir toz tabakası ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Rutubet ve küf kokusu keskindi ve Faythe el fenerini etrafta dolaştırırken burnunu dirseğinin kıvrımına soktu.

Arka duvarda üç duvar halısı sıralanmıştı ve o, harika bir şekilde karmaşık sanat eserlerine göz atmak için yaklaştı. Neden kütüphanenin soğuk ve karanlık bir köşesinde unutulmaya terk edildiklerini merak etti.

Aurialis'in ay beyazı saçlarını ve buz mavisi gözlerini anında tanıyınca ortadaki goblin nefesini kesti. Ruh'u dokuma formunda görmek içini ürpertti. Goblinin yaşını ancak tahmin edebiliyordu. Bunu her kim yaptıysa, bir zamanlar Güneş Tanrıçası ile temas kurmuş olmalıydı. Ama sahnedeki tek karakter Aurialis değildi. Her iki yanında başka bir kadınla gururla duruyordu. Faythe'nin onların kardeş Ruhlar, Ölüm Ruhü ve Ruhlar Ruhü olduğunu tahmin etmek için Marlowe'un kahinlik yeteneğine ihtiyacı yoktu. Birinin gözleriyle uyumlu kuzguni siyah saçları vardı, diğerrinin ise...

Faythe bir elini kaldırarak parmaklarını Marvellas'ın yüzünde gezdirdi. Onun Ruhların Ruhu olduğunu biliyordu çünkü gözleri parlak bir altın renginde yanıyor, çarpıcı kehribar kırmızısı saçlarını tamamlıyordu.

Faythe'nin doğrudan atası.

Bu imkânsız bir düşünceydi ama yine de onun gerçekliiydi. Bir yanı bu gerçeği inkâr etmeye devam etmek istiyordu ama şimdi, gözleri neredeyse kendisinininkine benzeyen ruhani güzelliği görünce, kadim mirasını artık inkâr edemiyordu. Resim onu ne kadar büyülediye, onları burada, şimdi, Yaşam Ruhu'nun harabesini bulmakla görevlendirilmişken görmenin tesadüf olması da onu derinden sarstı.

Arkalarında, sembolleri temsil ettikleri güneş ortamının üzerine altınla dokunmuştu; Marvellas'ın karşısında çarpıcı sekiz köşeli bir yıldız, Auralis'in karşısında güzel dalgalı ışınlı bir güneş ve Dakodas'ın karşısında kusursuz bir yarım ay vardı. Hayranlık içinde çizgileri izlemeye devam ederken Faythe'nin gözüne bir hareket çarptı. Başını goblenin kenarına çevirdi ama her şey tamamen hareketsizdi.

Tam bakışlarını ayırmak üzereyken kumaş tekrar dalgalandı. O kadar hızlıydı ki gözlerini kırpsa fark etmeyecekti. Faythe tereddütle köşeyi yakalamak için elini kaldırdı ve cesaretini kaybetmesine fırsat vermeden duvar halısını geriye savurdu. Meşaleyi çevirirken gözleri büyüdü.

Sağlam bir taştı. Sonra, yarısına kadar yatay kesmeden önce dikey olarak uzanan derin bir çizgi buldu.

Bir kapı!

Belki de iyi bir nedenle gizlenmiştir, diye düşündü avucunu dayarken ama itmek için hiçbir çaba göstermedi. Ötesinde ne olduğunu düşünürken kalbi dört nala atmaya başladı. Birinin bunu gizlemek için çaba sarf etmiş olması çok şey anlatıyordu ama Faythe'nin merakı her şeyin üzerindeydi. Kapıyı zorladı ve taşların sürtünme sesi onu yerinden sıçrattı.

duyuları uyandı. Mantıklı ve temkinli tarafı hiç açılmamasını umuyordu.

Dışarı çıkmak istemediğinden, içeriye bakabileceği kadar açılana kadar tekrar itti. Önce dinledi.

Sessizlik.

İyi bir işaret olduğunu umuyordu.

Meşaleyi sağ eline geçirdi ve unutulmuş geçide doğru hafifçe itti. Uzun siyah bir boşluktan başka hiçbir şey görünmüyordu. Aşağıda her şey olabilirdi; hakkında sadece belli belirsiz bilgi sahibi olduğu bir kalede terk edilmiş gibi görünen bir geçitte dolaşmak pervasızlık ve aptallık olurdu.

Yine de sanki bir şey onu obsidyen bilinmezliğe doğru çekiyordu.

Faythe tüm tedbiri elden bıraktı ve açtığı küçük boşluktan kayarak duvar halısının arkasına düştü. İleriye doğru belli belirsiz adımlar atarken tetikte kaldı, yaklaşan herhangi bir tehlikeye karşı onu uyaracak en ufak bir hareketi fark edebilmek için kulaklarını zorladı. Ama kendisi de sessiz bir suikastçı olarak, hareketsizliğin de ölümcül olabileceğini biliyordu.

Hem geriye hem de ileriye giden yol karanlıkla kaplıydı ve sadece mavi alev etrafına bir ışık küresi saçıyordu. Zihni ona geri dönmesi için bağıırıyordu ama ayakları neredeyse kendiliğinden ileriye doğru bastırıyordu.

Kısa bir süre sonra Faythe bir kavşağa geldi. Önünde iki ayrı koridor vardı. Açıklanamayan bir sezgiyle sağ taraftaki yolda karar kılmak üzereydi... ta ki sol taraftan gelen belli belirsiz bir yankı duyana kadar.

Gezgin mırıltının kaynağını keşfetme ihtiyacıyla tetikte olmayı seçti. Sese doğru ilerlerken, ne duyduğunu tam olarak biliyordu. Sesler. Pusuya yatmış iğrenç bir yaratık olmadığı için rahatlamıştı ama yakalanmaya yakın olabileceğini düşünmek paniğini artırdı. O

King onu izin verilmeyen bir yerde dolaşmaması konusunda iyice uyarmıştı.

Adımları sessizdi ve yaklaşan birinin ilk işaretinde meşaleyi bırakıp geri çekilmeye hazır bir şekilde vücudunu duvara yaklaştırdı. Koridorun sola dönen ucuna kadar geldi, elindeki alevler dışında hiçbir ışık titremesi görmedi. İşini şansa bırakmadan, köşeye varıp sırtını duvara dayamadan önce meşaleyi yere bıraktı. Nefesini tuttu ve yavaşça başını eğerek gittikçe yükselen seslere bir göz attı.

şok olmuştu, orada kimse yoktu.

Bunun yerine, küçük dikdörtgen bir pencereden geçidin yarısına kadar sıcak bir ışık havuzu doluyordu. Faythe saklandığı yerden çıktı ve temkinli adımlarla pencereye doğru yürüdü. Taştaki boşluk süslü pirinçle kaplıydı ama gözlerini kısarak aradaki boşlukları görebiliyordu.

Gördüğü şey gözlerini şişirdi.

Konsej odasındaydı. Ya da tabiri caizse, toplanan asillere ve soylulara baktığı için onun üzerindeydi.

Reylan'ın bahsettiğı bölge toplantısı tamamen devam ediyordu. İnsan duyularıyla bile her şeyi net bir şekilde duyabiliyordu ama geçidin varlığından dolayı kralın konseyini gözetleyemeyecek kadar sersemlemişti.

"Olmstone yeterince uzun süre sessiz kaldı. Fenher bizden alındı, onu geri istiyoruz." Varlas karşısında oturan Rhyenelle generaline hitap ederken kararlıydı. Bu kadar agresif bir ton kullanmak onun yapacağı bir şey değildi.

Faythe onun hakkında hâlâ çok az şey bildiğini düşünüyordu ve Reylan'ın önceki geceki sözleri zihninde eskisinden daha yüksek sesle çınlıyordu. şatoda kaldığı süre uzadıkça, nezaketin çoğu zaman kendine hizmet ettiğini daha iyi anlıyordu. Saray bir oyundu ve oyuncularını zeki, kurnaz ve ustaca hilekârdı. Daha önce mükemmel bir maskaralığın parlak bir örneğini görmüştü; kendi kralı gerçek kötü niyetli doğası arasında geçiş yapabiliyordu.

Gerektiğinde hoşgörü maskesi takardı. Belki de Varlas hayat arkadaşından çok da farklı değildi.

Her ne kadar inkâr etmek istese de Faythe, Varlas'ın nezaketi tarafından yanıltıldığı için üzgün bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Geriye tek bir soru kalmıştı: Neden onunla uğraşıyordu ki?

Reylan'ın sert bakışı göz korkutucuydu. "Fenher, senin kral olduğundan daha uzun süredir Rhyenelle'in yetkisi altında. Senin hükümdarlığından sonra da öyle kalacak."

Faythe bile generalin Olmstone Kralı'na verdiği cevap karşısında irkildi. Sanki Reylan'ın iki katı yaşında ve statü olarak ondan üstün değilmiş gibi. Muhtemelen Kral Agalhor'un yerine geçtiği için burada kaldığı süre boyunca eşit rütbeye sahip olmuştu.

"Taş Adamlar geçitleri işgal ettikçe Olmstone küçülüyor. Halkım için yeterli toprak yok. Rhyenelle'in o topraklarda hakkı yok."

"Toprağınızla ne yaptığınız ve onu kimin yönetmesine izin verdiğiniz bizi ilgilendirmez. Sınırlar baki kalacak. Fenher'i karşılığında hiçbir şey almadan teslim etmeyeceğiz."

Tartışmasız ifadesini bitiren Reylan'ın gözleri yukarı doğru parladı. Gözler doğrudan kendisine dikilince Faythe irkildi. Bunu bir tesadüf, odanın içinde sıkılmış basit bir bakış olarak geçiştirebilirdi ama Reylan'ın bakışı özellikle onun baktığı havalandırma deliğinde bir saniye kadar uzun süre kalmıştı. Kendini buza batmış gibi hissetti. Adamın onu duyabildiğine inanmak mantıksızdı. Bir ölü kadar hareketsiz olmak için çaba sarf etmişti ve metal kafesten o kadar uzaktaydı ki görüş neredeyse imkânsızdı. Bir fae için bile.

Reylan'ın gözleri önündeki krala döndüğünde bu düşünceden sıyrıldı. Faythe odada gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Ardından Orlon'un sesi duyuldu. Her iki tarafı da sakinleştirmek istercesine, "Sanırım bu konu müzakere edilmeye devam edecek," diye araya girdi.

Reylan soğukkanlılıkla, "Pazarlık edecek bir şey yok," dedi.

Faythe'nin gözleri onun yersiz cesareti karşısında irileşti. Güçlü kraliyet mensuplarıyla kafa kafaya gelmek asla akıllıca bir seçim değildi. Yine de Faythe onu bunun için azarlamasının ikiyüzlülük olduğunu düşündü.

Varlas masaya yumruğunu vurdu ve öfkeden kudururken birkaç kadeh suyu salladı. "Bunu söylemeye yetkin yok!"

Bu, Faythe'nin kralın daha önce hiç görmediği bir yanıydı. Onun farklı olabileceğini düşünmekle aptallık ediyordu, ani öfkesi ona kendi zalim kralını hatırlatıyordu.

Reylan hiç tereddüt etmedi. "Rhyenelle adına konuşuyorum."

Adamın cesaretine hayran mı kalmak, yoksa bundan utanç mı duymak istediğini bilemiyordu.

Olmstone Kralı ellerini meşe masaya dayadı ve oturduğu yerden kalkarak generale dik dik baktı. Reylan onun hâkimiyet kurma çabasından etkilenmemişti. Bunun yerine sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı ve Faythe onun soğukkanlı tavrının kralı daha da sinirlendirdiğini hayal etti.

"Agalhor kendisi adına konuşması için köpeklerini gönderiyorsa güncel meselelerle fazla ilgileniyor olamaz," diye tısladı Varlas.

Reylan hakareti kabul etti ve oturduğu yerden yavaşça kalkarak kralla ölümcül bir bakışmaya başladı. Faythe'nin kalbi, artan gerilim karşısında göğsünde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. O odadaki hiç kimseyi sevmiyordu ama yine de kendini iki başlı kurda karşı Anka Kuşu'nu desteklerken buldu.

Generalin sesi ölümcül derecede sakindi, "Bu seferlik saygısızlığı görmezden geleceğim Kral Varlas, kendime karşı demiyorum," dedi. Kıpırmızı, siyah ve altın renkleri içinde gururla duruyordu ve Faythe, Rhyenelle Kralı'nın kendi yerine hareket etmesi için neden onu görevlendirdiğini tam olarak görebiliyordu. Aşağıdaki cemaatin bir parçası olmamasına rağmen o bile beyaz aslandan biraz korktuğunu hissetti. Reylan devam etti, "Şimdiye kadar taleplerde bulundunuz ama teklifte bulunmadınız. Sınırlar kalacaktır." Kapanış cümlesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Varlas karşılık verecekmiş gibi irkildi ama araya giren Orlon oldu. "Belki de bu tür meseleleri Agalhor'un kendisinin de hazır bulunabileceği bir zamana saklamalıyız. Sizin de saygı duyacağınızdan eminim, General Reylan."

Kendi kralının aklın sesi olmasını beklemiyordu ama işe yaramış gibi görünüyordu çünkü Varlas doğrudu ve konuyu zorlamamaya karar verdi. General, Olmstone ve Rhyenelle arasında uzun süredir devam eden bir pazarlık olduğu anlaşılan bariz çatışmayı erteleme kararı karşısında kısa bir baş selamı verdi.

"O halde bugünlük burada işimiz bitti," diye sözlerini tamamladı Orlon.

Herkes yerinden kalkmaya başlarken Anka kuşu ve kurt bir süre daha birbirlerine baktı. Sonra kısa bir an için Reylan'ın gözleri bir kez daha yukarı doğru kayarak Faythe'nin göze çarpmayan pozisyonuna takıldı. Onun başından beri orada olduğunu bilme ihtimali karşısında nabızı hızlanarak geri çekildi. Bu onun hakkındaki şüphelerini daha da artıracaktı çünkü Orlon'un emriyle orada olduğunu düşünecekti.

Gözleri tekrar yere düştüğünde, gitmek için koltuğunun arkasından kalktı. Faythe onun bir sonraki durağının neresi olacağını çok iyi bildiği için küçük nefesini tuttu: dün buluşmak üzere sözleştikleri ahıra.

Selden kaçan bir kemirgen gibi koşarak geçide geri döndü. Hâlâ parlak mavi renkte yanan atılmış meşaleyi aldı ve koşmaya başladı, geçitlerin uzun süredir unutulmuş ve kullanılmamış olduğu artık belli olduğu için sessiz olmaya bile çalışmadı. Kavşağı geçti ve keşfetme fırsatı bulamadığı alternatif rotada kısa bir an duraksadı. Bulduğu sığınağı düşününce, aşağıda işe yarayabilecek başka neler olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Şimdilik keşfedilmeyi beklemek zorundaydı.

"Çok gerginsin."

Faythe, büyük kahverengi-beyaz bir aygırın tepesinde otururken Rhyenelle generalinin gözlemlerine itiraz edemezdi. Kendini ne kadar sert hissediyorsa o kadar sert görünüyor olmalıydı.

Beş dakika önce ahırdan çıkıp şatonun yakınındaki at tarlalarında dolaşmaya başladıklarından beri ikisinin de söylediği ilk sözlerdi bunlar. Faythe'nin tedirginliği yüzünden oldukça yavaş bir tempoda ilerliyorlardı.

Onun yanında, Rey lan büyük siyah kısraklı Kali'ye zahmetsizce biniyordu. Gümüş beyaz saçları, atın obsidyen rengindeki postuna karşı sade bir duruş sergiliyor, onları karanlık ve aydınlığın çekici bir çifti haline getiriyordu. Ay gecesi gökyüzünün bir benzeri. Tembelce oturmuş, vücudunun bir kısmını Faythe'yi gözlemlemek için çevirmiş, dizginleri bir elinde gevşekçe tutuyordu.

Konse y toplantısı sona erdikten sonra onu ahıra yetiştirmek için acele etmesine rağmen, yaklaştığında kendisini bekleyen kişinin general olduğunu görünce çok şaşırdı. Toplantıda giydiği ağır resmi kıyafetten kurtulmak için durmuştu bile. Neyse ki kadın geldiğinde endişeli görünmüyordu. Onu saklandığı yerde gerçekten yakalamadığından emindi, çünkü onu çağırmasını ve Orlon'un kurnaz casusu olduğu iddiasını sağlamlaştırmasını beklerdi.

"Binicilik her iki tarafın da güvenini gerektirir," diye soğukkanlılıkla devam etti.

Reylan'ın sakin sesinin çarpan kalbini yavaşlatmak için harikalar yarattığını kabul etmekten nefret ediyordu. Durum göz önüne alındığında hem güç hem de korku uyandırabilen bir ses. Omuzlarını gevşetti ve dizginleri siper gibi kavrayışını gevşetti. Bir dakika sonra eyerden atılmak üzere olmadığını fark edince dudaklarında küçük, muzaffer bir gülümseme belirdi. Gerçekten de ata binmekten hoşlanıyordu. Yürüyen başka bir yaratığın üzerinde yüksekte oturmak, bu güçlü bir kavramdı.

Faythe Rey lan'a baktı. "Neden sana güneyin beyaz aslanı diyorlar?" diye sordu, her şeyden çok dikkat dağıtmak için.

Bir kahkaha attı. "Çok şey kaçırmıyorsun, değil mi?"

Faythe cevap vermedi.

"Büyük Savaşlar sırasında, kendimi anormal derecede büyük bir beyaz aslana dönüştürecek ve bir düşman lejyonunun önemli bir bölümünü ortadan kaldıracak kadar uzun bir süre için bir Şekil Değiştiren yeteneğini ödünç aldım."

Hikâyeyi kayıtsızca geçiştirmesine rağmen Faythe biraz şaşırdı. Daha önce hiç Şekil Değiştiren görmemişti ve yanındaki fae'nin bu kadar güçlü ve korkunç bir şeye dönüşebilme yeteneğine sahip olduğu düşüncesiyle irkildi. Bu da bir başka yakıcı soruyu beraberinde getirdi.

"Yeteneğin tam olarak nasıl çalışıyor? Yani, Ateşoku'nun aldığın gücü fark etmeyeceğini söylemiştin, ama ziyafetteki ilk gece benimkinin hepsini aldın, değil mi?"

Adam ona yan gözle baktı ve kız onun ne kadarını paylaşacağına güvenebileceğini düşündüğünü görebiliyordu. "Bir kişinin yeteneğini odanın öbür ucundan hissedebilirim - ne olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu - ve istediğim kadarını alabilirim. Geçici olarak tabii ki."

Faythe sessiz kalarak bilgiyi içine çekti.

"Seni, bir insanı, kaledeki herkesten daha güçlü hissettiğimde ve bunun farkında bile olmadığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin." Gözleri buluştu ve Faythe generalin bakışlarındaki yoğunluk karşısında sertçe yutkundu. "Dört yüz yıl boyunca hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Bu yüzden, sadece tam olarak deneyimlemek için hepsini aldım. Daha önce de yeteneklerimin tamamını almış ve onları günlerce tutabilmişim ama seninki... çok yorucuydu. Onu bir gün bile kullanabileceğimi sanmıyorum. En azından tamamını."

Faythe bakışlarını ayırıp önüne baktı. Kendini biraz sallanır gibi hissetti ve bunun tüm bu açıklamalardan mı yoksa atın düzensiz tırıslarından mı kaynaklandığından emin olamadı. Her şeyden önce Reyhan'ın yaşı onu şaşırtmıştı. Bir fae için bir asır çok uzun bir ömür olmayabilirdi ama Nik'ten daha yaşlı görünmediği düşünülürse, Faythe bu yaş farkını beklemiyordu. İkincisi, bu

yeteneğinden bahsettiğini duymak onu çok rahatsız etti. O bunun ne olduğunu zar zor bildiği zaman tam boyutunu hissetti.

Zihnini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Aynı anda sadece bir yetenek kullanabilir misin?"

"Daha küçük güçlerde birkaç tane tutabilirim. Büyük Savaşlar ve diğerleri sırasında rekorum dört. Bu kadar çok seçeneğe sahip olmak işime yarıyor. Ama ne kadar çok şeye sahip olursam, o kadar çabuk tükeniyorum. Her büyüünün bir sınırı vardır. Eğer olmasaydı, eminim şimdiye kadar hepimiz birbirimizi yok etmiş olurduk."

"Çok uzakta
değiliz." "Hayır,
değiliz."

Ağır havanın dağılmasına fırsat vermeden Faythe, "Demek büyü hırsızı sensin?" diye sordu.

Reylan kıkırdadı, derin ve içtendi ve Faythe bu sestten zevk aldığı için kendine lanet etti. "Bir Zihinseer," diye düzeltti onu. "Hayatım boyunca sadece bir avuç kadarıyla karşılaştım."

En azından ne olduğunu tanımlayacak bir terimi vardı. Faythe kategorize edilmemenin özgürleştirici mi yoksa kendisini dünyaya daha da yabancılaştırmış mı hissettirdiğine karar veremiyordu.

"İnsanlar sizden korkuyor olmalı," diye merak etti, "onları yeteneklerinden mahrum bırakabiliyorsunuz."

Reylan onun neler yapabileceğine dair kendi korkusundan bahsedip bahsetmediğini ölçer gibi onu inceledi. Onun kendisinden korkmasını bekliyor gibi görünmesinin neden canını acıttığını bilmiyordu ama bunu isteyerek yapmamıştı.

"Nasıl çalıştığını bilmeyenler ya da beni engelleyecek kadar güçlü olmayanlar - evet, benim türüme karşı... anlayışsız olabilirler."

Faythe bir an için generalle arasında umutsuz bir bağ olduğunu hissetti, sanki ikisi de dışlanmanın, insanlara bilinmeyen korkusuna boyun eğmekten başka seçenek bırakmayan her türlü uyumdan farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorlardı.

Yüz ifadesindeki düşüncüyü okumuş gibiydi ve ekledi: "Genelde iki tür insan vardır

güçten korkanlar ve güç isteyenler. Genellikle kim olduğumuzdan ziyade ne olduğumuzla yargılanırız."

Faythe hiçbir şey söylemedi ama sözleri onu etkilemişti. General hakkında keşfetmeye başladığı şey, onun kırık parçalardan oluşan bir yapboz olduğuydu, ama bu kasıtlıydı, çünkü biri onu çözmeye çalışsa bile, eksik parçaları derinlere gömülü tutuyordu. O parçalar olmadan insanların onu nasıl algıladığı umurunda değildi. Faythe bu özelliğinden dolayı ona hayranlık duyduğunu, hatta belki de kıskandığını fark etti.

Gardının düşme riskini göze alarak konuyu değiştirdi. "Biri sizi nasıl engeller?"

Reylan yine kasıtlı bir duraklama yaptı ama onun pek de tehdit oluşturmadığına karar vermiş gibiydi. "Bizimki gibi yetenekler, tıpkı Gecegezenlerinki gibi, her zaman engellenebilir. Biz fiziksel olarak saldırmayız; en güçlü silah olan zihne saldırırız. Eğer ev sahibi farkındaysa, bize ait olmayanı almamıza karşı koyma kapasitesine sahiptir," diye açıkladı, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Sanırım her şey kimin en güçlü olduğuna bağlı."

Faythe, "Daha önce de bir bloğu atlamıştınız," dedi.

Reylan kısa bir süre başını salladı. "Evet ama birinin yeteneğini almak için meydan okumak ona büyük zarar verebilir. Şimdiye kadar sadece bir düşman karşısında buna gerek duydum."

Yani, ahlaktan yoksun değil. Sonunda rahatlatıcı bir düşünce. Faythe merakını cezbeden bir şeye geri döndü. "Limitine yaklaştığını nasıl anlıyorsun?"

Gözleri biraz kısıldı ve bir an için bilgi için çok ileri gittiğinden ve bilgi eksikliğini açığa vurduğundan endişelendi. Adamın içinde dönen şüphe özünü hissedebilse de, cevap vermeye devam ettiğinde gerginliği biraz azaldı.

"Bunu fark etmek zaman ve pratik gerektirir. Yetenekleri olan bizler fiziksel bedenlerimizi güç kullanma sınırlarının ötesine itebiliriz ve bu bizi öldürebilir. Bunu, başkalarını ya da dünyayı yok etmemizi engelleyen doğanın arıza emniyeti olarak düşünün. Size bahsedilen gücü çok fazla kullanmak

ve sizi tüketecektir. Artık büyüñüze başvuramamanızı sağlayacak bir kapatma, çekebileceğiniz bir fiş yoktur; kuyunuzu tükettiğinizde, kendi sınırınıza ulaştığınızda bunu fark etmeli ve ne zaman durmanız gerektiğini bilmelisiniz."

Faythe bu fikir karşısında istemsizce ürperdi. Mantıklı geliyordu ve bir yanı büyüñünün sınırsız ya da rakipsiz olmadığını keşfettiği için rahatlamıştı. Ama aynı zamanda kendi kısıtlamaları hakkında hiçbir fikri olmaması ve bir gün farkına varmadan kendini kapasitesinin ötesine zorlayabilecek olması onu dehşete düşürdü. Cevap vermedi, soğuk dehşeti içinde solgun yüzüyle doğrudan önüne baktı.

Reylan dizginlerini çekti ve Kali durdu. Faythe'nin atı onun hareketini taklit etmeden önce birkaç adım daha yürüdü ve aynı şekilde durdu. Faythe'nin kalp atışları hızlandı ve baş döndürücü bir beklentiyle onun durma nedenini bekledi.

General, Kali'yi birkaç adım daha yürüterek yatay bir şekilde yoluna dikildi. "Gerçekte kimsin sen Faythe?"

Soru karşısında eyerinde kıpırdandı. Soğuk kış havasına ve korkusuna rağmen, vücudu onun sorgulaması altında yapışkan bir sıcaklıkla kızardı. "Ben kalede büyüdüm-"

"Evet, ben de öyle duydum." Onun yetiştirilme tarzıyla ilgili yanlış hikâyeyi hemen kesti. "Ama şimdi gerçek bu değil, değil mi?"

Sertçe yutkundu, çocukluk hikâyesini destekleyecek ikna edici bir yol bulamadı. Kadın cevap vermeyince, adam devam etti.

"Yüksek Farrow'daki bir fae sarayında yetişmiş bir insan kızı, ancak ata binemiyor, bir leydinin görgü kurallarına sahip değil, etrafındaki her muhafız gergin görünüyor, misafir odalarında yaşıyor ve kendi yeteneklerinin kapsamı ve sınırları hakkında hiçbir fikri yok."

Adam hikâyesini çürüten her ayrıntıyı anlatırken Faythe panik içinde bakakaldı. Her ne kadar uyum sağlama konusunda övgüye değer bir iş çıkardığını düşünse de

göze çarpmayan Reylan'ın kartal gözü gözlemleri her şeyi yakalamıştı.

Yalanları biliyordu ama gerçeği bilmiyordu.

"Kim olduğum seni ilgilendirmez," dedi soğuk bir sesle. "Eğer bir tehditsen ilgilendirir."

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Dikkatli ol Reylan. İnsanların büyük Rhyenelle generalinin sıradan bir insan kızı için tir tir titrediğini öğrenmesini istemezsin."

"Sen sıradan bir insan kızı değilsin, değil mi?" "Değil miyim?" diye meydan okudu.

Adamın gözleri parladı ve Faythe bunun zevk mi yoksa uyarı mı olduğundan emin olamadı. "Dikkatli olması gereken ben değilim Faythe."

Gözleriyle onu başından savdı. "Hayatıma son verecek kişi olmak istiyorsan, lanet olası sıraya katılabilirsin."

Eğlencesi azaldı ama başka bir şey söylemedi.

Alaylardan bıkan Faythe dizginlerin bir tarafını çekiştirdi, at arkasını dönüp ahırlara doğru yürümeye başlayınca biraz şaşırdı ama sevindi. Kali bir kez daha yanında bir gece yarısı gölgesi gibi süzülmeden önce birkaç adım atabilmişti. Siyah güzelin binicisine dönmek için hiçbir çaba sarf etmedi.

"Gerçekten nerede büyüdün?" Reylan sordu, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

Havasında olmasa da, onun medeni bir sohbet için gösterdiği çabayı takdir etti. Kimliği açığa çıkmıştı ya da onun yanında hiçbir zaman gerçekten var olmamıştı. İsteddiği an onu şan ve şöhret için teslim edebilirdi ve gerçeğin bir kısmını paylaşmak bunu değiştirmeyecekti.

"İnsan kasabası Farrowhold'da," dedi ve bunu itiraf etmek özgürleştirici geldi. Artık Reylan'ın önünde olmadığı bir şeymiş gibi davranmak için hiçbir nedeni yoktu.

"Ebeveynler mi?"

Faythe yüzünü buruşturdu. "Annem ben dokuz yaşındayken öldü. Babamı hiç tanımadım."

General sessizdi. O kadar uzun bir duraksamaydı ki tepkisini görmek için döndüğünde generalin derin düşüncelere dalmış kaşlarını görünce şaşırdı.

Belki de kendi geçmişine dair karanlık anıları tetiklediğini düşünerek, "Peki ya sen?" diye sordu.

O zaman göz göze geldiler ve kadın onun bastırılmış üzüntüsünü fark etti. Kız bir şey düşünemeden adam yüzündeki ifadeyi sildi. "Savaşın başlangıcında öldüler," dedi sadece, daha fazla zorlamanın doğru olmadığını hissettiren bir şekilde.

Ama Faythe zaman çizelgesini değerlendirmekte gecikmedi. Savaş beş yüz yıl önce başlamıştı ve Rey lan dört yüzyıl yaşındaydı. Dünyaya terk edildiğinde ne kadar genç olduğunu merak etti ve göğsüne bir sızı yayıldı.

"Görünüşe göre ikimiz de Valgard'ın elinden acı çekmişiz," dedi sessizce.

Rey lan başını salladı. "Biz ve diğerleri."

"Bunun hiç biteceğini düşünüyor musun?" Faythe gerçekçi bir cevap beklemiyordu. Aksine, sürekli ön saflarda yer alan birinden biraz fikir almayı umuyordu.

"Her şeyin bir sonu vardır. Bu hem en korkulan hem de en çok beklenen kısımdır. Değişken, belirsiz, öngörülemez. İki taraf vardır: yaşamak için savaşanlar ve fethetmek için savaşanlar. Ama kim daha çok istiyor? Buna kim cevap verebilirse savaş çoktan kaybetmiştir."

Üzerine ağır bir yük çöktü. "Bizim için pek de umut verici bir ihtimal gibi görünmüyorsunuz."

"Gerçeği istiyorsan Faythe, sonun başlangıcı üzerimize çöktüğünde hayatta kalmayacak kadar uzun süre dayanabilirsek kendini şanslı say."

Sonun başlangıcı. Hepsi çok tanıdık kelimeler. Faythe'nin elleri dizginlerin üzerinde titredi. Sanki bu onun savaşı değilmiş, sadece en kötüsü gerçekleşmeden önce ölüp ölmeyeceğini görmek için bir bekleme oyunuymuş gibi konuşsa da Faythe bunu böyle görmüyordu. O bir insandı, neredeyse

Savaşın ön saflarına geldiğinde her şeyini kaybetmiş olsa da, savaşmak için elinden gelen her şeyi yapma ihtiyacını hiç bu kadar yakıcı hissetmemişti. Yapabiliyorken, hâlâ hayattayken, dünyasının dengesini tehdit eden güçlere karşı durmak için sahip olduğu her şeyi vereceğini biliyordu.

"Belki de koyun gibi kesilmeyi beklemek yerine karşılık vermenin zamanı gelmiştir." Acı bir suçlama gibi gelmişti ama bunu yönelttiği kişi Reyhan değildi. Savaş taktikleri ya da ittifak hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ne de krallıkların ordularının düzeni ve sayıları hakkında, ama tehdide karşı hiçbir şey yapılmadığı için ani bir hayal kırıklığı hissetti. Yaşadığı süre boyunca ne bir misilleme, ne bir ayaklanma, ne de düşmanın ellerinde yüzyıllar boyu süren ölüm ve yıkımın intikamını almaktan bahsedilmişti.

"Doğru zaman geldiğinde yapacağız." "Peki ya çok geç olursa?"

Reyhan ona baktı, onu inceledi ama Reyhan onun değerlendirmesinden geri adım atmadı. Gözleri çelişkili duygularla doluydu. Ne düşündüğünden emin olamıyordu. Ama hiçbir şey bilmeyen ve savaş hareketleri hakkında hiçbir fikri olmaması gereken bir insan olarak bu bakışların hiçbirini ona küçümseyici gelmemişti.

"Tek yapabileceğimiz asla teslim olmamak. Asla korkuya boyun eğmemek, asla ihtimallere teslim olmamak ve her zaman hazır olmak. Son gelene kadar. Endişelerinizi yalanlarla yatıştıramam. Umut, korkunun yatıştırılmasıdır; adalet ise haksızlığa karşı bir yanılgıdır. Her ikisi de doğru tarafta olanların kendilerini üstün hissetmelerini sağlar. Düşmanı her zaman eşit olarak görün, çünkü onlar da bizim hayatta kalmak için duyduğumuz kadar fethetme arzusuna sahiptir."

"Umut paniğin yayılmasını engeller."

"Evet ve insanlar için bu harika bir şey. Bir savaşçının kalbi, ruhunu yükseltmek için ne kadar umut taşıyacağını bilir, ancak hayatta kalma mücadelesinde onu vuracak korkuya da yer açar."

Faythe ondan uzağa, şehrin üzerine ve ötesine baktı, sanki ufku savaş alanının ön safları olarak hayal edebiliyordu. Sanki Valgard tam şu anda pusuda bekliyormuş gibi.

Savaş gelmeyecekti, çünkü hiç gitmemişti.

Reylan, ölümlü ömrünün onu ölümün ve katliamın zirvesine tanık olmaktan alıkoymasını şans olarak nitelendirdi. Faythe bir kez olsun bu şansı istemedi; karşılık vermek istedi.

Bu, onun sonu ile savaşın sonunun bir ve aynı olması anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

CHAPTER 22

Jakon

TDiğerleri uyurken Jakon nöbette otururken GECE hareketsizdi. Yalnız değildi, çünkü fae muhafızı Caius onun da uyanık kalması için ısrar etti. Jakon, teklifine rağmen tek başına nöbet tutacak kadar ona güvenmediği için kendini suçlu hissetti. Gözleri geç saati protesto ederken cazip gelmişti ama fae'yi sadece kendi hayatını değil -bu önemli değildi- arkasındaki insanların hayatını da onun ellerine teslim etmek konusunda doğru hissedecek kadar iyi tanı mıyordu. Onlar onun sorumluluğundaydı. Yine de Caius'a minnettardı çünkü yaklaşmakta olan herhangi bir tehlikeyi Jakon'un insan duyularının algılayabileceğinden çok daha önce haber verirdi.

Yangın riskini göze alamadılar. Jakon e t r a f ı n a sıkıca sardığı kalın pelerinin altında hafifçe titredi. Her nefes acı havada görünür hale geldikçe kış mevsimine lanet okudu. Diğerleri ısınmak için birbirlerine sokuldular ve o, genç bir kızı korumak için tüm vücudunu kullanan Marlowe'un üşümesini engellemek için umutsuzca can attı. Bu manzara yüzüne bir gülümseme getirdi ve kalbini sıcaklıkla doldurdu. "O var a savaşmakruh," Caius yorum yaptı itibaren karşısında, gözleri Jakon'unkileri takip ederek sarışında sabitlendi.

Bilinçaltından onaylarcasına başını salladı. Onun hakkında bunu zaten biliyordu ama başkalarının da bunu görmesi güzeldi. Jakon fae muhafızına döndü. Büyük bir kısmı Caius'a karşı duyduğu şüpheyi bastırmak istiyordu ama içindeki ihtiyat tohumuna boyun eğdi.

"Neden buradasın?" diye sordu. Suçlama ya da kızgınlıkla değil, fae muhafızının onlara yardım ederek ne kazanabileceğini merak ettiği için gerçek bir merakla.

Genç fae hüznle gülümsedi. "Faythe o gün taht odasına çağrıldığında ben de oradaydım," diye söze başladı. Konuşurken Jakon'la göz göze gelmedi, onun yerine kaşlarını çatarak dikkatle yere baktı. "Ona merhamet teklif etti, bunu şimdi biliyorum ama kralın ondan istediği şey... genç bir çocuğa..." Caius cümle kurmakta zorlanıyordu çünkü anılar onu açıkça rahatsız ediyordu.

Jakon, Faythe'nin kral için yarattığı sahneyi hayal ederken ürperdi. Hem arkadaşının katlanmak zorunda kaldığı şey hem de Yüce Farrow'un hükümdarı tarafından alınan kısa hayat için yumrukları öfkeyle sıkıldı.

"Kralın muhafızı olabilirim ama bu onun savunduğu her şeye katıldığım anlamına gelmez. Daha adil bir Yüce Farrow'u umut eden, hayal eden birçoğumuz var."

Jakon sessizdi. Fae'ye baktığında, onun sözlerinin gerçek olduğunu biliyordu. Hayatını tüm fae türlerinin aynı olduğuna inanarak geçirmişti: güce aç ve insan hayatlarını umursamayan. Ama işte Caius, güç ve nüfuz sahibi bir konumdaydı ve zayıf ırkı savunan tarafta savaşmayı seçmişti.

"O günün geleceğini düşünüyor musun?"

Fae muhafız onun gözlerine baktı, kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Biliyorum. Ve her zaman Prens Nikalias'ın bunu gerçekleştirecek kişi olacağına inandım. Onun Yüce Farrow'un değerlerini geri getireceğini biliyorum. Ama dünya farklı türde bir kurtarıcıya ihtiyaç duyuyor. Dirençli ve güçlü bir zihne sahip birine. Meydan okuyacak kadar güçlü ama karanlığı tarafından tüketilmeyecek kadar da gerçek bir kalbe sahip biri."

"Sanki böyle birini tanıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."
Caius'un gülümsemesi genişleyerek, "Sanırım ikimiz de öyle," dedi.

Jakon soğuktan mı yoksa Caius'un kimden bahsettiğinin farkına vardığı için mi titrediğinden emin değildi. Caius gibi birinin -ya da herhangi bir fae'nin- bir insana güveneceği fikrine gülmek istiyordu. Yine de Faythe'nin adı bile tam olarak insanların ihtiyaç duyduğu şeyi temsil ediyordu.

"Dünyanın kaderinin tek bir kıza bağlı olmasını bekleyemezsin," dedi çabucak, neredeyse savunmaya geçercesine. Artık bir kadın olmasına ve artık onun yanında yaşamamasına rağmen, en sevgili arkadaşını korumak için her zaman ezici bir ihtiyaç hissedecekti.

"Yalnız değil."

Jakon tam cevap verecekti ki, fae muhafız başını yana çevirdi ve insan kulaklarının duyamayacağı bir şeye kulak kabarttı. Jakon'un eli kılıcına gitti ama Caius hareketsiz durması için elini kaldırdı. Muhafızın bir sonraki işaretini beklerken kalbi gümbür gümbür atmasına rağmen itaat etti. Rehberlik için bir başkasına güvenmek onu rahatsız ediyordu ama Caius'un yaklaşan herhangi bir tehdide karşı erken uyarıda bulunarak hayatlarını kurtarabileceğini düşünerek minnettar olmaya çalıştı.

"Fae devriyesi," diye fısıldadı. Caius'un gözleri mışıl mışıl uyuyan insan yığınınına kaydı ve Jakon gözlerindeki paniği gördü. Hâlâ bir ses duyamıyor olsa da, fae'lerin tepkisi kanını dondurmuştu. Ne kadar yakın olduklarını ya da devriye onları fark etmeden önce herkesi saklanabilecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu.

Jakon'a dönerken sesi alçaldı. "Herkesi ana güzergâhtan uzaklaştırmalısın. Kuzeye gitmeniz gerekecek. Yolculuğa bir ya da iki gün ekleyecektir ama Springhill'den geçen uzun yolu kontrol etmeye zahmet etmeyeceklerdir. Uyandır onları. Herkesin sessiz olduğundan emin olun. Eğer ben onları duyabiliyorsam, onlar da bizi duyabilir."

"Peki ya sen?"

"Onları başka yöne çekmeye çalışacağım."

"Ya senden şüphelenirlerse?"

Caius rahatça omuz silkti ama sırtışı kendinden emindi.
"Kahramanlığımın hatırlandığından emin ol, olur mu?"

Muhafız bir kedi hassasiyetiyle ormana dalmadan önce Jakon'un itiraz edecek vakti yoktu. Caius bunu şaka yollu söylemiş olsa da Jakon onu güvende tutmaları için Ruhlara sessizce dua etti. Sonra bir saniye bile kaybetmeden, gizlice önce Marlowe'u uyandırmaya gitti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

Faythe

E HER ŞEY HAREKETSİZDİ. Herkes sessizdi. Faythe'nin tek duyabildiği kalbinin sert atışı ve orman mırıltılarının soluk dizisi.

Fae onun fark etmediği bir şeyi fark etti ve yanındaki general ustaca bir gizlilik ve lazer odağıyla bir oku yerine yerleştirdi. Nefesini tuttu, dikkatle izledi ve onun sabit görüş hattını takip etti. İnsan duyularına hiçbir şey görünmüyordu. Bunun yerine Reylan'ın güçlü ve sarsılmaz duruşuna hayran kaldı. Hesaplanmış nefesleri okun uzunluğu boyunca mükemmel aralıklarla bulutlar oluşturuyordu. Gözleri geniş ve hareketsizdi, tek bir kırpışma olmadan takip ediyordu.

Sonra okunu fırlattı.

İnanılmaz bir hızla yükseldi ve Faythe bir anda izini kaybetti. Sonra rahatladı, uzun yayını indirdi ve Faythe gergin duruşunu serbest bırakarak uzun bir nefes verdi.

Bakışları ona kaydı. "Buraya sadece oturmak için mi geldin, yoksa bir noktada katkıda bulunacak mısın?"

Ona kaşlarını çattı. Atışını neden henüz denemediğini çok iyi biliyordu. Sözlerini becerisiyle eşleştiremezse sonsuza dek utanç duyacaktı. Denemek istiyordu ama ne zaman aklına gelse korku onu yeniyordu.

Ara sıra kuş ya da tavşan vururdu. Doğal olarak yüksek duyulara sahip olan avcı grubunun geri kalanına karşı haksız bir şekilde dezavantajlıydı.

"Bir şey vurdun mu ki?" diye karşılık verdi. Vurduğunu biliyordu ve bu zayıf karşılık sadece dikkatleri kendisinden uzaklaştırmak içindi.

Sırıltışı gözlerini kırıştırdı. "Gidip görelim."

Kali ayağını bir tekmeyle ileri doğru salladı. Faythe onu takip etmek için taklit etti. Konu av ve ata binmekle ilgili herhangi bir şey olduğunda kendini dolaylı olarak ve belki de aptalca bir şekilde generalin yolundan giderken buluyor ve onun varlığından memnun olduğu için kendinden nefret ediyordu.

İlerlemeye devam ettiler ve Faythe, adamın okunu bu kadar uzağa göndermiş olmasına inanamayarak geldikleri yöne baktı. Bir dakika daha geçtikten sonra, nihayet hedefinden çıkan beyaz oku gördü: siyah bir serçenin gözüne tam olarak saplanmıştı. Ok, neredeyse kuşun kendisi kadar koyu renkli bir ağaç gövdesine saplanmıştı.

Özellikle de bu kadar uzaktan, bir fae için bile imkânsız bir atış olmalıydı. Faythe atını durdurdu ve ona bakakaldı. Reyhan onun tepkisi karşısında hafifçe kıkırdadı.

Ağzını kapattı. "Gösteriş," diye mırıldandı.

Arkalarında dallar çatırdadı ve Faythe korkuyla irkildi, bu da generalin eğlencesine eğlence kattı. Av grubunun geri kalanı onlara doğru yaklaştı.

Varlas alçak sesle ıslık çaldı. "Etkileyici," diye belirtti.

Reyhan bu yorum karşısında takdirle başını sallamakla yetindi.

Olmstone Kralı doğruldu. "Daha büyük avları avlama şansımız olması için buradan yürüyerek gitmeliyiz."

Herkes onun planına katılıyor gibiydi ve attan inmeye başlamadan önce hiç vakit kaybetmediler. Tarly, Tauria'nın kahverengi kısırağından inmesine yardım etti. Faythe koğuşun o sabah kendilerine katılma kararından memnundu, ağırlıklı olarak erkeklerin eğlendiği bir sporda en azından bir kadın arkadaşı olacağını düşünmüştü ama

Olmstone prensi tüm dikkatini hevesle çaldığı için ayrıldıklarından bu yana geçen bir saat içinde arkadaşıyla bir kez bile sohbet etme şansı bulamadı.

Reylan avın büyük bölümünde, en azından Nik Varlas'la uğraşırken onun yanında kaldığı için Faythe buna aldırmadı. General çok az çabayla onu sinirlendirmekte ustalaşıyordu ama Faythe ona eşlik ettiği için minnettardı çünkü tecrübesizliğini bilen tek kişi oydu. Nik ve Tauria bile onun en azından şehrin dışında avlandığı için yetkin olduğuna inanıyordu.

Reylan ona bir yayı nasıl düzgün tutacağı ve bir oku nasıl yerleştireceği gibi temel bilgileri öğretmek için elinden geleni yapmıştı ama o henüz bu öğretilerin hiçbirini uygulamaya koyamamıştı. Neyse ki bu konuda onunla alay etmemiş ya da onu yargılamamıştı ve sabrına şaşırmıştı. Ona hiçbir şey borçlu değildi ve her şey söylenip bittikten sonra... ona borçlu olacak olması onu endişelendiriyordu.

Faythe kahverengi-beyaz aygırının üzerinde kalan son kişiydi. İnmek onu ata binmekten daha çok tedirgin ediyordu. Titrek bir nefes aldı ve titreyen ellerinin dizginleri bırakmasını istedi. Yere olan mesafeyi ölçmek için yan tarafa baktığında Reylan çoktan yardım etmek için pozisyon almıştı. Sabırla beklerken yüzünde alaycı bir ifade yoktu. Kız biraz gülümsedi, Reylan'ın kendisini beceriksizce attan inmenin utancından kurtarma teklifine son derece minnettardı.

Adamın onu yakalamak için orada olduğuna dair yeni bir güvenle bacağını bir tarafa attı. Adamın elleri beline gitti ve kadın adamın sert omuzlarına yaslandı. Kalbinin hızla çarpmasının ve vücudunun kızarmasının sinirlerinden mi yoksa Reylan'ın dokunuşundan mı kaynaklandığından emin olamıyordu. Omurgasından yükselen ısı yanaklarını renklendirdi. Ağırlığının çoğunu alarak onu aşağıya doğru yönlendirirken çok az çaba harcadı. Ayakları yere değdiğinde elleri havada kalmadı ama geri adım atması beklediğinden daha uzun sürdü.

Safir, altınla yeterince uzun süre parladı ve iki renk bir şey oluşturmak için kaynaşma riskiyle karşı karşıya kaldı...

"Belki de çiftler halinde, daha büyük bir şeyi keşfetme şansımız daha yüksek olur."

Varlas'ın yüksek sesi dikkatlerini çekti ve Faythe, Reyhan'ın bakışlarının fiziksel bir şey gibi kırıldığını hissetti. Olmstone kralının gözleri mızraklı kuşa kayarken, aralarına birkaç metre mesafe koymak için hareket etti. Sonra gözleri doğrudan Faythe'ye dikildi ve kalbi küt küt atmaya başladı.

"Faythe, bana katılmak ister misin?"

Çok yetenekli avcılar arasında neden onu seçtiğini bilmiyordu. Bu onu çok sarsmıştı ama teklifini reddetmek büyük bir hakaret olurdu.

İsteksizce, tatlı tatlı gülümsedi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Yüzünde yavaş bir sırıtış belirdi. Onu sıcak bir şekilde cesaretlendirmek yerine, bir endişe duygusu uyandırdı. Gözleri önce Reyhan'a, sonra Nik'e, sonra da Tauria'ya kaydı ama hiçbiri onun hissettiği endişeyi dile getirmedi. Gruptan hızla uzaklaşmakta olan Olmstone Kralı'nın peşinden gitti ve ne arkadaşlarına ne de generale dönüp baktı.

CHAPTER 24

Nikalias

NİK, ayaklarının altında çatırdayan dalları ya da yaprakları umursamadan ormanın içinde fırtınalar estirdi

onun ardından hışırdadı. Zihni çalkalanıyordu, haklı bir nedeni olmayan öfkesine karışan eziyet verici düşüncelerden oluşan bir döngü.

Reylan, "Eğer bunun yerine vahşi yaşamı korkutmaya çalışıyorsanız, harika bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim," dedi.

Nik mizah yapacak durumda olmadığından olduğu yerde durakladı. O kadar uzun süre sessizlik içinde yürümüşlerdi ki, kafasının içindeki kaosla mücadele ederken yalnız olmadığını neredeyse unutmuştu.

Varlas avın geri kalanı için Faythe ile eşleştikten sonra, Tarly kendini Tauria'nın yanına atmakta ve onu hevesle kaçırmakta gecikmedi. Nik'in, kralın Faythe'yle birlikte ortadan kaybolduğunu görmekten duyduğu huzursuzluk tamamen gölgede kalmıştı.

Tanrım. Prensesin Tarly'yle baş başa kalma şansı karşısında yüzünde beliren gülümsemeyi gördüğünde, içini saran ve öfkesini alevlendiren karanlık duyguyu kabul etmek bile istemiyordu.

Kıskançlık.

Kıskanıyordu. Onun gözlerindeki heyecan titreşimini, teninin sıcak gül rengini

Yanakları ilgiden ve sert duruşunu hafifçe zayıflatan sevimli utangaçlıktan. Ruhların canı cehenneme. Bu, alışık olmadığı çirkin, uzun süredir uykuda olan bir duyguydu.

Nik, asık suratının ve endişeli halinin sadece onun iyiliğini düşünmekten kaynaklandığına kendini ikna etmeye çalıştı. Tarly'yi iyi tanımıyorlardı ya da Tauria'nın her hareketinin peşinden sinir bozucu bir şekilde koştaki niyetinin ne olduğunu bilmiyorlardı. Onu götürmesine asla izin vermemeliydi.

Eldivenli elleri yumruk haline geldi ve narin prene bir yumruk atma düşüncesi karanlık bir şekilde hoş giden bir arzuydu.

"Aklında bir şey mi var?" Reylan onun yanında durarak devam etti. Elinde bir uzun yay sallanıyordu. "Fenstead prensesi olabilir mi?"

Nik başını generale doğru çevirdi, savunmaya geçmek için acele ediyordu.

"Her zaman keskin sezgileriniz olmuştur, ancak bu kez gözlemleriniz tamamen yanlış."

Acı bir tonda çıkmıştı ama soğukkanlılığını korumayı başarsa bile Nik, Reylan'ın o kadar kolay ikna olmayacağını biliyordu.

Generalin kavisli kaşları yalanı ele veriyordu. Hiçbir şey söylemedi ama düz ağzında bir miktar eğlence seğirdi.

"Bununla bir şey vurmaya deneyecek misin?" Nik hayal kırıklığı içinde elini Reylan'ın gevşekçe tuttuğu silaha doğru uzattı.

Tauria'nın Tarly ile keşfettikleri hakkında herhangi bir düşünce ya da duygu beslemeye hakkı yoktu. Bu onu ilgilendirmezdi. Yine de ilgilendirirdi. Arkadaşı olarak onu her zaman önemseyecek ve kollayacaktı. Ama arkadaş kelimesini düşünürken bile, paylaştıkları şey için uygun görünmüyordu. Sahip oldukları şey çok daha fazlasıydı. Her şeydi ama teslim olabileceği bir şey değildi.

Bu şekilde olmak zorundaydı.

Onu mutlu edebilecek bir şeye ve ona kendisinin sunamadığı her şeyi sunabilecek birine müdahale etmesi tamamen bencillikti.

Reylan'ın sesi bir kez daha onu işkenceli, sefil düşüncelerinden kopardı. "Denerdim ama sanırım kızgın adımlarınla bir mil yarıçapındaki her yaratığı varlığımızdan haberdar ettin."

"Ayaklarım kızgın değil."

"Haklısın, daha çok öfkeli gibisin."

Nik dişlerini sıktı, bir karşılık veremedi çünkü general haklıydı.

Başka bir yöne dönerek, "Kralın Faythe'nin arkadaşlığını seçmesinden endişe duymalı mıyım?" dedi.

Reylan'ın yüzündeki kayıtsızlıkta bir şeylerin esnemesini izledi. Nik onu daha iyi tanımasaydı -görevi dışında hiç kimseye ve hiçbir şeye karşı bir şey hissetmediğini bilseydi -Bu bakışı ortak bir endişe olarak yorumlamış olabilir. Generalin gözleri bir an için parladı, sanki konuştukları çifti görebiliyordu.

"Tuhaf," diye mırıldandı dikkatle. Gözlerindeki parıltı, Varlas'ın niyetleri hakkında çeşitli sonuçlar çıkarıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. "Belki de bunun yerine üçerli gruplar halinde ayrılmalıydık."

Birbirlerine baktılar ve bu uzun süreli teklif, Reylan'ın Faythe'yi kontrol etmesi kadar Nik'in de Tarly ve Tauria'nın baş başa geçirdikleri zamana müdahale etme arzusunu dizginlemesi için ince bir ipucuydu.

Nik kıpırdandı, generale baktı ve düşündü. Kabul etmek Reylan'ın Tauria'nın peşinden gitmek için yanıp tutuştuğu gözlemini doğrulayacaktı. Ama tehditkâr bir şey ortaya çıkarsa, kendini beğenmiş prensin onu koruyabileceğinden şüphe duyduğunu düşünerek kaşıntısını rasyonalize etti.

Bu, onlara dayatmak istediği gerçek nedeni karanlıkta kavramaktı. Kıskançlığının sarmalları gülüyor ve ihtiyacını haklı çıkarma çabasıyla alay ediyordu.

Nik başını salladı ve ekledi: "Biri yaralanırsa, diğeri yardım alırken biri kalabilmeli."

Reylan sırttı ve kaşlarını eğlenerek çattı. "Bu akıllıca olurdu," diye espri yaptı. "Peki, Faythe'ye mi gideyim yoksa Tauria ve prense mi?"

Nik ona düz bir bakış attı.

General kıkırdadı. "Sadece emin olmak istedim."

Reylan yayı sırtına geçirdi ve diğerleriyle ayrıldıkları yere doğru adımlarını geri çektiler. Nik, Tauria'nın kokusunu alınca generale hızlıca veda etti ve Reylan Faythe ile kralın peşinden giderken o da onlara doğru yola koyuldu.

Reylan'ın yorumunun bilincinde olan Nik, adımlarına dikkat etmek için çaba sarf etti. Ormanlık alanda herhangi bir yırtıcı hayvanın gizliliği ve sessizliğiyle nasıl manevra yapacağını biliyordu ama öfke nöbetleri ve mantıksız hayal kırıklığı bu göreve odaklanmasını zorlaştırıyordu. Tauria'nın kokusu güçlendikçe Tarly'ninki de güçleniyordu. Bunu beklemek içindeki karanlık canavarı yatıştırmadı.

Nik onların seslerini duyunca adımlarını yavaşlattı; avlanmak için pek de alçak ve gizli sayılmazdı. Bir hareketin titreşimini fark etti ve durup kalın bir ağaç gövdesinin arkasına saklandığında kendini durduramadı.

Onları gözlemlemek yanlış geliyordu ama o anda umurunda değildi. Öfkesi tamamen dağılıp yerine göğsünü burkan bir şeye dönüştüğünde değil. Keskin bir acı, sonra da içi boş, tünel gibi bir boşluk.

Prenses bir ağacın gövdesine yaslanmış, prens de bir eliyle başını destekleyerek onun üzerinde duruyordu. Tauria, Tarly'nin söylediği bir şeye kıkırdadı ve yüzünde Tarly'nin neden olduğu parlaklık, Nik'in göğsüne saplanan hayali hançeri burktu. Yine de başını çevirip bakamadı, her ne kadar bir ses ona arkasını dönmesi, batan acısını dindirmesi ve hak ettiği bu mutluluk anını yaşamasına izin vermesi için yalvarsa da. Bunu ona veremezdi.

Tarly'nin diğ er eli Tauria'nın beline doğru kalktı ve Nik bu mesafeden bile, bu temasla Tauria'nın yanaklarında oluşacak hafif kızarıklığı hayal etti. Gözlerini onlardan ayırmak üzereydi, hafifçe mahrem bir ana zorla girdiği için suçluluk duyuyordu. Buraya gelmemeliydi.

Ama gitmek için döndüğünde, Tauria hareket edince çökmüş duruşu düzeldi. Prense yaklaşmıyordu ama kafesinden çıkmak için manevra yapmaya çalışıyordu. Adamın elini kibarca belinden çekti ve etrafından dolaşmaya başladı. Tarly o sırada döndü ve eli onun bileğini yakaladı.

Tauria yavaşça çekip kurtulmaya çalıştığında Nik'in gözünde beyaz bir   ke parladı.

O zaman çökeli ayak seslerini umursamadı ve Tauria, onlara doğru olan mesafeyi ama lanandan daha hızlı geçerken hafif bir solukla irkildi. Nik'in yüzü kıpkırmızıydı ve Tarly, parmakları hâlâ Tauria'nın bileğinde kıvrılmış olan Nik'in kalkık kaşlarına şaşkınlıkla baktı.

"Elini onun istediği gibi  ekmeni tavsiye ederim," dedi Nik, sesi konuşurken nefesini bulandıran hava kadar soğuktu.

 ki prens de tehlikeli bir gerginlikle birbirlerine bakıyordu. Tarly'nin parmakları Tauria'dan yavaşça gevşedi ve Nik'le tam olarak yüzleşmek için ayarlandığında, hâkimiyet için meydan okuma neredeyse hissediliyordu.  kisi de geri adım atmaya yakın görünmüyordu.

Her iki prens de şiddetle ya da sözle karşılık veremedten, Tauria'nın şaşkın sesi kalın havayı yararak içeri girdi. "Burada ne işin var Nik?"

Tarly'yle baş başa geçirdiği zamanın tadını çıkarmadığı açıkken, ses tonundaki acı suçlama karşısında burun delikleri alevlendi - davetsiz misafirliğine sinirlenmişti. Gözleri Olmstone prensinden ayrılmadı.

"Reylan   l  gruplar halinde seyahat etmenin daha güvenli olacağını tavsiye etti." Suçu generalin üzerine attı, böylece orada olduğu için bir köpek yavrusu gibi g r nmeyecekti.

Tarly sırtıttı, alaycı tavrı Nik'in parmaklarını bilinçaltında esnetirken o da kendini şiddetten alıkoydu. Kollarını kavuşturarak, "Şimdi mi?" diye söylendi.

Bu sıradan jest bundan çok daha fazlasıydı; Nik'le aynı seviyeye gelmeye çalışmanın ince bir yoluydu. Tarly ondan birkaç santim daha kısa ve biraz daha zayıf yapılıydı. Bu hareket omuzlarını dikleştirmiş, göğsünü genişletmiş ve duruşunu sağlamlaştırmıştı.

Nik, fiziksel avantajlarının Tarly'ye karşı bir dövüşü kazanma ihtimalini yükselttiğine inanacak kadar kibirli değildi. Prensi yeterince iyi tanımiyordu ama gözlerindeki parıltı, görünüşte masum ve çekici olan prensin kurnaz ve vahşi bir tarafı olabileceği konusunda onu temkinli ve dikkatli kılıyordu.

"Sana ihtiyaç yok," diye devam etti Tarly küçümseyerek. "Ya da istenmiyorsun."

Nik'in çenesi dişlerini sıkarken tıkırdadı. "Gördüğüm kadarıyla, bence kendi adına konuşuyorsun."

Tarly'nin yaptığı gibi ilerlemek zorunda değildi. Nik'in eli bu tehdit karşısında kılıcına gitti ama her iki prens de kılıçlarını bir parça bile çekemeden, güçlü bir rüzgâr aralarına girmeden önce kıpırdandı. Her iki prens de bir adım geri çekilmek zorunda kaldı, etraflarında öfkeyle dönen kırağı ve kahverengi yapraklar yüzünden gözlerini korumak zorunda kaldılar. Hızlı kasırga durduğunda, Tauria'nın yüzü ona bakarken sessizce öfkeliydi.

"Bu kadar yeter!" Öfkeyle kükredi ve Tarly'ye ters ters baktı. Bu onun çok hoşuna gitti. "Şu anda ikiniz de istenmiyorsunuz. Ve ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Prenses, Nik'e son bir kez kaşlarını çatarak hışımla ona doğru yürüdü, sonra da yanından geçip neredeyse omzuna dokunacaktı.

Nik içgüdüsel olarak onun peşinden gitmek üzereydi ama Tarly'den gelen bir hareket fark edince karanlık bir uyarı bakışıyla geri döndü. Bir an için

Olmstone prensini değerlendirdi. Soğukkanlılığını koruyan Nik, koruyucu parıltısını dağıtmaya karar verdi.

Nik, "Ona git," diye teklif etti, hatta onun yolundan çekildi.

Tarly'nin sert gözleri kısıldı, bakışları sanki bir numaraymış gibi Tauria'nın gittiği yerle onun arasında gidip geldi. Nik'in çenesi onun tereddütü karşısında esnedi.

"Sadece şunu bilin ki, geçtiğimiz hafta zorladığı cephe gibi her zaman hoş ve memnun değil. Siz henüz görmemiş olsanız da, o boş durmuyor ve kesinlikle sessiz değil."

"Ondan korkmam mı gerekiyor?" Tarly alay etti.

Nik'in yumruğu daha da sıkıldı. İstedini elde ederse o güzel yüz öyle olmayacaktı.

"Hayır. Korkmuyorum. Ama o bir kraliçe, sen ise hala bir prensin. Bunu sakın unutma. Bir gün babanın tahtına oturduğunda bile, senin tacınla onunki asla aynı ağırlıkta olmayacak."

Tarly'nin gözlerinde karanlık bir öfkeye benzer bir şeyin parladığını gördü. Kuşkusuz bu Nik'i şaşırtmıştı. Bir şey düşünmeden kaybolmuş, yerini geri çekilirken her zamanki hoşnutsuz karşılama almıştı.

Nik Tauria'ya gitmek için döndü ama Tarly arkasından seslendi, "Ve tacının bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Kıpırdamadan durdu, kızgınlık ve hayal kırıklığı arkasındaki prensin üzerine salmak istediği bir duygu karmaşasını harekete geçirdi. Çünkü söyleyeceği tek şey buysa, Nik ona layık olabileceğine asla inanmıyordu.

"Onun yanında hüküm sürmeyi düşünen ben olsaydım, onun tacıyla benimkinin farklı olduğunu düşünmezdim."

Tarly alay etti. "Bu aptalca bir romantik idealizm."

"İşte," diye düzeltti Nik sakince, "eşit ve adil liderlik böyle oluşur." Tarly'nin bu küçümsemesine karşılık verip vermeyeceğini duymak için beklemedi. Nik başka bir şey düşünmeden Tauria'nın peşinden gitti.

Bu sözleri neden söylediğini bilmiyordu. Onların maçı hakkında fikir beyan etmek ne onun haddine ne de ilgi alanına girerdi. Ama şu anda

Tarly'nin Tauria'nın öfkesinin yüzeyini henüz göremediğini ve şimdiden sinmeye başladığını görünce, bu ihtimal onu endişelendirdi.

Nik onun öfkesini seviyordu. Onunla kavga etmesini ve ona meydan okumasını seviyordu. Hiçbir duygusunu saklamadığı zamanları. Ne kadar yıkıcı olursa olsun onun fırtınasını her zaman dindirirdi.

Ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Onun kendi başının çaresine bakabileceğinden şüphesi olmasa da, ormanda tek başına dolaştığı düşüncesi korumacılığını alevlendirdi ve zümrüt kadife pelerininin üzerindeki kahverengi saç dalgalarını görene kadar koşturdu.

Ona ulaştığında Nik'in eli dirseğini yakaladı. Tauria ona doğru döndü, kolunu çekerek kurtardı ve bir adım uzaklaştı. Nik'in tepki vermek için bir saniyesi bile olmamıştı, çünkü Tauria'nın fırlayıp gittiği o kısa dakika içinde öfkesi taşmış ve bir anda onu hedef almış gibiydi. Soğukkanlı ve soğukkanlı prenesten çok nadir gördüğü bir duyguydu bu.

"Bunu neden yaptın?" Sesini sarsan öfkeye rağmen gözleri acıyla parlıyordu.

Nik şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Cevap vermeyince çenesinin gerildiğini ve duruşunun değiştiğini gördü ve tam olarak ne yapmak üzere olduğunu anladı. Yine de bundan kaçınmak ya da kendini savunmak için hareket etmedi.

Tauria onu itti -fiziksel bir dokunuşla değil, kollarını akıcı bir hareketle uzatırken emrettiği rüzgârın iradesiyle. Nik güç karşısında bir adım geriledi.

"Neden bana geldin?" diye bağırdı ve ona doğru bir patlama daha gönderdi.

Nik buna hazırды ve rüzgârın şiddetine dayanabilirdi ama buna ihtiyacı vardı. Onun boyun eğişini görmeye ve neden olduğu hayal kırıklığı ve öfkeyi boşaltmaya ihtiyacı vardı.

"Kiminle olduğum neden umurumda olsun ki?" Bir rüzgar daha; bir adım daha geri. "Tek yaptığın beni uzaklaştırmakken neden beni düşünmeye zahmet ediyorsun!"

O haklıydı. Bu da onun karşılık verme şekliydi.

Neden? Neden mi? Neden?

Tauria, yarattığı rüzgâr kadar ağırlıksız hareket ediyor, zarif ve özgür bir dans sergiliyordu. Birçok kez, onu Rüzgârkıran yeteneğinin ustası yapan çeşitli hareket dizilerini -hem çıplak elleriyle hem de elindeki asayla- yaparken izlemiş ve onu hesaba katılması gereken yepyeni bir güce dönüştürmüştü. Tauria sahnedeki bir dansçının zarafetiyle savaştaki bir savaşçı gibi yaklaştı. Kendi sessiz şarkısına karşı bir fırtına.

Çoğu zaman, orada olduğunu bilmediği zamanlarda, öfke ve keder onu ele geçirdiğinde kendini kaybetmediğinden emin olmak için onu izlerdi. Nik oradaydı - her zaman orada olacaktı - kırıldığında parçaları toplamak, bu kadar çok şey kaybetmiş biri için asla doldurulamayacak çatlakları unutmamasına yardımcı olmak ve her seferinde ona burada olmak için olasılıklara meydan okuyan bir savaşçı olduğunu hatırlatmak için.

Nik gözlerini, onu geri geri gitmeye zorlayan enkaz ve hava darbelerine karşı korumak zorunda kaldı. Her darbeyi hak ederek kabul etti ve sırtı bir ağaç gövdesinin sert kabuğuyla buluşana kadar geri çekilmeye devam etti. Tauria merhamet etmedi. Nik onu zar zor saran her darbeyi karşılamak için gerildi. Çok güçlüydü ve patlamalarının gücünü önemli ölçüde azaltıyordu. Ona zarar vermek istemiyordu. Bu... bastırılmış büyük bir hüsranın fiçılanmasıydı. Bir öfke boşalması. Ona karşı. Bu yüzden, yorulmaya başlayana kadar ona fırlatabileceği her şeyi aldı. Rüzgârının zayıfladığı anda öfkesinin çok daha iç burkucu bir şeye dönüştüğünü anladı.

Yenilgi.

Bir sonraki saldırısından önce Nik uzandı, bir kolu kadının beline dolanırken diğer eliyle kadının ensesini kavradı ve onunla birlikte döndü. Kadın çırpınırken Nik onu bedeniyle ağaç arasında tuttu. Sadece birkaç saniyelğine, ona içeriden ulaşmaya çalışana kadar.

Sakinlik hissi ve ona karşı sakinleşirken duyulmuş gibi görünen bir  z r. Bunu daha önce de yapmıştı, her yıl ailesinin ölüm yild n m nde kalp kırıklığı ve çaresizlik onu tüketmekle tehdit ettiğinde. O zaman da şimdi olduğu gibi onu sakinleştirmişti. Aralarında görünmez, konuşulmayan bir dil oluşmuştu.

Kız göğsüne doğru kıvrılırken ona sadece sarıldığı için kaç saniye, dakika ya da saat geçtiğinden emin olamadı. Her ikisi de sertçe nefes alarak nabızlarının sabitlenmesini sağladı ve konuşmadan önce düşüncelerini toparlamaları için zaman verdi. Nik boş boş onun saçlarını okşadı, kış ormanının hafif mırıltılarına karşı onun hızlanan kalp atışlarını dinlerken bunun farkında bile değildi. Kızın kendisine yönelttiği sorulara ne cevap vereceğini bilmiyordu. Hiçbir şey haklı görünmüyordu. Onu kendi haline bırakmalıydı.

" z r dilerim." Acınası bir yanıtı ama içinde bulabildiği tek şey buydu.

Tauria'nın cevap veren sesi zayıf ve mufllaktı. "Biliyorum."

Kadın geri çekilmeye başladığında kolları gevşedi ama adam bırakmadı ve kadın da geri çekilmeye çalışmadı. Kahverengi gözleri daha önce hiç görmediği bir acıyla parlıyordu; o kadar derin hissediyordu ki bu asla iyileşmeyecek bir yaraydı. Çünkü bu sadece kendisinin neden olduğunu gördüğü bir acıydı.

Nik elini kaldırdı, kızın yanağını avucunun içine alırken kendini durduramadı. Nik bunu yaparken kızın gözleri kısa süreliğine kapandı ve Nik'in dokunuşuna doğru eğildi. Kalbi o kadar sıkıştı ve sıkıştı ki patlayabileceğini düşündü. Hayatın nasıl bu kadar acımasız ve çarpık olabildiği hiç mantıklı gelmiyordu. Her zaman onun güvenliğini ilk sıraya koyardı. Ve bu nedenle, kanının sert bir şekilde g mb rdemesine ve gözlerinin, yakınlıklarında umutsuzca dudaklarına karşı hissetmek istemesine neden olan dudaklarına parıldamasına rağmen...

"Hadi seni geri götürelim," diye fısıldadı ve elini bıraktı.

Tauria başını salladı ama yüz ifadesi ciddiye ve hayal kırıklığının çöküşü onun asla taşımaya alışamayacağı bir ağırlıktı. Elleri birbirine değdi ve Tauria'nın avuç içi onunkine kayınca kendini tutamadı, parmakları o kadar doğal bir şekilde iç içe geçmişti ki bu anı yaşamak istemek hiç de yanlış gelmiyordu. Hiçbir beklentisi olmayan bu küçük yakınlık parçası.

İkisi de birleşmiş ellerine baktı ve adam kale arazisine vardıklarında kaçınılmaz olarak bir arkadaş bulmadan önce onu tutabildiği kadar uzun süre tutmayı planladı. Ama umutsuzca arzuladığı o kısa süreyi bile elde edemedi.

Kopan dallar Tauria'nın elini onunkinden ayırmasına neden oldu ve Nik elini onun yerine kalbini tutup yırtmış gibi göğsünde hissetti. İstilacı gücün tam olarak kim olduğunu omurgasını büken öfkenin sertleşmesinden anladı. Döndüğünde Olmstone prensi göründü ve birkaç adım ötede durdu.

"Şimdilik öfke nöbetleri bitti mi?" dedi küçümseyici bir mizahla.

Nik yarım adım attı ama bir el pazusuna dolanınca piç kurusuna vuramadı.

Tauria, "Nik, yapma," diye uyardı.

Adamın gözleri tekrar ona kaydı ve kadın irkildi. Gerçekten irkildi. Gözlerindeki korku parıltısı karşısında öfkesi hemen yatıştı. Korku... ondan.

Doğruldu ve ondan uzaklaşırken yüzü hızla çelikleşti. Buna karşılık Nik durduğu yerde çökmek üzereydi, o anlık duyguyu aklından çıkaramıyordu.

Tarly'nin rahatsız edici sesi bir kez daha içinde çınladı. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum Nik ama sakinleşmen gerek."

O anda duymak istediklerinden o kadar uzaktı ki. Nik soğuk öfke dolu bakışlarını prense yöneltti ve mesafeyi kapatmak için yavaşça birkaç adım attı, neredeyse onu geçecekti.

Ama Nik onun omzunda durdu ve sesi alçaldı.

"Burada sana zarar veremeyebilirim ama uyuduğunda... kim bilecek? Seni zayıf düşüren her şeyi -her korkunu, her günahını- sen orada olduğumu bile bilmeden öğrenebilirim. En eziyet verici düşüncelerinizi, kendi çişinizde uyanacağınız kadar canlı kâbuslarınızı ortaya çıkarabilirim."

Tarly'nin boğazının düğümlemesi onu memnun etti ve Nik onun bastırmaya çalıştığı korkunun kokusunu aldı. Başından beri yapması gerektiği gibi, çekip gitmek ve onları terk etmek üzereydi. Gelmekle her şeyi daha da kötüleştirmişti. İkisinin arasını, ama en kötüsü, kendisiyle Tauria'nın arasını.

Yine de ona geri dönme isteğine karşı koyamadı. Bakışları kilitlendi ve onun ısıltılı gözlerinde bir sempati titreşimi gördüğünü sandı.

"Sana asla zarar vermem."

İlk adımlarını atarken zihninde cevap niteliğinde üç kelime cınladı ama o yürümeye devam etti. Ayakları, kışın soğuğuyla hiçbir ilgisi olmayan uyuşmuş bedenine rehberlik ediyordu. Nik, onlardan o kadar uzaklaştığından emin olana kadar hızını artırdı ki onun sesini duyması imkânsızdı. Ama o sözler yüksek sesle ve net bir şekilde yankılandı. Tekrar tekrar. Yüksek sesle söylenip söylenmediğinden emin olamıyordu ama bu onun sesiydi. Onun sessiz, kırık sesiydi. Yükünü her zaman taşıyacağı üç kelime. Çünkü sesli ya da sessiz, hepsi aynı şekilde doğruydı.

"Zaten yaptın."

CHAPTER 25

Faythe

TCASUS VE kurt kral uzun bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Faythe'nin kaygısı arttıkça sık sık arkasına bakıyor, av partisinden kaç adım uzaklaştıklarını zihninde hesaplamaya çalışıyordu, ta ki ormanın çok derinlerinde olduklarını düşünene kadar. Duyuları keskin bir uçta dengelenmişti ve bunun gizlenmeye çalıştıkları vahşi yaşamla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmek onu sarstı.

Sonunda Varlas durdu, ona da aynısını yapmasını işaret ederken kendisi de yavaşça uzun bir çalının arkasına çömeldi. Faythe o anda onu gördü: güçlü boynuzları olan çarpıcı bir geyik. Bir an için Ebedi Orman'ın ürkütücü derecede benzer efsanevi canavarını hayal ederken nefesi kesildi. Ancak önündeki geyiğin tamamen ölümlü ve gerçek olduğu açıktı.

"Bu senin," diye zar zor fısıldadı kral. Bir uzun yay ve demir uçlu bir ok uzattı.

Faythe'nin kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı, öldürme işini ona devrettiğini öğrenince gözleri büyüdü. Varlas beklentiyle ona baktı ve onun teklifini kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Bu sefer korktuğu şey kaybolmanın utancı değildi. Buz tutmuş otlarla beslenirken gölgelerde yatan yırtıcılardan habersiz, huzur içinde yatan hayvana bakarken, onun canını alan kişi olmak istemiyordu. Kral onu yakından izledi ve oku yerine yerleştirirken gözlerinde hızla parlayan hınzır bir ışıltı gördüğüne yemin etti. Ona bir daha bakmadı, kolunu nişan almak için kaldırırken diğer kolu ölümcül oku fırlatacak olan ipi geri çekmek için gerildi. Dengesini korumak için harcadığı gücün altında kolları titriyordu. Canavar o kadar büyüktü ki onu isabetsiz bir şekilde vurabileceğinden emindi.

Tam oku fırlatmaya hazırlanırken, geyik başını çevirip doğrudan ona baktı. Eğer ölümün ne kadar yakın olduğunu bilseydi, kendini kurtarmak için hiçbir hareket yapmazdı.

Gözlerinde, Ebedi Orman'ın gümüş boynuzlu geyiğini gördü - yucolitleri kazanmasına yardım eden ve ona rehberlik eden, Işık Tapınağı'nın koruyucusunu.

Bunu yapamazdı.

Anlık bir kararla nişanını yukarı doğru eğdi ve oku serbest bıraktı. Ok geyiğin tepesinde süzülerek onu tehlikeye karşı uyardı. Geyik korkuyla geriye sıçradı ama hemen güvenli bir yere koşmadı. Sanki sessiz bir teşekkür ediyormuş gibi bir saniye daha ona baktı, sonra da gecikmiş bir tepkiyle kaçmaya başladı.

Faythe ayağa fırladı, düz açıklığa doğru birkaç adım yürüdü ve huşu içinde ona baktı. Uzun süre gözden kaybolduğunda, Varlas'ın saklandığı yerden çıkıp birkaç adım arkasında durduğunu duydu.

"Tam düşündüğüm gibi. Omurgasız, korkak insan."

Kralın ses tonunu değiştirmesi Faythe'nin içine buzdan bir mızrak gibi saplandı. Faythe bunu beklemiyordu ama şaşırmamış da değildi. Bir hafta boyunca onu inandırdığı gibi, onun sevicecek ve saygı duyulacak bir hükümdar olduğu fikrine tutunmak istemişti ama her ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da bir yanı her zaman onun hakkında rezervler tutmuştu. Yavaşça ona döndü.

Sıcaklık ve nezaket maskesi gitmiş, yerine yüzeyin altında kaynayan acımasız nefret gelmişti.

"Yeteneklerinin etkileyici olduğunu kabul ediyorum ama Orlon sarayında sana güvenmekle aptallık ediyor."

Faythe dehşet içinde doğruldu ama bu cesur açıklama karşısında sakın kalmaya çalıştı. Kelimeleri ağzından zorla çıkarmak için cesaretinin her zerresini topladı. "Eğer beni tanıyorsan, neler yapabileceğimi de biliyorsundur."

Bu doğrudan bir tehdit değildi ama Varlas'ın gözleri bu ima karşısında öfkeyle parladı. "Bir insandan korkmuyorum," diye acı acı tükürdü. Sonra kendini toparlayarak korkutucu bir şekilde dik durdu. Zalim gülümsemesi kadının kemiklerini sızlattı. "Kendi ölüm fermanını imzalamadan bana zarar veremeyeceğini ya da beni öldüremeyeceğini ikimiz de biliyoruz Faythe."

Öfkeyle dişlerini sıktı. Zihin zorlamasıyla ya da başka bir şekilde ona karşı yapacağı tek bir hareket kesin bir ölüm cezası demektir. Ama o zaman hiçbir şey yapmadan da onu mahkûm ettirebileceğini düşündü. Öyleyse, geriye bir soru kalıyordu: Onun hakkında bildiklerini ifşa ederek ne kazanacaktı?

"Ne istiyorsun?"

Sırıltısı yırtıcı bir hal aldı. "Doğrudan konuya. Bunu sevdim," diyerek kısa adımlarla yürümeye başladı. Ona doğru attığı her adımda kalbi küt küt atmaya başladı ve kalçasındaki kudretli kılıcın farkına vardı. Onun eliyle ölümünün, bu karşılaşmayla ilgili uydurabileceği yalanlara meydan okuyacağından oldukça şüpheliydi. "O çekilmez piç Agalhor burada olmamak için bir bahane bulmalıydı," diye devam etti ona bakmadan, doğrudan Faythe'den çok kendi kendine söyleniyordu. "Görünüşe göre hepsi boşa harcanmış zaman olmayabilir." Gözleri onunkilerle buluştu. "Görüyorum ki general senden hoşlanmaya başlamış."

Faythe bu söz üzerine eldivenli yumruklarını sıktı. İlişkileri hakkındaki gözlemleri tamamen yanlış değerlendirilmişti. En azından Reyhan hiçbir zaman hoşnutsuzluğunu ve şüphelerini gizlemeye çalışmamıştı.

"En azından rolünü iyi oynuyorsun. Gizli buluşmalar, gece geç saatlerde buluşmalar, karşılıklı odalar... Söylesene, kaldığı süre boyunca senin yatağını da ısıtıyor muydu?"

Kendisini bir fahişeye indirgediği iması yanaklarını alevlendirdi. Belli ki karşısındaki kral, Orlon'un onu kullanma planlarının her ayrıntısını biliyordu. Ancak bu haftanın, toplantıların Olmstone ve Yüce Farrow arasında Rhyenelle'e karşı bir danışıklı dövüş olarak planlandığını ve hedeflerinin başından beri Agalhor olduğunu fark etmek Faythe'yi büyük bir korkuya sürükledi. Başlangıçta, büyük ziyafetteki o ilk akşamda ve daha sonra her seferinde karşısında onun oturması gerekiyordu. Bunun yerine, General'e doğru sürülmüştü. Koridorun karşısındaki konumu sadece bir tesadüf değildi. Hayır, ne pahasına olursa olsun ona yaklaşmasını bekliyorlardı.

Hangisinin onu daha çok korkuttuğuna karar veremedi: Müttefikler arasında bir iç çatışma düşüncesi mi, yoksa Reyran'ın düşman arazisinde farkında olmadan durması halinde içinde bulunacağı tehlike mi? Reyran'ın güvenliği onu rahatsız etmemeliydi ama onu ne kadar kızdırsa da zarar görmesini istemiyordu. Hele ki yeni edindiği bilgilerle bunu önleme şansı varken.

"Umarım ondan işe yarar bir bilgi koparmayı başarmışsındır, her ne yaptıysan," diyerek onu aşağılamaya devam etti. Her ne kadar bunların hepsi yanlış spekülasyonlar olsa da ve bu alayları sadece onu kıskırtmak için kullansa da, kendini bu şekilde aşağılanmış hissetmesine izin vermesinden nefret ediyordu.

Hâlâ sorusunun cevabı etrafında dans ediyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldandı.

Varlas başını eğdi. "Umarım bu doğru değildir. Seni hiçbir şey anlamadan bitirmek ne büyük bir yetenek israfı olurdu. Orlon sana güvenebilir ama ben güvenmiyorum. Senin gibi bir yetenek, eğer kontrol edilmezse, planlarıma karşı ciddi bir şekilde işe yarayabilir."

O zaman onu buraya neden tek başına çektiğini çok iyi anladı. Bu onun hem sadakatini hem de acımasızlığını sınamak içindi. Tamamen başarısız olmuştu, gerçi adam da bunu bekliyormuş gibi görünüyordu.

Varlas çok sabırlı bir adamdı ve Orlon'u dahil etmeye gerek kalmadan ondan cevaplar aradı. Sonra da kendisine karşı kullanılabileceği paranoyasıyla casus şefini ortadan kaldırırdı.

"Benden ne istiyorsun?" Faythe sesini sakın tuttu ve adam yavaşça yaklaşırken bir adım geri çekildi. Gerçek bir cevap beklemiyordu ama bir kaçış planı düşünürken onu konuşturmak için mücadele etti. Diğerleri duyamayacak kadar uzakta olacaktı -Varlas bundan emin olmuştu. Geyiğin her zaman güvende olduğunu fark etti, çünkü başından beri hedeflenen av oydu. Kurdun saldırması için mükemmel bir ana sürüklenmesine izin vermişti.

Varlas kılıcının kabzasına uzandı. "Rhyenelle hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın." Çelik, gölgelikten süzülen güneş ışığının titreşimlerine karşı tehlikeli bir güzellikle parlayarak şarkı söyledi. "O zaman herkesi senin trajik av kazandan haberdar etmek zorunda kalabilirim."

Bembeyaz kesildi, nabızı çılgınca bir koşuyla hızlandı. Zamanı tükeniyordu. Faythe silahsızdı, aptalca bir hatayla kılıcını almayı unutmuştu. Kılıç atına bağlıydı ve bu amatörce hata için kendine lanet okudu. Savaşta Varlas'a karşı koyamayacak olsa bile, yoldaşlarının duyması için yeterli kargaşaya neden olabilirdi. Bu ona değerli zaman kazandırabilirdi.

Adam öne doğru bir adım attı ama her şey ona kaçması için bağırmasına rağmen bu sefer bir kez bile geri çekilmedi. Sıkı durdu.

"Beni öldürürsen, hiçbir şey alamazsın." Sesi dalgalandı.

Tekrar öne çıktı, yavaşça, kasıtlı olarak, onun korkusundan zevk alarak. "Oh, Faythe, her şeye sahip olacağım. Sen sadece onu daha hızlı elde etmek için bir plandın. Yine de Rhyenelle'i fethedeceğim. Sıradaki ölü General olacak. Orlon onu henüz öldürmenin ve misilleme riskini göze almanın akıllıca olmayacağını düşünüyor ama burada elimin altındayken bu kaçırılmayacak kadar mükemmel bir fırsat. Rhyenelle kuvvetlerindeki en güçlü komutanı ortadan kaldırmak için..."

"Bu şansı bulamayacaksın," diye tersledi Faythe, öfkesinin paniğini bastırmak için yükseldiğini hissederek.

Gözleri keyifle parlıyordu. "Ona bakmaya mı geldin Faythe?" diye alaycı bir şekilde şarkı söyledi. "Aptal, zavallı kız."

"Bizi güvende tutan tek şey ittifakken neden onu yok etmeye çalışıyorsun?" Öfkeden kudurdu.

Gözleri karardı ve bir adım daha attı. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Rhyenelle açgözlülükle toprak aldı, yüksek duvarların arkasına saklandı ve yüzyıllardır ideallerini bize dayattı. Ben sadece hakkım olanı geri almaya çalışıyorum ama o çekilmez piç ve köpekleri tarafından baltalandım ve kendimi aptal gibi hissettirildim. Buna daha fazla dayanamayacağım!" Ağzından tükürükler saçıldı, sesi tanınmaz hale geldi ve öfkeden deliye dönmüş bir halde konuştu. İlerlemeyi bıraktı ve kendini sakinleştirmek için birkaç nefes alırken göğsü kabardı. Sonra başını çevirdi, omuzlarını dikleştirdi ve kılıcını hazırladı. "Senden hoşlanmıştım Faythe ve harika bir müttefik olacağını düşünmüştüm. Ama haklıymışım: Kalbin çok yumuşak. Agalhor ortadan kaldırıldığında ve Rhyenelle emrimizde olduğunda daha güçlü olacağımızı göremiyorsun." İki elini kabzanın etrafında birleştirerek daha yukarı kaldırdı.

Faythe'nin gözleri titremesine rağmen onunkilerde kaldı, yaklaşan çeliği takip etmek istiyordu.

"İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm, gerçekten ama generali uyarmak için kaçmana izin veremem ve kaçınılmaz olarak planlarımı öğrendikten sonra onun yanında yer almanı riske atamam." Varlas kollarını biraz daha yukarı kaldırdı, hızlı bir hareketle onun canını almaya hazırlanıyordu.

Faythe ruhları lanetledi, dünyayı lanetledi, tüm lanet kralları sonsuza dek Cehennem'de yanmaları için lanetledi. Onun zihnine ulaşarak zayıf zihinsel bariyerini parçaladı ve kontrolü ele geçirdi.

Bıçağın düşüşü durdu.

Öfkesi ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Nefes nefese kaldı ve sarsıldı, çarpmanın etkisiyle doğrulamadan önce ayağını düzeltti. Ona bırakmasını emretti

kılıcını, sonra da kollarını. Yüzü vahşî bir öfke ve inançsızlıkla buruşmuştu. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama zihni çatışan duygulardan oluşan bir kaosa dönüştü. Onun ve kendisinin. Olabilecek en kötü suçu, vatana ihaneti işledikten sonra hayatını nasıl sürdüreceğine dair hiçbir planı olmamasından kaynaklanan sinir ve korku kendisine aitti.

"Bunun için acı çekerek öleceksin." Adamın sesi zihninde tehditkâr bir şekilde çınladı ve içinden akan nefret ve kötülük dalgaları karşısında geri çekilme dürtüsüne direndi.

Faythe kendini onun dengesiz duygularından ayrı tutmak için mücadele etti. Onu öldüremezdi, bunun geri dönüşü olmazdı. Ama onu öldürmek için yanıp tutuşurken, dürtülerine yenik düşmemek için zorlu bir zihinsel savaş veriyordu. Zihninde kendi etrafına duvarlar ördü, geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce sakinleşmek ve odaklanmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Uzun, fiziksel nefesler alarak kontrolünü yeniden kazandığını, kim olduğunu ve ne yaptığını hatırladığını hissetti. Kalkanını indirir indirmez, onun öfkesini de aldı.

Faythe nefret fırtınasını yatıştırarak sakin bir huzur nehrine dönüştürdü. Buruşuk teninin çatık kaşlarını yumuşatması yüzüne yansdı. Anılarını hızlıca gözden geçirerek, düşmanlığını dengeleyecek bir şeyi yüzeye çıkardı. Varlas'ın en mutlu anılarının derinliklerinde bulduğu karısı ya da çocukları bile değildi; tamamen başka biriydi. Faythe'nin daha önce hiç görmediği biri.

Kumral saçlarıyla kusursuz bir güzelliğe sahipti ve görüntüsü tam da ihtiyacı olan şeyi yapıyordu. Varlas'ın zihnindeki karanlığa ışık getirdi ve melankolik kalbini rahatlattı. Ruhunu neşelendirdi ve kırık ruhunun çatlaklarını birleştirdi. Faythe o anda kim olduğunu biliyordu.

Varlas'ın arkadaşı.

Şu anki kraliçe değil; birlikte geldiği dişi değil. Faythe sersemlemişti, farkına vardığı şey karşısında aptallaşmıştı.

Varlas'ın nefretinin ve taş kalpliliğinin ne toprakla ne de güç gibi önemsiz bir şeyle ilgisi vardı.

Sonsuz kalp kırıklığından besleniyordu.

Sahne değişti ve kadın acı ve kederin boğucu ağırlığına karşı savaştı. Varlas kanla ıslanmış çimlerin üzerine diz çökmüş, sallanıp titrerken gevşek bir bedeni kucaklıyordu. Eşinin bedeni. Faythe bu duyguyu kendinden uzak tutabilirdi ama onu deneyimleme, anlama ihtiyacı hissetti. Varlas başını kaldırdı. Onu iyi tanı mıyordu ama gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzündeki mutlak yıkım kalbini delip geçti ve gözlerini dikti. Bakışları kederli bir öfkeyle yanıyordu ve Faythe onun görüş açısını takip etti. Faythe bulduğu kişi karşısında neredeyse büzülüyordu.

Reylan. Sadece gümüş rengi saçları daha uzundu ve yaşça biraz daha genç görünüyordu.

"Bu senin hatan!" Varlas ağladı.

Faythe gözlerini Reylan'ın ıssız yüzünden alamıyordu. O da keder ve ıstırapla boğulmuş görünüyordu, tek bir anıda bu kadar ezici bir hü zün vardı. Faythe kendini duygu selinden korumayı reddederken yanaklarındaki ıslaklığı hissetti. Reylan'ın yüzündeki acıyı görmek ona farklı bir acı sapladı. Kendi acısı.

"Öyle değil, Varlas," diye yankılandı başka bir ses imgelemde.

Gözlerini generalden ayırdı ve uzun boylu, çarpıcı bir erkeğin üzerine dikti. O da savaştan yara almış ve olaylardan dolayı ü züntüden parçalanmış görünüyordu.

"Elimizden geleni yaptık ama görünen o ki bu kez Valgard tarafından yanlış yönlendirildik. Özür dilerim. Bunu ne zamanın ne de kelimelerin düzeltebileceğini biliyorum ama bu bizim hatamız değildi ve birbirimizi düşman ederek kazanmalarına izin veremeyiz."

Konuşan Rhyenelle Kralı Agalhor'du. Faythe'nin bu sonuca varmak için Varlas'ın onayına ihtiyacı yoktu.

"Burada güvende olacağını söylemiştin. Bu senin hatan!"

Dizlerinin üzerinde çökmüş bir kral görmek tuhaf bir duyguydu. Faythe kötü niyetinden dolayı ondan nefret etmek istiyordu.

Reylan ve Rhyenelle'e karşı, geçen hafta onu yanlış yönlendirdiği ve nihayetinde onu öldürmeye çalıştığı için. Yine de onu anlıyor ve ona acıyordu. Her ne kadar onun zihninde olsa da, o anda yaşadığı acının boyutlarını tam olarak kavramak istemiyordu. Eşini, dengini, ruhunu tamamlayacak ve diğerini güçlendirecek birini bulacak kadar şanslı olanlar... bu bağı koparmak ölçülemez bir acı getirir.

İntikam duygusu yanlış olsa da Faythe onu suçlamıyordu.

İmgelemde Reylan aniden doğruldu, soğuk bir korku ifadesi yüzünü kapladı. Kralına döndü, o da ona endişeyle karışık bir anlayışla başını salladı. Sonra Reylan topuğunun üzerinde döndü ve koşmaya başladı.

Faythe daha fazla dayanamadı. Kendini o anıdan çekip çıkardı ve ikisini de bilinçli olarak bir kez daha ormanlık çevrelerine geri getirdi. Varlas'ı hareketsiz tutmak için hareketlerini kontrol etmeye devam etti, ancak donuk baş ağrısı görüşünü bozmaya başlayan bir zonklamaya dönüştüğünde bocaladı.

"Başına gelenler için üzgünüm," dedi fısıltıyı zor aşan bir sesle.

"Seni öldüreceğim." Kükredi.

Başını iki yana salladı. "Savaş açmak onu geri getirmeyecek. Rhyenelle'e saldırırsan onlar kazanır. Valgard kazanır." Bu bir yalvarış gibi gelmişti, çünkü onun mantıklı düşünmesini istiyordu.

"Agalhor kendini, kendi krallığını korumaya çok fazla yatırım yapmıştı. Yeteneksiz bir generalle onları orada savunmasız bıraktı. Reylan küçük bir asker grubunun dikkatini dağıtmasına izin vererek eşimi ve diğerlerini Fenher'de yeterli korumadan yoksun bıraktı. Güçlerini uygun şekilde dağıtmayı ve masumların kasabasından uzaklaştırılmaları için kurulan pusuyu, tuzağı görmeyi başaramadı. Freya'm da dahil olmak üzere her biri katledildi. Yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor.

Ve Agalhor da liderliğe uygun olmadığı için bunun bedelini ödeyecek. Rhyenelle onu iktidardan uzaklaştırdığım için bana teşekkür edecek."

"Ona zarar vermene izin veremem. Bir iç savaş başlatmana izin veremem."

Varlas karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Korkak bir insandan izin almam gerekiyormuş gibi benimle konuşmaya nasıl cüret edersin? Beni durduramazsın Faythe. O zaten yerinde ve sen sadece saldırma niyetimi hızlandırmak için bir araçtın. Orlon bu işi hızlandırmak için ihtiyacımız olduğunu iddia ettiği şeyi bulur bulmaz Rhyenelle bana kalacak."

Onu ikna etmek mümkün değildi. Kralın hareket tarzı belirlenmişti ve onu bundan caydırmak mümkün değildi. Varlas Freya'yı kaybettiği ve suçu Rhyenelle'in üzerine attığı anda taşa dönüşen tepkinin zincirlerini çözemezdi.

Şu anda yapması gereken bir seçim vardı. Varlas yaşamasına izin vermezdi, bildiği onca şeye rağmen. Faythe zihninin kontrolünü elinde tutmaya devam etti ama bu uzun sürmeyecekti. Reylan'ın sınırlar konusundaki uyarısı kafasının içinde ürpertici bir şekilde çınladı: Kuyunuzu tükettiğinizde, kendi sınırınıza ulaştığınızda fark edin ve ne zaman durmanız gerektiğini bilin.

Yeteneğiyle tünel açtığı boşluk derinliksizdi ve bu unutuluşun pençelerinin ona uzandığını, onu bütünüyle yutmaya hevesli olduğunu hissediyordu. Bir varlık olarak büyü, zorladığı sınırlar için hayatını talep etmekten heyecan duyuyordu. Ve zorladı. Ve zorladı. Bir başkasının zihnini kavrama yeteneğini genişlettiği her saniye, kendi sonuna bir saniye daha yaklaşıyordu.

Ama gitmesine izin verdiği anda Varlas onu öldürecek ve hayatını mahkûm etmeden onu öldüremezdi. Zihninin çılgınca çizdiği her çözüm aynı acımasız sona ulaşıyordu. Ama belki de boşuna teslim olmak zorunda değildi. Eğer bu onu durdurmak ve bir savaşı önlemek anlamına geliyorsa...

Faythe'nin nabızı kulaklarında atıyor, nefes alış verişini keskinleştiriyordu. Masumların güvenliği için kendi hayatını feda edebilirdi. Varlas'ı öldürmek, onu serbest bırakırsa ortaya çıkacak olan tehlikeli olaylar dizisini durdurabilirdi.

"Bu şekilde olmaz Faythe."

Onlara katılan beklenmedik ses karşısında korkuyla nefes aldı. Neredeyse odağını kaybetmesine ve kral üzerindeki kontrolünü kaybetmesine yetecekti. Reyhan'ın varlığı sırtında oyalanıyor, yavaşça yaklaşıyordu. Onun burada olmasından duyduğu rahatlama hissi, başındaki mide bulandırıcı nabzın boynundan aşağıya doğru ısınmaya başlamasıyla bastırıldı, damarlar sanki Öteki Dünya onun üzerinde hak iddia etmiş gibi alev aldı.

"Tek yolu bu," diye mırıldandı. Alnında boncuk boncuk terler birikmiş, titremeleri kemiklerinde hissettiği baş döndürücü bir titreşime dönüşmüştü. Şimdi seçimini yapmak zorundaydı.

"Hayatınız pahasına değil." Generalin sesinin bir parça korkuyla alçaldığına yemin etti.

"Nasıl olsa beni öldürecek." "Hafızasını al."

Faythe bunu düşünürken gözleri fal taşı gibi açıldı. Düşünceleri silmek daha önce denediği ya da yapabileceğinden emin olduğu bir şey değildi. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye zayıfça itiraf etti.

"Denemek zorundasın ve kendini tüketmeden önce bunu şimdi yapmalısın." Reyhan'ın sözleri gölgeli bir çaresizlikle dalgalanan bir emirdi.

"Buna bir son verebilirim."

"Bu başka bir günün kavgası. Bunu önlemek sizin göreviniz değil."

O haklıydı. Bu o değildi. O soğukkanlı bir katil değildi. Varlas'ın keder ve intikam duygusuyla Nether'ı nasıl bir yıkıma sürükleyeceğini düşünmek onu ne kadar dehşete düşürse de, onun hayatına kastetmeye hakkı yoktu.

Yeni bir zirveye ulaşan yeteneğinden geriye kalanlarla - çıkamayacağı son düşüşten önceki doruk noktası- Raythe tüm gücünü toplayarak başarısızlıkla alay eden göreve odaklandı. Reyhan bir adım uzakta duruyordu ama kendi çekincesinin çatlaklarından, onun inancından bir parça onun şüphesine karıştı ve bu yeterliydi

omurgasını bir meydan okuma parıltısıyla dikleştirmek için. Zayıf olmayacaktı. Sinmeyecekti.

Faythe, av grubunun geri kalanından uzaklaştırıldığı andan itibaren ormandaki olaya kilitlendi ve kralla birlikte çalıların arkasına çömeldi. Tüm zihinsel varlığıyla onu kavradı, direnişi hissettikçe gerildi; Varlas'ın Faythe'ye kendisinin olmayanı aldığı için duyduğu isyanı hissetti. Karanlık görüşünü kapattı ve bayılmadan önce pençelerini daha derine batırdı ve kendini bir anda onun zihninden kopardı.

Zihnini terk etmek Faythe'nin alışık olduğu nazik bir kayma gibi değildi. Hafızasını alırken, bağ yorucu bir halat çekme savaşındaki ip gibi koptu. Tökezleyerek geri çekildi, görüşü bulanıklaştı ama beceriksiz adımları sert bir güç tarafından yakalanmadan önce ona çelme takmaya fırsat bulamadı. Rey lan onu sabitledi. Doğrulmasına yardım ettiğinde, Rey lan dengesine güvenene kadar elleri kollarında kaldı.

Ona teşekkür edecekti ama düzensiz nefes alışları ve baş döndürücü şaşkınlığı tutarlı düşünmeye yer bırakmıyordu. Faythe iki büklüm olup öğürme ihtiyacına yenik düşmemek için tüm gücünü kullandı.

Rey lan'ın elleri, Varlas bilincini tam olarak kazanamadan, onun yeterince sağlam olduğunu düşünerek yere düştü. İkisi de boş bir ifadeyle bakan kralın önünde durdular. Faythe derin nefes alış verişine odaklanmış, vücudundaki şiddetli titremeyi gizlemek için başarısız bir çaba gösterirken, soğuk bir beklentiyle onun tepkisini bekliyorlardı.

Varlas'ın her mimik titreşimini takip edip başarısız olduğuna dair en ufak bir işaret ararken, ormandaki mırıltılar düzensiz kalp atışları tarafından tamamen maskelenmişti. Acı verici derecede yavaş geçen yarım dakikanın ardından kral bir kez göz kırptı. İki kez. Üç kez. Sonra Rey lan ile boğazında yükselen asidik yanmaya karşı acıyla mücadele eden Faythe'nin arasına baktı. Boğazındaki sert yumru yüzünden konuşamıyordu.

Solunum yolları daralmıştı ve general sağır edici sessizliği bozduğunda minnettarlıkla dolup taşıyordu.

"Biz de tam geri dönüyorduk, Majesteleri. Görünüşe bakılırsa bu seferki avda av hayvanı bulamayınca hayal kırıklığına uğradık," dedi Reylan, sanki daha önce bir sohbetin ortasındaymışlar gibi kayıtsızca.

Varlas'ın kaşları şaşkınlıkla birbirine karıştı. Önce ormanın etrafına, sonra da çekili kılıcına baktı. "Evet. Sanırım geri dönmeliyiz," diye mırıldandı, hâlâ sersemlemişti.

Faythe'nin rahatlaması onu bir sel gibi boğdu.

Kral döndü ve geri yürümeye başladı. Faythe hemen onu takip etmedi, o kadar çok zıt duyguya kapılmıştı ki herhangi bir hamle yapamadı.

"Bir arada tutun. Güvendesiniz. Şimdi, gidelim."

Reylan'ın sözleri zihnindeyken, belindeki elinin hafifçe öne doğru itildiğini hissetti. Bu bir elektrik çarpması gibi bilincini geri getirmişti. Ona baktı ama minnettarlığını dile getirecek enerjiyi bile toplayamadı. Bunun yerine, ayaklarını ileriye doğru bastırdı, yalnızlık için çaresizdi, böylece yeteneğinin çabasıyla çağıran karanlığa teslim olabilirdi.

CHAPTER 26

Faythe

BOdasının kapısını zorlayan Faythe, Reyhan'ı dışarı atacak enerjiye sahip değildi.

onun kendisini takip ettiğini hissetti. Yalnız kalmak, zihninin ve bedeninin istediği gibi dinlenmek istiyordu ama Olmstone Kralı'yla ormanda yaşananlar zihnini kurcalıyordu ve generalin, kurtarıcısı olarak gelmeden önce neler olduğuna dair cevaplar isteyeceğini biliyordu.

"Gitmek zorundasın," dedi o daha bir şey sormadan.

"Varlas ne planlıyor?"

Faythe ormandan geri çekilirken, kaotik haftayı anlamlandırmasına yardımcı olacak parçaları bir araya getirmeye başlamıştı. Herkesin kendi gündemi varmış gibi görünüyordu ve Reyhan da farklı değildi. Ona olan saplantısı, beklenmedik çıkışları, hepsi onu doğru yöne yönlendirmek için bir numaraydı. Bunca zaman boyunca, Reyhan'ın kendi sessiz şüpheleri vardı; onunla ilgili değil ama Olmstone Kralı'yla ilgili. Başından beri onu kullandığını düşünmekten nefret ediyordu.

"Varlas'ın beni yalnız yakalamak istediğini, senden alacağımı düşündüğü bilgiler için beni tehdit edeceğini biliyordun. Bunca zamandır biliyordun ve iki taraflı oynuyordun."

Faythe sesini alçak tuttu ama içinde biriken öfkenin kelimelerine sızmasına izin verdi.

Reylan gerçeği inkâr etme ya da özür dileme zahmetine girmedii. "Beni kullandın," diye acı acı güldü. "Sen de en az Kraliyet ailesi kadar kurnaz ve hilekâr. Benden onun kafasının içine girmemi, hayatımı hiçe sayarak elde edebileceğimi düşündüğün her türlü bilgiyi edinmemi istedin."

"Bu doğru değil," diye sertçe araya girdi. Sonra doğruldu, yüzü sempatikti ama pişmanlık duymuyordu. "Varlas'ın kin beslediğini uzun zamandır biliyoruz, ama yapmaya hazır olduğu şeyin gerçek boyutunu fark etmemiştim. Bana anlatmanı istiyorum Faythe. Öğrendiğın her şeyi."

İnançsızlıkla başını salladı. "Sen de tıpkı onlar gibisin, biliyor musun? Bu pozisyon sana çok yakışıyor."

Çenesi sabırsızlıkla büküldü. "Sen ve ben aynı taraftayız, bunun farkında olmalısın."

"Sen ve ben diye bir şey yok!" diye bağırdı öfkeyle. Ona güvenmek, krallardan farklı olabileceğine inanmak istiyordu ama iş kişisel çıkarları için onu manipüle etmeye geldiğinde onlardan daha iyi değildi. Aldatılmışlığı göğsünde bir burkulma gibi hissetti ama onu kenara itti ve öfkesinin keskin kenarlarını yumuşatarak "Sana yardım edemem Reylan" dedi.

Bu savaşın katalizörü o olamazdı. Rhyenelle yaklaşan tehlikeden haberdar olursa, ilk saldıran onlar olabilirdi. Hayır, bunu kaynağında durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. Belki Nik babasını Varlas'ın intikam yoluna yardım etmekten vazgeçirmeye yardım edebilirdi. Olmstone kendi başına saldırmazdı.

Generalin gözlerinde hayal kırıklığı ve öfke parladı. Reylan onun tavrındaki tehditkâr değişim karşısında geri çekilmek üzereydi ama o bir adım bile atamadan general göz açıp kapayıncaya kadar hızla ilerledi. Reylan onu sıkıca tutarken sırtı duvara çarptı ve kollarını iki yanına sıkıştırarak hareket etmesini imkânsız hale getirdi. Ses çıkarma ya da manevra yapma şansı yoktu.

Özgürdü çünkü zihnini çeken keskin bir çekim onu yüksek sesle ağlatmıştı. İçine bir boşluk yerleşti ve adamın ne yaptığını hemen anladı.

Onun tüm yeteneklerini almıştı.

Şok halindeyken zihinsel duvarlarını yıkamadı ve Reyhan'ın zihnini istila ettiğini hissettiğinde nefesi kesildi, hızla kontrolü ele geçirerek onu durdurdu, böylece ne fiziksel olarak hareket edebildi ne de zihinsel olarak onu dışarı atabildi. Reyhan istediğini alırken kendi içinde felçli kalması mide bulandırıcı, çaresiz bir duyguydu. Tamamen onun merhametine kalmıştı.

Bir dakikadan az bir süre bir ömür gibi geldi.

Uzun bir geri adım atarak bir anda zihninden çekildi. Faythe soluk soluğa kaldı, iki büküm oldu ve bu hızlı çileyi sindirmeye çalışırken sıçradı. Fiziksel özgür iradesini geri almıştı ama hâlâ eksik olan bir şey vardı. Henüz yeteneğini geri vermemişti.

Faythe başını kaldırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Eğer onu geri verseydi, ne pahasına olursa olsun zihinsel duvarlarını paramparça ederdi. Ama o olmadan ona karşı hiçbir işe yaramazdı ve o saldırmaya çalışmadan önce adam onu milyonlarca olası yolla kolayca durdurabilirdi. Bu ihlal karşısında elleri öfkeyle titredi.

"Bu ne cüret!" Sesi bir bıçak sırtı kadar keskindi.

Reyhan, onu daha da öfkeliendiren ses tonu karşısında irkilmedi. "Ben sadece görmem gerekeni gördüm, başka bir şey değil," dedi sakince, sanki onun düşüncelerini ve anılarını ihlal etmemiş, geri dönüşü olmayan tek çizgiyi aşmamış gibi.

"Siz de diğerleri kadar kötüsünüz, General Reyhan."

"Faythe-"

"Kral bunun için seni öldürecek, gerçi bu onuru kendim yaşamak isterdim."

"Ben seni durdurana kadar kapıya iki adım bile atamazsın." Onun canını almaktan bahsediyordu. Elleri

Onun haklı olduğunu anladığında sonu olmayan bir öfkeyle seğirdi. Yeteneği olmadan, tam olarak görüldüğü gibi zayıf, güçsüz, işe yaramaz bir insandı.

"İstediyini aldın. Devam et," diye meydan okudu.

Reylan'ın gözleri çatışma içinde seğirdi ve bu, her ne sebeple olursa olsun onu öldürmeyeceğine dair içini güvenle doldurmaya yetti.

Hiçbir uyarı olmadan zihnine ezici bir ağırlık çöktü. Bu onu ezdiği kadar tamamladı da ve yeteneğinin geri dönüşüne alışırken bir elini duvara dayadı. Reylan'ın, onun zihnine çarpmadan önce kesinlikle hızlı bir çıkış yapabileceği kadar uzun süre etkisiz kalmıştı.

"Ben senin düşmanın değilim," dedi çabucak, onun niyetini tahmin ederek.

Faythe tereddüt etti. Yıkıcı bir kasırga düşüncelerini altüst etti. Pervasız, dengesiz bir yanı lanet olası sonuçların canına okumak ve misilleme yapmak istiyordu. Ama nefes aldığı anda kaostan yatıştığını hissetti, bu da ona düşünme ve mantıklı düşünme imkânı verdi. Reylan'a zarar vermek sadece bencil intikam arzusunu tatmin edecekti ve tüm bunların karşısında önemsiz görünüyordu. Yöntemleri tamamen yanlıştı ama niyeti krallığının iyiliği içindi. Reylan pek çok şeydi ama kendine hizmet eden biri değildi.

Öfkesi dağıldı, geriye sadece yorgunluk ve üzüntü kaldı. "Düşmanım olarak görülmek için harcadığın enerjiyi bile hak etmiyorsun. Sen benim için bir hiçsin," dedi soğuk bir sesle. "Umarım hilekârlığın için övgü alırsın, istediğini elde etmek için şüpheleri kendinden uzaklaştırırsın. Kralın seninle gurur duyacaktır."

"Niyetim seni kandırmak değildi Faythe. Bu bizden daha büyük ve düşündüğümden çok daha kötü."

"Haklısınız. O bizden daha büyük. Bilgi güçtür, General. Umarım onunla ne yapacağını biliyordur." Bu küçümseyici sözün kendisine bir ceza kazandırması gerektiğini biliyordu.

ama gözlerinin parladığını görmesine rağmen onu tehdit etmedi. "High Farrow'u terk et. Bu gece. Ve geri gelme. Orlon benden bilgi bekliyor olacak. Seni tekrar görürsem hakkında her şeyi anlatmaktan çekinmem."

Reylan tartışmak ister gibi baktı ama gitmek üzere dönerken vazgeçti. Kapıya varmadan hemen önce ona geri döndü. "Yardımın olmasaydı çok daha fazla masum ölebilirdi," dedi sessizce. Yaptıklarını haklı çıkarmak için değil, daha ziyade yaklaşan savaş olasılığı hakkındaki endişesini teselli etmek içindi.

"Bu yeterli değil," diye mırıldandı.

Bakışları ciddiydi. Başka bir şey söylemedi. Arkasındaki kapının tıkırtısı kulaklarında yankılandı ve midesinin çukurunda hissedildi.

Yaptığı şey için ondan nefret etmek istedi. Ama bunun yerine, hissettiği tek şey boştu.

CHAPTER 27

Faythe

FAYTHE odasının balkonunda oturmuş, aşağıdaki şehrin üzerine parıltılı ışınlar yağdıran güneşin öptüğü gökyüzüne bakıyordu ama bu güzelliğin tadını çıkarmadı. Onun yerine aklı başka yerdeydi. Taş binaların ötesine baktı, sanki ay gecesinin ikilisini uzaklarda görebilecekmiş gibi, ancak generalin Farrowhold'un çok dışında olacağını biliyordu tarafından Şimdi. O yapmadı Biliyorum neden o önemsemi. Belki de birkaç hafta içinde Reylnan'ın kralına yaklaşan tehditten bahsedeceği ve ardından Rhyenelle'in cevap vereceği beklentisiydi... Faythe kendini ağır hissediyordu. düşününce dehşete düştüm.

Arkasında ayak sesleri duydu ve Nik'in dışarı çıkıp ona katılmadan önce varlığından haberdar etmek için kasıtlı olarak yüksek sesle konuştuğunu anladı. Konuşmadı ya da yüzünü ona dönmedi.

"Agalhor'dan acil bir mesaj olduğunu ve hemen dönmesi gerektiğini söyledi," dedi Nik. Prensın aklında kimin olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama bunu inkâr etmeye de zahmet etmedi. "Ona bir an bile inanmadım."

Faythe bir an için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bütün geceyi uyanık geçirmiş, düşüncelere dalmıştı.

Reylan kendi krallığı içinde karşı planlar yapmak için atını sürerken, kendi tarafındaki bilgilerle ne yapacağını bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

İkna gücü kralın hareketlerini değiştirebilecek tek kişi olan veliaht prensse dönerek, "Size söylemem gereken bir şey var," dedi.

Faythe ona her şeyi anlattı; Reylan'ın onu ilk günden beri nasıl tanıdığından başlayıp Olmstone Kralı hakkında bildiklerine kadar. Babasının bu işe karıştığından bahsedilince Nik'in yüzü okunmaz hale geldi. Faythe bilgi yükünü prensin üzerine yıktığı için kendini suçlu hissediyordu ama bilmeyi hak ediyordu ve belki de kralın mantıklı düşünmesini sağlamak için tek şansları buydu.

"Olamaz," diye cevap verdi ilk olarak. "Babamın Olmstone'a yardım etmek için ne sebebi olabilir ki? Rhyenelle ile bir alıp veremediğimiz yok."

Faythe yaraya tuz basmak istemiyordu, bu yüzden krallıklarının fae hükümdarına karşı duyduğu nefreti dile getirmekten kaçındı. "Aralarında bir anlaşma var. Yüce Farrow Olmstone'a yardım edecek ve karşılığında Varlas da Orlon'a hesap verecek. Talep ne olursa olsun, sebep ne olursa olsun. Güç kazanıyor."

Nik başını salladı. "Anlamıyorum. Güç... bu hiçbir zaman onun amacı olmadı. Hiçbir zaman. Sadakat ve cesaret her zaman bizim değerlerimiz olmuştur. Şimdi ittifakı terk etmek..." Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve bir şeye vurmak için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordu. Yoluna çıkmak istemediği için bir adım kaydı. Nik, yükselen öfkesinin farkına vararak sakinleşti.

Faythe onun kırık bakışları karşısında iç geçirdi ve ona yaklaşarak elini tuttu. "Bunu durdurmaya yardım edebilirsin."

Prens'in yüzünde bir yenilgi ifadesi vardı. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Birlikte," diye söz verdi.

Zümrüt gözleri onunkilerle buluştu ve kadın onlardan acıyı almak için can attı. Kendi babasından hissettiği ihaneti.

Gülümsemeye zorladı, ancak muhtemelen olayları durdurmak için onun yapabileceğinden daha az şey yapabileceğini biliyordu.

"Biz konuşurken Varlas ve babam özel olarak görüşüyorlar."

İki kralın bir saldırı planını detaylandırıyor olabileceğini düşünmek onu titretmeliydi ama bir fikir kıvılcımıyla Faythe'nin dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. Nik'in kaşları onun bu habere verdiği tepki karşısında çatıldı.

Daha geniş sırttı. "Biraz kulak misafiri olmak ister misin?"

Prens ve casusluk şefi kütüphanedeki karanlık gizli geçitte sürünen fareler kadar sessizdi. Nik'in de gizli labirenti keşfettiğinde aynı derecede dehşete düşmesi Faythe'nin uzun zamandır unutulmuş olduğu varsayımlarını güçlendirdi. Yol ayrımına geldiklerinde Nik durup henüz inmediği koridoru inceledi.

Nik dikkatini geldikleri yöne çevirdiğinde Faythe diğerine doğru adım atıyordu. Onun ani alarmı karşısında kalbi göğsüne çarptı ve o da Nik'in bakışlarını takip etmek için döndü ama onun fae duyularının ne algıladığını duyamadı. Elindeki meşaleyi fırlatıp saklanmak için eğilmek üzereydi ki Nik elini kaldırdınca durakladı. Adam gözle görülür bir şekilde gevşedi ve sonra ofladı. Faythe, Nik'in ne duyduğundan hâlâ habersiz, temkinli tavrını sürdürdü.

El fenerinin mavi ışığında tanıdık bir yüz belirir belirmez katılığı rahatlayarak gevşedi. Tauria'ya sadece iri gözlerle bakabildi.

"Bizi nasıl takip ettiniz?" Faythe sordu.

Gardiyan omuz silkti. "Kokunuzu kütüphanede aldım, Nik'in en iyi zamanlarda bulunması için garip bir yer." Gözleri sadece bir saniyeliğine prene kaydı ve o sırada Faythe, Nik'in ona zar zor bir bakış attığını fark etti

Bakışlarını geri çevirdi, sözlere aldırmadan dikkatini başka yöne çevirdi. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Henüz birbirlerine doğrudan tek kelime etmemiş olsalar da aralarındaki gerilim Faythe'nin sessizlikte garip bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu. Sürtüşme hakkında burnunu sokmak doğru gelmiyordu.

Boğazını temizledi ve Tauria'ya, "Sanırım seni bilgilendirmeliyim," dedi.

Nik'in biraz geriden takip ettiği ürkütücü karanlıkta yürümeye devam ettiler ve Faythe o sabah prene aktardığı her şey hakkında koğuşa bilgi verdi. Konsey odasına açılan son koridora yaklaştıklarında, hepsi koridorun önünde durdu. Nik önce bakmak için ikisinin de yanından geçti. Aşağıdaki odadan gelen zayıf ışık yüz hatlarını aydınlattığında, yüzünün şokla sıvandığını gördü. Ona tekrar baktığında, zihni onun düşüncelerinin izdüşümünü yakaladı.

"Burayı nasıl buldun?"

Faythe, yüksek sesle konuşmaya cesaret ederlerse kralların onları gerçekten duyabileceğini düşünerek ürperdi. Tek başına geldiğinde aşağıdaki herkes tarafından fark edilmekten çok yüksek sesli bir adım uzaktaydı ve açıkça onların fae duyularını hafife almıştı. Nik'in yüzündeki dehşet ifadesine bakınca, bunun kesinlikle mümkün olduğunu anladı. Tek cevabı zayıf bir omuz silkmeydi. O anda açıklama yapacak gücü yoktu.

"Sence biliyor mudur?" Varlas aşağıda konuştu.

Faythe sahneyi görebilmek için Nik'in yanına sokuldu, yüzleri sadece birkaç santim aralıktaydı. Tauria da onun diğer tarafına aynı yakınlıkta sokuldu ve üçü de krallar arasındaki özel görüşmeye kulak kabarttı.

Orlon, "İtiraf etmeliyim ki, dün gece aniden yola çıkma ihtiyacından bahsettiğinde şüphelenmiştim," diye cevap verdi.

Faythe'nin kalbi, iki hükümdarın Rey lan üzerine düşünmesini izlerken kararsızdı.

"Cusus şefiniz hiçbir şey açıklamadı mı?"

Bu söz üzerine Faythe bir parça geri çekildi. Planları hakkında her şeyi öğrenmiş olmasına rağmen

Varlas, bunca zaman aptal yerine konmuş olması onu hâlâ şok ediyordu. Düşüncelerine göz attığı birkaç seferde gerçek doğasını gizlemesinin bu kadar kolay olması, kendini ve yeteneğini sorgulamasına neden oldu. Reyhan'a, Varlas'ın etrafında dikkatli olmasını sağlayan ve sonunda ormanda kendini ona gösterdiğinde darbeyi hafifleten belirsiz uyarıları için minnettardı.

"Henüz değil. Gerçi Agalhor olmadan ihtiyacımız olan bilgiyi alamayabiliriz."

"General yakın bir ikinci."

Yüce Farrow Kralı masanın başında tembel tembel oturuyordu. Varlas ise onun yanında volta atıyor, korkunç derecede sinirli görünüyordu. Her zamanki neşeli gülümsemesi, yüzünü yaşlandıran sert çizgilerle silinmiş, dış görünüşünü soğuk ve acımasız hale getirmişti. Bunu daha önce göremediği, onun sahte niyetlerine ve nezaketine kendini kaptırdığı için aptalın tekiydi. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve intikam almak için aklından geçen şiddetli düşünceden gurur duymuyordu. Yalanları için değil ama intikamının bedelini masum kana ödetme niyeti için.

"Bir insan kızına nasıl güvenebilirsin?" Varlas öfkelenmişti.

"Eğer onu sadakatsiz bulsaydım ölmüş olurdu. Yetenekleri çok değerli," diye soğukkanlılıkla savundu Orlon. Onun hayatını önemseydiği için değil, kendi seçimleri için.

"Ya generalin beklenmedik ayrılışının nedeni oysa?"

Faythe keskin bir nefes çekti. Ateşi yükseliyordu ve bunun kendi sarsılmış korkusundan mı yoksa Nik ve Tauria'nın yakınlığından mı kaynaklandığından emin değildi. Prensin yan bakışını hissetti ama ona bakmadı, gözleri endişeli bir bekleyişle iki krala sabitlenmişti.

Orlon tahtından kalktı, Olmstone Kralı'nın şüphelerinden sıkılmış ve sinirlenmiş görünüyordu. "Güven bana Varlas, kızdan her şeyi öğreneceğim. İhtiyacımız olanı alacağım

Rhyenelle'i devireceğiz ve devirdiğimizde de sadakatini bekliyorum."

"Büyük bir krallığı yıkmak için bir insana ve bir taşa bu kadar kolay güvenmiyorsam beni affedin."

Orlon'un bu hakaret karşısında yüzünün buruştuğunu gördü. "Rhyenelle'in sonunu getirecek olan taşın yapabilecekleri değil, açabileceği kapıdır."

Faythe bu bilgiyle neredeyse sallanıyordu, konuştuklarını düşündüğü şeyden dolayı dehşete kapılmıştı. Sonra Orlon'un bir sonraki sözleri omuzlarına fiziksel bir ağırlık gibi çöktü.

"Riscillius High Farrow'un içinde ve onu ele geçirmek için her insanı kullanmam ve yok etmem gerekse bile benim elimde olacak."

Faythe soğuk bir dehşetle doğruldu. Çocuk haklıydı. Kral kendi vatandaşlarına dehşet saçıyor, Faythe'nin kılıcının kabzasında tuttuğu taşı bulmak için onları piyon olarak kullanıyordu. Yan tarafı ağırlaşmıştı ve şu anda silahsız olduğu için kılıcın kabzasının genellikle kalçasında durduğu yere uzanmaktan kaçındı. Kralın Ruhlar'dan -Aurialis'ten- ne isteyebileceğini kavrayamıyordu. Ve birden, eğer Tanrıça başından beri kralın yıkım tarafındaysa, belki de birden fazla şeytan tarafından aptal yerine konulduğuna dair büyük bir korkuya kapıldı.

Varlas mırıldandı. "Bahsettiğiniz bu büyük güç beklemeye değse iyi olur."

Orlon'un yüzüne yayılan hınzır sırıtış Faythe'nin midesini bulandırdı. "Oh, öyle olacak."

Daha fazla dayanamadı. Küçük izleme deliğinden uzaklaştı ve Nik ile Tauria'nın başka bir şey duymak için kalıp kalmadıklarını görmek için arkasına bakmadan aceleyle geri döndü. Başının döndüğünü hissetti ve taş duvarlar etrafını sararak geçidi küçültüyor gibiydi. Hızlı adımları koşuya dönüştü. Dar geçit kavşakta açıldığında Faythe nefes almak için durakladı ve ellerini kalçalarına dayadı. Zihni çalkalanıyor ve kalbi

bilgiyi işlemeye çalışırken gürledi, ancak hiçbirini anlamlandıramadı veya kabul edemedi.

"Babam Riscillius'tan ne istiyor olabilir?"

Nik'in sesini duyunca yüzünü ona döndü. "Sen söyle bana. Yüce Farrow Kralı her şeye gücü yeten bir varlığa erişmek için ne ister?" Bunu alaycı ve kuşkulu bir şekilde söylemişti ama prensin yüzü düştüğünde anında kendini suçlu hissetti.

Cevap neredeyse belliydi, ama Aurialis'in ona yardım etmek için ne yapabileceğini bir türlü bulamıyordu. Bulunduğu konumdan Ruh'un neler yapabileceğini bilmiyordu. Faythe bu düşünce ve olasılıklar karşısında irkildi. Doğaüstü bir silah tam da kralların ihtiyacı olan şey olabilirdi.

-Sadece dengeleri değiştirmek için değil, tamamen yok etmek için.

"Gitsek iyi olur. Yakında Olmstone'u uğurlamaya hazırlanıyor olacaklar," dedi Nik sessizce.

Faythe şu anda iki kralla da yüzleşmeye dayanabileceğini sanmıyordu ama başını salladı ve dışarı çıkmak için döndü.

"Bekle." Tauria'nın sesi onun hareketini durdurdu.

Faythe korkuyla sarsıldı ve panik içinde koğuşun orada olduğunu bile unuttu. Faythe kaşlarını çatarken, o ve Nik beklentiyle ona döndüler ama iki gözle de karşılaşmadılar.

"Bunu hissediyor musun?"

Faythe'in aklına bile gelmezdi ama koğuşun son kez bir şey hissetmesi, onları şimdi düşünmekten bile korktuğu varlığa götürmüştü.

Nik ikisi adına da "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi.

Tauria o zaman ona baktı. İfadesi çelişkiliydi, sanki prene içini dökmek istiyordu ama nedense onun yerine dikkatini Faythe'ye yöneltmeye karar verdi.

"Zayıf ama... kulübedeki o gece gibiydi. Bunu açıklayamam."

Faythe ürperdi. Keşfedilmemiş ikinci geçidin siyah derinliklerine bakarken, karanlık bir his üzerine çöktü. "Başka bir zaman. Nik haklı, gitmemiz gerek."

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

Reylan

T General bir gece yarısı fırtınası gibi yol alıyor, Rhyenelle'e dönüş yolculuğunu minimum süre yerine on günde tamamlıyordu.

genellikle on dört saat sürerdi. Haberler bu kadar acil olmasaydı, hızlı temposunu korumak için yoldaşı askerleri zorladığı için kendini kötü hissedebilirdi. Aslında, High Farrow'a geldiği ilk gün tüm önemsiz toplantıları terk etmek istemişti, çünkü ona bu kadar ağır gelen haber, yaklaşmakta olan saldırılarının keşfinden çok önce gelmişti.

Rhyenelle saldırıdan zaten şüphelenmişti ve Reylan'ın müttefik krallıklarla geçirdiği hafta boyunca ana görevi bunu doğrulamaktı - gerçi anavatanını devirmeye çalıştıkları için bu terimin artık uygun olmadığını düşünüyordu. Bu bir sürpriz değildi ve kralı için de sürpriz olmayacağını biliyordu ama en azından şimdi Faythe'nin düşüncelerinden edindiği bilgilere göre savunmalarını güçlendirebilirlerdi.

Kadın içinde bir tanıdıklık hissi uyandırdı. Parlak altın rengi gözlerini ilk gördüğünden beri aklından çıkaramıyordu. Onların benzerini bir daha asla göremeyeceğini varsayıyordu.

Reylan, Kali'den inip kaleye doğru hışımla ilerlerken tek bir adım bile tereddüt etmedi. Kıpırmızı duvar halıları

rahatlık ve gurur getirmişti; kuzeyin kraliyet mavisinden bıkmıştı. Muhafızlar o yaklaşımdan çok önce kapıları açmışlardı ve hiçbirini onu boş bir sohbet için durdurmaya cesaret edememişti, yüzünün buna karşı uyardığından emindi. Krallıktaki her fae asker ve muhafız Reyran'a hesap verirdi, çünkü onun üstünde kimse yoktu ama saygı ve sadakat karşılıklıydı. Bu her zaman böyle olmuştu ve ordularının bu sayede daha güçlü olduğundan emindi.

Alacakaranlık gökyüzünü kaplarken, kralını bulmayı umduğu genellikle tek bir yer vardı. Cam Bahçe'nin kapılarının dışında hiçbir nöbetçi yoktu. Şeffaflıkları sayesinde kralı en uçtaki beyaz gül salkımının yanında gördü. Reyran hızını yavaşlattı ve yavaşça içeri girdi, yine de kralın varlığını fark etmesine yetecek kadar ses çıkardı. Yaklaşırken sessiz kaldı. İri ellerinden biri hâlâ asmasına bağlı küçük bir gülü tutuyordu ve Reyran bunun sembolizmini biliyordu. Bu, bir zamanlar onun dünyası olan narin çiçeğin farklı bir formunu temsil ediyordu. Cam Bahçe, asıl sahibi onu terk ettikten çok sonra bile gelişmeye devam etmişti.

"Beklediğimden erken döndün," dedi Agalhor sonunda. "Umarım yolculuğunuz verimli geçmiştir." Kahverengi gözleri düşürdüğü gülden kayarak generalin üzerine dikildi.

Reyran'ın cesaretini kaybettiği pek görülmuş şey değildi ama o anda kendi korkaklığına lanet etti. "Durum korktuğumuzdan da kötü. Orlon ve Varlas ittifak kurmuşlar ve korkarım bizi alt etmek için tahmin ettiğimizden daha büyük bir şey üzerinde çalışıyorlar." Kralın beklediği haberle göz göze geldi, çoğunlukla da tüm yolculuğu boyunca kafasında kurduğu zor konuşmayı ertelemek için.

Zümrüdüanka Kralı mırıldandı, gül ağaçlarına dönerken en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyordu. Reyran çoğu zaman hükümdara zor durumlara karşı soğukkanlı kayıtsızlığı için hayranlık duyuyordu. Ancak yüzyıllardır onun yanında olmak ona, kralın dış görünüşü değişmese de

Sakin ve derli topluydu, içten içe parlak zihninin çarkları bilgiyle fazla mesai yapıyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra kral, "Sanırım benim beklenmedik yokluğumla ilgili hikâyeye inandılar?" dedi. Kurnaz bir gülümseme dudaklarını kıpırdattı.

Reylan bir kahkaha attı. "Pek memnun olmadılar. Varlas'ın bu haber karşısında yüzünde beliren ifadeyi görseniz çok hoşunuza giderdi."

Agalhor Ashfyre aptal değildi. Üç müttefik krallığın her köşesinde casusları vardı. Yüce Farrow Kralı'nın yeni casus şefinin keşfi Reylan için sürpriz olmamıştı, çünkü görevinin bir parçası da onları ortaya çıkarıp bertaraf etmektir. Orlon'un elinde böyle bir silah olamazdı. Agalhor böyle bir yeteneğe maruz kalma riskini göze alamazdı.

Yine de hiçbir şey Reylan'ı olduğu kişiye hazırlayamazdı. yürütmek için gönderildi.

"Ve sen de durumu hallettin mi?"

Reylan kıpırdandı ve yüzyıllar sonra ilk kez kralın bu yakın habere vereceği tepkiden korktu. Derin bir nefes aldı ve Agalhor'un sözlerini duymazdan gelerek, "Lilianna hakkında konuşmamız gerek," dedi. Bu soruya cevap vermeden olmazdı.

Kralın parmaklarının altındaki yeni gül goncası, yumruğu etrafını sararken birbirine çarptı. Reylan sertçe yutkundu.

"Sana bir daha asla onun adını ağzına alma demiştim." Agalhor'un sesi alçak ve ölümcüldü.

Reylan bu ses tonunu nadiren duyardı ve kesinlikle kendisine yönelik değildi. Ancak kralın tepkisi beklenen bir şeydi ve kalp kırıklığı konusunda haklıydı, bu yüzden Reylan tereddüt etmedi.

"Önemli olmasaydı yapmayacağımı biliyorsun," diye sakince cevap verdi.

Kralla göz göze geldi ve gözlerindeki keder, eski bir yarayı açan kişi olduğu için kendini çok suçlu hissetmesine neden oldu. Kralın ruhuna gerçekten zarar verecek olan kısmı ortaya çıkarmak onu mahvedecekti.

Agalhor sormak istemiyormuş ama cevaba ihtiyacı varmış gibi tereddüt etti. "Sen... onu buldun mu?"

At ve hafif Titreşim . umut üzerinde onunyüz, Reyhan'ın cevap veren bakışı ciddileşti. Başını iki yana salladı.

Agalhor'un yüz ifadesi düştü ve tam arkasını dönecekti ki Reyhan ağzından kaçırdı: "Ama sanırım kızını buldum."

Kral durdu ama bir d a h a onunla göz göze gelmedi. "O zaman evlendi. Güzel." Sözleri kalp kırıklığıyla çınliyordu.

"Hayır, yaptığını sanmıyorum."

Reyhan'ın daha fazla açıklama yapmasını beklerken alını sert bir kaş çatmayla kırışmış, gözleri cam gibi olmuştu.

General buraya gelirken yaptığı zihinsel konuşmayı hatırlamaya çalışırken uzun bir nefes aldı. Konuyla ilgili her piç kelime zihnini terk ettiği için boşa enerji harcıyordu. Bir tür açıklama oluşturmak için gevşek cümleleri çılgınca kavradı.

"İlk başta onun gözleriydi. En parlak altın rengi, onları karıştırmak imkansızdı."

Kralın yüzü eski anıların canlanmasıyla üzüntü içinde seğirdi.

"Sonra, yeterince yaklaştığımda, Lilianna'nın kokusu oradaydı. Kızı kalede yaşıyor." Reyhan kralın tepkisini ölçmek için durakladı ama kral boş boş bakarken hiçbir şey belli etmedi.

"Peki ya annesi?"

Kralının onun adını kullanmaya bile tahammül edememesi ona acı veriyordu. Bu isimden uzun süre nefret etmiş ve bir daha asla o insan kadından bahsetmemeye yemin etmişti; kralının kalbini çalan ve gecenin köründe hiçbir uyarı ya da açıklama yapmadan, sadece onu aramamasını söyleyen bir not bırakıp gittiğinde onu da yanında götüren kadın. Agalhor ilk başta onun isteğine itaat etmedi ve beş yıl boyunca krallıklarda onu aramaları için askerler gönderdi. Bunu duyduğunda, ona bulunmak istemediğine dair bir uyarı daha gönderdi. Reyhan, kralına güçlü kaldığı ve krallığı için odaklandığı için büyük hayranlık duyuyordu, ancak kalbi açıkça

Parçalar. Bir eş kadar iyi olan birini kaybetmenin acısını ilk elden biliyordu. Agalhor'un bir insana aşık olması politik bir heyecan yaratmış olsa da, birbirlerine ne kadar tutkuyla değer verdiklerini ve güç bakımından ne kadar eşit olduklarını gördüğünde kralın kalbini suçlayamazdı. Kadının ölümlülüğü, aksi takdirde mükemmel olacak bir eşleşmede doğanın acımasız bir cilvesiydi.

Agalhor'un yüzüne bakamadan, "Onun hakkında fazla bir şey öğrenemedim ve onu daha fazla zorlayacak kadar iyi tanı mıyordum ama... annesinin on bir yıl önce öldüğünü söyledi," dedi.

Bakmaya cesaret ettiğinde kral duygusuzdu. Reylan bunu herhangi bir öfke ya da üzüntü patlamasından daha kötü bir işaret olarak algıladı.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Agalhor'un sakin sesi onun kemiklerini titretti.

Kaçınılmaz bilgi damlasını geciktirmek istemeyerek, "Lilianna'nın kokusunu algılayacak kadar yaklaştığımda, orada başka bir koku daha vardı. Çok zayıftı. Eğer bakmıyorlarsa başka kimse bunu hissedemezdi."

Sadece kralın gözleri bile devam etmesi için ona baskı yapıyordu. Reylan durakladı, son darbesini indirirken onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Sizindi, Majesteleri. Sanırım bir kızınız var, hayatta ve High Farrow'da."

Faythe

BKONSEY ODASINDA İSTENENLER Faythe'nin sinirlerini yeni boyutlara taşıdı, sanki her zaman bir şeyleri varmış gibi

Yüce Farrow Kralı'ndan korkacak ya da saklanacak bir şeyi yoktu ve bunun son çağrısı olmasına ramak kalmıştı. Bugün gergin olmak için her türlü sebebi vardı. Kral hayal edebileceğinden çok daha öngörülemez biriydi. Kaledeki kimsenin şüphelendiğinden şüphe duyduğu pek çok gizli planı vardı. Yüce Farrow'un diğer lordlarının ve konsey üyelerinin kibirlerinden hoşlanmasa da, acımasız katiller olmadıklarını ve müttefik bir krallığa savaş açmak gibi bir plana boyun eğmeyeceklerini biliyordu. Bu küfür, yasa dışı ve ahlaksızcaydı. Kralının böyle bir şey yapabilecek olması onu şoke etmemeliydi ama itiraf etmeliydi ki bir yanı prenze inanmak istiyordu - belki de Orlon hâlâ küçük dozlarda sevgi ve merhamet barındırıyordu.

Hiç tereddüt etmeden konsey salonuna girdi, içten içe korkunç bir şekilde titremesine rağmen kendine olan güveninin her zerresini topladı. Faythe bu toplantıyı bekliyordu. Kral, iki hafta önce ayrılan misafirlerinden öğrenebildiği her şeyi öğrenmek isteyecekti. Faythe o zamandan beri bu yüzleşme için acı verici bir gerginlik içindeydi.

En çok korktuğu şey krala verecek neredeyse hiçbir bilgisinin olmaması değildi; önünde duran hükümdarın kötülüğünün gerçek boyutunu bir vurdumduymazlık maskesinin ardında sakladığını artık biliyordu. Onunla aynı odada durmak ve hatta onun hizmetinde olmak bile onu hasta ediyordu.

Faythe kendinden emin bir şekilde masanın ucunda duruyordu. Kral henüz onunla göz göze gelmemiştir. Kapılar arkasından inleyerek kapandı ve odada tamamen yalnız olduklarını hemen fark etti. Her zaman olduğu gibi tek bir muhafız bile kalmamıştı. Sertçe yutkundu.

Orlon geniş masanın en ucunda duran bir haritayı sessizce inceliyordu. "Seninle aramızda bir anlayış olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Kralın açılış cümlesiyle Faythe ürperdi. Devam ederken hâlâ ona bakmıyordu.

"Yeteneğiniz sadece High Farrow'a hizmet etmekle kalmayabilir. Dünyayı iyileştirmek için de kullanılabilir."

Kralın, büyük bir krallığı devirme planını açıklayacak kadar aptalca bir şekilde kendisine güvendiğini düşündükçe kalbi güm güm atıyordu. Sonunda başını kaldırdı, siyah gözleri gölgelerle doluydu.

"Yine de direnmeye devam ediyorsunuz. Neden?"

Karnındaki düğüm sıkıştı ama yüzünü sakın tuttu. "İstediğiniz her şeyi yapmadım mı Majesteleri?"

Gözlerini ona dikti ve yavaşça ona doğru ilerledi. Faythe güç ve kötülük saçan bu iblis karşısında sinmemek için her şeyini ortaya koydu. Birkaç koltuk ötede durdu ama bu mesafeden bile onun üzerine doğru geldiğini hissetti, gölgesi ölümün nazik okşayışı gibiydi.

"Sorgulanmak üzere getirilecek bir grup insan çocuk vardı - idam ettiğiniz kişinin arkadaşları."

Faythe bu yorum karşısında dişlerini sıktı. Adamın, çocuğun ölümünün suçunu ona yüklemek için bilerek onun rolünden bahsettiğini biliyordu.

ve onun tepkisini ölçmek için. Ona bu zevki tattırmadı ve yüzünü duygusuz tuttu.

"Yine de onları yakalamak için muhafızlar gönderdiğim gün ortadan kayboldular."

Devam eden suçlaması hiç de ince değildi. Sıkılmış gibi yaptı. "Yani arkadaşlarının başına gelenleri duydular ve kaçtılar. Nasıl olsa kaçarken ölecekler." İki arkadaşını ve planlandığı gibi Galmire'a sağ salim varıp varamadıklarını düşünmemeye çalıştı. Öyle olmalıydılar. Başka bir alternatifi kabul edemezdi.

"Belki," demekle yetindi ve Faythe'nin konuyu daha fazla kurcalamaması onu şaşırttı çünkü şüphelerinin yatışmaktan çok uzak olduğu belliydi.

Arkasını döndü ve masanın başına doğru yürüdü. Adamın sırtı ona dönükken Faythe gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ama adam dönüp bir kez daha haritaya baktığında omurgası yeniden sertleşti. Elini haritanın üzerine koydu ve parmaklarının güneyin üzerinde gezindiğini fark etmedi: Rhyenelle.

"Generalin toplantılardan sonra ayrılması oldukça ani oldu... Bu kadar acil olan şeyin ne olduğuna ışık tutabilecek bir şey öğrendiğinizi sanmıyorum?"

Hedeflenen krallığa doğru ilerlerken bu bir testti. Faythe önceki gecenin tamamını sadece lanet generali değil, kendisini de güvende tutmak için yalanlar uydurarak geçirmişti çünkü kral ondan işe yarar bir şeyler bekleyecekti. Reyhan'a karşı hiçbir sevgi beslemiyordu ama kral onun neyin peşinde olduğunu öğrenirse sırtında bir hedef tahtası görmek de istemiyordu: kısa ziyaretinden kendi bilgisini elde etmek.

"Zihnine girmek kolay değildi. Yeteneği hakkında bir ön uyarı iyi olurdu," dedi onun acımasız tonuyla aynı seviyeye gelerek. "Neyse ki benimkini fark etmedi. Sanırım insan olmamın da bununla bir ilgisi var," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi. "Sonunda içeri girmeyi başardım elbette ama korkarım sıkıcı detaylar sizi hayal kırıklığına uğratacak. Orduları güçlü ama bu sıradan bir şey.

Bilgi. Generalin ayrılma nedenleri doğrudu. Fenstead sınırındaki Callune kasabasında Valgard'ın yaklaşan saldırısından korkulduğu için huzursuzluk var. General Reyran onların en iyi komutanı - onu hemen geri istemeleri mantıklı."

Her şey sanki doğruyu söylüyormuş gibi ortaya döküldü. Usta bir hilekâr olmaya başladığını düşünmek Faythe'nin midesini bulandırıyor. Yine de kral ikna olmuş görünmüyordu ve sorunun başından beri bir numara olduğunu, belki de Rhyenelle'de acil bir mesele olmadığını zaten bildiğini düşünerek titredi. Onun yalanlarını ortaya çıkarmasını beklerken nefeslerini saydı. Bunun yerine gözlerini kaçırdı ve konuyu kapatır gibi oldu. Omuzları rahatlamıştı ama bir an bile güvende olduğuna inanmadı. Oyun tahtasındaki sırası şimdilik sona ermişti.

Ortaya çıkan çatışmalar arttıkça Faythe kendini herhangi bir tarafta durmazken buldu. Yüksek Farrow onun eviydi ama kalbi bir krallık için değil, ne renk giyerlerse giysinler, kulaklarının şekli ne olursa olsun, ırkları veya cinsiyetleri ne olursa olsun insanlar için savaşma özlemiyle bölünmüştü. Tüm Ungardia'yı kendisinden önceki kral gibi tiranlardan kurtarmayı arzuluyordu.

"Gidebilirsiniz," dedi kovarcasına.

Hemen döndü, bir saniye bile oyalanmak istemiyordu.

Kapıyla karşılaşmadan hemen önce sesi sessizce ona doğru sürüklendi. "Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem, Faythe, ölümün bir iyilik olacak."

CHAPTER 30

Jakon

JAKON VE grup yolculuklarının son bölümüne doğru ilerlemeye devam etti. Akşam karanlığında Galmire'a ulaşacaklardı.

Jakon, üç gün önce bir grup fae devriyesini yönlendirmek için onları terk eden fae muhafızını durdurmak ve geri dönmek için her türlü dürtüye direnmmişti. Zaten boşuna bir çaba olacaktı, görevi ve beraberindeki insanları riske atacaktı. Yine de, Caius'un kaçışlarında parmağı olduğundan şüphelenilirse hayatının tehlikeye gireceğini bile bile kendisini dikkat dağıtıcı olarak sunmuş olması suçluluk duygusunu hafifletmiyordu.

Bir el kendi elinin etrafında dolaşarak onu derin düşüncelerden çekip çıkardı ve Marlowe'a gülümsedi. Soğuğa karşı giydikleri eldivenleri çıkarıp onun yumuşak tenini hissetmeyi arzuluyordu. Bir hafta süren yolculukları boyunca herkesin moralini yükselten o olmuştu - bu dikkat dağıtıcı olay sayesinde yolculuk beklenenden bir gün daha uzun sürmüştü. Onsuz bunu yapamayacağını itiraf etmekten nefret etmiyordu. Ona ihtiyacı vardı, hepsinin vardı. Gücü ya da silah kullanma becerisi için değil, durum ne olursa olsun harika sakinleştirici ve neşeli doğası için.

Son birkaç saati çok az konuşarak yürüdüler. Sonunda medeniyetin işaretlerini, alacakaranlık gökyüzüne karşı kehribarın soluk titreşimlerini gördüklerinde Jakon

rahatlayarak yere yığıldı. Parlayan meşalelerle aydınlanan kasabaya yaklaştıklarında bu kadar çok canın buraya sağ salim ulaşmasını sağlamanın yükü üzerlerinden kalktı. Herkes son derece yorgundu ama o onları tepeler boyunca uzanan son yolculuğu yapmaya zorladı.

Galmire'a doğru giden taş patıkaya ulaştıklarında Jakon patikanın sonunda duran kişiye bakakaldı. Onlar yaklaşırken Caius'un gülümsemesi genişti.

"Ruhlara şükürler olsun," diye mırıldandı Marlowe, fae'yi kucaklamakta tereddüt etmedi. Bu onu şaşırtmıştı ama Caius kucaklamaya karşılık verdi.

Jakon, fae muhafızının hayatta olduğunu ve onları hedeflerine ulaştırdığını öğrenince rahatlama ve inançsızlık karışımı bir duyguyla afalladı. Kol kola girdiklerinde "Nasıl?" diye sorabildi sadece, iyi olduğunu bilmek ona karşı duyduğu tüm kuşkuları yok etmişti.

Fae muhafızın gözleri muziplikle dans ediyordu. "Kaçakları aramak için buraya geliyorlardı, ben de onlara katıldım. Ana rotayı kullanarak buraya sizden bir gün önce geldik ve aradıklarını bulamayınca gittiler. İnsanlar güvende olmalı."

Nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Basit bir teşekkür, muhafızın onlar için riske attığı şey için yeterli görünmüyordu, çünkü kasabanın gelişleri için diğerlerinden güvende olmasını sağlamıştı.

"Kaldın mı?"

Caius başını salladı. "Size sahilin temiz olduğunu haber vereyim ve dönüş yolculuğunuzda ikinize eşlik edeyim diye düşündüm. Eğer sakıncası yoksa tabii." Genç fae şaşırtıcı derecede kibardı ve Jakon onun türüne karşı beslediği önyargılar yüzünden kendini son derece suçlu hissetti.

Sıcak bir şekilde gülümsedi ve onu takdir etmek için başıyla küçük bir selam verdi.

Kasabada birlikte yürüdüler, mülteci topluluğu arkalarında düzgün bir yatağa ve güvenli bir yerde iyi bir gece uykusuna ihtiyaç duyuyordu. Bir eve rastladıklarında

Han, Jakon Marlowe ile birlikte içeri girerken Caius dışarıdaki grupla kaldı.

Mekan sessiz ve kasvetliydi, sadece tek tük masalarda oturmuş, üzüntülerini içerek atmaya çalışan birkaç adam vardı. Jakon barmene doğru yürürken iki yabancıya hiç dikkat etmediler.

"Hiç odanız var mı?"

Kısa boylu, tombul adam onu selamlamak için gözlerini zorlukla kaldırdı, yüzü uzun zamandır herhangi bir neşe için yaşamaktan vazgeçmiş bir adamın yüzüydü. "Kaç tane?" diye homurdanarak cevap verdi.

"Bir düzineden

fazla." "Ne kadar

zamandır?"

"İhtiyaç duydukları sürece."

Er ya da geç kendi kalacak yerlerini bulmaları ve Galmire'in daimi sakinleri olmak için çalışmaları gerekecekti. Jakon ve Marlowe onlara ancak bu kadar yardım edebilirdi.

Adam itiraz edemedi Jakon elini cebine attı ve tezgâhın üzerine beş altın koydu. Bunlar Faythe'nin Mağara'da kazandığı paraydı. Ne o ne de Marlowe paraya dokunmamış, bunun yerine arkadaşının bir gün ihtiyacı olursa diye, muhtemelen kraldan kaçmak için bir kenara koymuşlardı. Ama Faythe'nin kazancının şimdi nereye gittiğinden ve kime yardım ettiğinden çok memnun olacağını biliyordu, bu yüzden onları kullanıp kullanamayacağını sorma ihtiyacı hissetmedi.

Barmenin gözleri büyüdü ve parayı hızla aldı. Etrafına temkinli bir bakış atarak, "Bela istemiyorum," dedi.

"Hiç olmayacak. Farrowhold'dan geliyorlar ve iyice dinlenip hazır olduklarında Galmire'da kalmayı hak edecekler."

Adam acımasız bir ifadeyle başını salladı. "Korkarım Galmire'in eskisi gibi olmadığını görecekler," dedi sessizce,

Bir kolunu birayla ıslanmış tezgâha dayadı. "Farrowhold'da kaçtıkları her neyse, buraya gelmeleri de daha iyi değil."

Adamın dışarıdakilerin hayatlarına yönelik tehdit hakkında hiçbir fikri olmadığı düşünöldüğünde bu cesur bir ifadeydi. Jakon'un kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Marlowe onun yanında kaskatı kesilmişti ve Marlowe sessiz bir teselli için bir kolunu beline dolayarak onu kendine yaklaştırdı ve hafifçe sıktı. Onun bu hareketle rahatladığını hissetmek kendi gerginliğini azalttı.

Barmen, etrafta sadece birkaç sarhoş insan olmasına rağmen konuşmadan önce gözlerini kasvetli işletmede gezdirdi. "İnsanlar kayboluyor," dedi sanki gölgeler dinliyormuş gibi nefesinin altından.

Soğuk derisinin altına sızdı. "Valgard?" Masumlar grubunu daha kötü kapılara götürdüğü düşüncesiyle Jakon'un üzerine karanlık bir his çöktü.

Adam omuz silkti ama ciddi bakışını korudu. "Kimse bilmiyor. Bazen sonsuza dek ortadan kaybolurlar ama..." Adam durakladı ve Jakon'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü adamın yüzünün, gergin olmasına neden olan olayları hatırlayınca kızardığını fark etti. "Bazen cesetler kasabanın yakınlarında, Mortus Dağları'na yakın bir yerde ortaya çıkıyor."

Hikâyede daha fazlası olduğunu biliyordu ve beklentisiyle kendini amaçladığından biraz daha sert bir şekilde terslerken buldu. "Ne olmuş onlara?"

"Çoğu zaman tek parça halinde bırakılırlar, sadece cesetlerde kan tamamen çekilmiştir, düzgün delinme yaraları dışında yara yoktur." Adam boynuna dokunduğunda Jakon bu acımasız ayrıntı karşısında irkildi. "Hiç bu kadar temiz öldüren bir yaratık görmemişim."

Anlamadığı şey, eğer Galmire için acil bir tehlike varsa ve insanlar hedef alınıyorsa... kral neden sahip oldukları küçük korumayı kaldırsındı? İnsan grubunu götürecektir başka bir yer yoktu ve onları bir tehlikeden koruduğu için korku içindeydi.

Doğruca bir başkasının kollarına atılmak onu neredeyse çökertmeye yetecekti.

"Aralarında kadın ya da çocuk olan var mı?" Jakon soramayınca Marlowe sordu.

Onun üzüntüsü yüreğini sızlattı ve en azından onu teselli edebilmeyi umutsuzca diledi. Ama dehşet verici ifşaya karşı yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Barmen başını salladı. "Çoğunlukla kasabanın erkekleri. Başlarda iri yarı delikanlılar olsa da şimdi bir düzen yok gibi görünüyor. Birkaç kadın, evet, ama çoğunlukla erkekler," diye onayladı.

Marlowe ona döndü. "Onları geri alamayız. Onlar için yeni bir hayat umudunu yok edemeyiz. Bu bir risk ama Farrowhold'da bir sonraki kapılarına kimin gelebileceği korkusuyla yaşamaktan çok daha iyi."

Kadının gözlerindeki dehşeti görebiliyordu; Galmire'da başlarına bir şey gelirse bunun sorumlusu onlar olacaktı. Ama haklıydı: geri dönmek bir seçenek değildi. Sanki sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olacakmış gibi onu kendine çekti. Bu onunkine bir şey yapmadı ama gerekli bir teselliydi.

"Belki Faythe Nik'le konuşup babasını Galmire'da ihtiyaç duyulan korumayı yeniden gözden geçirmeye ikna edebilir. Kasabada çocukları zaten aradılar, en azından Kral Muhafızları'na karşı güvende olmalılar," diye mırıldandı Marlowe.

İkisi de bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu. Kral bu kasabadaki insanlara yönelik tehdidin farkında olsa bile, Jakon bunun öncelikler listesinde üst sıralarda yer alacağından şüpheliydi.

Jakon bir an önce Farrowhold'a geri dönmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyordu. Daha fazla bilgi edinebilecek ve muhtemelen Galmire insanlarını güvende tutmaya yardımcı olabilecek tek bir kişi vardı. İlk kez Faythe'nin kaledeki konumundan memnun olmuştu. Ama o ve Marlowe, kaçakların bir hafta daha kalabilmelerini sağlamak için bir hafta kalmaya karar vermişlerdi.

Burada hayat kurup güvende olmanın yanı sıra Farrowhold'a yaya olarak yapacakları yorucu yolculuktan önce dinlenecekler.

İnsan grubunu hana toplamak ve onları seyrek tesiste sunulan birkaç oda arasında bölüştürmek bir saatten fazla sürdü. Herkes olabildiğince memnun olduğunda ve şüpheli ama sıcak bir yemek verildiğinde, Jakon nihayet rahat bir nefes almasına izin verdi.

Koridorun sonunda kendisine ayrılan odaya vardığında, Marlowe'un yorgunluğuna teslim olacağını umarak kapıyı yavaşça araladı. Bunun yerine onu küçük, zayıf karyolanın kenarına tünemiş, battaniyenin sıcaklığı altında iki avucunun arasında bir fincan sıcak çay tutarken buldu. Kız onu selamlamak için gülümsediği anda omuzları gevşedi. Yürüyüşten dolayı donan vücuduna rağmen bu manzara göğsünü sıcaklıkla doldurdu.

"Beni beklemene gerek yoktu," dedi ve nemli giysilerini çıkarmaya başladı. Jakon soğuğa karşı titreyerek hızla yedek kuru gömleğini ve pantolonunu giydi.

Marlowe elindeki fincanı komodinin üzerine bıraktı ve ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Battaniyeyi omuzlarından kaldırıp parmak uçlarında uzanarak onunkine doladı. Jakon'un kalbi bu şefkatli ve özverili hareket karşısında çırpındı, kollarını ona doladı, böylece ikisi de yorganın ve birbirlerinin sıcaklığında kaldılar.

Yüzünün yan tarafını onun göğsüne yasladı. "Başardık," diye fısıldadı, sanki daha önce büyük şüpheleri varmış gibi rahatlamıştı.

Kolları onun etrafında sıkılaştı; bu, onsuz olma alternatifini düşündüğü için bilinçaltında yaptığı bir hareketti.

Başı göğsünden ayrılıp ona baktığında, yüzünde okuduğu her neyse, parmaklarını saçlarında kıvırmak için uzanmasına neden oldu ve bir ihtiyaç dalgasıyla ağzını kendi ağzına getirdi. Artık ikisi de güvendeydi ve herkesi buraya getirme görevlerinde başarılı olmuşlardı.

Marlowe önden giderek onları döndürdü ve nazık bir elle bacakları ahşap karyolanın alçak kenarını hissedene kadar onu geriye doğru yönlendirdi. Karyolanın küçüklüğü önemli değildi çünkü bütün gece aralarında bir santim bile boşluk bırakmaya niyeti yoktu. Kenara oturmak için alçalırken midesinden gelen acı dolu bir iniltiyi bastırdı - Marlowe'un fark edemeyeceği kadar başarılı değildi. Kızın yüzü endişeyle buruştu ama adam kollarını kızın beline doladı ve kız onun üzerine oturana kadar onu da aşağı çekti.

"Faythe aylardır o şatodaydı," diye mırıldandı Marlowe, sessiz tonuna az rastlanır bir öfke sızmıştı. "Harabeyi şimdiye kadar bulmuş olmalıydı."

Jakon'un kaşları çatılırken, Marlowe yüzündeki ifadeyi gizlemesini engellemek için bal rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Marlowe'un çenesi gergindi, eski haline bakarken narin dokunuşu gömleğinin altındaki kabarık yara izinin üzerinde geziniyordu.

"Bu onun hatası değil-"

Marlowe gevşek bir hışımla başını salladı ve kucağından aniden çekilmesi onun sözlerini kesti.

Jakon kıpırdamadan durdu ve onun birkaç adım öteye gidişini izledi. Kız ona döndüğünde yüzü ıssızdı ve midesine korkunç bir ağırlık çöktü. Jakon, kızın içinde bir anda yüzeye çıkacak gibi görünen duygu patlamasına karşı kendini hazırladı.

"Daha çok çabalayabilirdi," dedi Marlowe bıkkın bir nefesle. Bunu söylerken bile Jakon gerçekten düşündüğü şeyi söylemenin ona acı verdiğini görebiliyordu. "Faythe daha sıkı savaşılabildi." Sesi kesildi ve Jakon ayağa kalktı, kalbi bu sesle sıkıştı. Ama Marlowe ona doğru gitmeye çalışırken elini uzatarak onu durdurdu. "Aylardır o şatodaydı. Ben babamı kaybettim, sen acı çekiyordun, ona ihtiyacımız vardı ve o orada değildi."

"Bilmiyordu-"

"Onun her hareketini savunmayı ne zaman bırakacaksın?"

Marlowe'un ses tonu sertleşti, kalp kırıklığı ve öfkesi birleşerek Jakon'un daha önce hiç deneyimlemediğı bir şey oluşturdu. Faythe hakkında konuşmuşlar, onu kendisinden ayıran olaylardan bu yana endişelerini ve üzüntülerini dile getirmişlerdi ama Marlowe'un ne kadar derinden acı çektiğini görmemekle aptallık etmişti. Bunca zamandır içinde biriktirdiğı duyguları...

Adam yanıt olarak hiçbir şey söylemeyince, kadın devam etti. "Birlikte büyüdüğünüzü anlıyorum. Faythe ile aranızda asla anlayamayacağım bir bağı var. Ama Faythe'nin artık kendine ait bir hayatı var ve siz bunu kabullenmemiş olsanız da kabullenmiş görünüyor."

Jakon onun acı sözlerini göğsünde bir bıçak darbesi gibi hissetti. "Bu öfke nereden geliyor?"

"Kızgın değılim, canım yanıyor!" Dudağı titredi ve Jakon neredeyse önünde diz çökecekti. "Asla kapatamayacağım bir yeteneğim var ve yoruldum Jak." Gözyaşları dökülürken sesi kırıldı, aylardır bastırılmış ıstırapı tamamen kaçırmıştı. Belki de haklıydı ve Faythe için duyduğu endişe Marlowe'un sessizce acı çektiğini fark edemeyecek kadar hislerini köreltmişti. Boğazını düğümleyen duygu ıstıraptı.

"Onu seviyorum Jak, gerçekten seviyorum. Faythe'nin benim için neleri feda ettiğini biliyorum ama ayrı düşmemizin sebebi de oydu. Belki bu beni bencil yapıyor ama ben babamı kaybettim ve o yanımda değıldi. Kahin olduğumu o gittikten kısa bir süre sonra öğrendim. Durmuyor, imgelemler, bilgiler. Çok ama çok yoruldum Jakon. Ve yaşadıklarımı anlayabilecek tek kişi olan Faythe yanımda değıldi."

"Senin için buradayım," diye yalvardı.

Sesindeki notayla birlikte yüzü de düştü. "Anlamıyor musun? Bazı açılardan, o gün ikinizi de kaybetmiş gibiyim, çünkü aklın onunla birlikte o kalede kaldı."

Marlowe titrek bir nefes almak için durakladı. "Sessiz kaldım çünkü haklı olduğunu düşündüm. Onu nasıl suçlayabilirdim ki?

kendi seçimiyle orada değilken? Ama yanıldığınızın farkındayım. Yaşanan olaylarla ilgili hiçbir şeyi değiştiremeyiz ama karşı koymak için daha çok çabalayabilirdi. Bizim için, fiziksel güvenliğimizden daha fazlası için savaşılabildi. Bunun yerine boyun eğdi ve bizi bir daha asla görmemekten memnun oldu."

"Bu doğru değil," diye araya girme ihtiyacı hissetti Jakon.

Yüz ifadesi bir kez daha sertleşirken, yenilgi alnına kazınırken bunu söylemek yanılttı.

"Onu savunmaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Jakon sertçe yutkundu ama bu, nefes borusunu daraltan keder mermerini rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Neden bana seçim yaptırıyormuşsun gibi geliyor?"

Marlowe'un şokla karışık hayal kırıklığı karnına bir yumruk gibi inmişti. Omuzları zayıfça kalktı ve düştü.

"Hiç zorunda kalmamalıyım." Ondan uzaklaştı.

Jakon ona doğru belli belirsiz adımlar attı ve omuzlarının sessiz hıçkırıklarla hafifçe titremesini izledi. Sözüünü sakınmadan kollarıyla Marlowe'un arkasından sarıldı ve onu önüne doğru çekti. Marlowe daha çok ağladı ve Jakon ona sessizce sarılarak özveriyle içinde tuttuğu duyguları serbest bırakmasına izin verdi. Daha önce içinde barındırdığını bilmesi gereken duygular.

Ona sarılırken Jakon kendi düşüncelerini sıraladı, kızın söylediği her kelimeyi ve üçü arasında geçen her olayı düşündü. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama kızın ağlaması yavaş yavaş azaldı ve sonra durdu. İkisi de hareket etmedi. Onun gitmesine izin veremezdi.

"Haklısın," dedi sonunda. Elleri kadının omuzlarını tuttu ve kendisine bakması için onu yönlendirdi. Yüzündeki kırık ifadeyle çenesi büküldü ve avucu yanağıyla buluştu, başparmağı oradaki ıslaklığı sildi. "Seni görmediğim için üzgünüm Marlowe. Yaşadığın onca şeyden sonra hak ettiğin gibi değil. Belki de Faythe için endişelenirken dikkatimin dağılmasına ve bulanıklaşmasına izin verdim ve bu

Mazeret değil. Haklısın, artık bensiz bir hayatı var ve itiraf etmeliyim ki-" Duraklamak zorunda kaldı, söylemek üzere olduğu sözler için kendine kızdı. "Bazen, bir şekilde daha fazlasını yapmış olmasını da diliyorum. Keşke daha önce bize geri dönmenin bir yolunu bulmak için mücadele etseydi. Ama o kalede neler yaşadığını ve hâlâ neler yaşamakta olduğunu da anlayamıyorum.

"Bir süre kin tuttum - krala, fae'lere -Ama bir kısmı Faythe'ye yönelikti. Sessiz kaldım çünkü birçok düşünceme rağmen ona ulaşmaya çalışmadığım için onu suçlayamam. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım." Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Çok üzgünüm, Marlowe. Beni affedebilir misin?"

Yüz ifadesi buruştu ama başını salladı ve adamın kucağına kıvrıldı. Kız onun rahatlığını kabul edince adam rahat bir nefes aldı.

"Ben de özür dilerim."

"Olma." Jakon arkasındaki yatağı hissedene kadar yavaş adımlarla geriye doğru gitti. Kendini yavaşça aşağıya indirdi, kalçaları bir kez daha iki yanına yayılana kadar kollarını onun etrafından çekmedi. "Aklından geçenleri söylediğin için bir an bile üzölme."

Marlowe'un yüzü onunla göz göze gelmek için geri çekildi. Acı hâlâ gözbebeklerindeki okyanuslarda dönüyordu. "Ona ya da sana kızgın olmadığımı bilmelisin, ben sadece-"

Jakon'un ağzı onunkiyle buluştu. "Biliyorum," dedi dudaklarına karşı. Bir parça geri çekilerek parmaklarını Marlowe'un şakağından ağzına doğru gezdirdi. "Seni dinlemek için buradayım, Marlowe. O harika kafana yük olan her şeyi. Ama bence sen ve Faythe'in düşüncelerinizi paylaşmaya ihtiyacınız var. Zihinlerinizin düşündüğünüzden daha fazla örtüştüğünü fark edebilirsiniz."

Marlowe başını salladı. "Kaçaklar, Ruhlar ve kötü krallar arasında bir an bulabilirsek," diye hafifçe düşündü.

Kadının küçük gülümsemesi Jakon'un göğsünü saran karanlığı kaldırdı ve bir kahkaha attı.

Adam bir kolunu ona doladı ve adam dönerek onu yatağın üzerinde altına sıkıştırırken küçük bir şaşkınlık çığlığı attı. O anda Marlowe'un yüzünde bir sırtma belirdi ve bu onun nefesini kesmeye yetti. Ağzını sıkıca onunkine yaklaştırdı ve Marlowe'un bacakları daha da açılarak kendini ona daha sıkı bastırdı. Marlowe kalçalarını sallayınca adam bir iniltiyi bastırdı.

Dudakları onun boynuna gitti. "Bu duvarlar... ses geçirmez olmaktan çok uzak," diye mırıldandı zihni bulanıklaşırken.

Elleri gömleğinin altından geçerek adamın gergin karnı boyunca ilerledi ve daha fazlası için sessiz bir özlemle ona doğru eğilirken tırnakları adamın belini sıyırdı.

Buna ihtiyaçları vardı. Dikkatlerinin dağılmasına ve yakınlaşmaya.

"Sadece çok sessiz olman gerekecek," dedi şehvet dolu bir fısıltıyla.

Dudakları tekrar onunkilere çarptı. Aralarında titreşen şeyde yumuşak ya da şefkatli hiçbir şey yoktu. Bu ıstırap ve ihtiyaçtı. Özlem ve bağışlayıcılık.

Jakon'un elleri kızın kalçalarında gezindi, parmakları taytının kemerinin altına takılana kadar kaldırdı ve kız kendi üstünü çıkarırken Jakon da onun muhteşem ince bacaklarını hızla serbest bıraktı. Geri çekilip vücudunun her mükemmel kıvrımına ve açısına hayranlıkla bakmak için bir saniye ayırdı, gözleri onun her santimini açlıkla içiyordu.

Marlowe dirseklerinin üzerinde doğrulup avuçlarını aşağıya doğru uzatarak adamın pantolonunun üzerinden uzunluğunu okşadı. Adam tıslayarak onun dokunuşuyla sarsıldı. Sonra tekrar yapamadan bileğini tuttu ve göz göze geldiler. Mavi gözlerindeki sıcaklık ve arzu, adamın onun önüne düşmek istemesine neden oldu. Ve bu gece yapmayı planladığı şey de tam olarak buydu.

Dudakları kızın köprücük kemiğiyle buluştu ve Marlowe'un başı sığ bir sesle geriye düştü.

"Ses çıkarmaya dikkat etmesi gereken ben değilim," dedi boğuk bir sesle, dudaklarını güneye doğru uzatarak. Elini

Bir göğsünün etrafını sararken diğerini ağzına aldı. Marlowe dudağını ısırarak bir çığlığı bastırdı. Jakon onun tepkisinden zevk alarak tenine karşı gülümsedi.

Vücutundan aşağı inmeye devam etti. "Sen önemlisin Marlowe," dedi şiddetle, göğsünü öperek. "Sahip olduğun her düşünce, taşıdığın her duygu." Dizleri yere değdiğinde nefesi göbeğini okşadı, atılmış kıyafetleriyle yastıklanmıştı. Jakon ellerini onun kalçalarına doladı. "Aklını, kalbini, ruhunu. Senin her bir parçanı seviyorum, Marlowe Connaise." Onu yatağın kenarına çekti ve bakışlarını bacaklarının arasına kilitlediğinde Marlowe şaşkınlıkla bir nefes verdi.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan kalçasının iç kısmını öptü. "Duyması ne kadar zor olursa olsun, düşüncelerini ya da duygularını benden bir daha saklamayacağını söyle," diye mırıldandı tenine karşı.

Marlowe'un göğsü düzensiz, keskin nefeslerle inip kalkıyor, dağınık düşünceleri yüzüne yansiyordu.

Jakon sinsice gülümsedi. Dudakları tekrar kızın kalçasına yapıştı, kızın sözlerini duyana kadar onu yutmaktan kaçındığı yere yaklaştı.

Başı geriye doğru eğildi.

"Söyle bana, Marlowe."

"Sana her şeyi anlatacağım," diye nefes nefese kaldı. "Her zaman mı?"

"Evet."

"Bana bak, Marlowe," diye emretti.

Başını tekrar yukarı kaldırıp bakışları bir kez daha onunkilerle buluştuğunda, gözlerindeki, yüzündeki şehvet, tam önünde biriken arzuyu doyurmasını talep etmesi, neredeyse kendi salıverilmesini sağlamaya yetecekti.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu hissetmenin yanı sıra görmeni de istiyorum."

Ertesi gün Jakon, Caius'la birlikte Galmire'in korkunç sokaklarında dolaştı. Erken kalkmaya karar vermişlerdi, kendileri şafakta kalkıp bölgeyi keşfe çıkarken kaçakların ve Marlowe'un dinlenmesine izin vermişlerdi. Çoğunlukla Farrowhold muhafızlarına karşı güvenli olduğundan emin olmak için, ama aynı zamanda akıllarında belirli bir hedef vardı: Karanlık Orman.

Bu isim bile onu korkuya sürüklüyordu. Farrowhold'un çocukları ve yetişkinleri arasında fısıldanan pek çok korku hikâyesinin temelini oluşturan ormanlık alandı. Reuben'in Valgard askerlerinin onu pusuya düşürdüğünü ve sonra da kendi krallıkları hakkında bilgi almak için kullandıklarını iddia ettiği yer de orasıydı; Faythe'nin esir alınan çocuğun zihninde bulduklarına dair uyarısından sonra Jakon'un bu konuda korkunç çekinceleri vardı. Ancak Karanlık Orman, hanın barmeninin cesetlerin çoğunun ortaya çıktığını iddia ettiği yerdi, bu yüzden insanları burada bırakmadan önce neyle karşı karşıya olabileceklerini daha iyi ölçmek için tehdidi kendi gözleriyle kontrol etmeye karar verdiler.

Muhafızın varlığı için minnettardı, daha çok da gerçek bir tehlikeyle karşılaşmaları durumunda sahip olacağı fae avantajları için. Kıyaslandığında kendini aşağı ve aciz hissetmekten nefret ediyordu ama Jakon tepeden tırnağa silahlıydı ve savaş yeteneklerine son derece güveniyordu. Birlikte büyürken durmaksızın kılıç talimi yapmasını, çeşitli manevralar ve kombinasyonlarla ilgili parşömenler bulmasını, sanki sonsuz adımları olan ölümcül bir dansmış, ustalaşılması gereken bir koreografiymiş gibi onu sürekli rahatsız ettiği için Faythe'ye teşekkür etmeliydi. Aksi takdirde muhtemelen bu spora ilgi duymazdı.

Barmen abartmıyordu. Bir önceki gece handa bulunan seyrek sayıdaki ceset, kasabanın mevcut nüfusunun doğru bir temsiliydi. Engebeli, tozlu yollarda yürürken, neredeyse fazla sessizdi. Jakon Farrowhold'un kalabalık ve dolu sokaklarına alışkındı ve bu tam bir tezat oluşturunuyordu. Dışarıda sadece ara sıra bir insana rastlıyordu ve gördüğü her yüz solgundu.

ve umutsuzdu. Kendisine güvenen ve onu buraya kadar takip eden insanları kasvetli, neşesiz bir kasabada terk etmeyi düşünmek içinde derin bir huzursuzluk yarattı.

Ama böyle düşünmeyi göze alamazdı. Güvendeydiler ve kralın ulaşamayacağı kadar uzaktaydılar. Hayatları pahasına kaçanlara lüks asla sunulmazdı.

Kasvetli kasabanın dışına çıktıklarında Jakon karanlık ağaç hattının kenarını gördü ve anında soğuk bir korkuya kapıldı. Basit bir ormanla ilgili korkunç hikâyelere ve gizlenmiş gerçeklere aldırış etmek mantıksızdı ama onlar yaklaştıkça Jakon sanki ağaçlardan yayılan uğursuz karanlık dalgalarını hissediyordu. Öte yandan Caius hiç etkilenmiş görünmüyordu. Bulmaya gittikleri şeyden önce korkunç hikâyeler biliyorsa bile, soğukkanlı ve sakin yüzünden hiçbir şey belli etmiyordu.

Ormana girdiklerinde buranın gerçekten de adına yakışır bir yer olduğunu gördüler. Gri gölgelik ve sisli zemin yüzünden görüş kısıtlıydı. Ürkütücüydü, Jakon'un tenini karıncalandırıyor ve tüm duyularını alarma geçiriyordu. Neden birinin kendi isteğiyle buradan geçtiğini anlayamıyordu. Davetkâr olmaktan çok uzaktı ve avlanmak için herhangi bir vahşi yaşam belirtisi göstermiyordu.

"Bu taraftan."

Caius'un sesi durgunluğu yarıp geçerken sarsılmasına neden oldu. Bu kadar gergin olduğu için kendini aptal gibi hissetti.

Genç muhafız Jakon'un henüz fark etmediği bir şeyi takip ediyordu. İtiraz etmedi ve bu konuda ona güvenmenin akıllıca olacağını düşündü. Caius yolculukları boyunca kendini fazlasıyla kanıtlamıştı. Birden fazla kez yerlerini tespit edebilir ya da onları yakalayabilirdi. Jakon denemeden ona güvenmişti. Belki de hep güvenmişti.

İnsan kulakları uzun bir nehir görünmeden hemen önce akan suyun sesini duydu. Ebedi Orman'daki nehir kadar saf ve ruhani değildi. Aslında, Karanlık Orman'la ilgili her şey onunla bariz bir tezat oluşturunuyordu.

"Yüce Tanrılar." Caius'un sözlerinden sızan korku, onun da duygularını harekete geçirmeye yetmişti. Jakon onun görüş açısını takip etti ve omurgasından aşağıya doğru fırlayan buz mızrağının kış havasının soğukluğuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sadece birkaç metre sağlarında, suyun kenarında bir ceset yatıyordu. Hâlâ ölü. Gerçi henüz çürüme aşamasına geçmemiş gibi görünüyordu.

Jakon ölümü daha önce sadece bir kez görmüştü; anne ve babasının ölümünü. Kasabayı kasıp kavuran ve sonunda kendisini öksüz ve yalnız bırakan öldürücü bir hastalık yüzünden kötüleşmelerini izlediğinde çok gençti, sadece dokuz yaşındaydı. Ta ki Farrowhold sokaklarında göz göze geldiği ilk günden itibaren bağlandığını hissettiği bir başka yalnız ve korkmuş ruh olan Faythe ile tanışana kadar.

Önündeki ölüm, uzun süre önce vefat eden ve uzun süre derinlere gömdüğü anne ve babasının hayaletimsi görüntüsüyle çarpıştı. Elleri iki yanında titriyordu ama gözlerini cesetten ayıramıyor, dokuz yaşındaki dehşete düşmüş haline büzülmemek için savaşıyordu. Bir el omzuna indiğinde gözlerini Caius'unkilerle buluşturdu. Muhafız endişeyle arkasına baktı.

"Daha fazla yaklaştırmaya gerek yok. Ben kontrol ederim," dedi, tepkisinde alay ya da kızgınlık belirtisi yoktu, sadece anlayışlıydı.

Jakon hızla atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Minnetle gülümsedi ama başını salladı. "Ben iyiyim," diye Caius'a güvence verdi.

Caius başıyla onayladıktan sonra cesede doğru yürüdü. Jakon da onu takip etti, artan paniğini yatıştırmaya ve su yüzüne çıkan kâbus görüntülerini durdurmaya odaklandığı için biraz daha yavaş ilerledi. Sahnenin tamamını görebilecek kadar yaklaştığında, korkunç manzara karşısında boğazından yükselen kusmuğu geri püskürtmek için arkasını dönmek zorunda kaldı. Birkaç sakin nefes aldıktan sonra isteksizce dönüp tekrar cesede baktı ve Caius'un çömelmiş, cesede dokunmadan dikkatle incelediğini gördü. Caius, Jakon'un cesedin en

Dehşet verici kısım: Göğsündeki boşluk. Bu, bulanık ve geniş gözlü bir dehşet içinde ölmüş bir adamdı. Göz kapakları ağzıyla birlikte hâlâ açıktı ve Jakon, katilinin gözlerinin içine bakarken maktulün boğazını parçalayacak son çığlığı neredeyse duyabiliyordu.

Jakon mesafesini korudu, Caius'un ve onun ince ayarlı duyularının cesetten çıkarabileceklerini çıkarmasına izin verdi. Bir süre sonra nihayet doğruldu ve mırıldandı.

"Ormanın zemininde -yapraklarında- ne fark ediyorsun?" Caius sordu.

Jakon onu inceledi ama olağandışı bir şey bulamadı.

"Frost." Gardiyan kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Bu Kışın ölüsü. Ceset solgun ve soğuk, ama burada uzun süre kalmış olacak kadar değil."

Bu ayrıntı ve ne anlama geldiği Jakon'un etrafında dönmesine neden oldu, katilin hâlâ ormanda gizlenme ihtimali varsa sırtını açıkta bırakabileceğine güvenmiyordu. Kılıcını çekti.

"Gitmeliyiz," dedi, bir sonraki hedef olmak istemiyordu.

"Onun da kanı çekilmemiş. Barmen neredeyse her zaman kanlarının çekildiğini söyledi. Ve kalbi sökülmiş ama hâlâ burada," diye devam etti Caius şaşkınlıkla.

Jakon bu acımasız detayın kendisini rahatlattığından mı yoksa daha da korkuttuğundan mı emin olamıyordu. Eğer her neyse kan için öldürüyorsa, en azından bir amacı vardı. Eğer sadece spor olsun diye öldürüyorsa, başlangıçta şüphelendiğinden çok daha kötücül bir yaratıktı. Bu, bir aklı, bir vicdanı olduğu anlamına geliyordu ve bu kadar acımasızca, bu kadar spesifik bir şekilde, kalbi hedef alıp gerisini bırakarak öldürebilecek çok az hayvan vardı. Bu, nasıl cevaplayacağını bilmediği sorularla Jakon'un gözünü korkutan, çözülmesi imkânsız bir bulmacaydı.

Ormanın siyah perdesi ve sisin hayaletleri arasından bakıp bakıp dururken, her kıpırtı onu harekete geçiriyordu.

diken üstündeydi. Sanki o anda izleniyorlarmış gibi hissederken omurgasında yavaşça bir ürperti belirdi.

"Yakınlarda bir şey algılamıyorum. O her neyse, sanırım çoktan yoluna devam etti."

Fae muhafızının hislerine rağmen Jakon ikna olmamıştı. Sonra, önündeki eğri büğrü, sendeleyeyen ağaçların arasından, ağaç gölgeliklerinin arasından geçen rüzgâr sanılabilecek bir hareket yakaladığına yemin etti. Tek düşünebildiği kanatlardı. Kanatlar ve gri ile siyahın karanlık perdesini delip geçen canlı bir ametist ışıltısı. Gözlerini kırptırdı ve o da kaybolmuştu; zihninin, yükselen korkusundan kendi hayallerini yaratıp yaratmadığını merak etmekten kendini alamadı. Acı verici bir sarsıntı onu derinden sarstı.

"Gitmeliyiz," diye tekrarladı, soğuk endişesiyle son seferden daha sessiz bir şekilde.

CHAPTER 31

Tauria

"H Bazen tam bir göt oluyor."

Faythe prensle aralarındaki sürtüşmeyi sorguladığında Tauria içinden gelen öfkeye engel olamadı. Üç hafta önce Nik'le tartıştığı geceden beri içinde biriken tüm duyguları serbest bırakırken, arkadaşı yatağının üzerine yayılmıştı. Olmstone Kralı'na veda ettikleri gün gizli geçitteki garip karşılaşmalarından sonra bile bu konuyu ele almamışlardı. Nik'in yüzleşmekten kaçınıyor olması onu öfkeliendirdiği kadar üzüyordu da. Onun yokluğunu kabul etmek istemediğinden daha fazla hissediyordu.

"Aslında her zaman," diye düzeltti ateşin önünde volta atarken.

Faythe yüzüstü yuvarlandı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Sanırım kışkanıyor."

Tauria yanakları kızarıırken insana bakakaldı. "Nik mi? Olamaz," dedi çabucak. Kısa geçmişleri göz önüne alındığında Faythe'ye bu konuyu açtığı için kendini garip hissedeceğini düşünmüştü ama arkadaşı hiçbir rahatsızlık ya da üzüntü belirtisi göstermedi, bu da Tauria'yı son derece rahatlatmıştı çünkü Nik'ten bahsettiği için kendini suçlu hissediyordu. Şunlar vardı

Faythe ve Nik arasında hâlâ bir şeyler hissediyordu, bu çok açıktı ama ikiliye baktığında gördüğü şey romantizm değildi. Aşk, ama şehvet değil. Ama Tauria onun da bir zamanlar Nik'e karşı aynı şekilde davrandığını biliyordu ve bu gerçek karşısında göğsünde hissettiği çirkin kıskançlık duygusundan nefret ediyordu.

Faythe gözlerini devirdi. "Eminim yola gelecektir. İnatçı bir hıyar ama ne zaman yanlış yaptığını biliyor."

Nik'in bu yüzleşmeyle haddini aştığını düşünen tek kişinin kendisi olmaması onu rahatlatmıştı. Ayrıca şatoda geçirdiği onca yalnız yıldan sonra içini dökebileceği bir arkadaşı olduğu için de minnettardı. Geçmişte prensle tartıştığında, sarayın diğer kadınları sivrisinek gibi dedikoduları ve paylaştığı her türlü hassas bilgiyi emip veba gibi etrafa yayıyorlardı. Tauria, sırlar onu yiyip bitirse bile her şeyi gizli tutmayı çabucak öğrenmişti. Ancak Faythe söz konusu olduğunda, bu kadar açık konuşabilmek ve haberlerin daha ileri gitmeyeceğini bilmek yeni bir özgürlük dalgası gibiydi. Bir insana güveneceğini ve onu en yakın yoldaşı olarak göreceğini asla hayal edemezdi.

Faythe ayağa kalktı. "Gitmezsem geç kalacağım bir konsey toplantısı var," diye mırıldandı isteksizce.

Tauria irkildi. Yeteneğinin Faythe gibi kullanıldığını hayal bile edemezdi. İtiraf etmeliydi ki, bir parçası bunun için krala kızıyordu. İsteksizce, anlayışla başını salladı, sadece belli bir fae prensinden dikkatini dağıtmak için bile olsa günü arkadaşıyla geçirebilmekten başka bir şey istemiyordu.

Faythe zayıf bir vedalaşmayla ayrıldı, çünkü ikisinin de keyfi pek yerinde değildi. Kendi kişisel çatışmalarının yanı sıra, sözde müttefikler arasında yaklaşan savaşın ağırlığı da vardı. Tauria vahiy karşısında hâlâ şoktaydı.

Varlas'ı çocukluğundan beri tanıyordu. Babası onu iyi bir arkadaş olarak görüyordu ama şimdi Olmstone Kralı hakkında bildiği her şeyi sorguluyordu. Bir hafta boyunca yakınlığı prensi düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Belki de Tarly'nin babasının niyetini bildiğine ve kendisinin de başından beri onun oyununun bir parçası olduğuna inanmak istemiyordu. Onunla evlenmek onlara daha da fazla güç kazandıracaktı çünkü tahtını geri aldığında Fenstead üzerinde de büyük bir kontrole sahip olacaklardı.

Tauria düşüncelerinden sıyrıldı. Kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı ve o gün ilk kez odasından çıkmaya karar verdi. Koridorlar sessizdi ve kimseye nereye gittiğini söylemeye zahmet etmedi, refakatsiz kalmak istiyordu. Aslında aklında belirli bir hedef yoktu ve aklı başka yerde olarak koridorlarda dolaştı. Kütüphanenin büyük kapısının önünde durduğunda kalbi hızlandı. Nik ve Faythe'yle birlikte geçitte geçirdiği o geceden beri, geri dönmek ve keşfedilmemiş geçidin sonunda onu çağıran şeyin ne olduğunu bulmak için garip bir çekim hissediyordu.

Tam kapıyı itmek üzereydi ki işgalci bir ses onu döndürdü.

"Umarım oraya tek başına dönmeyi planlamıyorsundur." Nik'in sözlerinde azarlamadan çok endişe vardı. Yine de bakışlarını tutamadı.

"İzninize ihtiyacım yok. Ya da korumana," diye ekledi ve kapıları gereğinden fazla güç kullanarak itti. Onun kendisini kütüphaneye kadar takip ettiğini anlamak için fae hislerine ihtiyacı yoktu.

Tauria karanlık, unutulmuş hedefine doğru kitap raflarının sıraları arasında hışımla ilerlerken hiç duraksamadı. Nik onun peşinden gelirken konuşmuyordu ve bu onu kabul etmek istediğinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Sessizliğe daha fazla dayanamayınca aniden durdu ve dönüp ona baktı. "Orada değil mi

katılman gereken bir konsey toplantısı mı var?" Son karşılaşmalarının yankısı ile sert bir şekilde çıktı.

Prens kaşlarını çatı ve birkaç adım ötede durdu. "Bugün toplantı yok."

Prens ve gardiyan eşit derecede şaşkınlık içinde dururken Tauria doğruldu ve kaşları onun ifadesini yansıtacak şekilde birbirine çatıldı. "Faythe dedi ki..." Cümlesini bitirmesine gerek kalmadan ikisinin de yüzünde bir farkındalık belirdi. Sanki orada duran insanı bulacakmış gibi karanlık geçitten aşağıya, unutulmuş oyuğa doğru bakmak için döndü.

Nik yemin etti ve Tauria'yı birkaç hızlı adımda geçti. Arkasından yakından takip etti, Faythe'nin tek başına tehlikeye doğru yürüdüğü düşüncesiyle kalbi şimdiden gümbürdüyordu.

Tauria her ne kadar Faythe'yi cesaretinden dolayı takdir etse de, bazen pervasız dürtüleri yüzünden insanın hâlâ hayatta olmasının bir mucize olduğunu düşünüyordu. Eğer o ikinci geçitte tehdit edici bir şey varsa, Faythe'nin zihin yeteneğinin pek işe yarayacağından şüpheliydi. İnsan sanki ölüm ona asla dokunamayacakmış gibi yaşarken, kırılğan ölümlülüğünü unutmak kolaydı.

İkisi de karanlıkta koşuştururken Nik'in önden gitmesine izin verdi. İkisi de bir fener almak için durmadı -fae görüşleriyle, manevra yapmak için bir fenere ihtiyaçları yoktu. Kavşağa geldiklerinde düşünmek için duraklamadılar ve aceleyle henüz girmedikleri rotaya yöneldiler.

Prensin bile kale duvarları içinde böyle bir geçidin varlığından haberdar olmaması Tauria'nın rezervlerini sarstı. Böyle bir yerle karşılaşan kişinin Faythe olması hem inanılmaz hem de şaşırtıcı değildi. Eğer tehlike onu bulmadıysa, insanoğlu tehlikeyi kendisi için aramanın kesin bir yolunu bulmuştu.

İnen bir merdivene geldiler ve durdular. İkisi de ölümcül bir şekilde hareketsiz dururken Nik ona bir bakış attı, herhangi bir tehdit belirtisi yakalamak için duyularını zorluyordu. Prens ona baktı ve konuşmak için ağzını açtı.

"Sakın benden geride kalmamı istemeye cüret etme," diye araya girdi, adam yüzündeki öneriyi dile getiremeden.

Onun sert bakışları karşısında Nik isteksizce geri adım attı ama Nik'in bunu kabul etmekte zorlandığını görebiliyordu. Tek kelime etmeden, aşağıdaki bilinmeyen boşluğa doğru ürkütücü inişe başlamak için döndü. Tauria arkasından ayrılmadı.

Tam karşılarında, zaten açık olan kalın bir çelik kapıya rastladılar. İşte o zaman Tauria Faythe'nin kokusunu aldı. Önlerindeki kapının her tarafına yayıldığı için artık burada olduğuna şüphe yoktu. Nik de bunu hissetmiş olmalıydı ve karanlıkta bile onun sertleştiğini ve adımlarının genişlediğini gördü.

Koridorun yarısında, kapıyı geçtikten sonra Nik durdu ve Tauria neredeyse onun sırtına çarpacaktı. Sonra hissetti. Korkunç bir çekim. Ama daha önce hissettiği gibi bir çağırma değildi bu. Bu... sanki çekişiyle onu tüketiyormuş gibi hissetti.

"Bu da ne böyle?" dedi dikkatli bir dehşetle.

Nik başını salladı. "Düşündüğüm şey olamaz."

Onun ses tonuyla Tauria durduğu yerde titredi. Prens tekrar ilerledi, bu sefer daha yavaştı ve her adımını daha dikkatli atıyordu. Yine aralık olan başka bir çelik kapıya geldiler. Daha içeri girmeden, kapının arkasından gelen bir ses duydular.

Tauria korkuyla geri sıçramak üzereydi ki koku onu öncekinden daha güçlü bir şekilde çarptı. Rahatlayarak sarktı. Nik de omuzlarını gevşetti ve hevesle bir sonraki geçide girdi. İçinde çömeldiği hücrenin metal parmaklıkları arasından Faythe'yi hemen fark ettiler. Sırtını onlara dönmüş, yerdeki bir şeyi inceliyordu, zayıf kulakları henüz onların varlığını algılayamamıştı.

Tanrım, bir insana gizlice yaklaşmak bu kadar kolaysa, bir şey ya da biri onu ele geçirmeden hayatta kalmayı başarması bir mucizeydi.

Tauria'nın dikkati konuşamayacak kadar dağılmıştı. İçindeki her şey, parıldayan bu yerden kaçmak için çılglık atıyordu,

Yalnız hücrenin yanardöner siyah duvarları, dışarıdaki konumundan bile onu boğuyordu.

"Burası..." Nik sözünü kesti.

Faythe ayağa fırladı ve onları görmek için döndü, iki fae'yi görene kadar kılıcını çekmek üzereydi. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi korkuyla birlikte sinirli bir kaş çatmaya dönüştü.

"Siz ikiniz beni takip mi ettiniz?" diye suçladı.

Tauria kendi iddiasıyla karşılık verdi. "Bana yalan söyledin." O öğleden sonra gerçekten nereye gitmeyi planladığını söyleyecek kadar ona güvenmediği için biraz incindiğini hissetmekten kendini alamadı.

Faythe'nin yüzü özür dilercesine düştü. "Aşağıda ne olduğunu öğrenene kadar seni riske atmak istemedim."

Tauria bu saçmalığa gülmek istedi ama Faythe'nin ölümlülüğünün ve zayıf duyularının onu kendisinden çok daha kırılgan yaptığını söylemekten kaçındı. Tartışmak istese bile, içine yerleşen mide bulandırıcı his ve donuk bir ağrı oluşturmaya başlayan başı yüzünden dikkati çok dağılmıştı.

Prensin beyazlamış yüzüne bir bakış, onun da uzun zamandır unutulmuş yeraltı zindanının olumsuz etkilerini hissettiğini söylüyordu. Ölüm kokuyordu ve kötülük yayıyordu. Nik dehşet ve inançsızlık içinde hücrenin her santimini taradı. Sonra içindeki her şeyin geri tepmesine neden olan bir dünya mırıldandı.

"Magestone."

Tauria fae'yi etkisiz hale getiren bu taşla ilgili sadece efsaneleri duymuştu ve cilalı siyahla parıltıyan hücre duvarlarına bakarken onun dehşetine ortak oldu. Bunca zamandır ayaklarının altında duran ölümcül taşla kaplı bir hücrede olduğunu düşünmek akıl almazdı. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi, tam etkilerinin doğru olup olmadığını öğrenmek için madene daha fazla yaklaşmak istemiyordu.

"Yukarıdaki Tanrılar..." Nik nefes alarak, tamamen içinde duran Faythe'ye bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti.

"İnsan olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek ister misin?" Faythe şakacı bir şekilde alay etti. Prens onun mizahına karşılık vermedi. Prens açık kafes kapısının dışından iri gözlerle ona bakarken, Faythe ekledi: "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu benim yeteneklerimi de bu miktarda yok ediyor. Sadece fiziksel bir etkisi yok. Her zamanki gibi zayıf ve insanım." Bozulmuş siyah duvarı okşadı.

Malzeme ölümcül ve çekiciydi. Tauria işkence vaadine rağmen ona güzel demeye bile cüret etti. Geçici olarak kaybetmekten korktuğu sadece yeteneği ve fae avantajları değildi; taşla doğrudan temas etmekten uzak dursa bile, onun ölümcül çağrısını hissedebiliyor ve sadece onu gördüğünde bile başı zonkluyordu. Magestone hakkında fazla bir şey bilmesede, basitçe etkisiz hale getirmekten daha zararlı bir etkisi olduğu açıktı. En azından bu miktarda.

"Sence Orlon biliyor mudur?" Tehlikeli bir soruydu ve Tauria soruyu sorarken bakışlarını Nik'e kaydırdı.

Prens ona döndüğünde beti benzi atmıştı. "Yüzyıllardır buraya kimse inmemiş gibi görünüyor."

Bu doğrudan bir cevap değildi ve babasının kendi şatosunda böyle bir yerin, böyle bir silahın varlığından haberdar olabileceği korkusunu gördüğü için daha fazlasını sormadı. Bu silahı ne amaçla kullanacağı şu anda ziyaret etmeye değmeyecek bir korkuydu.

Koğuşta başka bir şey dikkatini çekti ve hücre bloğunun sonuna doğru bakmak için başını çevirdi. Sadece bir çelik kapı daha buldu, ancak bu kapıdan henüz geçilmemişti.

"Aşağıda ne var?" diye sordu, ama gerçek bir cevap beklemiyordu.

Faythe ve Nik onun bakışlarını takip etti ve insan omuz silkti. "Hadi öğrenelim."

Prens, hücrenin dışında yanından geçerken onun dirseğini yakaladı. "Hiç durup bir şey düşündün mü?"

gececek misin?" diye azarladı.

"Düşünecek ne var ki?" diye meydan okudu. Tauria bazen Faythe'nin umursamaz cesaretine hayranlık mı duyuyordu yoksa ondan korkuyor muydu, bilemiyordu.

Kısa bir bakışmadan sonra Nik karşı bir argüman geliştirmede ama yüzündeki protesto ifadesi silinmedi. Faythe kolunu kurtardı ve kapıya doğru yürüdü. Tauria onu takip etmekte tereddüt etmedi. Kapının ardında onu çağıran bir şey vardı ve aradıkları harabe olma ihtimali az da olsa varsa, bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Faythe kapıyı kilitleyen bir dizi sürgüyü açtı ve Tauria bu kapıda daha önce geçtikleri kapılardan çok daha fazla güvenlik önlemi olduğunu fark etti. Karanlık, sinir bozucu bir his midesine yerleşti ve kalbi beklentiyle dört nala attı. İnsan, çelik kapıyı mühürleyen son büyük mandala doğru gerindi. Prens yanından geçip gittiğinde Tauria ona yardım etmeyi teklif etmek üzereydi. Bir elini Faythe'ninkinin üzerine koydu ve hızlıca bakiştılar. Tauria bunu okuyamadı ama bir an için midesi bulandı. Sonra Faythe geri çekildi ve prensin onları kapının ardındaki her neyse ondan koruyan son kilidi açmasına izin verdi.

Nik kapıyı çekip açtı ve iki kadın da içeride ne olduğuna bakamadan içeri bir göz attı. Tauria'nın duyabileceği kadar ince bir nefes aldı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Nik kendini yavaşça küçük aralıktan içeri kaydırırken acil bir tehlike söz konusu olamazdı. Faythe hızla onu takip etti ve Tauria da artan bir dikkatle ona katıldı.

Uzun bir nefes aldı ve önlerinde açılan büyük, mağaramsı konut karşısında ağzı açık kaldı. Kendilerini zifiri karanlık, dipsiz çukura ölümcül düşüşten koruyacak hiçbir korkuluk ya da bariyer olmayan bir çıkıntının üzerinde duruyorlardı. Etrafını tararken, taşa çeşitli yönlerle açılan birkaç seviye ve boşluk gördü.

Bir yeraltı labirenti. Neyse ki mağarada görülebilecek ya da hissedilebilecek bir Magestone yoktu. Yine de farklı bir tür uhrevi his yayıyordu.

"Burada," dedi farkına vararak. Arkadaşları beklentiyle ona bakınca ekledi: "Harabeyi hissedebiliyorum."

Faythe'nin gözleri büyüdü. "Sence onu bulabilir misin?" diye sordu hevesle.

Çok zayıftı. Işık Tapınağı'nda hissettiği esrarengiz benzer güç. Sessizce onu çağırıyordu ve çeşitli geçitleri araştırmak için yeterli zamanı olursa, izini sürebileceğinden emindi.

"Sanırım öyle, ama zamana ihtiyacım olacak."

Tauria'nın duyuları alarma geçmişti ama karanlık konutta ona kaçmasını haykıran şeyin ne olduğunu bulamıyordu.

Tam da prens uyum sağlamak için doğrulurken o da duydu. Hava tırmanışının vınlaması, daha yüksek sesle vuruyordu. Kanat seslerinin aşağıdan geldiği sonucuna vardı. Ve onlarla birlikte çukurdan korkunç bir ölüm ve çürüme kokusu yükseldi.

Nik kılıcını çekti ve onun bariz telaşı karşısında Faythe de onun hareketini yansıttı. Çeliğin çıkardığı ses, normalde sessiz olan konutta yankılandı. Herkes beklentiyle hazırlandı.

Sonra yukarıya, onların seviyesine doğru fırlayan ölüm, onları kanatlar ve et şeklinde karşıladı.

CHAPTER 32

Faythe

“R_{BM!}”

Prens emri verdiğinde Faythe itiraz etmedi ama bir anlık tümdengelimli düşüncesinde iki önemli düşünce su y   ne  ıktı.

Birincisi, canavarı atlatıp kalenin k   phanesine geri d  nmeye  alı salar bile, yukarıdaki gafil sakinlerin üzerine sadece lanet olası bir kaos salacaklardı. Muhafızlar sorunu çok fazla yıkıma yol açmadan halledebilirdi ama bu da eninde sonunda buldukları geçitleri ele verecekti.

 kincisi ise, eğer tapınak harabesi buradaysa, en azından yerini tespit etmeye çalışmaları gerekti iydi. Bu da önlerinde duran tehdidi ortadan kaldırmak anlamına geliyordu.

Her iki sorun da arzu edilen bir sonuç sunmuyordu ve hayatta kalmaları için güvenli ihtimaller barındırmıyordu. Belki de Ruh Harabesi'ni ararken tamamen delirmişti.

Nik'in geldikleri yoldan, onaylanmış tek çıkışa doğru geri çekilmek istediğini biliyordu...

Faythe onun yerine sa a daldı.

Pervasızca ve d   ncesizce yaptığı manevra, kan ve çürüme kokan kanatlı yaratı ın onları ayırmak için o bo lu a inmesine yetecek kadar mesafe bıraktı.

Ve onunla yüzleşmeyi seçti.

Onun korkunç görüntüsü karşısında titredi ama kılıcını sıkıca tuttu. Yaratık Lumarias'ı gördüğünde tısladı ve Faythe'nin gözleri bu tepki karşısında kısıldı. Basit bir kılıcın yaratığa karşı pek işe yarayacağını sanmıyordu ama verdiği tepki avucundaki çelikten korktuğunu gösteriyordu.

Faythe önündeki canavarı ölçmek için sadece bir dakikasını ayırdı ve neredeyse çarpılacaktı. İlk fark ettiği şey kulaklarıydı. Biri yarıya kadar kopmuştu ama diğeri tıpkı fae'ler gibi sivriydi. Yüzü korkunç bir şekilde deforme olmuş ve eski yaralarla çürümüştü. Bakımsızlığa rağmen Faythe, bir zamanlar Nik'in ya da Tauria'nın, hatta kendisinininkine benzeyen yüz hatlarını seçebiliyordu. Onu böylesine korkunç bir yaratığa dönüştürmek için başına neler gelmiş olabileceğini düşünmek Faythe'yi derinden sarsıyordu.

"Çağırımı duyacağını ummuştum." Sesi, içinden mide bulantısı akıtan hınzır bir vıraklamayla çarpıtılmıştı. Faythe onun konuşabildiğini görünce şaşırıldı.

Sözleri kaydedildiğinde omurgasının her bir çentiğinden bir ürperti geçti. Kütüphanedeki ilk gününde bir şeyler hissettiğini düşünmüştü. Bu da onu gizli geçidin keşfine götürmüştü.

Boğazı kurumuştur ama yine de boğuk bir sesle cevap verdi. "Bunu sana kim yaptı?"

Yaratık insan ya da fae tanımının ötesindeydi. Zihninin de kurtuluşun ötesinde çarpıtılıp çarpıtılmadığını test etmek istedi. Siyah, yarasa benzeri kanatlarını yüzdü, o kadar parçalanmıştı ki onlarla hâlâ uçabilmesi bir mucizeydi. Üst ve alt uçları jilet gibi keskindi ve Faythe onları takip ediyordu, güçlü kanatların tek bir darbesinin onu öldürebileceğini biliyordu.

Fae benzeri varlık bir adım daha yaklaştı ve o da karşılık olarak geri çekildi. Gözleri yırtıcı bir hayvanın zevkiyle dans ediyordu ve o da gözlerindeki açlığı gördü. Buraya çekilmişti.

başından beri. Yine de aradığı şeyi, yani tapınak harabesini bulmasına yol açarsa kendi aptallığını ve saflığını affedecek gücü kendinde bulabilirdi.

Sanki bu mağara gibi yerde yalnız olmadığını yeni hatırlıyormuş gibi, gözleri Nik'in kendisine dehşet içinde bakan zümrüt rengindeki gözlerine takıldı. Nik'in ölüm yaratığını geçip onu kurtarmak için mümkün olan her türlü stratejiyi düşündüğünü görebiliyordu. Bu mümkün olamazdı ve ondan istediği şey de bu değildi.

"Harabeyi bulmalısın," dedi onun zihnine.

Cevap veren sesi neredeyse çaresizdi. "Seni o şeyle burada bırakmayacağım."

Tartışacak zamanı yoktu ve dikkatini canavardan uzun süre ayıramadı. "Yapmalısın Nik. Şimdi git!"

O cevap veremedi. Faythe iki büküm oldu ve koşmaya başladı. Bir yan geçide daldı ve karanlıkta beceriksizce koşmaya başladı. Tüyler ürpertici kahkahalar koridorlarda yankılanarak tenini okşuyor, her bir tüyünü diken diken ediyordu. Kahkahanın bir yönü yoktu ve aralarına ne kadar mesafe koymayı başardığını bilmesine imkân yoktu.

"Yukarıda bir insanın kokusunu aldığımnda ne kadar sevindiğimi tahmin edebilirsiniz," diye şarkı söylüyordu ses. "Sıcak kanı tatmayalı çok uzun zaman olmuştu."

Kendisini akşam yemeği olarak düşünen şeyin yarattığı dehşetin yatışmasına izin vermedi. Bir zamanlar Nik ya da Tauria kadar normal görünen bir şey, kanatlarına rağmen ondan beslenmek istiyordu.

Bir sonraki köşeyi hızla döndüğünde, yaratığı çoktan geçidin sonunda bulmak için soğuk bir dehşet içinde kayarak durdu. Zayıf ışıktaki bile, yırtıcı bir yavaşlıkla ona doğru ilerleyen yaratığın sinsisi sırtışını görebiliyordu. Tökezleyerek geri çekildi ve kılıcını doğrultmak için durdu. Onu görünce gülümsemesi yine duraksadı, ona hafif bir güven verdi ve saldırmak için doğruldu. Yeterince yaklaştığında, isteksizce zihnini denedi.

Faythe dikkatlice içeri girdi ama hemen geri çekildi, bedenine yayılan mide bulandırıcı karanlık his karşısında fiziksel olarak sıçradı. Bir an için odağını kaybetti.

Bu kadarı yeterliydi.

Gördüğü tüm fae'lerden daha hızlı olan şey ona doğru geliyordu ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede duvara çarptı. Kuvvet nefesini kesti ve Lumarias bileğini sertçe kavradığı için yere yığıldı. Acı içinde haykırdı. Eğer dik durmasaydı çürüyen etin kokusundan iki büklüm olacaktı. Kanlı yüzünü ona doğru eğdi ve kokusunun tadını çıkarırken derin derin içine çekti. Faythe geri çekildi ve öğürdü, kendini toparlamaya çalışarak zor durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çabaladı.

Sol eli Faythe'nin yanına uzanmasına yetecek kadar boştu. Hançerini çekerek yaratığın karnına sapladı ve yaratık kulaklarını tırmalayan kan dondurucu bir çığlıkla onu serbest bıraktı.

Hiç tereddüt etmedi. Duvarı iterek Lumarias'a hamle yaptı ama sadece bir adım uzaklaşabilmişti ki sırtını yakıcı bir acı yırttı. Faythe çığlık atarak yere düştü ve üzerinde duran şeyi bulmak için döndü. Ama gözleri, onun kanıyla kaplanmış olan kendi pençelerine takılmıştı. Yavaşça, o cılız, çürüyen parmaklarını ağzına götürdü ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle kıpkırmızı sıvıyı yaladı. Faythe onun dikkati dağılmışken beceriksizce geriye doğru kayd, yaraları taşa sürtünürken, açık ete takılan gevşek döküntüler yüzünden yakıcı acıya karşı mücadele etti.

Onun uzaklaştığını gören yaratık, insan ya da fae olmanın ötesinde bir bakışla ona kilitlendi -tamamen canavarca ve vahşice. Ona doğru hamle yaptı ve Faythe bir çığlık atarak içgüdüsel olarak kılıcını savurdu.

Karnının tam ortasına saplandığını ve kesildiğini hissetti. Siyah kan püskürdü ve onu kapladı, o kadar kötü kokuyordu ki gözleri yaşardı ve midesi bulandı. Çığlık attı

Kulaklarından ve zihninden acı akıyordu ama kendisine kazandırdığı fazladan saniyeler yüzünden damarlarında dolaşan adrenalin onu iki büküm edip tökezleyerek ayağa kaldırdı.

Acısı, hayatta kalma içgüdüsünü yeterince uyuşturdu ve kendini dolambaçlı yollardan aşağı attı. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Döndüğü her çarpık koridor birbirine benziyordu ve baş dönmesi keskin, sarsılmaz taş duvarlara çarpmasına neden oldu. Obsidyen labirentin içinde kaybolmuştu. Panik içinde nefes alması zorlaştı ve uyuşukluk dalgaları adımlarını ağırlaştırmaya başladı.

Bir sonraki geçidin sonunda bir ışık gördü; bu, onu tamamen uyandıran bir umut ışığıydı. Faythe ışığa doğru koştu, neredeyse ayaklarının altında havayla buluşacakken çığlık attı ve dengesini yeniden kazanmak için yanındaki duvarı umutsuzca tırmaladı.

Çıkmaz sokak.

Kendini aşağıdaki uçurumun derinliklerine bırakmasına pervasızca bir adım kalmıştı.

Yaratığın şakacı alaylarının onu tekrar yakaladığını duyunca dehşet içinde kaldı.

Karşısında taşa başka bir açıklık vardı. Normal bir günde olsa, güvenli bir şekilde atlayamayacağı kadar uzak olduğuna karar verirdi. Ancak hayatı tehlikedeyken uçuş modu devreye girdi ve hiç düşünmeden geriye doğru birkaç adım attı, sonra da tüm gücüyle kendini fırlattı.

Havadayken, başaramayacağını biliyordu. En azından tamamen değil. Parmakları kenara takılıp acı içinde yırtılırken, vücudu korkunç bir şekilde taşa çarptı. Hayatını kurtarmak için sivri çıkıntıya tutundu ve onu aşağı çekmekle tehdit eden dans eden yıldız dalgasına karşı mücadele etti. Kolları onu uzun süre tutamadı ve çaresizlik içinde ağırlığını kaydırmaya çalıştığında, onu çekecek gücü verecek açığı yakalayamadı.

kendini uçurumdan aşağı bıraktı. Eğer yaratık onu öldürmezse, aşağıdaki inine düşmek kesinlikle onun ölüm fermanı olacaktı.

Kendini tamamen çaresiz ve seçeneksiz hissediyordu.

Faythe o sırada, tutunmaya çalıştığı koridorda ayak seslerinin hızla yaklaştığını duydu. Yaratık değildi bu, hâlâ arkasından ürpertici sesler çıkarıyordu. Olabildiğince uzun süre tutunmaya çalıştı -gerçekten denedi- ama tutuşu zayıfladı ve karanlık çukura doğru hızla düşmeye başladığında bir çığlık attı, Nik ve Tauria'nın dehşet dolu bakışlarını üzerinde yakaladı, düşüşünü engellemek için saniyeler çok geçti. Nik arkasından atlamaya tamamen hazır görünürken, karanlık tarafından yutulmadan önce gördüğü son şey Tauria'nın kontrollü kol hareketleri oldu.

Vücudu havayı yararak, daha hızlı ve daha hızlı, kesin bir ölüme doğru ilerledi. Düşüşü kısa sürdü ama etrafındaki hava kıpırdanıp onu yavaşlatmak ve darbeyi kırmak için alttan sardığında kemiklerinin yere çarpıp parçalanmasına fırsat kalmadı.

Tauria'nın rüzgarı! Yukarıdaki tanrılar.

Hâlâ çok acıyordu. Çukurun keskin, engebeli zeminine düştü ama hayattaydı.

Faythe'nin nefes alması ve trajik bir sondan kıl payı kurtulduğu için Ruhlara şükretmesi sadece bir saniye sürdü. Etrafını saran jilet gibi keskin sopalar ellerini keserken tıslayarak yuvarlandı.

Hayır, sopa-kemik değil.

Faythe çığlık attı ve ayakta durabilmek için dengesini sağlamaya çalıştı. O kadar çok kalıntı vardı ki, o kadar yüksekte yığılmışlardı ki, sağlam bir zeminde ayak basacak yer bulamıyordu. Başını yana çevirdiğinde kanı dondu ve kalbi durdu.

Sadece birkaç metre ötede gördüğü küçük form ona sırtını dönmüştü ve hâlâ etini koruyan tek bedendi. İnsan çocuğu tanıyordu. Onun hayatına son veren kişi oydu.

Ses çıkaramayacak kadar dehşete düşmüş ve hareket edemeyecek kadar mide bulantısına kapılmış olan Faythe'nin tek yapabildiği felçli bir halde kalmak, gözlerini genç çocuğun suretinden ayıramamaktı. Onu donduran pişmanlığa rağmen yaşadığı şok yüzünden ağlayamadı bile. Onu öldürmüştü ve cesedi iğrenç bir şekilde buraya atılmış, o canavar tarafından yenmek üzere çöp gibi bir kenara atılmıştı. Bu ölçülemez bir suçluluk duygusuydu ve kısa hayatı boyunca asla kefareтини ödeyemeyeceğini düşündüğü bir şeydi.

Yukarıda karanlık bir gölge belirdi. Bunun yaratığın kanatları olduğunu biliyordu, Azrail'in vücut bulmuş hali onu ele geçirmek için aşağı inerken küçük ışık kaynağını kesiyordu. Ama ondan kaçmak için herhangi bir hamle yapmaya cesaret edemiyordu. Sonunun burada gelmesini hak etmişti; bedeni, aldığı masum canın yanında bırakılacaktı.

Fae-mutant yere inmeden önce Faythe kollarının altından bir elin onu kemik çukurundan beceriksizce çekip çıkardığını hissetti. Çılgınca tökezledi ve savaşçı hislerine geri döndü. Sonunda sağlam bir zemin hissettiğinde, rahatlama ve minnettarlık içinde neredeyse yere yığılacaktı ve kurtarıcısının zümrüt gözleriyle karşılaşmak için döndü.

Arkasından gelen yüksek sesli hırıltı ve ardından gelen kemik kırılmaları onu kaçış moduna zorlamasaydı, o anda prensi kucaklayabilirdi.

"Git!" Nik havladı.

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadı ve iblisin yanından bir kez daha çılgınca koşarak döndü. Prens onu geçerken elini tuttu ve onun ölümsüz hızı adımlarını son derece hızlandırdığı için neredeyse uçuyormuş gibi hissetti.

Yine de yeterince hızlı değildi. Yaratık arkalarından yaklaştı. O şeyden kaçmaya çalışarak kurtulamayacaklardı.

Sinirlerine hakim olamadan elini Nik'in elinden çekip arkasını döndü ve bıçağını hazırlayarak kendisine doğru vahşice saldıran gözü dönmüş canavarı gördü. Onun için

Şaşkınlıkla birkaç adım ötede durdu, kılıcına bakarken yüzü hayvani bir öfkeyle buruşmuştu.

Gözleri onunla Lumarias arasında gidip gelirken Faythe'nin başı öne eğildi. "Niltain çeliği," diye mırıldandı Faythe, farkına varmıştı. Elindeki bıçağı kaydırıp ve öne doğru bir adım attı.

Yaratık ona doğru tısladı ve karşılık olarak hafifçe irkildi. Faythe ölümsüz canavarı öldürebileceğini düşünecek kadar aptal değildi ama yaratığın çeliğe verdiği tepki onu bunun mümkün olduğuna inandırdı. Yaratığı içeride tutan kapıların da Niltain çeliğinden yapıldığı artık çok açıktı. Aksi takdirde bir dizi sürgüye rağmen yaratığın menteşelerini sökebileceğinden emindi.

Nik onun yanındaydı, kendi kılıcı da eğikti ama onunki tamamen sıradan, parlak, gümüş bir çelikti. "Hatırlat da bir üst model alayım, olur mu?" diye yorum yaptı, gözlerini önündeki fae-mutanttan ayırmadan.

Her ne kadar şakayla karışık bir espri yapmış olsa da, sözlerindeki vaadi takdir etti. İkisi de bu mağaradan canlı çıkacaklardı.

Yaratık hiç uyarmadan saldırdı. Nik önce davranarak Faythe'nin önüne geçti ve kılıcını saldırmak için kaldırdı.

Faythe prensi pek çok kez dövüşürken görmüş, hatta hem yeteneği varken hem de yokken ona karşı savuşturmuştu. Yüzyıllar boyunca geliştirdiği dövüş yetenekleri sayesinde rakipsizdi. Yine de Faythe bu bilinmeyen tehdide karşı onun rakipsiz olduğunu söylemeye cüret etti.

Tek bir amacı, tek bir hedefi olan bir yaratıktı: öldürmek. Prens yaratığa birkaç kez vurdu ama yaratık zaten parçalanmış olan derisindeki yarıklara hiçbir tepki göstermedi. Acı hissetmiyordu. En azından sıradan bir ölümlü silahından dolayı.

İkili karanlıkta imkânsız hızlarıyla bir bulanıklığa dönüştü ve o takip etmekte zorlandı. Tek silahı elinde olmasına rağmen müdahale etmenin bir yolunu bulamadı.

zafer sunabilirdi. Nik'in sırtı ona dönüktü ve onun bocaladığını gördü.

Birden aklıma bir fikir geldi. Düşüncesiz, pervasız, tamamen çılgınca bir fikir daha. Eğer hemen harekete geçmezse Nik'in hayatı söz konusu olacağından düşünecek zamanı yoktu.

Kılıcını eğerek hızlı ve seri bir şekilde kesti, ön kolundan ateş gibi çıkan acıya tısladı. Faythe kolundan sızan kendi kanının sıcaklığını hissetti ve anında yaratığın gözleri ona kilitlendi. Nik'i bir an bile uyarmadan kabaca yana fırlattı ve sonra inanılmaz bir hızla ona doğru atıldı.

Prens duvara aldığı sert darbeye rağmen bir anda ayağa kalktı.

O şey ona ulaşmadan hemen önce Faythe'nin gözleri Nik'inkilere kilitlendi; ölüm ona yaklaşırken Nik bu kez müdahale edemeyecek kadar hızlıydı. Mutant fae onu yakalayıp çürüyen dişlerini boynuna geçirirken, Faythe bıçağını ona doğru fırlattı.

Acı dayanılmazdı. Ama bu onun tek seçeneğiydi. Kılıcının yolundan çıkmadan önce öldürücü bir vuruş yapacak kadar hızlı olamazdı.

Alevler boynundaki damarları yırttı ve yaratık kanını içerken onu felç etmek için yayıldı. Sonra da yok oldu. Lumarias karnından çıkarken ağzından siyah kan fışkırdı. Faythe'nin boynundaki kavurucu acı, derisinin altındaki ateş gibi şiddetlendi ve kulakları yüksek bir gümbürtüyle dolarken artık sesleri duyamıyordu. Nik'in indirdiği son darbeyi yakaladığında görüşü bulanıklaşarak odağını kaybetti ve yaratığın kafası omuzlarından aşağı yuvarlandı.

Faythe dizlerinin üzerine çöktü, uykunun zonklayan acıyı uyuşturduğunu ve onu o şeyin siyah kanının iğrenç kokusundan uzaklaştırdığını hissetti. Adını duyduğunu sandı ama acı tüm duyularını bastırdığı için emin olamadı. Sallandı ve onu yerden çeken formun içine düştü, bacakları herhangi bir şeye dayanamadığında sıkıca tutundu.

Ağırlık. Nik'in yakın kokusu burun deliklerini doldurduğunda fark etti. Rahatlatıcı koku onu daha güzel anılara götürürken bir an için nerede olduğunu unuttu.

Yüzüyordu ve onu taşıyan bedenın sıcaklığında eridi. Başı geriye düştü ve karanlık onu ele geçirmeden önce gördüğü son şey zümrüt parıltısı oldu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 33

Faythe

FAYTHE, daha gözlerini açmadan korkunç bir baş dönmesi hissederek irkildi. Sesler duyabiliyordu ama bunlar Sanki suyun altındaymış gibi çarpıtılmıştı. Panik içinde keskin bir nefes aldı ve serin havanın kuru boğazından aşağı aktığını hissedince rahatladı. Başını açtı ama göğsüne saplandı. Sonra, tam tersine, hastalıklı bir sıcaklık hissetti ve onu ağırlaştıran battaniyeler tarafından boğulduğunu hissetti.

Bir sarsıntıyla gözlerini açtı, yeni ışık gözlerini yakarken ve başının çarpmasına neden olurken hızla gözlerini kırptırdı.

"Çok hızlı değil."

Gözleri odaklandığında yanındaki Tauria'nın kilerle karşılaştı ve Faythe ona baktı, hafızasını bilgi için zorlamaya çalışırken şaşkınlıktan donakalmıştı.

Sonra her şey bir anda geri geldi.

Mağara, fae-mutant, genç çocuk. Oh, Tanrım!

Odadaki diğer varlık Nik'ti ve o etrafına alışıırken hızlı adımlarla onun yanına gitti. Faythe odasındaydı. Prense bakıp, "Aşağıdaki şey, o mu-?" diye sorarken dehşet onu ele geçirdi.

"Öldü," diye cevapladı adam, kadın kelimeyi boğarcasına söyleyemeden.

Yaşadığı korkunç çilenin anıları gözünün önüne geldikçe aklı başından gitti. "Bu da neydi böyle?" Boğazı acı verecek kadar kuru olduğu için zar zor fısıldayabiliyordu. Yaratığın ısırtığı yüzünden bayılmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ediyordu. Vücudu korkunç bir şekilde ağrıyordu ama doğrulacak gücü kendinde buldu. Tauria yardım etti ve Faythe'nin avucuna soğuk bir bardak getirdi. Faythe minnetle aldı ve açgözlülükle suyu geri attı. Su kafasına ve görüşüne berraklık getirdiği gibi ağrıyan boğazını da rahatlattı.

Nik'in tek söyleyebildiği "Henüz bilmiyoruz," oldu ve evinin altındaki mağaralarda karşılaştıkları şeyden onun da rahatsız olduğunu gördü. Yine de ona bakarkenki korku ve endişe dolu bakışları ikinci plandaydı ve Faythe onun da en az kendisi kadar iğrenç göründüğünü düşündü.

"Ne zamandır baygınlım?" diye mırıldandı.

Prensın yüzü düştü ve kadın kendini toparladı. "Üç gün."

Yüzü kızardı. Eli boynuna uzandı ve sargılı olduğunu gördü. Omzunun üzerinden, bol gömleğinin altından sırtındaki sargıları hissetti. Yaratığın iğrenç ağzının boynundaki hissi, dişlerinin etini delip geçtiği noktada titreşirken ürperdi.

"Tanrılar, Faythe..." Nik durakladı, sanki söylemek istediği şeyi bitirmeye gücü yetmiyormuş gibi görünüyordu. Tauria ona anlayışlı bir bakış attı. "Kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorduk. O şey sana bir tür zehir enjekte etmiş olmalı - seni neredeyse anında bayılttı ve insan olduğun için vücudun onunla yayılmasından daha hızlı mücadele edemedi."

Faythe, Nik olayları anlatırken ona sadece gözlerini kocaman açarak baktı. **Sonuna** yaklaştığının farkında değildi ve bir baş dönmesi dalgasının geçtiğini hissederek, "O zaman ben nasıl

Canlı mı?" diye sorduğunda, prensin sert bakışları onun bir ceset olması gerektiğini söyledi.

"Yucolites," diye yanıtladı Tauria basitçe.

Faythe gözlerini kırptırdı. Bir zamanlar arkadaşı Jakon'un hayatını kurtaran küçük ışık büyü kürelerini sevmeye başlamıştı. Ama bunların bir bedeli olduğunu biliyordu.

Tauria, "Aslında Nik'in hızlı ve parlak düşüncesiydi," diye ekledi.

Faythe, Yucolite'lerden bahsedildiğinde aklına gelen korkuyu bildiğini söyleyebilirdi.

"Umarım o lanet harabeyi buluruz. Öbür dünyada sonsuzluğu seninle o ormanda geçirmek istemem," dedi sırtarak.

Yaşam Ruhu'nun bu kez hayatını kurtarmak için talep ettiği başka bir imkânsız görev olmadığını bilmek onu rahatlattı. Sonra yüzü düştü.

"Yani onu mağarada bulmadın mı?" En başta hayatını riske atmasının tek nedeni buydu. Şimdi her şey boşa harcanmış bir enerji ve ölümün kapısına boşa yapılmış bir ziyaret gibi geliyordu.

Tauria başını salladı. "Sanırım aşağıda bir yerde. Ama seni o şeyin eline bırakacak değildik ve başkalarının da olup olmadığını bilmiyorduk."

Nik gerginliği azalttı. "Dinlenmek için birkaç güne daha ihtiyacın olacak. Seni son toplantıdan fazla şüphe çekmeden çıkarmayı başardım." Hafifçe dönerek gitme niyetini belli etti ama elini Tauria'nın elinden çekmedi, onu da kendisiyle gelmesi için sessizce davet etti.

Gardiyan isteksiz görünüyordu. Faythe ona zayıf bir gülümsemeyle başını sallayarak iyi olduğunu ve şımartılmaya ihtiyacı olmadığını onayladı. Aslına bakılırsa, yaşadığı korkunç çileyi zihninde toparlayabilmesi için yalnızlığa minnettardı ve üç günlük dinlenmesine rağmen uykusunun geldiğini hissedebiliyordu. Mağaradaki şey her neyse, doğal olmayan bir şekilde güçlü ve kesinlikle ölümcüldü. Ruhlara dua etmekten başka yapabileceği tek şey, o yaratığın geldiği yerden bir daha çıkmamasıydı.

Tauria Nik'in açık tuttuğu kapıdan dışarı kaydı ama Nik durdu ve Faythe'ye döndü. "Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan seni kendim öldürürüm." Espri yapmaya çalışırken dudaklarını bir gülümseme hayaleti okşadı ama endişe ve rahatlama onu bastırdı.

Faythe, Nik'le en iyi iletişim kurabildiği yöntem olduğu için telefonu onun için aldı. "Endişelenmeyin Prens. Yakın zamanda karanlık ölümsüz varlıklara tekrar meydan okumayı planlamıyorum." Tekrar batan çarşafların içine gömüldü.

Biraz kıkırdadı ve sanki her an gözlerinin önünde ölebilecekmiş gibi ona son bir kez özlemle baktı. Sonra sessizce oradan ayrıldı.

Tauria

Tauria doğruca odasına yöneldi, odasına giden koridoru geçmelerine rağmen prensin arkasından geldiğinin farkındaydı. Prens konuşmadı ve Tauria da neden onu takip ettiğini sormayı umursamadı. Kapısını açtı ve tam arkasından kapatacaktı ki güçlü bir el tahtaya çarparak bunu yapmasını engelledi. Faythe'den ayrıldıklarından beri ilk kez Nik'le göz göze gelerek kaşlarını çattı.

"Konuşabilir miyiz?" dedi sessizce.

Çok nadiren duyduğu sesine sinen acıyla yüreği parçalandı. En son annesini kaybettiği zamandı. O zaman da ona ihtiyacı vardı, şimdi de ihtiyacı olduğu açıktı. Aralarında ne tür bir sürtüşme olursa olsun ona sırtını dönemezdi.

Bir kez başını salladı, odasına adım attı ve onun da kendisini takip etmesine izin verdi. Doğruca, kış gecesinin serinliğini gidermek için zararsız mavi alevlerle sonsuza dek yanan ateşe gitti.

"Biliyor musun, keşke onun yerine ben olsaydım-"

"Öyle söyleme." Prens alçak ve karanlık bir ses tonuyla onun sözünü kesti.

Ona bakmak için başını çevirdi. Gözleri kobalt alevlere karşı soğuklukla parlıyordu. "Daha çabuk iyileşebilirdim. Belki de ondan daha hızlı kaçabilirdim-"

Nik ona doğru bir adım atınca sözleri yine kesildi. "Eğer orada sana bir şey olursa..." Yüzü yumuşadı ve acısı geri geldi. Bakışlarını ateşten kaçırdı ve ellerini ceplerine sokarak ona doğru ilerledi. "Faythe ve onunla birlikte o canavar ortadan kaybolduğunda bir an için başka bir seçeneğim vardı." Titrek ışıpta yüzünün hatları daha da belirginleşti ve dişlerini birbirine geçirirken çenesi seğirdi. "Faythe'nin hayatı tehlikesi vardı ama o yaratığın orada türünün tek örneği olduğunun garantisi yoktu. Benim için çok şey ifade ediyor -her zaman da edecek- ve onu kaybetmek beni yepyeni bir şekilde yıkardı."

Tauria, Nik'in önünde insana olan hislerini dökerken neredeyse gözlerini kaçıracaktı. Sonra Nik'in gözlerindeki zümrüt rengi Tauria'nın içindeki bir şeyle birleşti. "Ama o anda seni seçtim, Tauria. Her şey için Benim için yaptığın her şeyi, benim için olduğun her şeyi. Umutsuzca Faythe'ye yardım etmek istedim ama senin güvende olduğunu bilmeden yapamazdım. Seni bırakamazdım. Seni kaybedersem, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Hayatta kalmak istemezdim."

Kalbinin durduğunu hissetti. Nik'le yakın olduğu yüzyıl boyunca onun içinde hiç böyle bir kırılganlık görmemişti. Bu onu yükselttiği kadar kırmıştı da. Nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Nik'in bu açıklamasından ne kadar mutlu olmak istese de, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Zar zor fısıldayarak, "Benden ne istiyorsun Nik?" diye sordu.

"Hiçbir şey beklemiyorum-"

"Ben bunu sormadım. Ne istiyorsun?"

"Güvende olmanı istiyorum."

Tauria ona doğru bir adım attı. "Ben güvendedeyim. Seninleyken daha güvende olamazdım."

Nik başını salladı. "Yanılıyorsun."

Dişlerini sıktı, onun zıt sözleri karşısında hayal kırıklığının onu öfkelenlendirdiğini hissetti. Prensın yüzü acı doluydu. Yüz hatlarında konuyu daha fazla zorlamaması için bir yalvarış vardı. Nik'in onu kendine çekip, çelik bariyerini aşmaya çok yaklaştığında itmesine bunca zaman sonra bile anlam veremiyordu. Bu, varlığının derinliklerine kadar acı veriyordu. En derin duygularını saklı tutması canını yakıyordu.

Tauria, acısına neden oldukları kadar onu yatıştıran o ısıltılı zümrütleri tuttu. Onu zorlayamazdı, yoksa onu tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdı. Hayal kırıklığını yutkunarak doğruldu, yüzü ustalaştığı soğuk kayıtsızlık maskesine büründü.

"Yıllar önce bir kez sana içimi döktüm ve sen beni sabaha karşı yatakta yalnız bıraktın, sanki fahişelerinden biriymişim gibi. Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Bunun çoktan geride bıraktıkları eski bir yarayı deşmek için alçakça bir darbe olduğunu biliyordu ama prene, aralarında romantik bir şey görmeyenin kendisi olduğunu hatırlatmak yerinde görünüyordu. Prens karşı çıkmak için ağzını açtı ama o daha cevap vermeden kadın devam etti. "Tanrılar aşkına, ben de sana bir şey olmasına katlanamam Nik, ama sen burada sevgililerini dolaştırırken ve ben hiçbir şey söylememişken, bir başkasının arkadaşlığını aradığım için beni aşağılayamazsın." Ses tonunu sakın tutmaya çalıştı ama Olmstone prensiyle ilgili konuşmalarından bu yana haftalarca bastırılmış öfkenin sesinde yarattığı ısırığa engel olamadı.

Adam irkildi ve Nik'in geri adım mı atacağını yoksa Nik'in öfkesine karşılık mı vereceğini düşündüğünü görebiliyordu. Nik sonunda içini çekti ve ifadesi yumuşadı.

"Aramızda daha fazla kötü his olmasını istemiyorum," dedi. Beklediği cevabın bu olmadığını fark ederek hayal kırıklığına uğramaktan nefret etti. "Ben

Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmezdi ve tekrar başka ilişkilerin peşine düşmek istemene engel olmayacağım."

Onun yerine kalbini söküp atmış da olabilirdi ama Tauria bunu belli etmedi. Bunca zaman sonra, prensin onu reddetmesinin acısına karşı kendini sertleştirmiş olacağını sanıyordu. Ama bu, ondan bu şekilde hiçbir şey istemediğini açıkça belirttiği ilk an kadar acıtmıştı.

Yine de onun dostluğuna değer veriyordu ve bunu korumak için bir sonraki sözlerine eşlik etmek üzere toplayabildiği tüm sıcaklıkla gülümsedi.

"O halde söylenecek başka bir şey yok."

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

Faythe

A BEŞ GÜN DAHA yatak istirahati ve sessizliği için yüksek ücret alan bir şifacının ziyaretinden sonra Faythe neredeyse tekrar normal hissediyordu. Yaratığın zehrinden kaynaklanan ateş, başlı başına ölüme benzer bir deneyimdi. Yatağından zar zor çıkmış ve Nik ya da Tauria tarafından zorla beslenmesi için gereken süreden daha uzun bir süre bilinci yerinde kalmamıştı. En hafif tabiriyle utanç vericiydi ve o sabah kalkıp giyinecek gücü bulduğunda çok mutlu olmuştu. Kasları hâlâ ağrıyordu ama katlanılabiliirdi.

Ateşin yanına oturdu - istediği gibi kehribar közleri parlayan mükemmel sıradan. Yakabilen alevler; gerçek olan bir sıcaklık. Yine de bundan çok daha fazlası için ona çekildi, ateş ve külün dansı sanki her an uçabilir ve kendini taş çukurunun sınırlarından kurtarabilirmiş gibi büyülendi.

Derin düşünceleri kapısının çalınmasıyla bölündü. Gözlerini ateşin büyüleyici valsinden ayırırken derin bir nefes aldı. Kapıya doğru hareket etmek için çok az enerjisi olduğundan, gelen kişiyi içeri çağırırken sesi titriyordu. Faythe gelenin kim olduğunu görmek için dönmedi, muhtemelen Tauria ya da onun hizmetkârları olduğunu düşündü. Nik'i dışladı çünkü o

Kapıyı çaldıktan sonra kendisini içeri buyur etmeden önce nadiren uzun süre durakladı.

"Berbat görünüyorsun."

Caius'un ona baktığını görmek için acı dolu bir irkilmeye başını çevirdi. Yüzünde bir gülümseme vardı ama Faythe'nin halini görünce endişeye kapıldı. Faythe ayağa kalkmaya çalıştı ama genç muhafız ona oturmasını işaret etti ve karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Daha iyiydim," diye itiraf etti.

Belki de iki arkadaşıyla ilgili haberleri vardır diye düşünerek kaşlarını çatı. Yüksek Farrow'a dönmeleri için yeterince uzun zaman geçmişti. Tam bu gerilim dayanamayacağı kadar artmışken Caius konuştu.

"Jakon ve Marlowe ile birlikte Galmire'a gittim."

Faythe'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. Bunu fae muhafızlarına hiç sormamıştı ve sormayı da düşünmezdi çünkü kralın, kaçakların kaçışında kendi adamlarından birinin parmağı olduğunu öğrenmesi büyük bir riskti. "Güvendeler mi?" diye sordu hemen. Ayrıntıları, her birini öğrenmek istiyordu ama teyit edilene kadar başka hiçbir şeyi kabul edemezdi.

Caius başını salladı ve kadın rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı ama Caius'un suratı asıktı. İçine bir huzursuzluk çöktü ve onun yolculuğu anlatmasını beklerken nabızı hızlandı.

"Jakon ve Marlowe Farrowhold'a geri döndüler. Güvendeler," diye başladı. "Ama korkarım bir şey yapmazsak o masumları daha kötü bir kadere sürüklemiş olabiliriz." Muhafız solgun görünüyordu ve bu Faythe'nin içinde karanlık bir korku uyandırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı ve kendini nasıl açıklayacağını bilemiyormuş gibi başını salladı. "Galmire'da insanlar kayboluyor. Kasabanın nüfusu eskisinin yarısı kadar bile değil." Bildiklerini hatırlamaya ve anlamlandırmaya çalışırken kaşlarını çatarak ateşe baktı. "Daha da kötüleşiyor. Ortaya çıkanlar... cesetleri

Her zaman şehrin kenarına, özensiz bir şekilde bırakılırlar ve genellikle kanlarının çekildiğini söylerler." Adamın gözleri tekrar onunkilerle buluştu ve Faythe tamamen dondu.

Onun sözlerini tekrar tekrar düşünürken zihni hızlandı ve hatta zonklamaya başladı. Kan. Mağaradaki yaratığın en çok istediği şeydi - hatta onu görünce dikkatini öyle bir dağıtmıştı ki kendini öldürtmüştü.

Onun kanı, insan kanı.

Neredeyse mükemmel bir şekilde yerine oturan parçalara inanmak istemedi. Bu olasılığı göz ardı edemezdi ama daha sonra incelemek üzere aklının bir köşesinde sakladı.

"Teşekkür ederim, Caius. Onlarla gitmek için kendini riske atmana gerek yoktu." Ona duyduğu minnettarlık sonsuzdu.

Özverili muhafız gülümsedi. "Ben istedim."

Haftanın sonu, kralların Olmstone ve Rhyenelle ile görüşmelerinin üzerinden bir buçuk ay geçtiğini gösteriyordu. Faythe günleri saymamaya çalışıyordu ama Reyhan'ın ondan aldığı bilgilerle ne yapacağını -Rhyenelle Kralı'nın misilleme olarak ne yapacağını- düşündükçe, her an birinin ilk hamleyi yapabileceği endişesiyle geriliyordu.

Şimdiye kadar tüm krallıklarda sessizlik hakimdi. Nik babasının hareketlerini yakından izliyordu ve hatta konsey salonuna bakan gizli geçitte davet edilmediği özel işleri gözetlemeye bile cüret etmişti. Kralın Rhyenelle'i fethetme arzusunu gerçekleştirmeye yönelik herhangi bir plana dair onu uyaran bir şey olmamıştı. Bu bir rahatlamaydı ama Faythe her iki kralın da fırtına öncesi sessizlikte suda yüzüyor olabileceklerini bilerek böylesine vahşi ve acımasız bir eylemden vazgeçmiş olabilecekleri umudunun yerleşmesine izin vermekten daha iyisini biliyordu.

Kralın muhafızlarıyla birlikte bahçelerde yürürken, ayak izleri huzurlu ortamı bozduğu için neredeyse kendini suçlu hissediyordu.

bembeyaz bir tabaka. Mevsimin ilk kar yağışı bulutları yere indirmişti ve o kalın, ısıltılı kristal örtüye hayretle baktı. Masum kar taneleri, önceki geceki buz ve rüzgâr hışmından sonra güzel bir çağlayan halinde aşağıya doğru süzülüyordu. Faythe soğğun yanaklarını ısırdığını hissetmek için pelerininin kapüşonunu bilerek açık bıraktı. İçindeki çocuk, buz tabakalarını yuvarlayarak küçük küreler haline getirmeyi ve bir kardan yaratık yapmayı arzuluyordu. Çocukluğun ötesinde bile, Jakon'la birlikte kahkaha ve neşe buldukları bir şeydi bu. Çok uzak görünen anılarına gülümsedi, dingin sessiz ve renksiz çevre onu neredeyse zihnini rahatsız eden sorunlardan uzaklaştırıyordu. Bir zamanlar kaygısız, sıradan olan hayatı şimdi kâbuslarla dolu bir mahkemede korku ve belirsizlikle doluydu.

"Keşke Yulemas Balosu'na katılabilseydin. Sensiz delicesine sıkıcı olacak." Tauria'nın sesi huzurlu sessizliği böldü.

Faythe koğuşta gözlerini devirdi. İnsan mirasına sahip olduğu için üç hafta sonraki abartılı etkinliğe katılmasına izin verilmemesine sevindiğini belli etmedi. Bu görkemli ve prestijli baloya davet edilmeyecek kadar sosyal hiyerarşide alt sıralarda yer alıyordu. Faythe, tatsız iftiralar ve yargılayıcı bakışlarla dolu bir geceden kurtulduğu için hakareten çok rahatlamıştı.

"Ben olmadan da pek çoğunu gayet iyi atlattın."

"Artık sadece hayatta kalmak istemiyorum. Geceye biraz keyif katmış olabilirsin."

Tamamen saçma ve abartılı olmasaydı Faythe bu iltifatı takdir ederdi. Yine de başka planları vardı. Etkinlik için muhafızların çoğuna izin verileceğinden, kaleden ayrılmaması konusunda özellikle uyarılmış olsa da, kralın kurallarına uymaya pek niyeti yoktu. Haftalar önce gizlice şehir dışına çıkmaya ve her yıl olduğu gibi Yular Bayramı'nı Jakon ve Marlowe'la birlikte tepelerde geçirmeye karar vermişti.

Faythe ve Tauria içerideki sıcaklığı aramak için ahıra yöneldi. Gardiyan kahverengi kısıraklardan birinin yanına giderken eldivenli ellerini birbirine srtt. Faythe de kar eridiği ve ıslak yüzü uyuşmaya başladığı için sıcağtan ürperdi. Yanaklarını ısıtmak için avuladığı ellerine üflerken atların etrafına baktı ve güzelliklerine hayran kaldı.

Sonra kollarını indirdi, onu donduran buzun havayla hiçbir ilgisi yoktu, çünkü ahırın sonundaki ata bir an için baktı. Siyah güzelliği ve buzul mavisi gözleri daha önce gördüğü hiçbir Şeye benzemiyordu. Kısırakta hata yoktu ve burada Kali'ye benzeyen bir at olmasının imkânsız bir tesadüf, milyonda bir ihtimal olduğunu biliyordu.

Yavaşca canavara doğru yürümeye niyetlendi, Şüpheleri ancak at yol boyunca gözünü kırpmadan ona baktığında doğrulandı. Aptalca olsa da kısırağın da onu tanıdığını düşünmeden edemedi. Ahırının önünde durduğunda başını ne eğdi ve Faythe bir elini kaldırarak onun ağzını okşadı.

Tauria onun yanına gelirken, "ok güzel," diye hayranlıkla baktı.

Sersemletici düşüncelerinden sıyrılan Faythe, Tauria'ya döndü. Gardiyan gece yarısı kısırağının kime ait olduğundan habersiz görünüyordu. Reyran'ı düşününce anında endişelendi ve midesi bulandı.

Rhyenelle generali neden geri dönsün ki?

Faythe şatonun koridorlarında yürürken her hareket onu tedirgin ediyordu. Tauria onu kendi odasına gitmek üzere bıraktı, ateşin yanında ısınmak ve dışarıda kaldığı için nemli olan elbisesini değiştirmek istiyordu. Faythe soğuğu hissedemiyordu

artık gergin bir haldeydi. Her an Reyran'la karşılaşma ihtimaline karşı neden bu kadar katı olduğundan emin değildi. Belki de Reyran'ın burada bulunma niyeti her neyse, bunun muhtemelen iyi niyetli olmadığını düşündüğü içindi. Yüksek Farrow Kralı'nın kendi krallığı için oluşturduğu tehdit göz önüne alındığında.

Onu aramak için nafile bir çaba harcadıktan sonra kendi odalarına dönmek üzereydi, belki de onun kalede olmadığına inanmaya başlamıştı. Sonra geniş koridorda aniden durdu, taht odasının kapıları gürültüyle açıldığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Reyran'ın gümüş beyazı saçları dikkatini çeken ilk şey oldu. Bu görüntü ona korkuyla karışık bir heyecan duygusu verdi. Onu dışarı kadar takip eden kralla yaptığı konuşmanın sonuna kulak kabarttı.

"Emeğinizin sonuçlarını görmek için sabırsızlanıyorum General. Geçici bir pozisyon olsa bile teklifimi kabul etmeye karar vermenize sevindim," diye sözlerini tamamladı Kral Orlon.

Gözleri inanmaz bir şekilde birleşmiş kollarına kilitlendi.

"Benim için bir zevk, Majesteleri. Umarım bir şey yapabilirim

High Farrow'daki fark. Ne de olsa biz müttefikiz." Bununla birlikte Reyran safir gözlerini doğrudan Faythe'ye dikmek için döndü. Bilinçli parıltıları karşısında Faythe'nin içinden keskin bir titreme geçti. Kralın gözleri de onu takip edince el sıkışmayı bırakıp ona döndü.

"Ah, Leydi Faythe, ben de sizi yakalamayı umuyordum. Bana katılır mısınız?" Orlon'un ses tonu doğal olmayan bir şekilde uysaldı ve generalin önünde ona hitap ederken zoraki bir nezaket bile içeriyordu. Bir kolunu uzatarak sessizce onu arkasındaki taht odasına girmesi için işaret etti.

Faythe onun ölümcül bakışları karşısında soluk soluğa kaldı, reddederse gazabına uğrayacağını biliyordu. Bu yüzden tatlı tatlı başını sallayarak, istemeyerek de olsa başıyla küçük bir selam verdi ve ikiliye doğru yürüyüp içeri girdi. Reyran'ın gözleri onu hiç terk etmedi ve o da karşılık vermemeye çalıştı

Cevap. Ona soracak çok sorusu vardı ama şu anda bir iblisle yemek yemesi gerekiyordu.

Büyük salonun tamamen içine girdiğinde, büyük kapıların bir kez daha inleyerek kapandığını duyunca hemen dönmedi. Kral onun yanından geçti ve kürsünün hemen önünde dönüp durdu.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum," dedi açıkça ama sessizce. Kimi kastettiğini açıklamak zorunda kalmadı, sanki general hâlâ kapıların arkasındaymış gibi arkasına bir bakış attı.

"Ona güvenmiyor musunuz, Majesteleri?"

Reylan'ın varlığının hayaleti karşısında gözleri kısıldı ve düşüncelere dalmış bir halde çenesini kaldırdı. "Dediğiniz gibi tehditlerle karşı karşıyalarsa Agalhor'un en iyi ve en sadık generali neden onu terk etsin?"

Faythe bunun Reylan'ı gözetleme emri olduğu kadar bir sorgulama da olduğunu fark ederek titredi. Yine de sağlam durdu. "Belki de sonuçta bir tehdit olmadığı ortaya çıktı."

Kral mırıldandı, ikna olmaktan çok uzaktı. "Onun her hareketini izleteceğim ve senin de her düşüncesini bilecek kadar ona yaklaşmanı bekliyorum. Ne pahasına olursa olsun." Bu bir emirdi ve kız gizli anlamı anlamakta başarısız olmadı. Onun için kralın celladı ya da casus şefi olmak yeterli değildi; ondan cariyesi olmasını da bekleyerek onu daha da aşağılamak için bir fırsat gördü.

Parmakları kıpırdadı ama bu öneri karşısında öfkeyle yumruklarını sıkma isteğiyle savaştı. Bunun yerine dişlerini birbirine geçirdi ve anlayışla başını sallayıp onaylamak için tüm iradesini zorladı. Kralın böyle bir şekilde kullanılmasını önermesi hâlâ kanını kaynatıyordu, sanki artık hiçbir parçası kendisine ait değilmiş gibi.

Bunun olmasına asla izin vermezdi.

Faythe kralla yaptığı kısa görüşmeden sonra odasının önünde durmuş, gözlerini karşıdaki kapıya dikmişti. Reyhan'ın şatodaki görev süresi uzatılacağı için son ziyaretinde kaldığı odada kalıp kalmadığını bile bilmiyordu ama bunu öğrenmeden akşamı geçirmek istemiyordu. Son beş dakikadır kapıyı çalmayı düşündüğü için etrafta gergin adımlarını fark edecek kimse olmadığı için mutluydu.

Kendisine geri adım atma fırsatı vermeden, kısa mesafeyi hışımla geçti ve kapıya iki kez vurdu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Geri almak istedi, sessizce kimsenin cevap vermemesi için dua etti.

Şans ondan yana değildi.

Bir kalp atışı sonra kapı açıldı ve Reyhan sırtarak öne çıktı, kollarını kavuşturdu ve rahatça çerçeveye yaslandı. "Burada ne kadar duracağını merak ediyordum," dedi hınzır bir sırıtışla. "Beklentilerimin çok ötesine geçtin."

Yüzleşmeyi tamamen terk etmekle adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yok etmek arasında kalmış bir halde sadece bakakaldı. "Sana High Farrow'a geri dönmemeni söylemiştim," diye tısladı beyaz aslanın karşısındaki bir farenin tüm korkutuculuğuyla.

"Ne yazık ki sizden emir almıyorum," dedi küçümseyerek.

Bildiği en iyi şekilde karşılık vermek için yanıp tutuşuyordu. Elleri kılıcının hayali kabzasının etrafında kıvrıldı ve onu karşısındaki generale savurmak için can attı. "Krala her şeyi anlatabilirim."

Gözleri meydan okuyarak dans etti. "Yapabilirsin. Kralların planlarını nasıl öğrendiğimi açıklamayı izlemeyi çok isterim."

Kendisini ve bilgi almak için Varlas'a yaptıklarını ifşa etmeden onu ele veremezdi.

"Burada ne işin var Reylan?" diye sordu, azımsanmayacak bir suçlamayla.

Başını eğerek güldü. "Şimdi kimmiş şüpheli olan? Gül sadece bir güldür Faythe."

Onun kendi sözlerini tekrarlamasına tepki vermedi. Onun yerine çenesini kaldırdı, zafer kazanmamaya kararlıydı. "Bir gül senin için çok güzel. Sen daha çok çiçeksiz bir diken ağacına benziyorsun," diye alay etti.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Tehlikeli olduğumu düşündüğün için mi?"

"Çünkü sen bir pislisin."

Adam doğruldu ve o kadar hızlı adımlarla ilerledi ki, kadın kendi kapısının soğuk ahşabıyla karşılaşana kadar tökezleyerek geri çekildi. Adam durduğunda, yaklaşıp nefesinin boynunu okşamasına izin vermeden hemen önce uzamış köpek dişlerinin parıltısını gördü. Başının yanındaki eli onu hapsetmişti. Bir fae'nin dişlerini göstermesi için sadece iki sebep vardı: tehdit ya da şehvet.

Boğazı düğümlendi, bunun sadece ölümcül bir uyarı olabileceğini bildiği için kemikleri kurudu. Düşünemeyecek ya da hareket edemeyecek kadar şok içinde donup kalmıştı. Nabızı, dişlerinin delip geçeceği damarlarda belirgin bir zonklamaya dönüştü. Ağzı hiçbir zaman bağlantı kurmadı ama süregelen tehdit göğsündeki kalbi yerinden oynattı ve adamın yakınlığı heyecan vericiydi.

"Seni bitirmek çok kolay olurdu," dedi sessizce, derin, çakıllı bir ses tonuyla. Faythe ürperdi ama korkudan değil. "Hayatının bir saniyeden kısa bir sürede sona ermesi için o kadar çok yol var ki." Her kelimenin titreşimi tenini dalgalandırdı ve neredeyse nerede olduğunu unutacaktı. Parmakları, vücudunu saran gerilime tepki olarak sanki kavranabilecek bir maddeymiş gibi tahtaya doğru esneyip sıkıştı.

Faythe, parmakları boynunda, köprücük kemiğinin üzerinde gezinmeden hemen önce onun dokunuşunun uğultusunu hissetti.

iğrenç canavarın ısırık yarasının kalıcı bir iz olarak kalacağını biliyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" Sesi şaşırtıcı bir şekilde karardı ve içinde bir öfke sezdiğini düşündü. Ama düşünebildiği tek şey aralarında kalan soğuk uçurum ve bunun var olmasını nasıl istemediğiyle onun sözlerini zar zor algılayabildi.

Kalbi çılgınca atıyordu ve bilinçsizce başını eğdi, nefesinin daha sıcak, ağzının daha yakın olduğunu hissetti. Onun temas kurmasını istiyordu. Kanı kükredi, gözleri neredeyse kapanacaktı.

Ama sonra bir şey aklını başından aldı ve içten içe dehşetle geri çekildi. Ellerini onun sert göğsüne dayayarak var gücüyle itti ve Reyhan geri adım attı, ancak bunun onun herhangi bir güç gösterisinden kaynaklanmadığını biliyordu. Reyhan ona bakarken artık sırtıtmıyordu, akli başına gelmiş gibi görünüyordu. Ondan bir adım uzaklaşırken bakışlarında şok vardı.

"Yolumdan çekil," diye tısladı, uyarıyla birlikte içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti. "Buraya yabancı bir krallığın, içinde bulunmaya bile dayanamayacağın bir krallığın generalini oynamaya gelmedin. Bir şeylerin peşindesin ve bana ne olacağı umurumda değil, bir sebep bulursam seni ihbar etmekten çekinmeyeceğim." İfadesini ya da otoritesini küçümsemesine fırsat vermeden ondan uzaklaştı ve kapısını açıp arkasından çarparak kapattı.

Nabızı hızla atıyordu ve düşünceleri kararsızdı. Zayıf, telaşlı bir kız gibi ondan aptalca etkilenmesine izin verdiği için her şeyden çok nefret ediyordu! Bu onu kızdırmış, şaşırtmış ama en önemlisi... dehşete düşürmüştü. Ondan korktuğu için değil, böylesine tehlikeli bir arzusunun tamamen yeni, açıklanamaz heyecanından zevk aldığı için.

CHAPTER 35

Faythe

TERTESİ SABAH, Faythe fazla uyumadan her zamankinden daha erken uyandı. Reyran'a lanet okudu. Düşüncelerini düzgün bir şekilde dinlenemeyecek kadar çok sarsan sinir bozucu bir güç olduğu için. Koridorun birkaç adım ötesinde olduğunu bildiğinden, dövüş kıyafetini giydi ve onun uyandırmayı başardığı hayal kırıklığı ve öfkeyi boşaltmak için doğruca eğitim odasına gitti. Daha da kötüsü, böyle bir tepki yaratmaya çalışmamış olmasıydı.

Nik ve Tauria biraz sonra ona katıldılar ve o da hareketli hedef pratiği olarak kullanabileceği bir idman partneri bulunduğu için minnettardı. Prens büyük, yükseltilmiş antrenman ringinin yanından kayıtsızca izlerken o da gardiyanla karşı karşıya geldi. Tauria'nın tercih ettiği silah olarak uzun asalar kullanıyorlardı ve Faythe bu alışılmadık saldırı ve savunma araçları hakkındaki bilgi ve becerilerini geliştirme fırsatından keyif alıyordu. İki dışı buraya her geldiklerinde, Tauria uzun tahta sopayla yaptığı manevraları ve dengesini dikkatle gösterirken zamanlarının çoğunu öğretmekle geçirirlerdi. Faythe kalede geçirdiği aylar boyunca o kadar çok pratik yapmıştı ki artık bu konuda oldukça iyi olmaya başlamıştı.

Tüm öfkesini serbest bırakarak seansa varını yoğunu kattı ve hatta Tauria'nın geri çekilmesini sağladı.

bir kez olsun. Koğuş hafifçe yükseltilmiş platformdan inmeye zorlandığında Faythe durdu, nefes nefese kalmıştı. Tauria bile nefes nefese kalmıştı ama onun kadar değil. Fae'lerle dolu bir kalede, Faythe insan olmanın getirdiği fiziksel aşağılık duygusundan nefret etmeye başlamıştı.

"Bu sabah seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Tauria bir parça endişeyle yorum yaptı.

Faythe ondan uzaklaştı, merkeze doğru yürüdü ve yeniden başlamak için duruşunu aldı. "Hiçbir şey," diye mırıldandı uzun bir nefes alıp vererek.

Tauria sinirlenmesine rağmen hareket etmedi. Vücudu itiraz ediyordu ama zihni hâlâ düşüncelerle doluydu ve bastırılmış duygularını bir şeyi sallayarak serbest bırakma ihtiyacı hissediyordu.

Nik bilerek, "Belki de biraz ara vermelisin," diye ekledi. Öfkeden çılgına döndüğü zamanlarda Nik'in kılıcına birçok kez maruz kalmıştı. Anılarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu, o patlamalardan dolayı kendisiyle gurur duymuyordu ve sakinleştirici birkaç nefes aldı. Nik haklıydı. Enerjisini boşa harcamanın ona hiçbir faydası olmazdı.

"İnsanlar ve onların dengesiz duyguları..."

Odada onlara katılan sesle birlikte Faythe'nin ateşi yeniden alevlenmeden önce sadece beş saniyesi vardı. Generali bir an bile görememişti.

"Yoksa bu sadece sen misin Faythe?"

Adam çarpık, alaycı bir gülümsemeyle Nik ve Tauria'nın yanında, önünde dururken kıpırdamasına gerek kalmadı. Sanki onu durduğu yerde küle çevirebilecekmiş gibi öfkesinin gücüyle ona baktı.

Nik gerginlikten kıpırdandı, gözleri Reyran ile onun arasında gidip geliyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu generale ve eğitim odasını kastetmemişti.

Reyran ona döndü. "Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun."

Prens kollarını kavuştururken gözleri kısıldı. "Agalhor'dan emir mi aldınız?"

Aralarında bir tür dostluk olduğunu biliyordu. Kralların toplantılarında birbirlerine takılmalarından belliydi bu. Ancak bu dostluğun, krallıkları arasındaki çatışma artarken Nik'in ona bu kadar kolay güvenmesini sağlayacak kadar güçlü olduğundan emin değildi.

"Ben senin düşmanın değilim Nik. Dikkatimizi vermemiz gereken kişilere karşı yan yana savaştık." Prensle hem bir komutan hem de bir dost olarak konuştu. "Bunun yerine karşıt taraflarda durmamızı engellemek için hiçbir şey yapmazsam lanetleneceğim." Reylan sözlerinde sertti ve ona karşı duyduğu hoşnutsuzluk, sadakatinin hizmet ettiği krala karşı akılsızca olmamasını takdir ederek hafifçe dalgalandı.

Prens onaylayarak ve anlayarak başını salladı. Yüce Farrow ve Olmstone Krallarını güç arayışlarında durdurmaya çalışmak gibi ortak bir amaçları vardı. Nik için kendi babasına karşı sessizce çalışmanın zor olacağını biliyordu. Nik'in tahtta olması halinde tüm bunların önlenebilecek olması onu hayal kırıklığına uğratiyordu.

Onların endişeleri giderildikten sonra Reylan dikkatini bir kez daha Faythe'ye çevirdi. Kılıcını çekerken gülümsemesi kışkırtıcıydı. Koyu gri kılıcın kınından kurtuluşunu izledi. Niltain çeliği. Niltain Adaları'nın Rhyenelle'de olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı olmamalıydı. Aslında böylesine değerli bir metale sahip olmasının daha da sıra dışı olduğundan emindi.

"Ne yapıyorsun sen?" Adam ayağa kalkıp ringe girdiğinde kaşlarını sıkıntıyla çattı.

"Ahşap mı çelik mi?"

Adam yaklaştıkça dişleri sıkıldı. "Gerçekten şu anda benimle yüzleşmek mi istiyorsun?"

Çılgınca sırttı. "Neden bu kadar kızgınsın Faythe?"

Kasıtlıydı; bir tepki uyandırmaya çalışıyordu. İşe yaradı ve elindeki asayı ona doğru fırlatırken aynı anda Tauria'yla göz göze geldi. Tauria onu zahmetsizce yakaladı. Nik zaten Lumarias'ı tutuyordu. Kopyaladı

Faythe'nin eli kabzanın etrafında şekillendi ve kılıç kendi kolunun bir uzantısı haline geldi. Kılıcı bileğinde esnetti, uyuyan bir tutkuyu uyandıran, duyularını sarsan ve zihnini savaş için bileyen bu hissin tadını çıkardı.

Şimdi, kılıcını her çevirişinde kendine güveninin arttığını hissederken kedigil bir keyifle gülümseme sırası ondaydı.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Nik kenardan temkinli bir şekilde konuştu.

Faythe'nin sırtışı kibirliydi. "Merak etmeyin, ona fazla yüklenmeyeceğim."

Asırlık bir fae savaş generaline karşı bir idman maçında kazanacağını düşünecek kadar aptal değildi. Onun zevki Anka Kuşu'nun tüylerini sallamaktı.

Reylan bir kahkaha attı. "Senin üç katın büyüklüğündeki fae'leri çok az çabayla alt ettim."

"Bundan şüphem yok. Yine de kusurlarımı yanlış değerlendiriyorsunuz General."

"Kafamın içine giremezsin."

"Oyun alanını eşitleyeceğinden mi korkuyorsun? Ya da belki de egonuzu bu kadar şişiren şey fiziksel olarak daha düşük olanları yenmektir."

Gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Pekala, seni içeri alacağım.

Sadece yüzey."

Savunma pozisyonuna geçerken zaferini göstermesine izin vermedi. Reylan onu tepeden tırnağa değerlendirdi. Bunun onu rakip olarak değerlendirmek için olduğunu düşündü ama kendini toparlamadan önce yüzünde karanlık bir tanıma ve ardından takdir ifadesi belirdi. İşte o zaman dikkatini tam olarak neyin çektiğini anladı.

"Yüksek Farrow'dan gelen bir insan nasıl olur da Rhyenelle'den gelen fae dövüş kıyafetlerine sahip olur?" diye merakla düşündü.

Bir cevap beklemese de, "Hediyeydi," dedi. Tam olarak yalan sayılmazdı ama Mağara'nın kötü şöhretli yeraltı dünyasında savaştıktan sonra arkadaşı Ferris'e giysinin parasını tamamen geri ödemişti.

Onun kendisiyle alay etmesini, buna layık olmadığını söylemesini bekledi.

"Sana yakışıyor," dedi ve sözlerindeki samimiyete şaşırdı. "Gerçi biraz modası geçmiş. Eğer kazanırsanız, belki de en son modele yükseltilmenizi sağlarım."

Bunun odaklanmasını engellemesine izin vermedi. Bunun yerine, kılıç dansı için sessiz bir davetle kılıcına açı verdi. Sanki ona karşı kendini desteklemesine gerek olmadığını düşünüyormuş gibi karşı bir duruş almadı. Çok yanıldığı kanıtlanmak üzereydi.

Hızlı hareket etti. Reyhan'ın yolundan çekilme niyetini görünce son anda manevrasını değiştirdi. Reyhan onun kılıcını kalçasının etini yırtmadan kendi kılıcıyla yakaladı ve çeliğin öpüşme sesi eğitim salonunda yankılandı. Darbenin titreşimleri Faythe'nin kollarında keyifle gezindi ve Reyhan'ın kalkık kaşlarına sinsice gülümsedi.

Geri çekilirken, Lumarias'ı bir kez döndürdü ve sonra ses çıkarmadan alay edencesine tekrar eğdi.

Reyhan onun bu çabukluğu karşısında sessizce şaşırmış görünüyordu. Neredeyse onun gözlerindeki onayın bu olduğuna inanacaktı.

"Tamam Faythe, seni görüyorum."

Çenesini kaldırdı ve onu savaşa odaklayan ölümcül sükûnet kuyusunun derinliklerine inmek için bir nefes aldı. Nefesini verirken, "Güzel. Şimdi beni duymanı istiyorum."

Faythe, Reyhan'ın önceden planlanmış hareketlerini yakalarken fırtınalı denizde kaybolan safir kürelerin büyüüne kapıldı. Tekrar tekrar vurarak onu savunma pozisyonuna geçmeye zorlarken bir yandan da hücum saldırıları yapıyordu. Reyhan'ın istediği zaman sırayı değiştirebileceğini biliyordu ama Reyhan onun liderlik etmesine izin verdi.

İnanılmaz derecede hızlıydı. Savuşturabildiği kadar hızlı vurmak için tüm zihinsel odağını kullanması gerekiyordu. Faythe bu meydan okumanın tadını çıkarıyor, içinde yükselen yanmayı fark etmiyordu.

Ne ciğerleri ne de kafasının içindeki nabız atışları. Dönerek kılıcını ileri doğru savurdu. Doğruca karnına saplanacaktı ama Reyhan'ın kılıcı gürültüyle karnına çarptı ve kılıcı saplayamadan yoldan çekti. Faythe yeniden toparlanmak için bir adım geri çekildi, nefes nefese kalmıştı. Birbirlerinin etrafında yavaşça döndüler. Kendisi ciddi bir fiziksel enerji harcarken Reyhan'ın bu egzersizden etkilenmemiş olması onu son derece sinirlendirmişti.

Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi onu kızdırmak için, "Sana karşı yumuşak olmamı istiyorsan, sadece sor," dedi.

Omuzlarını geriye doğru yuvarladı, zaten çelik savuşturma yüzünden sertleşmiş ve ağrıyordu. "Beni bu şekilde aşağılayacağına bana vurmanı tercih ederim."

Dudakları kıvrıldı ama ona hafifçe başını sallayarak saygı gösterdi ve kadın bunun çok saygı duyulan bir Fae generalinden gelmesinden garip bir şekilde gurur duydu. Sonra o generalin aynı zamanda kibirli, kendini beğenmiş bir göt olduğunu hatırladı.

Kısa duraklamasında Reyhan'ın ilk hamleyi yapma niyetini yakalayamadı. Eğildi ve başının üzerindeki çelik bulanıklığından kıl payı kurtuldu. Ama ikinci manevrası çok hızlıydı ve Reyhan onun zihniyle olan bağlantısını daha fazla sürdüremedi. Kadın dönüp yeniden pozisyon alamadan, adam bir kalp atışı kadar kısa bir sürede arkasındaydı ve kılıcı yatay olarak boğazına dayanmıştı. Metalin soğuk nefesi, tek bir baskı darbesinin onun sonunu getireceğine dair ürpertici bir uyarıydı.

Ancak Reyhan'ın sırtına yaslanan bedeninin sıcaklığı, onun hareketleriyle çelişircesine, güvenli bir güç gibi hissettiriyordu. Adamın eli kadının ön kolunu kavrayıp karnının üzerine sabitlemişti, böylece kadının bu zor durumdan kurtulması imkânsızdı. Reyhan'ın duruşu ve yumuşak teninin üzerinde gezinen nasırlı parmakları aklını kurcalarken, kılıcının tehdidi önemsizleşti.

Adam aniden ondan uzaklaştığında transından çıktı, kucaklamasının hayaleti omurgasının her bir çentiğine bir ürperti gönderdi ve onu duyularına geri döndürdü. Yanakları alev alev yandı ve ona doğru dönerek

ölümcül bir bakış fırlattı, öfkesi alevlendi. Gerçi bu öfke Reyhan'dan çok kendisine, bir acemi gibi dikkatinin dağılmasına izin verdiği içindi.

"Yetmedi mi?" diye sıkılarak söylendi.

Kızın eli Lumarias'ın kabzasını sıkıca kavradı ve adam kızın acıyla sıkılmış yumruğuna bakıp sırtarak bu tepkiyi not etti.

"Faythe, belki de zamanı-" Kılıçların çarpışması odada bir kez daha melodiye dönüştüğünde Nik cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı.

Faythe göz temasını kesmedi ve kendini aylardır olmadığı kadar zorladı. Reyhan da en az onun kadar odaklanmış görünüyordu ve Reyhan'ın en azından ona karşı biraz çaba sarf etmek zorunda kaldığını bilmek Faythe'ye hafif bir memnuniyet veriyordu. Kılıcının hedefine vurduğu her sert titreşimde nabızı hızlanıyor ve kanı daha hızlı pompalanıyor, etrafındaki diğer her şeyi iptal ediyordu. Oda ayırt edilemez bir bulanıklığa dönüştü, ta ki safir ve çelikten başka bir şey göremeyene kadar.

Bıçakları yüzüne birkaç santim mesafede kilitlendi ve Reyhan ona eğlenerek gülümsedi. "Fena değil... bir insan kız için."

Nefes alış verişini düzensizdi, her nefes alışında boğazına buzdan mızraklar saplanıyordu. Yorum karşısında hayal kırıklığıyla dişlerini sıkarak, tüm gücüyle kılıcından uzaklaştı ve bir an bile duraksamadan içgüdüsel olarak harekete geçti, yüzündeki muzaffer ifadeyi silmek için yanıp tutuşuyordu. Kelimelerle değil, kılıcının tek bir darbesiyle.

Bunun için suçluluk hissetmeyecekti; gün bitmeden iyileşecekti. Sanki ona kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi, o anda arzusunu bu kadar öne çıkaran şeyin ne olduğunu açıklayamıyordu.

"Dur," dedi, sesi sert bir komut gibiydi.

Faythe yapmadı. Yapamazdı. Onu tamamen yorsa bile devam etmek için damarlarında şarkı söylüyordu. Ve yakında, öyle olacaktı. Kemikleri ağrıyordu ama zonklayan zihniydi.

Daha da kötüsü, neredeyse onu kör ediyordu. Durması için bağırdığı kadar devam etmesi için de onu zorluyordu.

Reylan uzun bir adım geri çekildi ve tam başka bir saldırıyla ileri atılmak üzereydi ki kılıcı ringdeki bir başkasınıninkiyle karşılaştı. Kendisini durduran kişiye doğru hamle yaptığında yüzünde hiç de nazik bir ifade yoktu, tanıdık zümrüt gözler dünyasını tekrar odak noktasına getirene kadar içindeki öfkeyi onlara yöneltmek üzereydi.

Zor nefes aldı ve her şey bir anda onu yakaladı. Başı mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyordu ve savaşma dürtüsü azaldığı için dengesine güvenemeyerek dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Nik'in de onunla birlikte diz çöktüğünü hissetti. Lumarias'ı onun elinden nazikçe aldı ve yere koydu.

Sonra Reylan yaklaştı, iri cüssesi onun üzerine bir gölge düşürdü. "En iyi savaşçılar bile savaşmayı bırakma zamanının geldiğini bilir," dedi ama sözlerinde ders verme yoktu. "Sınırlarınızı bilin, enerjinizi dağıtmayı öğrenin, yoksa savaş alanında beş dakika bile dayanamadan kendinizi yakarsınız."

Gözlerini ona doğru kaldırdı ve onun dikkatle kendisine baktığını, onu değerlendirdiğini gördü. Savaş karşısında onu tamamen saf dışı bırakmayacağını bilmek onu alçakgönüllülükle gururlandırdı. Ve Reylan'ın, komutanının tavsiyesini paylaşıırken onu küçümsememeyi tercih etmesine minnettar oldu.

O zaman, ölümlülüğüyle ilgili tüm alay ve sataşmalarının aslında boyun eğip eğmeyeceğini ya da bunun üzerine çıkıp çıkmayacağını görmek için bir test olduğunu fark etti.

"Şimdi, kılıç becerilerin etkileyici, hakkını vermeliyim," diye devam etti rahatça, son bir özlem dolu bakışın daha kalmasına izin vererek. Merakla karışık bir hayranlık sezdiğini düşündü. Reylan, başkalarının bilmesinden hoşlanmadığı nadir yumuşak tarafını daha fazla görmeden arkasını döndü. "Kendini toparlamak için biraz ara ver. Sonra da şu cılız yakın savunma becerileri üzerinde çalışalım."

CHAPTER 36

Faythe

B GECEYARISI, FAYTHE uyuyamadı. Bu sefer Rhyenelle generali yüzünden değildi. Onun yerine, belli bir zihninde doğaüstü bir ruh vardı.

Harabeyi bulmak için Nik ve Tauria'yla birlikte kalenin altındaki mağarayı tekrar ziyaret etmeyi planlıyordu ve artık tamamen iyileştiğine göre gecikmesi için bir neden yoktu. Yarın gece yarısı buluşmak üzere ayarlamalar yapmışlardı, başka korkunç, beklenmedik yaratıklarla karşılaşılırsa diye tam teçhizatlı ve silahlı olarak.

Yine de Yüce Farrow Kralı'nın Ruh Tapınakları için ihtiyaç duyduğu Riscillius'u aradığının ortaya çıkmasıyla Faythe dehşete kapıldı. Aurialis'in harabesini bulursa kralın davasına yardım etmiş olacaklardı. Belki de kral için bile kayıptı ve ayaklarının altında yattığından haberi yoktu. Sahip olduğu güç ne olursa olsun, üstünlüğü ele geçirmek ve savaş planlarını uygulamak için ihtiyaç duydukları şey olabilirdi.

Kasabanın dışına açılan yeraltı labirentine tamamen fark edilmeden ulaşamadı, ancak kendisini yakalayan tek muhafızın kısa süreli hafızasını geri çekmek için yeteneğini yüzüstüce kullandı. Bunu yaparak, onlar daha farkına bile varmadan dikkatlerini başka yöne çekmeyi başardı.

o da oradaydı. Varlas'ta işe yaramış olsa da bu bir riskti ve bu riski alabileceğinden tam olarak emin değildi. Ama şimdiye kadar kimse onun peşinden gelmek için harekete geçmemişti. Tek yapabildiği Ruhlar'a bunun böyle kalması için dua etmekte - en azından geri dönene kadar.

Kasabanın dışında, kulübenin yanından hiç düşünmeden geçmek üzereydi ama eski bir dostu ziyaret etmek için sessiz bir çağrı hissetti ve kendini terk edilmiş yapıda hızlıca durmak zorunda buldu.

Kulübe sessizliğiyle kasvetli ve boşluğuyla yalnızdı. Bir zamanlar Jakon'la paylaştığı küçük alanın sınırlarını anımsamak ona hem neşe hem de hüznü veriyordu. Arkadaşını ve Marlowe'u düşününce kalbi sızladı. Onları görmeyi ve Galmire'a yaptıkları yolculuğu öğrenmeyi çok istiyordu. Gecenin en tenha saatlerinde olduğu için beklemek zorundaydı.

Yatak odasına açılan arka kapı menteşeleri üzerinde gürültüyle gıcırdadı. Çıplak karyolalar, tüm kişisel eşyalarından arındırılmış üzücü bir manzaraydı. Faythe arkadaşlarının daha rahat bir yaşam alanına taşınmış olmasından memnundu ama on yıllık evini bakımsız bulmak acı vericiydi.

Eski yatağına oturdu, şilteyi hatırladığından çok daha düzensiz ve rahatsız buldu. Karşısındaki boş yatağa baktı ve Jakon'un uzun boylu hayaletinin çok küçük yatağın yarısına kadar sarkmış, derin bir uykuda olduğunu hayal ederken hüznle gülümsedi. Hayal ettikçe daha da canlandı ve ölü sessizlikte onun yumuşak horlamalarını neredeyse duyabiliyordu.

Kulübenin ön kapısı inleyerek yavaşça açıldığında anılarından koptu. Faythe kalbi hızla çarparak ayağa kalktı ve kendini yatak odasının kapısının yanındaki duvara yasladı. Kulaklarını zorladı ama sadece davetsiz misafirin ön odada rahatça yürüdüğünü ve gizlenmek için hiçbir çaba sarf etmediğini fark etti. Lumarias'ı yavaşça, sessizce çeken Faythe, kendini desteklemek için uzun bir nefes aldı ve sonra

gece haydutuyla yüzleşmek için sarsılmaz bir güvenle yatak odasının kapısından içeri daldı.

Beklediği iri yarı, kapüşonlu hırsız bu değildi. Aksine, haydutun saçları dolunayın parlaklığıyla yarışıyordu ve gözleri gece gökyüzü gibi parlıyordu, onun patlamasından etkilenmemiştir. Reyhan'ı gördüğünde hâlâ kılıcını tutuyordu - şoktan ya da rahatlamadan, muhtemelen ikisi birden.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu ve sonunda kılıcını indirdi.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi küçük kulübeyi tararken.

İzinsiz girdiği için, kendisini takip etmesinde bir sakınca olmadığını düşündüğü için ona kızmak istedi ama çevrelerine bakarken bu duygu onu hayal kırıklığına uğrattı. "Burası benim evimdi," diye sessizce itiraf etti, neden açıklama ihtiyacı hissettiğinden emin değildi.

Reyhan ona merakla baktı ve o da hafif bir utançla bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. "Yalnız mı yaşıyordun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Arkadaşım Jakon burada benimle yaşıyordu."

General evin içinde birkaç adım attı ve kişisel değeri olmayan atılmış eşyaları topladı. "Birlikte miydiniz?" İfadesi yine bir soru içeriyordu, çünkü düzeltmesi için açık kapı bırakmıştı.

"Düşündüğünüz şekilde değil."

Adamın devam etmeden önce tereddüt ettiğini gördü. "O şimdi nerede?"

Ondan bir şey saklamaya gerek duymadan, her şeyi yapmaya devam etti. "Güvende. Şehrin doğu yakasında arkadaşım Marlowe ile birlikte yaşıyor." Bunun onu neden bu kadar ilgilendirdiğini anlayamıyordu ama Reyhan her şeyi kavrarken derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Onun kulübede dolaşmasını izledi, uzun boyu her yeri gölgede bırakıyordu. Sonra şu soruyu sordu

onu ürküttü.

"Annene ne oldu?" Adamın gözleri kızinkilerle buluştu ve kız bir an için gözlerinde hüzün gördüğünü sandı.

"Sanırım onu Valgard aldı." Annesinin ormandaki o günden sonra sonunun nasıl geldiğini tam olarak bilmediği için söyleyebildiği tek şey buydu.

"Özür dilerim." Sesindeki samimiyet, sadece onun kaybı için değil, kendi kaybı için de üzgün olduğunu gösteriyordu.

"Ben de."

Nadir bir an için kendini ve generali ortak bir zeminde buldu. Onunla bağlantı kurdu ve düşmanlığının yerine nezaketini benimsedi.

"Kraliyet fae muhafızlarıyla dolu bir şehirden fark edilmeden gizlice kaçabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi? Yeteneğin etkileyici ama hafıza silme konusunda biraz daha pratik yapsan iyi olur." Rey lan ona baktığında küçük, alaycı bir gülümseme ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı. "Varlas üzerinde gerçekten işe yaradığı için Ruhlara teşekkür etmeliyiz. Kaçmaya çalıştığın muhafızların yarısı ben onları durdurana kadar seni ispiyonlamaya gidiyordu."

Faythe'nin yanakları alev alev yandı. Buraya gizlice ve yetkin bir şekilde geldiğine gerçekten inandığını itiraf ederek kendini utançtan kurtardı. Her ne kadar arayışında yalnız olmamak canını sıkırsa da, gönülsüzce generale teşekkür etmek zorundaydı, yoksa onun etkisi olmasaydı sabaha kadar kralın istenmeyen sorularıyla derin sularda olurdu. Generalin muhtemelen kaledeki tüm muhafızlardan daha yüksek rütbeli olduğunu fark etti.

Kollarını kavuşturarak, "Yüksek Farrow'da tam olarak ne arıyorsun?" diye sordu. Suçlamak için değil, onun niyetinin ne olduğunu ve burada bulunmasının nasıl yardımcı olabileceğini düşündüğünü gerçekten merak ettiği için.

Omuzları kaydı. "Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun."

Faythe bu belirsiz yanıt karşısında gözlerini devirdi.

"Gecenin bir yarısı kasabada ne yapıyorsun?"

Hemen cevap vermedi. General, kralın planı hakkında her şeyi biliyordu ama ülkedeki herhangi bir insan ya da fae'den daha büyük bir tehdit olabilecek Ruh varlığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Ben, şey... Gitmem gereken bir yer var," dedi beceriksizce, ikna edici bahaneler bulamayınca. O gece yapmak için yola çıktığı şeyin saçmalığını açıklamaya çalışırsa, gerçeğin bile yalan olarak algılanması muhtemeldi.

Reylan ona bu işin peşini bırakmayacağını söyleyen bir bakış attı.

Faythe hafif bir mizahla ofladı. "İstersen beni takip et. En sevdiğin spor bu gibi görünüyor." Onu iterek kulübeden çıktı ve gölgelere karıştı.

Reylan'ın ara sokakta arkasından yaklaştığını hissettiğinde şaşırmadı. "Umarım garip ve imkânsız şeylerle aran iyidir," derken ona dönüp bakmadı.

Faythe şelalenin yanında bekleyerek yucolitlerin sonsuz bir dans içinde birbirlerini kovalamalarını izledi. Reylan'ı ormana girdiğinde karşılaşabileceği dehşetler konusunda defalarca uyarmıştı ve generalin Yaşam Ruhu'nu çağırmak için savaştığı zamanlardan pek çok dehşete sahip olduğunu düşündü. En kötüsünün ne olabileceğini düşünmek bile onu ürpertiyordu ama onu geçmekten caydıracak hiçbir şey yoktu.

Arkasından gelen kasıtlı olarak yüksek sesli ayak seslerini duydu ve ona döndü. Yüzü boştu. Okunamazdı. Bu onu düşündüğünden daha fazla korkutmuştu.

"Her şey yolunda mı?" Acınası bir soruydu ve gerçekten cevap beklediği bir soru değildi.

Adamın safir gözleri ona dikilmişti ve kadın gözlerdeki boşluk karşısında zorlukla yutkundu. Hayalet gibi, perili, birkaç acı verici uzun saniye boyunca ona kilitlendiler.

Sonra gözlerini kaçırdı, yüzü her zamanki çelik gibi kayıtsızlığına bürünerek, "Bana her ne göstereceksen, buna değse iyi olur," dedi.

Faythe ofladı, onun rahatsız ifadesinin neden olduğu sert duruşundan gevşedi. Dönüp ağaçların arasından ters yöne doğru yürümeye başladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gelmek zorunda değildin," diye söylendi. "Aslında davetli bile değildin."

Ayak seslerinin ormanlık zeminde çıkardığı çıtırtıya ayak uydurarak onun yanına geldi. "Sokaklar genç bir kadının böyle bir saatte yalnız kalması için güvenli bir yer değil."

"Eğer kurtaracak genç kız arıyorsanız, General, bu gece büyük hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Hiç hayal kırıklığına uğratmıyor gibisin." Bu bir iltifat değildi. Aksine, onun yürüyen bir çelişki ve tehlike mıknatısı olduğunu açıkça ifade ediyordu.

Faythe tapınak korusuna adım attığında durup ona döndü. "Aramızda bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Amaçlarımız krallıklarımızın birbirini yok etmesini engellemekle örtüşüyor ama burada bitiyor. Biz arkadaş değiliz. Benim iyiliğimi umursuyormuş gibi davranmana gerek yok."

Yüzünde bir çelişki belirdi ama bir saniye sonra kayboldu ve güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak doğruldu. "Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Yeteneğimi elimden aldın ve bana karşı kullandın. Niyetinin doğru olduğuna inanıyorum ama zamanı geldiğinde hepimize sırtını dönmeyeceğine inanacak kadar aptal değilim."

"Sanki şimdiden bir savaşa hazırlanıyormuşsunuz gibi geliyor." "Hepimiz öyle ya da böyle değil miyiz?"

Birkaç saniye sessiz bir şekilde düşüncelere daldı ve tapınağa doğru yürümeye devam etmek üzereydi ki adam tekrar konuştu. "Ve eğer zamanı gelirse, nerede duracaksın?"

Bu soru onu dehşete düşürmüştü çünkü adamın gözlerinden, daha sormadan önce vereceği cevapta çelişkiye düşeceğini bir şekilde bildiğini görebiliyordu. High Farrow onun eviydi, doğduğu yerdi ama yanlış yapan bir hükümdar için akılsızca savaşmak istemiyordu.

"Doğru tarafta durmayı umuyorum" dedi. "Bunun tek bir rengi ya da ev amblemi olmadığı gibi tek bir ırkı ya da cinsiyeti de yoktur. Bunların hepsi ortak bir amaç için bir araya getirilmiş en beklenmedik dizilerden oluşabilir."

Cevap onu yeterince tatmin etmiş görünüyordu ve Faythe onun yüzündeki sert ifadenin hafifçe yumuşadığını gördü. Başka bir şey söylemeden tapınağa doğru yürüdü ve Riscillius'u kullanabilmek için Lumarias'ı çekti. Reyhan sormaya fırsat bulamadan kılıcını ona uzattı ve kaşlarının çatıldığını görünce yanında getirdiği tebeşirle ilk sembolü çizmek için basamakları tırmandı. Büyük generalin küçük kayanın arasından beceriksizce gözlerini kısarak baktığını görünce kıkırdamasını bastırmak için dudağını ısırıldı.

"Ruh adına, buna nasıl rastladın?" diye sordu kılıcı ona geri verirken.

Kabzaya bakarak, "Bu uzun bir hikaye," dedi. Ve bir kez daha, sembol hafızasından kaybolmadan önce son çizimi bitirmek için acele etti.

Kısa bir duraklamadan sonra kapılar bir parça içeri doğru inledi ve Reyhan'a beklenti içinde baktı. O hemen hareket etmeyince başını taş kapılara doğru salladı.

"Sen güzelce dururken onları iterek açmamı bekleyemezsin."

Hazır buradayken, onun gücünden de faydalanabilirdi.

Reylan ona hafifçe kaşlarını çattı ve bu kez hafifçe eğlendiğini gizleyemedi. Sözüünü sakınmadan öne doğru adım attı ve kapıları zorlamadan içeri itti. İçeri girmek için geçerken ona aldırış etmedi ama artık buradaydı ve sinirleri bozulmaya başlamıştı.

"Sorabilir miyim, burası neresi ve biz neden buradayız?" Reylan açık tapınağı dikkatle tarayarak yorum yaptı.

O da etrafına bakındı, sürekli tekrarlanan bu manzaradan sıkılmıştı. "Burası Işık Tapınağı," diye cevap verdi basitçe, sanki sadece bir pazar tezgahıymış gibi. "Büyük Yaşam Ruhu ile işlerim var."

General ona aklını kaçırmış gibi baktı. Verdiği cevap karşısında sırttı. Bu tam da beklediği şeydi ve bunun delice olduğunu düşündüğü için onu suçlamadı. O kadar az şey biliyordu ki, henüz imkânsızın yüzeyini zar zor kazınmıştı.

Faythe korkunç ışık havuzunun içine girdi ve ışın Riscillius'u delip geçene kadar kılıcının kabzasını iki elinin arasında sıkıca tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Reylan bir adım daha yaklaştı. Güneşin aydınlattığı çembere girip girmeyeceğine karar veremeden, çarpık bir gülümseme verdi.

"Diğer tarafta görüşürüz."

Işık aynalı taş hedefiyle buluştu ve kaplamasının parıltısı generalin geniş gözlü bakışının görüntüsünü ortaya çıkardı. Faythe kılıcını indirdi ve Ruh'un ortaya çıkmasını beklerken kılıcını kendini rahatça desteklemek için kullandı.

Ama bu kez onu karşılamaya gelen Aurialis değildi.

Faythe anında doğruldu ve önünde beliren parlayan forma şok içinde baktı. Beyaz saçlı güzelin yerine gelen şey onu titretti...

Annesi sıcak bir gülümsemeye karşısında duruyordu.

"Gerçekten sen misin?" diye sordu inanamayarak, sesi ancak bir fısıltıdan daha fazlaydı.

Annesinin hayaleti başını salladı ve Faythe'nin dudaklarından küçük bir ses çıktı. "Sevgili kızım," dedi üzüntüyle. "Fazla zamanımız yok."

Faythe'nin o kadar çok sorusu, ona söylemek istediği o kadar çok şey ve annesinin zalimce kaçırıldığı günden beri söylenmemiş o kadar çok söz vardı ki. Hepsi aynı anda zihninde dönüp duruyordu ve düşüncelerin dalgalanmasıyla neredeyse sallanıyordu.

"Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum," diye devam etti annesi.

Faythe'nin yanağından sessiz bir gözyaşı süzüldü. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti, duygulara boğulmuştu ve eğer hâlâ hayatta olsaydı yıllar boyunca annesine getireceği tüm endişelerden kurtulmayı umutsuzca diliyordu.

Annesi bir adım öne çıktı ve Faythe hayaletinin kollarına düşmemek için kendini zor tuttu. "Tam olarak olman gereken yerdesin," diye yumuşak bir şekilde onu rahatlattı.

Faythe inledi. "Seni çok özledim... Çok üzgünüm."
_"

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ben hatalıydım. Seni kaderinden asla alıkoymamalıydım. Dünyanın sana ihtiyacı var Faythe, ama yalnız değilsin. Asla yalnız değilsin."

Faythe başını salladı. "Kimseyi kurtaramam."

"Bu kaderi paylaştığın için üzgünüm. Bunu engellemeye çalıştım ama korkarım seni daha fazla incittim. Soyunun diğer yarısını tanıma şansını elinden aldım. Kaybettiğiniz ilişki için kendimi asla affetmeyeceğim. İkinizi de."

Bu söz üzerine Faythe'nin midesi bulandı. "Babam mı?" diye nefes aldı, öğrenmek üzere olduğu bilgi karşısında kendini toparlayamamıştı.

Annesinin yüzü düştü. "O iyi ve onurlu biri ve birbirimizi şiddetle sevdik. Bizi ayıran ve nihayetinde sahip olabileceğiniz bağı mahveden benim bencilliğim ve yanlış yargımdı. Burada, Öbür Dünya'da tek dileğim aranızdaki bağı yeniden kurma şansına sahip olduğunuzu görmek."

Faythe'nin nefesleri bu yeni bilgi karşısında daha da zorlaştı. Hayattaydı, bu kadarı doğrulanmıştı ve bu, onun belki de annesinin tarif ettiğinin tam tersi olduğuna dair öfkeli, iç burkan düşünceyi yatıştırdı.

"Nerede o?" diye sormaya cesaret etti.

Hayalet gülümsedi. "Yüksek Farrow'da doğmuş olabilirsin ama her zaman Anka Kuşu ile uçacaksın."

Faythe derin derin kaşlarını çattı, bilmeceyi sorgulamak üzereydi. Annesi devam edince buna fırsat bulamadı.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı Faythe. Buraya benim gibi Yaşam Ruhu hakkında şüphelerin olduğu için geldin. Sana onun bizim tarafımızda olduğunu söylemek için buradayım. Sana en yakın olanlara güvendiğin kadar onun rehberliğine de güven. Tapınak harabesini bul."

Annesinin formu arkasındaki ışığın içinde kaybolmaya başladı. Faythe'nin paniği arttı.

"Bekle! Bu yeterli zaman değil!" diye yalvardı, onunla birkaç saniye daha geçirebilmek için çırpınıyordu.

"Ben her zaman seninleyim. Korkmayın."

"Korkuyorum," diye boğazındaki acı dolu sıkışıklığın arasından boğuk bir sesle konuştu.

Annesi hüznle gülümsedi. "Çok cesursun Faythe."

Yankılanan bu son sözlerle birlikte görüntüsü soldu.

Ve soldu.

Ve gitmişti.

Faythe'nin yanağından bir damla gözyaşı gözünü kırpmadan süzüldü. Gözlerini annesinin durduğu yere sabitledi, o tamamen gittiğinde bile zihni bu görüntüye bağlı kaldı. Faythe onun yumuşak yüz hatlarını, kahverengi, dalgalı saçlarını, ince vücudunu hayal etti. Işık çemberi düştüğünde ve gözleri zıt karanlıkta yandığında bile Faythe gözlerini kırpmadı.

Altın gözler en koyu maviye döndü. Reyhan, Aurialis'in sembolünün dışında şaşkınlık ve endişeyle ona baktı. Ama Faythe orada değildi, generalin ona doğru sözsüz, belirsiz adımlar attığını fark etmemişti bile. Yeniden dokuz yaşındaki haline dönmüştü. Etrafında gri taş yoktu.

Tapınağın duvarları; Faythe çok karanlık ve korkutucu bir ormandaydı. Sessizlik zihnini doldurdu. Annesinin çığlığını bekleyen bir sessizlik. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi Faythe'den alınmıştı.

Asla unutamayacağı o ürpertici ses zihnini delip geçmeden önce...

Nasırlı avuç içleri yüzünü kavradı ve Faythe başını kaldırdı.

"Ne oldu Faythe?" Reylan'ın sesi odak noktasına geldi, yüzünün her santimini tarayan okuduğu şeyden dolayı telaşlanan ifadesi.

Faythe bir adım geriye tökezledi ve elleri yere düştü. Gerçek çevresine geri getirildiği için iniltisini tuttu. Elleri bilinçsizce göğsünü ovuşturdu, sanki eski, derin bir yaranın dikişleri dünyayı sarsan yeni bir keder dalgasıyla patlamak için zorlanıyormuş gibi onu daraltan acıyı hissediyordu.

Bu onu gerçek yaptı. Annesini görmek. Öbür dünyadaydı. Bu hem çaresizce ihtiyaç duyduğu özgürleştirici bir kapanış hem de acı verici bir farkındalıktı. Faythe'nin iğrenç ve umut dolu bir yanı, annesinin ölümünü hiç görmemiş olmasına rağmen hayatta olma ihtimaline inanıyordu
-Kelimenin nihai anlamında asla.

Reylan'a cevap verecek kelimeleri toparlamaya çalışırken arkasını döndü ve onun arkasındaki podyumu görünce yavaşça oraya doğru yürüdü. Titreyen parmakları, bulmakla görevlendirildiği harabenin oyuk şeklini sıyırmak için yukarı çıktı. Reylan onu izledi ama hiçbir şey söylemedi.

Derin bir nefes aldı. Burnundan girdi, ağzından çıktı. Sabırla bekleyen generale ne yapabileceğini açıklayabilecek kadar toparlandığını hissedene kadar bu hareketi tekrarladı.

"O gitti." Faythe'nin kaşları birbirine çarptı. "Gerçekten gitti."

Her nasılsa Reyhan onun kimi kastettiğini çok iyi biliyordu. "Anneni gördün," dedi, şefkatli bir yumuşaklıkla.

Gözlerini hüznü, koyu renkli taşa dikmiş, gözyaşlarına karşı savaşıırken dikkatini dağıtmak için parmaklarının altındaki sert dokuya odaklanırken, ona bakamadan sadece başını sallayabildi. Reyhan podyumun etrafında dolandı ve Faythe ıslak yanaklarını sildi. Reyhan onun arkasında durdu ve Faythe onun elinin yavaşça omzuna konduğunu hissetti. Teninin altındaki dokunuşu bir güç ve rahatlık nabızı gibi hissetti. Adam hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Onun sessiz tesellisini takdir etti, tadını çıkardı. Ve yeni bir nefesle doğruldu, yapması gereken şey için kararlılık ona geri döndü.

Reyhan ona döndüğünde eli onu bıraktı. "Şimdi çekip gitmelisin, kendini cevapsız sorular, imkânsız fikirler ve tehlikeli önermelerle dolu bir ağa dolanmaktan kurtarmalısın," diye uyardı. Yine de biliyordu. Ağzı hafif bir espriyle kıvrılmadan önce bile cevabını biliyordu.

"Daha kötü canavarlarla da karşılaştım Faythe," dedi beklenmedik ama yatıştırıcı bir sıcaklıkla. "İzin ver seninkine yardım edeyim."

CHAPTER 37

Faythe

TÜÇ ARKADAŞ kütüphanedeki gizli bölmede tepeden tırnağa silahlı bir şekilde duruyordu. Gerçi ikisinin Faythe, ölümsüz duyularının sağladığı avantajla kendini kıyaslandığında daha zayıf görmemeye çalıştı.

Ekibe son dakikada katılan tek bir kişi olduğu için sabırla beklediler. Rey lan her şeyi bilmekte kararlıydı ve ona güvensin ya da güvenmesin, Ruhlar ve harabeler hakkında şu ana kadar bildiği her şeyi ona anlatmanın tek avantajını görebiliyordu. Yapamazdı ve bu konuda onu eğitmekten çok kafasını karıştırmıştı. Yine de dikkatle dinledi ve bir kez bile küçümsemedi ya da iddialarından şüphe duymadı. Yargılamadan ya da sorgulamadan bu kadar özgürce konuşmak ferahlatıcıydı ve tapınağın ön merdivenlerinde geçirdikleri, zamanı, korkuyu ve endişeyi unuttukları birkaç hassas saate gerçekten değer veriyordu. Kendisi bile hala ne anlama geldiğinden emin olmadığı için zihninde kapalı kalan tek bir gerçek vardı: Marvellas'ın Varisi olduğu.

Reylan'ın gümüş beyazı saçları, karanlık koridorda ona doğru yaklaştığını fark ettiğinde bir işaret feneri gibiydi. Onları unutulmuş bir yere götürmekten caydıracak bir şey yoktu.

Tapınak kalıntısını aramak için nereye gitmeyi planladıklarını söylediğinde kalenin altındaki mağara. Özellikle de buranın bir zamanlar kıl payı kurtuldukları mutasyona uğramış, korkunç bir yaratığa ev sahipliği yaptığından bahsettiğinde. Bu gece benzer bir yaratıkla daha karşılaşabileceklerini düşündükçe olduğu yerde titriyordu. Ama bu sefer hem zekâları hem de çelikleriyle hazırdılar.

Önlerinde durdu, Nik ve Tauria'yı selamladı ama bakışlarını Faythe'nin üzerinde bıraktı, başını hafifçe eğerek en ince güvenceyi verdi. Onun duygularını o kadar kolay okumuştı ki sinirleri bozulmuştu ama yine de büyük korkusunu maskeleyerek için sert bir dış görünüş sergileyerek övgüye değer bir iş yaptığını düşünüyordu.

"Pekâlâ, iblis avcıları birleşin. Gidelim," dedi Nik onun dikkatini çekerek. Kadın ona doğru döndüğünde, Nik çoktan gizli kapıyı ortaya çıkarmak için duvar halısını geri çekmeye başlamıştı.

Geçitte yürürlerken Tauria hemen arkalarındaydı ve Faythe'nin arkasında, Reyhan zihninin gerisine itmeye çalıştığı -başarısız bir şekilde- bariz bir varlık haline gelmişti.

Magestone kaplı hücreye geldiler. Nik ve Tauria aceleyle yanlarından geçip gittiler ama Reyhan'ın artık o kadar da geride olmadığını fark etti ve durup ona döndü. Reyhan çatık kaşlarıyla hücrenin içine bakıyordu. Faythe hiçbir şey söylemedi ve arkadaşları ileri atılmışken neden onun için geride durma ihtiyacı hissettiğini de bilmiyordu.

"Bu düşündüğümde de kötüymüş," diye mırıldandı sessizce.

Bir yanıt bekleyip beklemediğinden emin değildi ama Reyhan'ın derin endişesi karşısında dehşete kapıldığını hissetti. "Uzun zamandır kullanıldığını sanmıyorum," diye yorum yaptı yine de.

General hücrelerden birine girdi ve Faythe keskin bir nefes alarak bir adım öne atıldı. Adam acıyla tısladı, anlayamadığı taşın hayali etkilerine karşı savaşırken yüzü buruştu. Bir elini başına götürdü ama geri adım atmak için hiçbir hareket yapmadı. Başka bir şey düşünmeden adamın kolunu yakaladı ve var gücüyle çekerek bu vahşi savaşçıyı hücrenin dışına doğru birkaç adım sürükledi.

Reylan hızlı bir soluk alıp verdi, sanki yetişkin bir fae'nin minerallerle kaplı bir odada neredeyse hareketsiz kalabileceğine inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını kaldırarak ona döndü.

"Böyle bir miktar... sadece yeteneğimizi ve gücümüzü elimizden almak için değil. Bu bir işkence aracı," dedi azımsanmayacak bir güvensizlikle.

"Bunu bir daha yapma" diye tıslarken, test etme nedenlerinin ne olduğu umurunda değildi.

Eğlenen bir gülümseme ağzının bir köşesini çekiştirdi. "Benim için endişelendin mi Faythe?"

Kaşlarını çatarak cevap verdi ve diğerlerine yetişmek için topuklarının üzerinde döndü. "Seni orada bırakmalıydım," diye mırıldandı nefesinin altında, ama adam onu net bir şekilde duydu ve sessiz kıkırdaması arkasında yankılandı. Hançerini onun göğsüne saplayıp sesi kesmek için içinden gelen dürtüye direndi.

Geniş, açık, mağaramsı konuta doğru yürüdüler ve Faythe son ziyaretlerinin unutulmaz anısıyla ürperdi, aşağıdaki çukurdan yükselen yaratığın kanatlarının yankılanan gümbürtüsünü duymak için kulaklarını zorladı. Arkadaşları hiçbir şey fark etmemişti ama o rahatlayamadı. Boynundaki iki küçük delinme yarasının hafifçe zonkladığını hissederek, hassas noktayı ovma için bir elini kaldırdı.

Acil bir tehlike olmamasına rağmen, Faythe'nin nefesi boğazında düğümlendi ve görüşü biraz sarsıldı. Bir elini taş bir sütuna dayayarak olduğu yerde durdu ve gözlerini aşağıdaki siyah, derinliksiz boşluktan ayıramadı. Hâlâ çok taze olan acımasız anılar gözünün önüne geldikçe nefes alış veriş hızlandı. Gözlerini kısıtıp kapattı ve zihnini Nik'in öldürdüğü iğrenç yaratığın yeni bir saldırısına karşı güvende olduğuna ikna etmeye odaklandı.

Sırtına bir el indi ve şiddetle sarsıldı, hançerini çekip kurtardı ve etrafında döndü. Aynı dokunuş, bıçağının Reylan'ın boynundan yukarı doğru saplanmasını önlemek için bileğinin etrafında kıvrıldı. Güçlü bir kol

Beline dolandı, onu sıcak bir güce doğru çekti ve aşağıdaki ine bir kez daha düşmekten kurtardı. Zorlukla nefes aldı ve dehşet anlarında yanlışlıkla kalkıştığı şey yüzünden dehşet içinde gözlerini tanıdık safirlere dikti. Rey lan ona sadece derin bir endişeyle baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı kısa bir nefes alarak.

Bileğini yavaşça bıraktı. "İyi misin?" Sesi nazik ve endişeliydi.

Adam onun paniğini yatıştırmaya çalışırken, kadının tek yapabildiği boş bir baş sallamak oldu.

"Burada hiçbir şey sana zarar verme şansına sahip olmayacak."

Onun bakışlarını tutarak tekrar başını salladı ve sözlerindeki vaadi takdir etti. Vücudunu onunkine bastırdı, basınç ve sıcaklık etrafında bir güvenlik hissi yarattı, bu da hızla akan düşüncelerini dizginleyebilmesine yetti. Rey lan onu da yanına alarak çıkıntıdan uzun bir adım geri çekildi. Sonra kolu düştü ve aralarına bir adım mesafe koydu.

Faythe omuzlarını geriye atarak rahatladı ve bilinçli bir şekilde nefes aldı. Ona teşekkür etmeliydi. Kuşkusuz Rey lan'ın sırtını korumasıyla büyük bir rahatlık ve koruma bulmuştu ama gürleyen kalbi hâlâ sözlerini bastırıyordu.

Döndüğünde Nik ve Tauria birkaç metre ötede, taştaki ilk boşlukta durmuş, Rey lan'la olan utanç verici karşılaşmasını sessizce izliyorlardı. Yanakları alevlendi ve korkudan tetiklenen paranoya patlamasını unutmaya kararlı bir şekilde onlara doğru hışımla yürüdü.

"Büyük bir travma geçirdin, böyle bir tepki vermek çok doğal. Buraya bu kadar erken dönmemeliydik," dedi Nik nazikçe.

"Ben iyiyim," diye tersledi ve zayıf görünmekten duyduğu rahatsızlığı başka yöne çevirdiği için hemen kendini suçlu hissetti. "Üzgünüm, ben-"

"Bu taraftan," diye seslendi Tauria, hiçbirinin duyamadığı sessiz bir çağrıyı takip ederken onları bekleme zahmetine girmede.

Nik ve Faythe küçük bir anlayış gülümsemesinde bulunduktan sonra hepsi bir başka dönemeçte kaybolan gardiyanın peşinden koşmaya başladı. Birkaç dönemeçten sonra Faythe'nin fae arkadaşları yüzlerini tiksintiyle buruşturarak yüzlerinin yarısını kapattılar. Yarım dakika sonra da koku insan duyularına çarptı. Mide bulandırıcı derecede kötü ve tanıdık koku karşısında irkildi ve neredeyse öğürüyordu. Buraya son gelişinden bile daha keskindi.

Kara yığın bir sonraki dönemeçte göründü ve hepsi durup kanat ve kan yığınınyı seyretti.

"Seni ısırın şey bu mu?" Reyran söyledi.

Tam ısırığı nereden bildiğini soracaktı ki, adamın döndüğü ilk geceyi hatırladı. Gözdağı vermek için yeterince yaklaştığında boynundaki silik yara izlerini görmüştü. Sanki onun parmaklarının kalıcı iz üzerinde gezindiğini hissetmiş gibi ürperdi.

Reyran onun yanından geçip burnunu kapatarak şeyin önünde diz çöktü. Doğruldu ve hiçbir şey söylemeden önce kısa bir süre onu inceledi. Başını Reyran'a çevirmeden önce kaşları derin bir konsantrasyonla çatıldı ve Reyran onun bakışlarındaki öfkeden neredeyse geri çekilecekti - gerçi bu öfke ona yönelik değildi. Adamın gözleri kızın boynuna sabitlenmişti.

Faythe onun bakışları altında gülünç derecede gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Sonra Reyran sözünü sakınmadan çürüyen yığından uzaklaştı. Yaratık hakkında ne düşündüğünü sormak istedi ama Tauria yanından geçip gitti, Nik de peşinden.

Faythe ve Reyran bir sonraki dönemeçte çoktan dönmüş olan prens ve muhafızın peşinden gitmeden önce son bir kez birbirlerine acımasızca baktılar. Sağır edici bir sessizlik içinde yürüdükleri birkaç dakika, hâlâ acı verici bir şekilde gergin olan Faythe'ye çok daha uzun geldi. Herkes kılıçlarını çekmişti ve kimse yaklaşan bir tehlikeye karşı uyarılmalarını geciktirme ihtimaline karşı konuşmaya cesaret edemiyordu.

Faythe kendi düşüncelerinin havuzunda kaybolmuştu ve dirseğine dolanan el olmasaydı durduğunda Nik'in sırtına çarpacaktı. Onun sakarlığına sırttan Reyhan'a kaşlarını çatmakla yetindi. Neden durduklarına dair sorusu, arkasına dönüp yolun geri kalanı boyunca duvarları kaplayan yanardöner obsidyen kayayı gördüğü anda cevaplanmıştı.

"Aşağıda. Hissedebiliyorum," dedi Tauria hayal kırıklığı içinde. Geçidin sonunda bir kapı vardı ama duvarlar boyunca uzanan Magestone y ü z ü n d e n hiçbir fae arkadaşı karşıya geçemiyordu. Faythe öne doğru bir adım attı, sinirlerinin onu tutmasına fırsat vermeden prensi geçmek üzereydi ki Reyhan'ın eli kolunu yakaladı

Tekrar.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı.

Bu jeste karşılık verecekti ama onun yerine, henüz kendisini bırakmamış olan eline bakarken kendini eğlenirken buldu. "Benim için endişeleniyor musun Reyhan?"

Espriyi göremedi ve bakışlarını sabit tuttu.

Gözlerini devirdi ve kolunu adamın elinden çekti. "Sanki hiçbiriniz oraya inebilirmişsiniz gibi." Kısa bir süre etrafına bakındı. "Evet, burada sadece insanlar var. Sanırım şansım yok." İleri gitmek için döndü ama Nik'in uzun boylu figürü yolunu kesti.

"Aşağıda ne olduğunu bilmiyoruz," dedi, sesi endişeyle doluydu. Yine de gözlerinden başka seçenekleri olmadığını anlıyordu.

"Ben de seninle geleceğim."

Reyhan'ın teklifiyle altın safirle buluştu ve yüzündeki beklenmedik endişe karşısında cevabı boğazında düğümlendi.

Bakışları yumuşadı. "O hücreye girdiğinde zar zor hareket edebiliyordun. Orada benden daha güçsüz olurdun."

İtiraz etmek ister gibi çenesi büküldü ama sonuçta onun haklı olduğunu biliyordu.

"Burada çok güçlü. Şu kapıyı çok geçtiğini sanmıyorum. Herhangi bir tehlike olup olmadığını duyabiliriz ve başına bir şey gelmeden önce bize geri dönecektir," dedi Tauria aşırı korumacı fae erkeklerinin endişesini azaltmak için. Bu onların doğasında vardı, insanlardan bile daha fazla. Sinir bozucu derecede bölgeci, baskın ve koruyucuydular.

Faythe teşekkür ederek Tauria'ya gülümsedi. Reyhan kabul etmekte en isteksiz görünen kişiydi ama yine de zorla başını salladı. Faythe, zihninin kapının ardında ne olduğuna dair yükselen korkusuna boyun eğmesine fırsat vermeden koridorun ikinci yarısına doğru adım attı. Sadece lanet olası harabenin orada olması ve kâbus gibi bir şeyle yüzleşmek zorunda kalmaması için dua etti.

Muhtemelen hüsnükuruntu.

"Gardını bir an bile düşürme," diye seslendi Reyhan kapıya yaklaşırken.

Faythe onun bu aşırı endişesine sinirlenecekti ama yüzünde küçük, sinsi bir gülümseme belirdi. Daha sonra endişesiyle onu kızdırmanın bir yolunu bulacaktı.

Kapıdaki dört sürgüyü açtı, kalın çeliği mühürlemek için neden bu kadar çok sürgü olduğunu düşünecek zaman bulamadı, sonra içeri girdi ve siyah koridorda ilerledikçe arkadaşlarının arkasından kaybolmasına izin verdi. Bir dönüş yaptı. Koridorun sonunda bir oda gördüğünde ilerlemekten başka gidebileceği bir yer yoktu. Dikkatle yaklaşan Faythe, tam yukarıdaki bir kaynaktan ortaya vuran bir ışık havuzunu belli belirsiz seçebildi.

Işık pusulasının içinde küçük bir kutu vardı.

Çok mükemmeldi. Çok açıktı.

Girişe kadar geldi ve yüzlerce aynanın görüntüsü karşısında nefesi kesildi. Odaya ilk adımını attığında, kendi yansıması camın çarpıtılmış kesimlerinden akla gelebilecek her açıdan ona geri döndü. İllüzyon ürkütücüydü. Kalbi her yöne doğru sıçradı.

Zihni kendi yüzünü kaydetmeden önce arkasına bakan bir figür bulmak için baktı.

Faythe kutuya yaklaştı ve hemen dokunmadan incelemek için eğildi. Üzerinde daha önce hiç görmediği tuhaf işaretler vardı ama anahtar deliği ya da açmanın bariz bir yolu yoktu. İçinde harabenin mi yoksa başka bir antik eserin mi olduğundan bile emin olamıyordu.

Kutuyu kaldırmak için iki avucuyla uzandı. Sonra etrafında esen bir rüzgâr, çözülmüş saçlarını yüzüne savurdu. Faythe buz gibi soğudu. Doğrulduğunda, bir ses konuştuğunda eli kılıcını çekmenin yarısındaydı.

"Sen ışık tapınağı harabesi için geldin," dedi belli bir yönden değil, aynadaki yansıması gibi etrafta zıplayarak.

Faythe'nin omurgasından aşağı keskin bir ürperti yayıldı, kalbi görünmez bir tehdit yüzünden kararsızdı ve davetsiz misafiri görebilmek için çılgınca döndü. Aynalar koridorunda başka hiçbir suret ona katılmadı. Tekrar dönmeye çalıştığında donup kaldı.

Yansımalarından biri bu kez onunla birlikte hareket etmedi.

Kızın anladığını bildiği için hınzırca gülümsedi. Ama gözlerini kırptığında, her titreşimini kopyalayan kendi dehşete düşmüş ifadesine geri döndü.

Her ne idiyse, aynalarda yaşar, avının kendi görüntüsünü dehşet saçmak için kullanırdı.

"Zeki biri," diye şarkı söyledi.

Faythe'nin gözleri her bir şekilsiz cam parçasında gezindi. "Yüzleş benimle." Sesi komutla birlikte dalgalandı ve kaybettiği güvenini ele verdi.

Kahkahalar kendi yüzünün şeklini alarak onunla alay etti. Gözlerinin, bir sonraki hamlesini takip etmeyen birinin beklentisiyle çılgınca yansımalarını taramasına engel olamadı. Bu akıldan çıkmayan kavram karşısında nabızı hızlandı.

Sonra onu gördü, sağ tarafına bakacak şekilde eğilmişti, yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. Onun yüzünü.

"Öyleyim," dedi ona. Ses onun solundan geliyordu ve o da yerinde olmayan yansımayı yakalamak için arkasını döndü. "Ben senin geçmişim." Sonra öne. "Ben senin bugünüm." Sonra yukarıda ve arkada. "Ben senin geleceğim."

Faythe'nin iliklerine kadar ürperdi ve şiddetli bir titreme tüm vücudunu sarstı. "Ben kendimden korkmuyorum."

Yine, içten kahkahası boşlukta ürpertici bir şekilde gürledi. "Yalancı."

"Nesin sen?"

Klonu başını önünde çevirdi. "Ben bir Dresair'im, bilginin koruyucusu, değerli şeylerin saklayıcısı ve diyarların gezginiyim. İstersen sana gösterebilirim." Dresair açık bir avuç uzattı ama dudaklarının kurnazca kıvrılması hilesini ele verdi.

Faythe ürperdi. Aynaların derinliklerine çekilmek, kayboluşunu açıklayacak fiziksel varlığından hiçbir iz bırakmamak, üzücü bir kader olurdu.

"Sen bir Dresair'sin. Senin adın ne?"

Kolunu indirdi ve tüyleri diken diken eden bir dikkatle onu değerlendirdi. "Ne kadar tuhaf bir yaratıksın sen," dedi. "Bir isim tehlikeli ve güçlü bir şey olabilir. Eğer sen bana kendi adını söylersen, ben de sana kendi adımı söylerim."

Faythe temkinli bir şekilde kaşlarını çattı. "Adımı biliyorsun." Dresair'in sırtışı kedi gibiydi. "Duymak isterim." Oyun oynayacak havada değildi, cevap verdi, "Faythe Aklin."

Kahkahalar aynaların etrafında zıpladı. Yansımaların her birinde kendi yüzü onunla alay ediyordu. Faythe bu çılgın neşe karşısında korku ve hayal kırıklığı arasında kaldı.

Kıkırdaması kesildiğinde bir kez daha dik durdu, altın rengi gözleri karanlık bir zevk ve merakla parlıyordu. "Etrafında nasıl bir kader şekillendi, çocuğum. Binlerce yıl dünyaya böyle bir ruh gelmeden gelip geçti - kötülüğe meydan okuyacak güce, kalpleri değiştirecek ruha ve dağları yerinden oynatacak yüreğe sahip biri. Eğer bir adım atmaya cesaret edebilir ve Anka Kuşu'yla birlikte uçacağına inanabilirsen, elbette."

"Bu da ne demek oluyor?" Faythe tersledi, teninden bir ürperti sızıyordu.

"Demek ki öğreneceğin çok şey var altın gözlü çocuk. Kanatlarla doğan birinin kaderi asla kafeste kalmak değildir."

Faythe o gözlere baktı. Onun gözlerine. Şaşkına dönmüştü.

"Benim bir adım yok Faythe. Ben sadece...benim. Karşılığını alamayacağın bir şeyi teklif etmekte bu kadar acele etme."

Bir an için Faythe'nin muhafızları bilgeliği hoş karşılamak için kaydı. Belki de Dresair'e zerre kadar değer verdiği için bu onu aptal durumuna düşürmüştü ama Dresair onun görüntüsü aracılığıyla konuşurken, kelimeleri sanki kendi vicdanının bir ürünüymüş gibi hissetti. Dresair'in bir oyunu mu yoksa kendi sarmal düşünceleri mi olduğundan emin olamadan yavaşça içine çekildiği kendinden geçme halinden başını salladı ve buraya bir amaç için geldiğini hatırladı.

"Bana harabenin nerede olduğunu söyle."

Dresair bir adım öne çıkarak yeri işaret etti. "Nerede olduğunu biliyorsun. Aynalarımda pek çok eşya saklarım. Dolaşmaya cesaret edenlere açıklanan şey istedikleri değil, ihtiyaç duydukları şeydir. Yine de hiçbir şey meydana okumadan verilmez. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi her şeyin bir bedeli vardır."

"Ne istiyorsun?" Faythe talep etti, beklenti kızgınlığını körüklüyordu.

Dresair yüz ifadesini korudu, hınzırca bir şakacılık ifadesine geri dönmüştü. "Önemli olan senin bana ne verebileceğin değil. Benim sana ne vermem gerektiğidir."

Faythe dehşet içinde kaskatı kesildi. "Bana... neyi vereceksin?"

Dresair onu izlerken başını eğerek eğlendi. "Harabeyi alıp gitmenin tek yolu benim bilgimi kabul etmektir. Geleceğin henüz geçmemiş karanlık bir parçası."

Faythe gözlerini kırptırdı. Çok sert bir takas gibi görünmüyordu.

Yine de iblisin zalim parıltısı kaldı.

Mantık ya da akıl onu caydıramadan "Kabul ediyorum," dedi.

Ağzının kenarları kedi sevinciyle kıvrıldı. "Kabul etmek için bu kadar acele etmemelisin, Marvellas'ın Varisi. İnsanlar ve fae'ler böyle bir bilgiye sahip oldukları için kendilerini deliliğe, bazılarını da ölüme sürüklediler."

Bu kadar aşırı önlemleri gerektirecek kadar korkunç ne olabilir düşüncesi onu çok sarstı. Ama başka seçeneği yoktu ve tapınak yıkılmadan gidemezdi. "Anlat bana," diye ısrar etti, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Gözlerini ondan kaçırdı ve aynanın kenarında volta atmaya başladı. "Pekâlâ."

Altın altınla buluştu ve aynadaki benliği doğruldu, sırtışı kayboldu. Faythe başına gelebilecek her türlü kötü kadere hazır olduğunu düşünüyordu; ne kadar lanetleyici olursa olsun bilginin lanetiyle başa çıkabileceğini düşünüyordu.

Hiçbir şey onu Dresair'in bir sonraki sözlerine hazırlayamazdı.

"Yüce Farrow'un Kralı'nı durdurma görevinizde, size yakın olanlardan biri hayatını kaybedecek."

Açıklamanın ağırlığıyla sallandı ve bir adım geriye tökezledi. Soğukluk onu kucakladı ve kelimeler zihninde akıl almaz bir şekilde tekrarlanırken hava boğazını sıktı. Göğsündeki fiziksel bir acı gibi ruhunu ezen silinmez bir bilgi. Başka her şeyi kabul edebilirdi. Herhangi bir acı, herhangi bir işkence, herhangi bir talihsizlik - arkadaşlarından biri olmadığı sürece.

Faythe başını yavaşça salladı. "Hiçbir gelecek kesin değildir," diye inkar edercesine nefes aldı.

"Yol değişebilir, ancak kaderi değiştirmenin korkunç sonuçları olacaktır."

"Yanılıyorsun," diye tısladı Faythe, korkularının en kötüsünden kaçış olmadığına inanmayı reddederek. Verdiği karşılık kendisini bile ikna edemeyince gözleri doldu. Arkadaşlarının her birini düşündükçe gözyaşlarına boğuldu. Hatta

Reylan. Onu içeri alamazdı ve onu uzaklaştırmak ona yakın olan bir kişinin eksilmesi demekti. Önceden bildirilen kıyametten bir kişi daha az risk altında olacaktı.

Aynalara tekrar baktığında fiziksel olarak titriyordu. "Kim?" diye sormaya cesaret ettiğinde tüm yansımalar onu takip ediyordu.

"Bunu size söyleyemem."

Dresair tekrar onun şeklini almayı reddetti ve Faythe yansımalarının her birinde acı içinde çığlık attı. Bunun yerine, "Benim hatam mı olacak?" diye sordu. Bir hıçkırık onu terk etti.

Dresair'in sessizliğe bürünmesiyle Faythe yeni bir çığlığın boğazına tırmandığını hissetti. Sonra cevap verdi.

"Suçlayacak çok kişi olacak."

Bu açıklama onu tamamen dışlamadı ve Faythe dağıldı. Kutunun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve onu ellerinin arasına alarak yansımalarını yakaladı. Kutu ayakta kaldı.

Bir öfke patlamasıyla ayağa fırladı ve yenilgi, acı ve keder dolu bir çığlıkla kutuyu cama fırlattı. Cam paramparça oldu, kırıkları parıldayan bir şelale gibi yere döküldü.

Durdurulamaz olanı durduramadığı için öfkeden nefesi kesilmişti. Faythe kırık aynanın parçalarına baktı. Taşa çarpıp titreştiklerini fark edince sarsıldı, sonra parçalar hareket etmeye, sanki zaman tersine dönüyormuş gibi havada yukarı doğru süzölmeye başlayınca bir adım geri çekildi. Birkaç saniye içinde önündeki ayna yeniden bütün haline geldi.

Faythe gözlerini şaşkınlıkla kocaman açmış bakıyordu ama camı tekrar bir araya getiren büyüye değil.

Reylan'da.

Adam onun arkasında durmuş, yansımanın içinden ona bakıyordu. Solgundu, taş kemere yaslanmış bir şekilde nefes alıp veriyordu ve şüphesiz içinden çıktığı Magestone geçidinin etkilerini hissediyordu. Faythe

sessizce konuşana kadar bunun Dresair'in başka bir numarası olduğunu düşündü.

"Çıglık attığını duydum."

OceanofPDF.com

Nikalias

TYüce Farrow Prensi garip, küçük kutuyu avuçlarının arasında salladı. Tıkırdıyordu ama nasıl açılabileceğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Tahtaya kazınmış yabancı işaretler onun ve kutudaki diğer fae'lerin bilmediği şeylerdi. yüzyıllık bilgi birikimlerine rağmen.

Üç yüz yılı aşkın süredir evi olan kalenin altındaki geçitlerde yaptıkları ürkütücü keşif gezisinden sonra Faythe'nin odalarına çekilmişlerdi ama ayaklarının altında neyin yaşadığını asla bilmiyordu. Babasının onlar hakkında bilebileceği düşünceleri ziyaret etmeyi reddetti... orada yaşayan ve neredeyse Faythe'nin hayatını sona erdiren şey hakkında. Elindeki kutuya başka bir gözle bakarak arkadaşlarının düşüncelerini ölçmeye çalıştı. Tauria sessizce düşüncelere dalmış kaşlarını çatıyordu ama general Faythe'yi izliyordu.

Döndüklerinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı ve şimdi ateşin yanındaki sandalyenin koluna tünemiş, sanki onunla konuşuyormuş gibi dikkatle altın alevlere bakıyordu. Ondan bir şeyler koparmaya çalışmıştı ama esprili sözler bile bir tepki alamamıştı ve hiçbirinin geçemediği çelik kapının ardında onu neyin karşıladığını düşünmekten korkuyordu.

Görünüşe göre Reylan dışında herkes.

Tanrılar, Faythe'nin ılığını duyunca kendisi de acıya dayanmaya çalışmıştı ama taş onu tamamen etkisiz hale getirmiş ve Tauria onu hızla geri çekmişti. Generalin de sert etkileri hissettiği belliydi ama Nik, Faythe'nin yardımına koşmak için her şeye rağmen direnen generalin gücünü takdir etmek zorundaydı.

"Bununla ne yapacağız?" Tauria yüksek sesle merak etti.

Hepsinin aklındaki soru buydu. Kutu herhangi bir kilit ya da aılabilecek bir taraf olmaksızın mühürlenmişti.

Nik omuz silkti. "Kıralım mı?" diye önerdi. Ama bunun akla yatkın bir plan olmadığını biliyordu. Tapınak harabesi kadar iyi korunan ve gizlenmiş bir şey muhtemelen tahrip edilebilir bir kapla mhrlenmeyecekti.

"İşaretlere ışık tutabilecek bir kişi olabilir." Faythe'nin sesi sessiz ve mesafeliydi ve Faythe sesine neşe katmak için yapabileceği hiçbir şey olmamasından nefret ediyordu. Sonunda alevlerden başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu ve "Marlowe" dedi.

Nik gözlerini kırpıştırdı ve onu daha önce düşünmediği için kendini aptal gibi hissetti. O sadece bir insan değildi, sadece bir demirci de değildi -Marlowe bir kahindi, bu neredeyse Faythe'nin yeteneği kadar akıl almaz bir şeydi. Yine de Nik imkânsız vahiyler karşısında afallamanın ötesindeydi. Elindeki eşya hakkında bilgi sahibi olan bir kişi varsa, bunun içindeki harabenin sahibiyle doğrudan ruhani bir bağlantısı olan kişi olması mantıklıydı.

Ertesi sabah Nik, Tauria, Reylan ve Faythe, Jakon ve Marlowe'un şehir dışındaki küçük kulübesine doлуřtular. Faythe'nin arkadaşlarını görünce biraz canlandığını görmek rahatlatıcıydı ama yine de aklını kurcalayan bir şeyler vardı. Onlar kutu hakkında soru soramadan, 

İnsanlar ve Tauria yemek masasının etrafında otururken Jakon onlara Galmire gezisi hakkında bilgi verdi - Nik'in yeni öğrendiği bir geziydi bu.

"Caius bana ne bulduğunu anlattı. Çocuklar ve aileleri güvende mi?" Faythe endişeyle sordu.

Jakon acımasız görünüyordu. "Şimdilik. Ama tehdidin tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz ve fae askerleri gittiği için orada korumaları yok." Gözleri bir an için Nik'e kaydı ama prens alınmadı. O, kasabanın savunmasız bırakılmasını emreden kralın oğluydu ama Nik'in tehditten ilk kez haberi oluyordu.

"Kralla konuşacağım," dedi biraz teselli vermek için, gerçi son zamanlarda babasının kararları üzerinde pek de etkili olduğu söylenemezdi. En başta askerlerin hareketine karşıydı.

"Cesetlerin kanı tamamen çekilmiş mi diyorsunuz?" diye sordu general. Nik Reylan'a baktı, ayrıntıları hesaplarken derin bir kaş çattı.

Jakon başını salladı. "Geceler durgunken bile havanın kıpırdadığını duyduklarını söylüyorlar ve bazıları gökyüzünde bir anlık yaratık gördüklerine yemin ediyorlar. Yarasalara benziyorlar ama çok daha büyük bir şey."

Reylan ipuçlarını bir araya getiriyormuş gibi görünüyordu ama bunu sorgulayan Faythe oldu.

"Ne olabileceğini biliyor musun?"

General ona okunamayan bir ifadeyle baktı. "İmkânsız ama... Galmire'da gördüklerinizden kale geçidindeki yaratığa kadar anlattığınız her şey, kanatlı, kana susamış..." O anda gözleri Nik'inkilerle buluştu ve gözlerindeki hafif korku Nik'in de duygularını harekete geçirmeye yetti. "Böyle var olan sadece bir tür vardı... çok uzun zaman önce. Tarihin bize Karanlık Çağ'da yok edildiğini söylediği bir tür."

Nik'in yüzü bembeyaz kesildi, gözleri hafifçe irileşti. "Karanlık Fae," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Onları düşünmek içini soğuk bir dehşetle doldurdu ve generalin dediği gibi bunu gülünç -imkânsız- diye geçiştirmek istedi. Yine de geçitteki tanınmayacak kadar parçalanmış şeyi hatırladığında, uzun zamandır soyunun tükendiğine inanılan karanlık alt türün tanımına uyuyordu.

"Karanlık Fae'ler mi var?" Faythe inanamayarak söyledi.

Nik eski bir tarih dersini hatırlamaya çalışırken ona baktı. "Binlerce yıl önce sadece iki önemli tür vardı: insanlar ve iblisler. Fae'ler insan kökenlerinden, karanlık fae'ler ise iblis kökenlerinden daha üstün olacak şekilde, Ruhların kutsamasıyla yaratıldılar. Ancak, karanlık fae'lerin daha zayıf atalarını tamamen yok etmeleri uzun sürmedi." Nik devam etmeye çalıştı ama zihni tarihin tekerrür ediyor olabileceği gibi dehşet verici bir düşünceyle çalkalandı.

Reylan onun açıklamasını anladı. "Ondan sonra fae'ler, insanlar ve karanlık fae'ler yedi krallık boyunca birlikte yaşadılar. Üç ırk çok az çatışma ile karıştı." Bir an durakladı ve yüzü asıldı. "Ta ki karanlık fae insan kanının tadına varana kadar. Bunun onlara bizim türümüzü bile geçebilecek bir güç ve hız verdiğini keşfettiler, ama sadece geçici olarak. Etkilerini sürdürmek için beslenmeye devam etmek zorundaydılar. İnsanlar kanları için öldürülen hedefler haline gelmeye başladığında, onlara zarar vermek her krallıkta yasaklandı... biri hariç."

Kimsenin söylemesine gerek yoktu ama Faythe korkuyla fısıldadı: "Valgard."

Reylan ciddiyetle başını salladı. "Karanlık bir fae kralı olan tek krallıktı, Mordecai. O da Ungardia'nın geri kalanına karşı savaş açtı. Diyarların gördüğü en karanlık çağdı ve tarihte haklı olarak böyle adlandırıldı."

Hikâyeyi anlatırken herkesin gözleri Reylan'a sabitlenmişti ve Nik odadaki korkuyu hissedebiliyordu.

General devam etti. "Kazanabilirlerdi. Sistemlerindeki insan kanıyla bir orduyu yok edebilirlerdi."

Hatta sayıları beşe birdi. Ancak katliam haberi Salenhaven'a ulaştı ve Ungardia'da durmayacağı korkusuyla davaya katıldılar. İki büyük kıta birlikte karanlık fae'leri sonsuza dek yok etti."

Faythe hiç vakit kaybetmeden, "Peki, nasıl oluyor da böyle bir şey ölümden diriliyor?" diye sordu.

Bu Nik'in ya da Faythe'nin düşündüğü gibi bir şey değildi, çünkü bu sadece korkudan ve gerçekten olabileceklere inanmamaktan kaynaklanan bir yorum gibi görünüyordu.

"Bir kez yaratıldılar; belki yine yaratıldılar ve bazı sonuçlar pek de planlandığı gibi gitmedi." Reyhan açıklamanın uzamasına izin verdi. Mağaradaki yaratık herhangi bir insan ya da fae tanımının çok ötesindeydi. Ve şimdi, belki de amaç için fazla vahşi, yanlış giden bir deneyin ürünü olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Sizi ve onları yaratmak için Ruhlara ihtiyaç olduğunu söylüyorsunuz..." Faythe'nin gözleri Nik'e kaydı. "O kutuyu hemen açmalıyız."

Anlamıştı, çünkü ona tapınakta bulunmasına gerek kalmadan harabesi ve Riscillius ile Yaşam Ruhu'nu çağırmanın mümkün olduğunu söylemişti. Marlowe ve Jakon kaşlarını çatarak ona soru sorarken Nik masaya doğru birkaç adım attı. Küçük kutuyu demircinin önüne koyarak, "Faythe bunların ne anlama geldiğini bilebileceğini düşündü. Nasıl açılacağına dair bir ipucu verebilirler."

Marlowe kutuyu eline aldı ve merakla evirip çevirdi.

Faythe ekledi, "Tapınak harabesi içeride."

Marlowe'un kaşları çatıldı ve kutuyu daha dikkatli incelemeye başladı. Sözünü sakınmadan ayağa kalktı ve köşedeki uzun kitaplığa doğru ilerledi. Odadaki her çift göz onun hareketini beklenti içinde izliyordu.

Nik, mümkün olan her yüzeye açık ciltler serpiştirilmiş kulübenin etrafına göz gezdirdi. Çoğu insan demirciye bir an bakar ve kör çelikten yapabildiği ölümcül bıçaklar yüzünden ondan korkardı. Nik gerçek silahları biliyordu

Onu hesaba katılması gereken bir güç yapan şey, özümsemiştiği kitaplar ve cephaneliğinin her köşesine sakladığı bilgilerdi. Kelimeler ustalikle işlendiğinde, herhangi bir bıçaktan daha derin kesebilir ve kişinin ruhuna sonsuza kadar damgasını vurabilirdi. İlham vermek ya da eziyet etmek, konuşmacının iradesine bağılıydı.

Aradığı kitabı bulan Marlowe onunla birlikte geri döndü, ağır kitabı masaya vururken yerine oturmadı. Hepsi sessizlik içinde durmuş, Marlowe'un sayfaları gelişigüzel karıştırmasını izlerken eski, sert kâğıtların hışırtısının odayı doldurmasına izin vermişlerdi.

Nik önünde, Tauria'nın titrememek için ellerini birbirine sıkıca kenetlediğini fark etti. Bu manzara karşısında, onun korkusunu düşününce midesi bulandı. Kendini durduramadan, sessiz bir teselli için elini onun omzuna koydu. Kız hemen omuz silkmeyince rahatlardı. Bunun yerine minnettarlıkla hızlıca gülümsedi. Yaşadığı onca şeyden sonra, onun her zaman tanıdığı en cesur ve en dirençli fae olduğunu düşünmüştü.

"Bu benzerliği daha önce gördüğümü biliyordum!" Marlowe'un sesi onu düşüncelerinden kopardı ve şifreyi çözdüğünden emin bir sesle konuştuğunda kalbi güm güm attı. Nik bu insanın zekâsına ve yeteneğinin rahatlığına gerçekten hayranlık duymak zorundaydı.

Hepsi demircinin dikkatini çeken şeyi görmek için eğilirken Reylan bir adım daha yaklaşarak Faythe'nin arkasında durdu.

"Bir Kan Kutusu gibi görünüyor."

Eskimiş sarı sayfalar boyunca, kutunun tahtasına kazınmış aynı işaretleri tasvir eden birkaç hassas çizim vardı. Marlowe koltuğuna yerleşirken derin bir konsantrasyon içindeydi, gözleri sıırıslık olmuştuk bir bakışla bilgileri tarıyordu.

"Kan Kutusu da neyin nesi?" Faythe sordu.

Marlowe yüzünü sayfalarından sıyrırken derin bir nefes aldı. "Tam olarak olmasını beklediğiniz şey: sahibinin kanıyla mühürlenmiş bir kap," diye açıkladı. "Ve bu da ona eşlik eden bir büyü gibi görünüyor, hem mühürlemek hem de geri almak için. Eski dilde yazılmış, en temel haliyle kan büyüsü. Eğer ustalaşırsa, büyüyü daha büyük ölçekte bağlamak için yeterli güce sahip biri için semboller daha büyük kaplara kazınabilir."

Nik demircinin bilgisini içine çekti ve kendi iç dünyasındaki faydalı bilgi hazinesinin derinliklerine gömdü. Büyü hakkında çok az şey biliyordu çünkü bu, bazılarının barındırdığı ve asla gerçek bir yeteneğe dönüşmeyen zayıf, seyreltilmiş gücü çağırmak için kelimeler üreten kadim fae büyücülerine ayrılmış, oldukça modası geçmiş bir uygulamaydı. Zamanla, bu tür büyülerin uygulanması önemsiz hale geldi ve yetenekler ortaya çıktıkça unutuldu. Özellikle kan büyüsü, krallıklar şimdiki gibi kurulmadan çok önce bazı bölgelerde hoş karşılanmıyor ve hatta yasaklanıyordu.

"Yani, eğer sahibi High Farrow Kralı olursa..." Faythe sözünü kesti.

Marlowe acımasızca başını salladı. "Açmak için onun kanına ihtiyacınız olacak."

Oturduğu yerde doğruldu. "Peki o zaman, kim krala düello için meydan okumaya hazır?" diye alaycı bir şekilde sordu ve sonra yenilgiyle ofladı.

"Kimse yapmak zorunda değil."

O konuşurken herkesin gözleri generale çevrildi ve Nik de öyle yapınca, Reyhan'ın doğrudan kendisine baktığını fark ederek geri çekildi.

"Onun kanı zaten elimizde."

Nik onun ne ima ettiğini hemen anladı. Bu dahice bir düşünceydi ve ilk önce onun aklına gelmeliydi. Yine de belki de uzak bir ihtimaldi.

Marlowe Reyhan'ın bakışlarını ona doğru takip etti. "Saf kan kaynağı sen değilsin ama seni akrabası olarak tanıyabilir."

Nik uzun bir nefes aldı ve yanındaki hançere uzandı. Elini keskin bıçağın etrafına doladı ama durakladı. Kalbi hızla çarptı ve bencil bir yanı kanının kutuyu açmaması için dua etti, sırf babasının tapınak harabesi hakkında bilgisi olmadığına ve gücünü yasadışı siyasi çıkarlar için kullanmadığına dair küçük bir umut kırıntısına tutunabilmek için.

Bu düşünceyle dişlerini sıktı ve hançeri avucundan çekerek hızlı bir acıyla kesti. Kanının damlaları düşmeden önce küçük masanın etrafında yürüdü ve kapalı avucunu ahşap kutunun üzerine tuttu. Sonra yumruğunu sıktı ve üç damlanın yüzeyindeki hassas dairesel işaretin üzerine düşmesini izledi.

Aynı anda Marlowe sayfadaki kelimeleri neredeyse mükemmel bir belagatle sessizce okumaya başladı. Nik eski öğretilerden bazı sözcükler biliyordu ama tüm ifadeyi çözecek kadar değil. Marlowe'un eski dili öğrenmeyi ilgi çekici bulup bulmadığını ya da çeşitli okumaları sırasında telaffuzu basitçe öğrenip öğrenmediğini merak etti.

Son sözlerini zar zor bir fısıltıyla bitirdi. Nik'in yarası kan akışını durdurmak için çoktan pıhtılaşmıştı. Geri adım attı.

Sonra hepsi acı dolu bir sessizlik içinde beklediler.

Şöminenin üzerindeki saatin her tik takı kulaklarında cınladı ve herkesin nefes alış veriş sığılaştı.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra ortadaki parça parlayan bir mühür gibi aydınlandı. Çember aniden bir santim içeri doğru çöküp yarıya kadar dönerek sembolü baş aşağı sabitlerken masanın etrafındakiler arkalarına yaslandılar. Donuk bir tıkırtı duyuldu ve sonra hiçbir şey olmadı.

Kimse kutuya dokunmak için hemen harekete geçmedi. Nik en çok Faythe'nin kalbinin sesini duydu ve iki elini de kutuya doğru uzatan ilk kişi o oldu. Herkes onun test etmesini beklerken gerilim tam bir işkenceydi. Küçük parmakları kutuyu kavradı.

Üst kenarları ve yukarı doğru kaldırdığında, üst levha kabın geri kalanından ayrıldı. Kısa bir süreliğine Nik'e baktı, çünkü ikisinin de ruhunun içerideki kayıp kalıntıya bağlı olduğuna inanıyordu. Nik onu cesaretlendirmek için başıyla küçük bir işaret yaptı ve o da kutuya odaklanarak kapağı çıkarıp bir kenara koydu.

Sonra hissetti. İçinden hafif bir uğultu yayan eterik güç dalgaları. Ruh'un harabesini bulduklarına hiç şüphe yoktu.

Faythe uzanıp kırık levhayı ahşap kafesinden çıkardığında görüntüde doğrulandı. Bir elinde tartarken keskin bir nefes çekti. "Yukarıdaki Tanrılar..." diye mırıldandı, gözleri ucunda Aurialis'in sembolü olan kalın gri ok levhasına takılmıştı.

"Nasıl bir his?" diye sordu. Durduğu yere güç yayıyordu ve onun avuçlarının içinde nasıl hissettiğini ancak hayal edebiliyordu.

"Sanki... sanki vücudumdaki her damardan geçen saf bir enerji akımı gibi. Kendimi... güçlü hissediyorum." Faythe son kelimeyi nefes nefese söylerken gözlerini taş a dikmiş, taşın içinde gömülü olan doğaüstü güç her neyse onun tarafından tamamen hipnotize edilmişti.

Reylan ona doğru eğildi ve harabeyi elinden alarak hızla önündeki masanın üzerine koydu. Faythe bir rüyadan fırlamış gibiydi ve sanki harabeden ona aktarılan Ruh'un gücü yerine kendi duyularına geri dönmüş gibi iri gözlerle ona baktı.

"Yanlış ellerde..." Generalin sözleri kesildi. Cümlesini bitirmesine gerek kalmamıştı çünkü odadaki herkes Faythe gibi iyi kalpli biri üzerindeki etkilerini gördükten sonra aynı sonuca varmıştı.

Marlowe masanın diğer ucuna uzandı. Jakon onun harabeyi almasını engellemek için sarsıldı ama yeterince hızlı değildi ve demirci merakla taşı havaya kaldırdı.

"Kesinlikle ruhani bir güç yayıyor, ancak herhangi bir değiştirici etki hissetmiyorum," diye yüksek sesle düşündü.

tüm açılardan.

Jakon, "Hiçbir şey hissetmiyorum," diye ekledi.

Nik merakla kaşlarını çatı. "Bunun ya insan olduğu için ya da bir yeteneğin olmadığı için olduğunu varsayabiliriz. Marlowe bir kahin olarak Ruhlarla bağlantılı ama onun yeteneği fiziksel olarak artırılabilir ya da değiştirilebilecek bir şey değıl."

Faythe araya girdi, "Ben insanım ve kralın bir yeteneği yok. Gücünü kullanamayacaksa onunla ne yapmak ister ki?"

İkisi de geçerli noktalar. Sonra hatırladı.

"Sen yarı-fae'sin."

Faythe arkasına hızlı bir bakış attı ve generalin kendisi hakkında bu bilgiyi bilmediğini fark etti. Yine de bu ifşaat karşısında en ufak bir şaşkınlık duymuş gibi görünmüyordu.

Reylan bunun yerine hafifçe şaşkın görünerek, "Babanın kim olduğunu bilmediğini sanıyordum," dedi.

Faythe rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bilmiyorum. Ama Yaşam Ruhu onun bir Gecegezen olduğunu düşünüyor. Bu da benim yeteneğimi açıklıyor," dedi çabucak.

Nik'in kaşları seğırdi, belki de henüz açıklamadığı hikâyede eksik bir şeyler olduğunu hissetti. O anda araştırmak doğru gelmiyordu.

General garip bir şekilde gözlerini ondan ayırdı ve başka bir şey söylemedi.

"Varlığın kendisinden bahsetmişken, sanırım açıklaması gereken çok şey var." Faythe kimse itiraz edemedi ayağı fırladı. Lumarias'ı belinden çıkardı ve bir an durakladı, sinirlerini yatıştırmak için özellikle kimseye bakmadı.

Herkes pencerenin yanındaki ışık havuzunun etrafında dağınık bir daire şeklinde duruyordu. Reylan Faythe'nin yanında durmak için hareket etti. Nik, Tauria gergin bir bekleyiş içindeyken onun yanında kalmak zorunda hissettiği için minnettardı. Herkes

ve bu yüzleşmenin bir an önce bitmesini arzuluyordu.

Marlowe yıkıntıyla birlikte öne çıktı ve onu güneş ışığının ortasındaki yere nazikçe bıraktı. Faythe kılıcı iki avucunun arasında sabitlemeden önce derin bir nefes aldı. Güneş Tanrıçası'nı görmek onun için yeni bir şey değildi ama küçük odadaki diğer herkes, imkânsızın karşısına çıkmak üzere olduğunu bilerek tam bir sessizlik içinde duruyordu.

Faythe, Riscillius'un içinden parlayan ışığı harabeye bağladığında, yakıcı bir ışık parlaması herkesin geri adım atmasına ve irkilmesine neden oldu. Sonra ışık söndü ve içinden bembeyaz saçları olan, uzun boylu, ruhani bir güzellik belirdi. Nik, Faythe'nin karşısında duran parlayan formdan etkilenmişti.

Yalnız değildi. Faythe dışındaki herkes, sanki kendileri deneyimleyene kadar Faythe'nin bunca zamandır deli olmadığına gerçekten inanmıyorlarmış gibi ruhani Tanrıça'ya aval aval bakıyordu.

"Merhaba Faythe." Önce Aurialis konuştu, sesi yatıştırıcı bir senfoni gibiydi. Sonra Ruh diğerlerine göz gezdirdi. "Sadece karanlık ve aydınlık kaldı," diye gözlemledi. Bunun ne anlama geldiğini sorgulayamayacak kadar şaşkıındı.

Faythe Ruh'un varlığından hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Onu daha önce iki kez görmüştü ama Nik Aurialis'in fiziksel tezahürüne alışabileceğini hiç sanmıyordu.

"Karanlık Fae'ler hakkında ne biliyorsun? Ungardia'da bu kadar korktuğun kötülük bu mu?" Doğrudan konuya atlamak için tüm hoşlukları atladı.

Aurialis'in yüz ifadesi ciddileşti. "Onlar bir suç ortağı, evet."

Nik korkularının doğrulanması karşısında ürperdi. Karanlık Fae geri dönmüştü. Ama başka bir şey varsa, daha kötü bir şey, daha çok korkmaları gerekirdi... Dehşet vücudunu sarstı.

Ruh devam etti. "Onlar büyük bir silahtır, ama hepsinin yüreği dönüşmemiştir. Karanlığı getirecekler ve kurtuluşu getirecekler."

Bu çelişkiler herkesin kafasını karıştırmışa benziyordu çünkü arkadaşlarının kaşları çatılmıştı. Faythe kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu ve o anda hepsi için dua etti.

"Bunların yapılmasına sen yardım etmediysen kim etti?" diye sordu.

Bir Ruh'ta insani duygular görmek garipti ama Aurialis'in yüz hatlarında acı dolu bir ifade belirdi ve "Kız kardeşim Dakodas," dedi. Bu sürpriz olmamalıydı; geriye sadece iki Tanrıça kalmıştı ve böyle bir oyunun arkasında Ölüm Ruh'u'nun olması mantıklıydı. Asıl şok sonraki sözleriyle geldi. "Ama o bir başkasının arzularıyla hareket e d i y o r ."

Faythe sormakta gecikmedi, "Yüksek Farrow'un Kralı mı?"

Babasından söz edilince Nik'in göğsüne bir acı saplandı. Ruh cevap verene kadar nefesini tuttu. Başını salladığında neredeyse rahatlayacaktı.

"O da bir kukladan başka bir şey değil." Ona döndü ve Aurialis doğrudan ona hitap edince Nik'in yüzü kızardı. "Harabemi rastlanamayacağı bir yere kilitleyen senin baban değildi."

Kanı deli gibi akıyordu.

"Annendi."

Nik, uzun zaman önce vefat eden nazik annesinden bahseden kelimelerin ağırlığıyla yere yığılabiliirdi. Sıcak bir elin elini tuttuğunu hissetti ve onu teselli edenin Tauria olduğunu anlamak için bakmasına gerek kalmadı. Karşılık verebildiği tek minnettarlık işareti, gözlerini parlayan formdan ayıramadığı için hafifçe sıkılmak oldu.

Faythe sabırsızlıkla, "Bu hiç mantıklı değil," dedi.

Ruh ona geri döndü. "Anlayabilmeniz için en başından, en azından Büyük Savaşlardan öncesinden başlamalıyım."

Uzun bir hikâye ve aynı anda özümsemişmesi gereken çok fazla duygu olduğunu bilmelerine rağmen kimse itiraz etmek için konuşmadı. En azından Nik öyle hissediyordu, çünkü hem anne hem de babası buna bağlı görünüyordu.

Aurialis hikâyesine başlarken çenesini kaldırdı. "Sizin zamanınızdan yüz yıl kadar önce, Yüce Farrow kralı en güvendiği danışmanı ve Muhafız Kaptanı ile Rhyenelle'e gitti."

Nik, Kaptan Varis'ten bahsedilince Faythe'ye bir bakış attı. Faythe'nin gözleri irkildi ama yine de kayıtsız ve dikkatli kalmayı sürdürdü.

"Rhyenelle kalesinde yüzyıllardır el değmeden duran Riscillius'a yönlendirildi, tıpkı benim Marlowe'u High Farrow'da ona yönlendirdiğim gibi."

Demirci hiç şaşırması gibi görünmüyordu ve Nik onun zaten bunun farkında olabileceğini düşündü. Nik, belki de artık hiçbir şeyin şansa bırakılmadığının mide bulandırıcı bir şekilde farkına vardı.

"Bununla birlikte, Niltain Adaları'na sefer düzenlemek zorunda kaldı."

"Dakodas'ın tapınağı," diye araya girdi Marlowe inanamayarak.

Ruh acımasızca başını salladı. "O da tıpkı senin gibi Riscillius'u kullandı Faythe ve onun gücüyle kız kardeşimi çağırdı." Aurialis durakladı ve yüzündeki değişim hikâyenin karanlık bir hal almak üzere olduğunu gösterdi. "O çok güçlü ve onların önünde serbest bırakıldığı zaman, iradelerini bir başkasının emrine boyun eğdirmek için gözlerindeki rengi aldı. Büyük Savaşlar'ın şafağını getirdi. Yüce Farrow'un merhametine kalan ve kimsenin ondan şüphelenmediği kral, Valgard'a fethetmek için daha fazla fırsat vermek üzere orduları konuşlandırıp geciktirdi. Dalrune ve Fenstead krallıklarını ele geçirmeyi başardılar, ancak Olmstone'u da korumak için erişimlerini genişleten Rhyenelle'in gücüne karşı duramadılar. Böylece güçlerini geri çektiler ama savaş henüz bitmemişti. Asla

O zamandan beri ordularını çok daha ölümcül bir kapasiteye ulaştırıyorlar.

"Karanlık fae'leri sordunuz ve korkmakta haklısınız, çünkü Yüce Lord Mordecai bir kez daha yaşıyor. Valgard üzerinde hakimiyeti var, ancak şimdiye kadar gizli kalmayı başardı."

Toplanan arkadaşların her birini ürperten bir soğukluk sardı ve kalplerini korkuyla deldi. Hiç kimse karşı karşıya oldukları şeyin büyüklüğünü tahmin edemezdi - imkânsız, akıl almaz ve sınırlarının hemen dibinde gizlenen lanetleyici, önsezili kıyamet. Nik, babasının on yıllar boyunca yaptığı kötü eylemlerin, nefretinin ve kötülüğünün, merhamet yoksunluğunun... asla ona ait olmadığını rahatlamasını bile hissedemeyecek kadar sersemlemişti. Tam olarak değil.

Birden her şey anlam kazandı. Kralın bir zamanlar daha iyi bir erkek olduğunu biliyordu. Yine de bu onu rahatlatmıyordu.

Nik, "Annem biliyor muydu?" diye sormaya cesaret etti.

Aurialis bir kez daha ona döndü ve dünyayı üzerine çökerten ciddi bir baş hareketi yaptı. "Kraliçe, seni benim mahvıma götüren kaçış yollarından öğrendi. Kralın konsey odasına casusluk yaparak bu bilgiye ulaştı ve bana gelmek için Riscillius'u çaldı. Harabemi aldı ve verilen zararı tersine çevirebilmem için beni kralın huzuruna çağırmayı planladı."

"O kadar ileri gidemedi," diye araya girdi Faythe sessizce.

Ruh başını salladı. "Planını gerçekleştirememesi durumunda harabenin nereye saklanacağına dair çok özel talimatları vardı. Genç bir insana, en güvendiği arkadaşı ve hizmetçisine... büyükannen Faythe'ye güvendi."

Nik içgüdüsel olarak Faythe'ye baktı. Bu bilgi karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Riscillius bu şekilde annenin eline geçti. Büyükannen taşı kralın ulaşamayacağı bir yere götürmek için onunla birlikte Rhyenelle'e kaçtı. Anka Krallığı annenin doğduğu yerd."

Faythe şoke olmuş görünüyordu ve Nik itiraf etmeliydi ki annesinin High Farrow'da doğmamış olması beklenmedik bir darbeydi. Bunun bir önemi olup olmadığından emin olamıyordu.

"Tapınak kalıntıları kendi başlarına büyük bir güce sahiptir, ancak Üçlü'yü oluşturan bu üçlünün birleşmesi yanlış ellerde asla gerçekleşmemelidir."

Nik, cevabını bilmekten dehşete düştüğü, ancak bir asırdır aradığı bir soruyla zihni çınlarken, tarihin son dozunun hiçbirini işlemedi: "Anneme ne oldu?" Aurialis bakışlarını Nik'e çevirdiğinde gerginlik omurgasına yayıldı ve tüm vücudunu kaskatı kıldı; özür dolu gözleri, insanı dünyayı sarsan gerçeği kabul etmeye hazırlayan türdendi.

"Onun başına gelen korkunç kader için üzgünüm Prens ve şimdi size uzun zamandır beklediğiniz gerçeği veren kişi ben olmalıyım. Yüce Farrow'un Kralı annenizin niyetini öğrendi ve akli başında olmadığı için sadece bir tehdit gördü, sevdiği ve ruh bağıyla bağlı olduğu dişiye değil."

Nik'in her yeri titredi. Ruh'un bir sonraki sözleri, var olduğu yüzyıllar boyunca aldığı tüm fiziksel darbelerden daha kötü hissettirdi.

"Kral onu idam ettirdi. Özel olarak. Ve tüm şüpheleri kendisinden uzaklaştırmak için sessiz bir davetsiz misafiri suçladı."

Dişlerinin arasından fokurdarken içini sıcak bir öfke kapladı. "Yalan söylüyorsun."

"O değil." Tauria'nın sessizce araya giren sesi başını ona çevirmesine neden oldu. Kadın yüzünü buruşturdu ama babasının iması karşısında hissettiği öfkeyi bastıramadı. "Oradaydım," diye fısıldamaktan öteye gidemedi.

Nik şok içinde elini onunkinden çekti ve Tauria inledi. Gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkınlık içinde ona bir yabancıymış gibi bakmaktan kendini alamadı.

"O gün onu çalışma odasında aramaya gittim, kapıyı hafif aralık buldum ve içeriden sesler duydum. Yapmamalıydım ama bir an için dinlemeye devam ettim. Bir plandan, bir davetsiz misafir hikayesinden bahsetti, bunu endişe verici buldum, bu yüzden denedim

içeri bir göz atmak için, ve sonra onu gördüm. Çoktan gitmişti. Çok fazla kan vardı. Onun üzerinde... ve kralın üzerinde.

"Paniğe kapıldım ve kaçtım. Kaleye varışımın üzerinden çok zaman geçmemişti ve eğer eşine bunu yapabiliyorsa..." Tauria'nın sesi keder ve dehşetten boğuluyordu ama Nik onu teselli edemiyor ya da kendi duyguları onun ihanetiyle gölgelenirken bir nebze olsun sempati duyamıyordu. Bunca zaman bu sırrı ondan saklamıştı. "Çok üzgünüm Nik. Sana hemen söylemek için yanıp tutuşuyordum ama haber ortaya çıktığında yıkılmıştın... Baban olduğunu bilseydin, bu bilginin sana ne yapacağından korktum. Eğer öğrenirsen onun sana ne yapacağından korktum." Tauria'nın yüzü ıssız ve yalvarır gibiydi.

Nik başını salladı ama ona bakmaya bile dayanamadı.

"Nik, lütfen," diye hıçkırdı.

"Bunca zaman..." Sözüünü bitiremedi, ona ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Öfkelenmek, bağırarak ve yoluna çıkan her şeyi yok etmek istiyordu. Tauria'nın farklı türden bir ihanetti. Ne yaptığını, ondan ne sakladığını biliyordu, bunun ne kadar önemli olduğunu bilmesine rağmen.

Ama babası...

Nik dikkatini Aurialis'e çevirdi. "Annemin babama verilen zararı tersine çevirebileceğini düşündüğünü söylemiştin. Hâlâ yapabiliyor musun?" diye sordu, alçak sesle ve sakın bir şekilde, bastırmaya çalıştığı duygu patlamasını yutkunarak.

Ruh başını salladı ama güven verici bir şekilde değil. "Yapabilirdim. Annen denediğinde şansım olsaydı basit bir geri dönüş olurdu. Ama bunca zaman sonra ruhu kırılmış olacaktı. Etki altındayken yaptığı her şey ruhuna yük olmaya devam edecek. Ona özgür iradesini geri verdiğim anda ölmek için yalvarabilir."

Bu korkunç vahiyde hiç umut ışığı yoktu. Nik, annesine yaptıkları yüzünden babasını öldürmek istiyordu.

İçindeki çelişkili bir parça, onu rahatsız eden şeytandan kurtuluş olmadığından emin olmak zorundaydı.

Faythe'nin sesi onu şiddetli düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Onun iradesine kim hükmediyor?"

Bu öldürücü bir soruydu. Kendi kederine ve öfkesine o kadar kapılmıştı ki, hayal edebileceklerinden çok daha fazla etkiye sahip olan ana kötülüğü düşünememişti bile. Nik bunun Valgard, yani ölümden dönen Yüce Lord Mordecai olduğunu sanıyordu. Ama Aurialis başka bir isimle ortaya çıktı - odadaki hiç kimsenin telaffuz etmeye yaklaşamayacağı bir isim.

"Marvellas."

OceanofPDF.com

Faythe

FAYTHE buz gibi bir dehşet içinde bir adım geriye sendeledi. Bunca zamandır Marvellas ismine bağlıydı. Sanki onun varisi olarak anılmak bir lütuf, bir onurmuş gibi. Şimdi, Ruhların Ruhu'nun kötülüğün ta kendisi olduğunun ve krallıkları birbirine karşı kukla gibi oynattığının anlaşılmasıyla bu durum yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Doğan her kötülükle birlikte, onu yok etmenin bir yolu da tasarlanır.

Aurialis'le son karşılaşmasından beri tam önünde duruyordu. Faythe bu kavram karşısında başının döndüğünü hissetti. Bu ondan daha büyük bir şeydi, hepsinden daha büyük. Aurialis'in, uzak bir kan bağını paylaştığı için kaderinde Marvellas'ı durdurmak olduğuna inandığını düşünmek... çok mantıklıydı. Yine de aynı zamanda o sadece bir kişiydi, tek bir insandı ve zihin yeteneğinin ana kökeni karşısında küçük bir tehdit oluşturacağından bile şüpheliydi. Aurialis ile yaptığı son konuşmadan da hatırladığı bir şey vardı: Marvellas'ın yeri tamamen bilinmiyordu.

Valgard'daki ya da fethedilen iki krallıktan birindeki çatışmanın merkezinde onun olduğunu varsaymak mantıklı olacaktır. Marvellas hayal edilemez bir güce sahip bir fae formunda olacaktı. Bunu gizlemek zor olurdu.

ve biraz araştırmayla -çok tehlikeli bir araştırma, düşman bölgesine girme- belki izi bulunabilirdi.

Aurialis, çöken kasvetli sessizliğin içinden, "Korkarım krallığınızda daha fazla kalamayacağım," dedi.

Formunun daha şeffaf hale geldiğini gören Faythe umutsuzca, "Onu nasıl durdurabilirim?" diye sordu.

Aurialis üzüntüyle, "Önce Yüce Farrow Kralı'nı durdurmalısın," diye cevap verdi. "Riscillius'u asla ele geçirmemeli Faythe. Diğer harabelere ulaşamaz, yoksa Marvellas'a ulaşırlarsa her şey mahvolur."

Bu son unutulmaz sözle birlikte Ruh gitmişti.

Kulübenin ışığı o kadar azalmıştı ki gece karanlığı sanılabilirdi. Hepsi de kendisine bakan arkadaşlarını taramadan önce gözlerinin alışmasına izin verdi.

Nik hariç. İçindeki duygu kasırgası içinde yere bakıyordu. Bugün babası ve annesi hakkında öğrendiği onca şeyden sonra... Faythe onu teselli etme ihtiyacı duyuyordu ve nasıl yapacağını bilememek ona acı veriyordu.

Tauria sessizce perişan haldeydi ama kendini tutuyordu ve Faythe bunun sadece odadaki diğer herkesi düşündüğü için olduğunu biliyordu.

Bir odada o kadar çok acı, umutsuzluk ve öfke vardı ki, bu öfke birçoğuna ve farklı nedenlere yayılmıştı. Faythe kendini toparlamakta zorlanıyordu ve odasının sınırları içinde yalnız kalmayı ya da avazı çıktığı kadar bağırabileceği ve ıstırabının kendisine geri dönmesini dinleyebileceği ormanda olmayı arzuluyordu. Bir an etrafındaki tüm suratsız yüzlere baktı. Arkadaşlarına, hatta Reylan'a bile... Reylan onun arkasını birden fazla kez kolladığını kanıtlamıştı.

Aurialis önce kralın durdurulması gerektiğini söyledi ve bu uyarıyı Dresair'in sözlerinin çınlayan hatırlatması izledi.

High Farrow'un Kralı'nı durdurma görevinizde, size yakın olanlardan biri hayatını kaybedecek...

Onlara daha fazla bakmaya dayanamadı. Kaçınılmaz kaderden kurtulacakları anlamına geliyorsa, hepsini uzaklaştırmak, hepsini dışarıda bırakmak istedi. Ama bunun zaten harekete geçmiş olan olaylar zincirini durdurmak için hiçbir şey yapmayacağını biliyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 40

Nikalias

NİK iki eliyle şömineye yaslanmış, mavi alevlerin birbiriyle savaşmasını izliyordu.

İçindeki duyguların öfkesi. Her şeyden öte, kalbi kırılmıştı. Birden fazla nedeni vardı.

İlki, annesini ve onun güvendiği kral, sevdiği eş tarafından nasıl acımasızca kendisinden alındığını düşünmesiydi. İnandırıldığı gibi meçhul bir suikastçı olsaydı, katili hor görmek ve intikam almak daha kolay olurdu.

Bir sonraki babasıydı. Onun yanında, emirlerine uyarak bir yüzyıl geçirmişti ama hiçbir zaman gerçekten o olmamıştı ve Nik bunu daha önce göremediği için kendinden nefret ediyordu. Babasının kalbinin soğuduğunu her zaman biliyordu ama bunu daha derinden sorgulamayı hiç düşünmemişti. Krallığının bir iblis tarafından yönetilmesine izin vermiş ve annesinin katilinin yanında durmuştu.

Kalbine saplanan son ve en belirgin bıçak Tauria'ydı. Bunca zamandır, o gece annesine gerçekte ne olduğunu biliyordu, canının alındığı anı görmüştü ama yine de on yıllardır tek kelime etmeden ona eziyet edilmesini izlemişti. Bu dayanamayacağı bir ihanetti.

Kapısı sessiz bir şekilde çalındı. Tauria ilk birkaç yıldan beri odasına girmeden önce durup sormamıştı.

High Farrow'a geldikten sonra. Karşılıklı güven içindeydiler. Şimdiye kadar.

Gelenin prenses olduğunu biliyordu; koridorun yarısından yaklaştığının kokusunu alabiliyordu. Nik, kapı yavaşça açıldığında ve onun içeri süzüldüğünü duyduğunda onu hemen dışarı atmaya niyetlendi. Yine de kızgınlığına rağmen, onun varlığında öfkesi köreldi ve bağırarak gücü bulamadı. Odası, gevşek parşömenler ve ilk döndüğünde yoluna çıkan herhangi bir anlamsız eşyanın kırık parçalarıyla doluydu. Tauria ona doğru birkaç belirsiz adım attığında umursamadı ve kıpırdamadı. Sırtını ona dönmedi.

"Nik," dedi zar zor bir fısıltıyla. Hemen bir cümleyle devam etmedi.

Şöminenin üzerindeki tutuşu sıkılaştı. Onun sesini duymak acısını daha da arttırdı.

"Çok özür dilerim-"

"Yapma." Şömineyi itip doğruldu ama ellerini ceplerine sokarken gözlerini dans eden alevlerden ayırmadı. "Zahmet etme, Tauria. Bunu neden yaptığını biliyorum. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sandın." Sonra ona döndü ve altın sarısı tenindeki perişan kırıksıklıkların içinde acı veren bir şeyi çekmesine rağmen yüzünü sakın tuttu. "Yanılmışsın."

Bu sözler karşısında yüzü daha da düştü ama üzgün değildi. Ona güvenmişti ve o da bunca zaman dünyayı sarsacak bir sırrı saklamıştı; bunu bilmeye hakkı vardı.

"Gençtim ve korkuyordum. Baban bana kendi kabusumdan kaçmamı teklif etmişti. Bildiğimi öğrenirse ne yapacağından korkuyordum. Ama bu bilginin sana ne yapacağından daha da çok korkuyordum Nik. Tek istediğim seni bu yükten korumaktı," dedi, sesi her cümlede titreyerek.

Nik prensesi sadece bir kez, ailesini ve krallığını kaybettiği için ağlarken görmüştü. Bir kere. Sonra asla

Tekrar. Dirençli, güçlü ve cesurdu. Şimdi onun kederini görmek ve bunun temel nedeninin kendisi olduğunu bilmek onu çok üzüyordu.

"Bana söylemeliydin," dedi yenilgiyle, çok geç kalmış bir yalvarışla.

"O zamanlar yakın değildik. Bana inanıp inanmayacağını bilmiyordum. Öfkeliydin, duygusaldın ve yaptıklarından dolayı babanı öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktın, böylece o da seni idam ettirecekti."

Nik gözlerini onun çaresiz bakışlarından ayırdı. "Ben olsam ne yapardım bilmiyorum," diye itiraf etti.

Şimdi bile, korkunç sırrı bildiği halde, onunla ne yapacağı konusunda çelişkiler yaşıyordu. Kralın yüzünü giyen bir iblis annesini öldürmüştü. Kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu. Ama Aurialis'in sözleri hâlâ kafasında çınlıyordu - ruhunun kurtuluşun ötesinde olduğunu, ölümün şeytanın pençesinde sıkışıp kalan fae'ler için bir merhamet olacağını söylüyordu.

"Zamana ihtiyacım var. Ne yapacağıma karar vermek ve bununla yüzleşmek için. Kendini açıklamak zorunda değilsin Tauria, ama sana güvenmişim ve sen buna ihanet ettin. Yıllarca onu kimin öldürdüğü konusunda acı çekmemi izledin ve yine de beni içten içe parçalayan tek sorunun cevabı konusunda sessiz kaldın." Sözlerini bitirirken tekrar onun ışıldayan kahverengi gözlerine baktı. "Sana söylemek ne kadar zor olursa olsun böyle bir şeyi senden asla saklamazdım. Bunun yerine bununla başa çıkmana yardımcı olurum."

Şaşırtıcı bir şekilde prensesin çaresiz bakışı çelikleşti. Prensесin duruşu düzeldi ve onu farkında olmadan bir akor yakaladığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Bunu söyleyemezsin," dedi sert bir tavırla. "Kendi krallığından canını kurtarmak için kaçmıyordun, kendini aniden yabancı topraklarda bulmamıştın, sana sığınma teklif eden kralın soğukkanlı bir katil olduğu ortaya çıkmamıştı. Hayatta kalman o kralın iradesine bağlı değildi. Korkmuş, genç ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar -evet, yalnız, Nik, çünkü o zamanlar benim için henüz şimdiki kadar değerli değildin-

Bana ne yapıp yapmayacağınızı söyleyin." Omuzları tekrar düştü, gözlerine acı geri döndü. "Yıllar geçti ve sana daha önce söylemeliydim. Bunun yerine bu şekilde öğrenmiş olman beni öldürüyor. Ama artık biliyorsun ve kederini anlıyorum. Eğer zamana ve boşluğa ihtiyacın varsa bunu kabul ederim. Kabul etmeyeceğim şey ise savunmasız ve korkmuş olduğun için suçlanman, seni düşündüğüm için suçlanman ya da kalbini korumak istediğim için suçlanman."

Nik onun tutkusu karşısında şaşkına dönerek gözlerini kırptırdı. Kadının söylediği her kelimeyle birlikte, ona karşı duyduğu öfkenin çözülmeye başladığını fark etti.

O cevap veremedi Tauria topuğunun üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Onu durdurmadı. Cevap olarak ne söylemek istediğini bilmiyordu. Kalması, eski günlerdeki gibi sabahlara kadar konuşmaları için yaptığı çağrı, onun gözden kayboluşunu izlerken boğazında düğümlendi. Kapının sertçe çarpılması onun varlığının son yankısıydı.

CHAPTER 41

Faythe

FAYTHE koridorlarda bilinçli bir yönlendirme olmaksızın yürürken, zihni imkânsız ve dehşet verici şeylerle dolup taşıyordu,

ve lanetlenmiş. Düşünceleri durduramıyordu ve kontrolünün çok dışında görünen her şey karşısında hızlı, ezici bir panik içinde sallanıyordu.

Sonunda yürümeyi bırakmak zorunda kaldı ve sırtını duvarlardan birine dayayarak nefes alış verişine ve vahşi kalbine odaklandı. Başını arkaya eğdi ve gözlerini kapadı, zihnine kendisini tamamen yok etmekle tehdit eden duygu fırtınasını yatıştırması için yalvardı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Acının hüznünü bastırmasını umarak tırnaklarını bilerek avuç içine batırdı. Sessizlikten memnundu. Kalenin ana yolunun dışındaki karanlık koridorda hiçbir muhafız dolaşmıyordu.

Tam kendine gelmeye başlamıştı ki, karanlık bir kıkırdama sessizliğin içinden zehir gibi sızdı. Gözleri birden açıldı ve Kaptan Varis'in tek başına, onun bariz sıkıntısına zalim bir eğlenceyle yaklaştığını görünce kalbi yerinden fırladı.

"Her şey senin için çok fazla olmaya başladı, değil mi?" diye alay ederek onun önünde durdu.

Genelde canavar karşısında cesaretini toplayacak gücü kendinde bulurdu ama şu anda her şeyin ağırlığıyla birlikte kendini tamamen onun duygusal merhametine kalmış hissediyordu. Onun varlığı sadece artan endişesini arttırdı ve göğsü onunla birlikte derin bir şekilde inip kalktı.

"Bu senin en sevdiğim versiyonun Faythe. Tüm o çekilmez kibrinin altındaki gerçek sen."

Faythe hâlâ duvara yaslanmıştı ve kaptan her adımda ciğerlerini dolduran boğucu bir gölge gibi ona yaklaşıyordu.

"Zayıf, acınası insan." Adamın eli havaya kalktı ve kadın korku seli altında tüm cesaretini kaybetti.

Etrafta vahşete tanıklık edecek kimse yokken ona vuracağını düşünerek gözlerini kapadı ve irkildi. Varis'in eli yüzüne gitti ama zorla değil. İğrenç parmakları haince kaçan gözyaşının ıslak izini takip etti. Nefesini tuttu, şimdi titriyordu, çünkü yorgunluğu ve yenilgisiyle mücadele edecek gücü kalmamıştı.

Yardıma ihtiyacı vardı. Yardıma ihtiyacı vardı. Ve ilk kez bunu itiraf etmekten korkmuyordu. Damarları nabız gibi atarken ve mide bulantısı midesini doldururken bir kaçış için dua etti. Biri, herhangi biri, lütfen.

"Kaptan."

Koridorda yankılanan sesle Faythe gözlerini açtı ve kelimenin içindeki kötülüğe rağmen derin bir oh çekti. Başını Reyhan'a çevirdiğinde Reyhan'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. Onlara doğru hışımla ilerledi ve Varis'in gözleri de bu kesinti karşısında öfkeyle parladı. Reyhan'ın generale en iyi zamanlarda bile saygı duymadığını biliyordu ve bu duygu açıkça karşılıklıydı.

"Kendini ondan uzaklaştıracaksın," diye uyardı, alçak sesle, karanlık ve sakın, Varis'e kasten yakın durarak.

Hakimiyet mücadelesi ve her iki erkekten yayılan öfke Faythe'nin vücudundaki tüm sinir hücrelerini titretti. Sanki onu bütünüyle yutacakmış gibi duvarın içine doğru daha da büzüldü.

"Sadece konuşuyorduk, değil mi Faythe?" dedi yüzbaşı sakacı bir tavırla ama gözlerini generalden ayırmadı.

Hiçbir şey söylemedi.

Reylan bir adım ilerledi, safir gözlerinin kararması korkutucuydu. Varis akıllıca davranarak bir adım geri çekildi ama yüzündeki öfke ifadesi seğirdi ve Faythe onun şiddetinin dizginlerini elinde tutmasına şaşırdı. Bu gerginlik karşısında kalbi ağzına geldi. Kaptanın ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiği için neredeyse kendini aralarına sokmak istiyordu. Ama Reylan irkilmedi, ondan en ufak bir korku duymadı.

"Onun adını ağzına alma. Onun yoluna çıkmayacaksın. Ve eğer ona bir daha el kaldırmaya cüret edersen, kendini elsiz bulacaksın... Faythe'nin merhametine bağlı olarak belki de bir hayatın olmayacak."

Birkaç uzun, acı dolu saniye boyunca bakiştılar. Faythe, Reylan'ın kaptana meydan okuma şeklini acı içinde beklerken nefesini tuttu. Varis'in daha önce hiç bu şekilde aşağılanmadığından, tehdit edilmediğinden emindi ve muazzam öfkesinin mide bulandırıcı dalgalar halinde içine işlediğini hissetmek için çabalamasına gerek yoktu. Kaptanın yüzü nefretini bastırmaya çalışırken gerildi ve buruştu. Ancak büyük bir rahatlama ve şaşkınlık içinde başını küçük bir itaat selamıyla eğdi

-Kötü kalpli iblisten hiç görmediği bir şey.

"Görev yerinizi unutmayın Kaptan." Reylan'ın son sözleri cevap için yer bırakmadı.

Varis'in çenesi büküldü ama topuklarının üzerinde döndü, ölümcül bakışları bir anlığına Varis'e kilitlendi ve ardından hışımla ikisinden de uzaklaştı.

O gözden kaybolur kaybolmaz Faythe uzun bir nefes aldı ve nihayet güvenli bir ortamda olduğu için sert duruşunun gevşemesine izin verdi. Bakışlarını Reylan'a çevirdi ve onun derin mavi gözlerinin endişeyle dolu olduğunu ama yine de öfkenin bıçak sırtında dengede durduğunu gördü.

"İyi misin?" Öfkesini dağıtırken sorusu sessizdi.

Neredeyse parçalanıyordu, her şeyi kendine sakladıkça kederinin dikişleri kopmaya yaklaşıyordu. Dresair'in bilgisini ve Marvellas'ın kötülüğüyle olan bağları hakkında bildiği her şeyi. Ama ona söyleyemezdi, hayatını riske atmadan olmazdı ve sadece bu düşünce bile paylaşma ihtiyacını bastırmaya yetiyordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. Duvarı iterek zayıf bacaklarının üzerinde yürümeye başladı, yalnız kalmak için odasına varmak istiyordu. Reyhan onu takip etti ve ekledi: "Teşekkür ederim ama onu bu şekilde kışkırtmamalıydın. Varis... O tehlikeli biri."

"Aşagılık olduğuna inandığı kişilere hükmetmekten zevk alan omurgasız bir korkaktan başka bir şey değil." Reyhan tam kapıya varacakken onu durdurmak için kolundan tuttu. "Ama sen kimseden aşağı değilsin Faythe. Gücün kendi içinde ve silahın da kendi içinde. Seni hafife almak onun en büyük hatası."

Gözlerinin arkası yanıyordu çünkü onun sert sözlerine inanmak istiyordu ama sanki zihni herhangi bir teselli ya da tesellinin güvene dönüşmesini engelliyordu. Bunu hak etmiyordu.

"Onu hafife almamalısın Reyhan. Neler yapabileceğini bilmiyorsun."

Çenesi gerildi. "Seni daha önce incitti mi?" diye sordu dikkatle, sesi bir bıçak kadar keskindi.

Başını iki yana salladı. "Onun zihninin içini gördüm. Tahmin etmek zor değil," diye yalan söyledi ve o da bunu biliyor gibiydi.

Reyhan kendisini her zaman soğukkanlı ve ağırbaşlı bir şekilde, sanki hiçbir şey onu korkutmuyormuş gibi taşırdı. Öfkenin parıltısının her zamanki sert kayıtsızlığını kışkırtıldığını görmek onu hesaba katılması gereken yepyeni bir güce, hiçbir insanın ya da fae'nin geçmeye ya da meydan okumaya cesaret edemeyeceği bir tehdide dönüştürdü. Buna rağmen Faythe korkmuyordu. Ondan gerçekten korkabileceğini hiç sanmıyordu.

"Bu uzun zaman önceydi. O zaman icabına bakmıştım, şimdi de bakabilirim," dedi ve adamın yüzünde giderek artan öfkeyi okuyarak, sonuçlarına katlanamayıp kaptanla kelimelerden çok daha fazlasıyla yüzleşmeye çalıştığından endişelendi.

Faythe onun ifadesindeki kargaşaya sırtını dönmek zorunda kaldı ve uzun zamandır beklediği varış noktasına ulaşana kadar yürümeye devam etti. Neden umursadığını, neden bu bilgiden bu kadar etkilendiğini merak etti, bunun sadece aşırı korumacı bir fae erkeği saçmalığı olduğunu düşündü. Odasının kapısını açmak üzereydi, kötülüğü durdurmak için bir plan yapana kadar kendini içeriye kilitlemek niyetindeydi ki Reyhan'ın sesiyle durakladı ve parmaklarını kapının koluna doladı.

"Düşüncelerini kendine saklamak zorunda değilsin," dedi yumuşak bir sesle.

Bir kez olsun genelle dertleşip kafasındaki yükleri hafifletebilmeyi diledi. Ama ona bakmaya bile tahammül edemiyordu. Vedalaşırken arkadaşlarından hiçbirine göz ucuyla bile bakmamıştı. Günleri sayılı olanın onlardan biri olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

"Yalnız kalmak istiyorum." Sesi soğuktu ve bunu gerçekten kastetmemiş olması fiziksel olarak ona acı veriyordu.

"Eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen-"

Krala, Ruhlara ve lanetlenmiş dünyaya karşı hissettiği tüm öfkeyi sesine dökerek ona doğru döndü. "Biz arkadaş değiliz General ve asla da olmayacağız. Bunu ne kadar çabuk anlarsanız, ikimiz için de o kadar iyi olur. Benden uzak durun."

Gözlerinde temkinli bir şey parladı ama resmi bir baş hareketiyle geri çekilirken hemen silindi. Faythe'nin içinde derinlerde bir şey bu bakış karşısında fena halde acıdı.

Başka bir şey düşünmeden kapısını yırtarak açtı ve arkasından zorla kapattı.

Bekledi ve dinledi, uzun bir süre sessizlik duydu. Reyhan olduğu yerde duruyordu ve neredeyse

onun isteklerine karşı gelme ve onun peşinden gelme arzusu.

Lütfen uzak dur... diye içten içe yalvardı, kapıyı çalıp içeri girmesi için kendi isteğiyle savaştı. Sonra kapısı hafif bir tıkırtıyla açılıp kapanana kadar onun birkaç ayak sesini dinledi.

Bunu duyduğu an... kendini tamamen bıraktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 42

Reylan

REYLAN, Faythe'nin onu uzaklaştırdıktan sonra arkasında durduğunu bildiği kapıya baktı. Yumruklarını sıkarken İçini parçaladığı açıkça belli olan endişelerini dile getirmesi için onu ikna etmeye çalışmaktan kaçındı.

Biz arkadaş değiliz, General.

Nedense bu açıklama göğsüne küçük bir sızı yaydı. Kadının bunu gerçekten kastettiğine inanmanın acısı. Asla böyle bir şey söylememişlerdi ama belki de aptalca bir şekilde, kızın etrafındaki o sert bariyerleri kaldırmaya başladığına inanmasına izin vermişti. Biraz daha zaman tanınırsa, insan dostlarına karşı zahmetsizce yaptığı gibi ona da güvenebileceğini düşünüyordu. Nik ve Tauria'ya bile.

Bir de kaptan vardı.

Reylan koridorda sessizce dururken, onu hareketsiz bırakan sadece Faythe'nin kapısını çalma düşüncesi değildi. Sonuçlarını lanetleyip Varis'i bulmak için geri dönmek için tüm dikkatini ve iradesini toplaması gerekti. Kaptanı yalnız yakaladığı takdirde ölümcül sınırı aşacak bir şey yapacağından korkuyordu. Faythe'nin etrafındaki paniği... kalenin öbür ucundan bile hissedebiliyordu. Ve ondan kaçmak için yaptığı yardım çağrısını...

Reylan olduğu yerde birkaç bilinçli, sakinleştirici nefes aldı. Varis'in böyle bir dehşete kapılmak için ne yaptığını hayal etmesine izin veremezdi. Fırsat verilse kaptanı hiç düşünmeden öldüreceğinden emindi.

İçinden küfrederek kapıdan döndü, kısa bir adım atarak kendi kapısına gitti ve acı dolu hayal kırıklığıyla kapıyı niyetinden daha büyük bir güçle çekerek açtı.

Yüksek Farrow Prensi'yle göz göze gelmeden çok önce içindeki varlığı fark etmiş olmalıydı. Kendisini tanımakla bile ilgilenmeyen bir insan için aptalca endişeler duyarak gardının düşmesine izin verdiğine bir kez daha içten içe yemin etti.

"Burada ne işin var senin?" Reylan dostça bir sohbet havasında değildi ve Nik'in davet edilmeden odasına girmeyi uygun bulmasına sinirlenmişti.

Nik balkon kapısından dışarı çıkmadan önce tek söylediğı "Kapıyı kapat," oldu.

Reylan'ın enerjisi itiraz edemeyecek kadar düşüktü ve biraz yalnız kalabilmek için prensin bir an önce gitmesini istiyordu. Öfkesini ve kızgınlığını besleyen sessizlik işkencesine boyun eğmek istiyordu.

Reylan'ın bir başkası tarafından bu kadar rahatsız edilmesine izin vermesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Faythe'nin ne yaptığı, ne düşündüğü, ne hissettiğı... bunların hepsi ona işkence ediyordu. Onunla, hayatta kalmasını sağlama görevinin ötesinde ilgilenmemeli; bunun yerine onu dilediğı gibi yalnız bırakmalıydı. Yine de uzun süredir uykuda olan duygularını onunla karıştırmasına izin vermişti. Şefkat duyguları. Yavaş yavaş, o altın rengi gözlerine gözlerini diktiğı günden beri, çok geç olana kadar bilmiyordu bile. Artık ona sırtını dönemezdi.

Serin havaya karşı dışarı adım attığında Nik'i arkası dönük bir şekilde şehri incelerken buldu.

"Şu kapılar da," dedi dönmeden.

Bu emir Reylan'ın zaten kaynamakta olan öfkesini daha da alevlendirdi ama hoşnutsuz bir ses tonuyla

arkadaş olsun olmasın bir prense küfür edemezdi. Bu yüzden kendisinden isteneni yaptı ve Nik'in karşılaşmayla ilgili açıklamasını sessizce bekledi. Gerçi zaten şüpheleri vardı.

Prens ona döndü, yüzünde sert ve hesapçı bir ifade vardı. Reyhan kendini hazırladı, Nik'in insan kasabasından ayrıldıklarından beri şok edici ifşaatlardan sonra bir nutuk çekmeye çalıştığını düşündü. Annesinin nasıl öldüğünü öğrendiği, aklı başında olmayan babasının suçlu olduğunu keşfettiği için ona acımak zorundaydı... Reyhan ebeveynlerini kaybetmenin acısını ve daha fazlasını biliyordu ama Nik'in babasına yaptığı gibi suçu sevdiği ve güvendiği birinin üzerine atmayı hayal bile edemiyordu.

Nik sessizce onu değerlendirmeye devam edince Reyhan, "Söyle o zaman," dedi.

Nik'in göğsü konuşmadan önce derin bir şekilde yükseldi. "High Farrow'a gerçekten neden geri döndün?"

Reyhan gözlerini kırptırdı. Bu beklediği bir soru değildi, çünkü daha önce belli belirsiz ve bazı gerçekleri saklayarak da olsa cevapladığı bir soruydu. Nik'in suçlayıcı bakışları karşısında sinirlenerek, "Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi.

"Saçmalamayı keselim, Reyhan. Yaşadığımız onca şeyden sonra, en azından bana gerçeği söyleme nezaketini göster."

"Baban inşa ettiğimiz her şeyi yok etmeden önce savaşı durdurmak için buradayım," diye hırladı Reyhan.

Nik tereddüt etmedi. "Seni yeterince iyi tanıyorum. Sen iyi bir savaş generalisin. Bildiğin her şey ortadayken casusluk yapmak aptalca bir hareket olur. Faythe'den çaldığın her şeyle."

İşte oradaydı. Tanıdığı bir insandan bahsedilmesi prensin kalbinde bir yer tutuyordu. Onu koruduğu için Nik'e hayranlık duymak istiyordu ama Reyhan'ın ona zarar vermek isteyebileceğine dair bir ima karşısında sadece beyaz görebiliyordu.

"Sadece bir kez daha soracağım," diye devam etti Nik, ses tonu ilkel bir baskınlık hissi uyandırıyor. Reyhan nefes alış verişine odaklanmak zorunda kaldı. "Neden geri döndün?"

"Onun için geri geldim."

İçinden öyle pervasızca döküldü ki. Nik'in gözlerindeki sert bakışı, Faythe'yi ondan korumaya hazır duruşunu görünce. Rey lan kendini ifşa ettiği için aptaldı ama onun için bir tehlike olarak görülme düşüncesine katlanamıyordu.

Prens doğruldu, Rey lan'ın itirafı tam tersi bir etki yarattı ve tüm tavrı değişti. Kokusu değişti, tehditkâr bir hal aldı. Rey lan tehlikeli sularda olduğunu fark etti çünkü geri adım atamazdı, meydan okumaya boyun eğemezdi. Rütbesinin üstünde birine karşı bile olsa.

Keskin öfkesinin kenarlarını yumuşattı, bir açıklama borçlu olanın kendisi olduğunu biliyordu. "Ben senin düşmanın değilim," diye tekrarladı.

Nik duruşunu en ufak bir şekilde bile gevşetmedi. "Faythe'den ne istiyorsun?" Sesi karanlıktı. Sözcüklerde bir uyarının izi vardı ve Rey lan'ın gözleri parladı. Dişlerini sıktı ve onunla aynı seviyeye gelme ihtiyacıyla savaştı. Aralarındaki gerilim o kadar yoğunlaşmıştı ki neredeyse hissediliyordu.

"Ben de kesinlikle onun düşmanı değilim," diye atıldı.

"Emin misin? Faythe öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

Nik'in egemenliğine boyun eğmesi gerektiğini biliyordu, sadece bir prens olduğu için değil, arkadaşını savunmaya hakkı olduğu için de. Belki de Nik onun için hâlâ bir arkadaşan fazlasıydı -aralarında romantik bir geçmiş olduğunu sezmek zor değildi. Bu düşünce, Rey lan'ın durumu mantıklı görmesini engelleyen farklı bir duyguyu harekete geçirdi.

"Her zaman onun etrafındasın, hiç işin olmadığı halde onun hayatına burnunu sokuyorsun-"

"Peki ya sen?" Rey lan alevlendi. Elinde değildi; durduramıyordu. "Onu hiç tanıyor musun?"

Ona doğru bir adım atarken Nik'in çenesi büküldü. Bu tehlikeliydi. Her ikisi de öfke ve kızgınlıkla doluyken yalnız kalmaları tehlikeliydi. Aralarındaki güvensizlikten nefret ediyordu ama yapabileceğini de biliyordu.

bilgi sakladığı için sadece kendini suçluyordu. Reyhan daha önce Nik'e güvenmek istememişti; ona güvenmediği için değil, çok değer verdiği insan hakkındaki gerçeği öğrenirse onu seçme durumunda bırakmak istemediği için. Kralının emriyle Fayette'nin güvenliği her şeyden önce gelirdi. Korkularının en kötüsü gerçekleşirse Nik'in babasına karşı çıkacağından emin olamadığı için midesi suçluluk duygusuyla çalkalandı.

"Onun isteklerine uyman ve uzak durman akıllıca olur," dedi Nik, otoriter bir tavırla.

Reyhan kuşkulu bir kahkaha attı ve başını salladı. "Ona hiç gerçekten baktın mı Nik? Onu görecektir kadar uzun süre ağız bakmayı ve özlem duymayı bıraktın mı?" İçinden bir şeyler sızdı. Nik'in kılıcına uzanmasına neden olan türden bir öfkeye dönüşeceğini bilse de kendini tutamadı.

Eli kabzanın etrafında kıvrıldı ama silahlanmak için hiçbir hareket yapmadı. Reyhan bunun istemeden ettiği hakarete karşılık verdiği içgüdüsel bir tepki olduğunu biliyordu.

"Hiçbir fikrin yok," diye devam etti Reyhan. "Tek gördüğün kullanılacak bir güç ve hayran olunacak bir güzellik."

"Fayette'yi hiç kullanmadım. Asla."

"Hayır, sen otur ve babanın bunu yapmasına izin ver."

Nik o sırada kılıcını çekti ve ölümcül ucunu göğsüne doğrulttu. Reyhan geri adım atmadı ama karşılık olarak silahlanmadı da. Bir prensi fiziksel olarak tehdit etmek büyük bir hata olurdu.

"Ne yani, ona değer verdiğin için mi buradasın?" Nik alay etti.

Evet. Evet. Hayır. Evet. Reyhan emin değildi. Başta emin değildi. Kuzeye geri gönderilmesine şiddetle karşı çıkmıştı. Yine de şimdi, görev sırasında bir yerlerde Fayette'yi önemsemeye başlamıştı. İşkence edercesine. O bir aptaldı. Gerçi bunu Nik'e asla itiraf etmeyecekti -belki de hiç kimseye-kendi içinde fark etmesi bu kadar uzun sürmüştü.

Reylan cevap vermeyince prensin yüzü bir kez daha gerildi. "Onun yarı fe olduğu gerçeğine şaşırması görünmüyordunuz." Bu ifade hem soru hem de suçlama içeriyordu.

"Hayır," dedi dikkatle.

Nik kılıcını indirmede. "Aurialis Rhyenelle'de Faythe'nin annesinden bahsettiğinde, sen de buna şaşırması gibi görünmedin."

Reylan cevap olarak çenesini kaldırdı ve Nik'in parçaları kendi zihninde bir araya getirmesine izin verdi.

Prensın kaşları bir parça güvensizlikle çatıldı. "Onu tanıyor muydunuz?"

Nik mizahtan yoksun bir kahkaha attı ve sonunda kılıcının tehdidini azaltarak adımlarını hızlandırdı, içten içe ipuçlarını gözden geçirdi. Sonra geri döndü, yüzü solgun bir dehşetle kaplandı.

"Onunla... bir ilişkin yoktu, değil mi?"

Reylan'ın gözleri biraz daha büyüdü, vardığı ilk sonucun bu olduğuna inanamıyordu. "Tanrılar aşkına, hayır," diye cevap verdi hemen. "Lilianna ve ben biraz yakındık ama kesinlikle senin düşündüğün şekilde değil."

Nik'in yüz ifadesi rahatlamış gibi görünse de, kaşları derin bir şekilde çatıldığında bu rahatlama kısa sürdü. Reylan onu neyin düşündürdüğünü hemen anladı.

"Faythe'ye annesinin adını hiç sormadın, değil mi?" Nik bakışlarını kilitledi, bunun onda bir aşinalık yaratacağını biliyordu.

"Bir düşün Nik. Babası bir Gecegezen, tıpkı annesi gibi güçlü bir Gecegezen. Ama bu asla bilinmedi. İnsan bir Gecegezen, herkesin bilmesi gereken bir şey değildir. İnsanlar bilmedikleri şeylerden korkarlar." Reylan, tam önünde duran cevabı bir araya getirmeye çalışan prensin zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu. "Sarayda geçirdiği süre on yıldan az olduğu için onunla şahsen tanışmamış olabilirsiniz, ancak adı krallıklar arasında yaygın bir dedikoduydu. Lilianna Aklinsera, insan kadın... kalbini çalan

"Büyük bir Fae kralının." Reylan nefesini tuttu. Sonra prensin zümrüt gözlerinde gerçeği tam olarak kavradığı anı gördü. Dünyayı değiştiren gerçek, sanki fiziksel bir darbe almış gibi bir adım geri çekilen Nik'in üzerine bir ağırlık gibi çökmüştü.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandı Nik nefes nefese ve düşünürken gözlerini kaçırdı. "Faythe... yukarıdaki Tanrılar olamaz."

Reylan'ın ısrar etmesine ya da cevap vermesine bile gerek yoktu. Prens diğer her şeyi gayet iyi bir şekilde birbirine uydurduğu açıktı.

Sırrın ortaya çıkmasıyla Reylan açıklama yapma ihtiya ı hissetti. "Gözleri... tıpkı annesinin gözleri gibi. Agalhor'un kokusu var ama çok zayıf. Sadece baktığım için fark ettim ama o gözleri gördüğüm anda anladım. Nik-" Reylan sert duruşunu bıraktı, bu kadar büyük bir korkunun varlığında öfkesinin söndüğünü hissetti. "Baban bunu öğrenemez."

Prens ona baktı, yüzü perişan haldeydi ve başlangıçta bu sırrı saklamayı seçmesinin nedeni de tam olarak buydu. Nik'i parçalanmış bir kalple görmek onu rahatsız etmişti.

"Ona ulaşmak için kıza zarar verebilir. Agalhor'a ulaşmak için... onu öldürebilir bile." Reylan son kısmı zar zor fısıldayabildi, düşünceyle birlikte havanın onu tamamen terk ettiğini hissetti.

Nik hiçbir şey söylemedi, yüzü taş gibi kalmıştı.

"Lütfen." Reylan'ın ağzından, çok nadiren kullanmak zorunda kaldığı bir kelime döküldü.

Prens derin düşüncelerinden sıyrılr gibi oldu ve generalle göz göze geldi. Onunkiler de sertti ve Reylan bir an için en kötüsüne hazırlandı. "Gerçekten hakkımda en kötüsünü m  düşündün? Faythe'yi tehlikeye atacağını bile bile babama koşacağımı mı?" Nik'in sesi acı doluydu ve Reylan'ın utançtan karnına ağrılar girdi.

"Bu riski göze alamazdım," dedi Reylan ve bunun için kendini suçlu hissetmiyordu. Faythe'nin hayatı söz konusu olduğunda değil.

"Tabii ki babama söylemeyeceğim," diye tersledi Nik. Bir elini mürekkep siyahı saçlarında gezdirdi. "Kahretsin," diye küfretti.

Reylan onun öfkesinin bilgiden kaynaklanmadığını, hatta bunu kendisinden sakladığı için generale yönelik olmadığını biliyordu. Nik'in hayal kırıklığı, Faythe'nin kim olduğunu bir şekilde daha önce fark edemediği için kendisindeydi. Bakışları yine onu hedef almıştı.

"O bir Ashfyre," dedi fısıltıyı geçmeyen bir sesle, taş duvarın üzerinden bakarken. Yeterince yüksekteydiler, aşağıda duyma menzili dışında olduklarından emindi ve Reylan diğer balkonlarda kalan ceset olmadığını bilecek kadar duyularını genişletmişti. "Bunca zamandır, tüm bildiklerimize rağmen, bir Ashfyre'ı aramızda tuttuğumuzu ve sizin hiçbir şey yapmadığınızı mı söylüyorsunuz!" Nik alçak sesle tısladı.

"Agalhor onu Rhyenelle'e gitmeye zorlamayacak."

"O zaman ben de yapacağım!" Nik öfkelenmişti ama sesi kalp kırıklığıyla yırtılmıştı.

Reylan kendini prensle aynı fikirde buldu. Faythe'nin seçimini lanetlemeyi ve ne olursa olsun onu kendisiyle birlikte güneşe, kayıtsız şartsız korunacağı yere geri götürmeyi bir kereden fazla düşünmüştü. Tek umudu, Faythe'nin her şeyi öğrendiğinde, kendisi için en güvenli yerin orası olduğunu anlayacak olmasıydı. Bunun tersinin olmasından korktuğu için, sakladığı sırrı itiraf etmeyi içine sindirmiş ve bu yüzden kendinden nefret etmişti. Korkaklığı ve bunu ondan bu kadar uzun süre sakladığı için. Her şeyden çok, kız öğrendiğinde bunun aralarına daha derin bir güvensizlik sokacağından korkuyordu.

"Ona söylemedin mi?"

Reylan suçluluk duygusuyla geri çekildi. "Hayır."

"Ona söylemek zorundayız!" Nik öfkeyle bir kolunu dışarı attı.

"Yapacağım. Planlıyorum. Ama henüz değil. Kasabada ve ondan önce olanlardan sonra değil. Şu anda başka bir şeyin ağırlığına ihtiyacı yok." Sözleri yine acınası bir yakarışa dönüştü ve bunun için içten içe kendine lanet okudu.

"Ne demek 'ondan önce'?"

"O mağaralara girdiğinden beri eskisi gibi değil."

Nik'in yüzü bilerek düştü. "Seninle bu konuda da mı konuşmadı?"

Reylan başını salladı. Faythe'nin duvarları sağlamdı. Etrafındakileri sürekli koruma ihtiyacı, endişelerini ve yüklerini kimsenin geçemeyeceği tarafta tutuyordu. Bunu aşmanın yolu, hayatı boyunca tuğla tuğla ustalıklı ördüğü bariyere çekiçle vurmak değildi; sabır ve ısrarla, zor kullanmadan, ona bağlı olduğunu bilmediği kapıyı açtırmaktı.

"Ondan sır saklamayı sevmiyorum. Bu..." Nik bu ifşayı anlamakta güçlük çekerek sustu. Reylan, High Farrow'a yaptığı ilk yolculuk sırasında gerçeği öğrendikten sonra haftalarca kargaşa içinde kaldığı için ona hak verdi. "Bilmeyi hak ediyor."

General başıyla onayladı. "Anlaştık." Korkak yanı bunu bilen tek kişi olmadığı için memnundu. Belki de darbe indiğinde, çok güvendiği belli olan prens tarafından yumuşatılabilirdi. Bunu kabul etmek ona acı verse de, yaptığı onca şeyden sonra aynı güveni ondan kazanmanın zaman alacağını biliyordu. Ama Reylan'ın sahip olduğu tek şey zamandı.

"Yulemas'tan sonra," dedi. "Sorunlarını çözmesi için ona biraz daha zaman ver. Belki tatil ona biraz neşe getirebilir. En azından bunu hak ediyor."

Nik'in yüzü yumuşadı. "Tatilden sonra," diye sözlerini tamamladı. Bir hafta sonra.

Tek umudu, bu sürenin, sorunlu zihnini rahatsız eden her neyse onu dağıtması ve sessizce arzuladığı başka bir imkânsız gerçeğe yer açması için yeterli olmasıydı. Babasının kim olduğunu bilmek.

Nasıl karşılık vereceğine gelince... Reylan'ın duyguları bıçak sırtında bir bekleyiş içindeydi.

CHAPTER 43

Faythe

“**Y** BENİ Mİ İSTEDİNİZ?”

Faythe, kısa bir vuruşun ardından Caius'un sesi kapısından içeri girdiğinde döndü. Başını salladı ve onu odasına buyur etti.

"Bunu sizden istediğim için üzgünüm ama Marlowe'a bir şey götürmem gerekiyor. Kendim giderdim ama beni takip ettirirse kralın şüphesini çekme riskini göze alamam."

Genç muhafız yaklaştı, kendisinden istenecek her görevi kabul etmeye hazır görünüyordu. "Elbette. Neye ihtiyacınız varsa."

Faythe onun sadakatini hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu ama bunun için minnettardı. Bastırılmış bir üzüntüyle gülümsedi, onu bu işe bulaştırmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Bir planı vardı. Ya da daha doğrusu, bir ölüm arzusu.

Bundan kimseye bahsetmemişti. Faythe, Yaşam Ruhu'yla konuştuklarından beri odasından neredeyse hiç çıkmamış ve geçen hafta boyunca hiçbir arkadaşını görmeyi reddetmişti.

High Farrow Kralı'nı öldürmek zorundaydı. Ve bunu tek başına yapmak zorundaydı.

Hayatta kalması, günler süren entrikaları boyunca çizdiği sonuçların hiçbirine uymuyordu. Dresair'in ona söylediği kaderi durdurmanın tek yolu hayatını feda etmek gibi görünüyordu.

gerçekleşecekti. Eğer bu, kendisinin ve etrafındakilerin hayatı arasında bir seçim haline gelirse, cevap çok açıktı. Bu onun özverili kahraman olma çabası değildi. Etrafındakiler arasında kendi hayatının en az değere sahip olduğuna karar verdi. Nik ve Tauria'nın koruyacak krallıkları, Jakon ve Marlowe'un birlikte büyütecekleri bir hayatları vardı. Tanrılar, Reyran'ı bile hesaba kattı. O çok yetenekli ve saygı duyulan bir generaldi ve gelecekteki büyük savaşta kendisinin olmayı umabileceğinden çok daha fazla işe yarayacaktı.

Ancak ihanet edeceği ana olaydan önce yerine getirmesi gereken meseleler vardı. Bu dehşet verici, göz korkutucu bir görevdi ve sonuna doğru hızla akan kum saatinin içinde biriken paniğe yenik düşeceği korkusuyla eylem üzerinde durmamaya çalıştı.

Hafta sonundaki Yulemas Balosu sırasında bunu yapacaktı. Davet edilmediği ama şimdi katılmaya niyetlendiği bir parti. Bu ortam ihtiyacı olan kılık değiştirmeyi, dikkatini dağıtacak kaosu ve krala saldırmak için yeterince uzun süre yaklaşma fırsatını sunacaktı.

Her geçen gün kaygılarına bir yenisi ekleniyor ve bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenecekleri korkusuyla herkesi kendinden uzaklaştırıyordu.

Kalın bir şekilde sarılmış paketi kaldırarak Caius'a uzattı. Caius paketi aldı ve gözlerini onunkilere dikti.

"Marlowe bununla ne yapacağını bilir ve Yulemas Balosu'nda geri getirilmesini istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Hafifçe başını sallayarak belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Büyük bir şey olmak üzere, değil mi?"

Faythe bir elini onun koluna uzatarak, belki de akıl sağlığının yerinde olup olmadığını anlamak için onu izleyen adamın temkinli tavrını yatıştırmaya çalıştı. "Sen doğru taraftasın, Caius. Benim ve dostlarımız için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen hepimizin uğruna savaştığı daha parlak bir geleceğin resmisin."

Bunu bir veda olarak söylememiş olsa da, onunla ve diğerleriyle olan karşılaşmaları onu bir anda bunaltmıştı.

Herkesin sayısı azdı. Ona sarılmak için eğildiğinde uzaklaşmasına fırsat vermedi, uzun, acı tatlı bir an boyunca onu sıkıca tuttuğunda minnettar ve rahatlamıştı. Caius onu bıraktığında kaşları protesto ve endişe ile çatılmıştı.

"Faythe, her ne planlıyorsan-"

En inandırıcı gülümsemesini takınarak, "İyi olacağım," diye araya girdi.

Caius ona üzüntüyle baktı ama daha fazla ısrar etmedi. Bunun yerine döndü ve kapıya yöneldi. Ancak kapıyı açmadan hemen önce başını yarıya kadar geriye çevirdi. Kızın gözlerine bakmadı ama onun yerine düşünceli bir şekilde yere baktı.

"Baloda görüşeceğiz ve Marlowe'dan istediğin şeyi alacağım. Ama Faythe, eğer seni kaybedersek, o parlak geleceğe dair tüm umutlarımızı kaybederiz."

Sonra da gitti.

Ertesi akşam, Faythe duygularını kılıcını sallayarak boşaltma ihtiyacı içinde çaresiz hissediyordu. Kendini eğitim odasında buldu, bir saat boyunca hayal kırıklığı içinde parçalara ayırdığı tahta bir kuklaya karşı mücadele etti.

Caius'un son sözleri onu pek motive etmemişti. Tam tersi bir etki yaratarak, kendi hayatını feda ettiği için kendini suçlu hissetmeye başlamasından nefret etti. Kararlarında her zaman ağır bir yük olan arkadaşlarına yaşatacağı kederden nefret ediyordu. Yine de Caius ona seçimlerinden şüphe etmesine neden olan farklı bir duygu aşıladı.

Valgard'a karşı, Marvellas'a karşı, her şeyin büyük planında onun hayatı işe yaramazdı. Kaderin yeni cilvesiyle karşılaşmadan önce savaşmak için her türlü niyeti olmasına rağmen, savaşın gözünde pek bir değeri yoktu. Genç muhafız

ona niyetini bile söylememişken öldüğü için kendini suçlu hissetmesini sağlamayı başarmıştı.

Bir amacım yok. Kılıcını savurup tahtaya sapladı. Ben hiç kimseyim. Bir ayağını ona dayayarak, kılıcını çekip kurtardı. Hepsi yaşamayı hak ediyor. Lumarias tekrar saldırırken gözlerindeki acıdan dişleri döküldü. Onlara tehlikeden başka bir şey getirmedi. Ve tekrar. Bensiz daha iyiler. Ve tekrar, sonunda durana kadar, nefessiz kaldı ve başını eğdi.

Saldırıları savuşturmak için hayal gücünü kullanmaya başvururken, hareketsiz duran ahşap figürün karşılık verebilmesini diledi. Tahtadan birkaç parça koparmıştı, bu yüzden onu yonttukça şeklini kaybetmeye başlamıştı. Kendine duyduğu pişmanlık ve üzüntüden yontulmuş tahta parçaları etrafını sarmıştı. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak, tam öfkeyle sessizliğe doğru bağıracaktı ki, tanıdık bir ses derin nefes alışını kesti.

"Bunun için hizmetçiler olduğunu biliyor musun?"

Faythe, Reylan'ın sözlerini duyunca sarsıldı. Adamın masmavi gözleriyle karşılaştığında, soğuk nefret cephesini korumaya çalışarak içlerinde yatan endişeyi fark etti.

Sonra onun sözleri aklına geldi ve kaşlarını soru sorarcasına çatı.

Çenesini hırpalanmış kuklaya doğru salladı. "Yakacak odun kesiyorum."

Kıkırdayabilirdi ve hatta dudaklarının hafifçe çekildiğini bile hissetti ama bunu bastırdı. Onun yerine kılıcını kınına soktu ve kırılacağı korkusuyla yüzüne daha fazla bakmaya dayanamadı. Faythe gözlerini kaçırdı ve eğitim platformundan inerek hiç temas etmeden etrafından dolaşmaya başladı. Bu zalimce ve kalpsizceydi... ama onu güvende tutuyordu.

Adam yanından geçerken eli dirseğini yakaladı ve kadın soğuk gözlerini ona dikti. "Sorun nedir söyle bana,

Faythe." Sesi acı verecek kadar şefkatliydi. Generalin yalvaran tonunu daha önce hiç duymamıştı ve bunu neden onunla denemek istediğini merak ediyordu. Daha önce arkadaş değillerdi ve kalbi tam tersini haykırsa da şimdi arkadaş olmak istemediğini açıkça belirtmişti.

"Benimle zamanını boşa harcıyorsun Reylan. Bırak gideyim." "Bırakamam."

Adamın hâlâ kolunu saran eline baktı, kastettiği tutuşun bu olmadığını biliyordu. Mücadelesini kaybederek, bağımsız nefret maskesinin çözüldüğünü hissetti, geriye sadece çaresizlik kalmıştı - bir şeyi başlamadan durdurmak için. Onu, şu anda hayatları tehlikede olan yakınlarının listesine ekleyemezdi.

"Lütfen," diye fısıldadı, ona anlayış göstermesi ve konuyu daha fazla zorlamaması için yalvardı.

Adamın ikilemde kaldığını, dileğini kabul mü edeceğini yoksa onu terk etmeyeceği konusunda kararlı mı duracağını bilemediğini anlayabiliyordu. Sonunda, aşırı korumacı fae erkeği saçmalığı galip geldi. Kolunu bıraktı ama ifadesi suçlayıcı bir hal aldı ve kollarını kavuşturdu.

"O mağaralarda ne oldu?"

Faythe bu söz üzerine içgüdüsel olarak tekrar soğuk kılığına büründü. "Hiçbir şey olmadı. İhtiyacımız olanı aldık ve önemli olan da bu."

"O zamandan beri herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun. Her şeyle tek başına yüzleşmek zorunda değilsin, lanet olsun."

Onu geri adım attırabilmesinin tek bir yolu vardı. Çaresizliğinin karanlık boşluğundan yükselen, göğsünden kalbini kuşatmak için gölgeler gibi sızan sözlü darbelerinin oluşumunda kendini hasta hissetti. Onu incitmek zorundaydı, yoksa bu işin peşini asla bırakmayacaktı...

"Sana asla sırrımı açmazdım. Sana güvenmiyorum ve senden pek hoşlanmıyorum. Senin yerin bir ordunun başı ve sen burada bulunarak işleri daha da kötüleştirdin. Burada sizin için bir şey yok, General. Evinize gidin. Rhyenelle'e geri dönün. Burada istenmiyorsunuz."

Sözleri soğuktu. Çok acı, buz gibi. Her cümlenin gölgeleri ürperttiğini, çembere aldığını ve sıkılaştırdığını hissetti. Sadece o kelimeleri geri çalarsa rahatlayacaktı.

Adamın gözlerindeki irkilmeden, hedeflerini vurduklarını anladı. Bir sonraki göz kırpışında acının parıltısı kaybolmuştu. Başka biri olsa önemsiz görünürdü. Reylan'da, duygularını bu kadar iyi koruyan birinde, incinmişlik kulakla duyulan her şeyden daha yüksek sesle konuşuyor; bir bıçakla kesilen herhangi bir kesikten daha derin hissediliyordu.

Reylan savaş için bilenmiş bir savaşçıydı. Kan dökülmesine ve sefaletle tanık olmuş, ailesini savaşta kaybetmiş ve dört yüzyıl boyunca yıkıcı trajedilerin ön saflarında yer almıştı. Onun içinde acı uyandırabileceğini düşünmemişti. Ama işte oradaydı, alnındaki hızlı kıvrımda ve safir havuzlarındaki hüznün titreşiminde açıkça görülüyordu.

Bunu kastetmemişti, en ufak bir şekilde bile. Uzun süre bununla mücadele etmiş, kendi korkuları yüzünden rezervlerine tutunmuştu ama bunca zaman ona güvenmişti. Tamamen ve açıklanamaz bir şekilde. Sonuyla karşılaşmadan önce ona üzgün olduğunu asla söyleyemeyeceğini düşünmek ruhunu eziyordu.

Kendini affetmesi için yalvarmasına fırsat vermeden ve riski ne olursa olsun bencilliğine teslim olarak... gözlerini çıkışa dikti ve odadan çıktı.

Bu kez, onun peşinden gelme ihtiyacı hissetmedi.

CHAPTER 44

Jakon

JAKON, MARLOWE'un tam da Faythe'in istediği gibi el işini özenle sarışını izledi. Sonra onu bir kenara bıraktı ve o günkü işini bitirdi.

Demircinin yüzünde yorgunluk açıkça görülüyordu ve son birkaç gündür yorulmak bilmeden çalıştığı için bunu ondan almak istiyordu. Yardım etmeye çalışmış ama haftalardır çiftlikteki işine geri dönememişti. Yapamadı. Her şeyin üzerine kara bir bulut çökmüştü ve kendini uçurumun kenarında hissediyor, fırtınanın kopmasını bekliyordu. Neden böyle bir korku hissettiğini bilmiyordu ama Galmire'dan döndüklerinden beri rahatlayamıyordu çünkü bir şeylerin yaklaştığını biliyordu. Kötü ve kaçınılmaz bir şey.

Marlowe yaptığı işe bakarak uzun bir iç geçirdi. Dirseğinin içiyle alnını sildi ve ardından alnında derin bir endişe kırışıklığı belirdi. Jakon içgüdüsel olarak hareket etti ve kendini onun arkasına geçip küçük bedenini içine çekerken buldu. Kadın gülümseyerek Jakon'un dokunuşuna eğildi ama hafifçe sert ve endişeli kaldı. Jakon onun önce şakağını, sonra kulağının kıvrımını, sonra da boynunu öptü.

"Sorun ne?" diye mırıldandı onun pürüzsüz tenine karşı.

Kolunu ona doladı ve parmaklarını tembelce saçlarının arkasına doladı. "Faythe için endişeleniyorum," diye itiraf etti.

Başını arkaya yasladı ve onu kendisine bakması için döndürdü. "Bu kadın için endişelenmeyeceğimizi hiç sanmıyorum," diye hafif bir espriyle yorum yaptı ama aslında Caius'un isteğiyle onlara geldiğinden beri onun yüzünden yıkılmıştı. Kadının böyle bir eşya için ne gibi planları olduğunu düşünmek bile onu korkutuyordu ve kendisi için belirlediği pervasız rotada onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığı için daha da mide bulandırıcı bir suçluluk duygusuyla doluydu.

"Ama sen nasılsın, Marlowe?" Parmakları kızın çenesinin altından geçerek yüzünü ona çevirip bakışlarını kilitledi. "Döndüğümüzden beri kendini nasıl hissediyorsun?"

Alnı kırışarak onun ilgisine duyduğu minnettarlığı ele verdi. Bu ona hâlâ derin acı veriyordu ama bir daha asla duygularının bastırılması gerektiğine inanmasına izin vermeyecekti.

"Ben... emin değilim," diye cevap verdi boş boş. Zihni nereye giderse, o da onunla birlikte gidiyordu. Yerleştirilemeyen önsezili bir tehlike duygusu. "Herkes için endişeleniyorum. Hiçbirimizin başımıza geleceklerden muaf olduğunu sanmıyorum. Ve sonra, onunla konuşmadan Faythe'ye bir şey olursa, onunla nasıl birlikte olduğum için özür dilerim ve açıklarım-"

Jakon onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Faythe'nin de sana aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum. Ve sana söyleyecek, çünkü onu tekrar göreceğiz." Kendisine çaresiz bir güvence olduğu kadaramaçlanan için yatıştırmakMarlowe'un Endişeler.

A kırık bir parçanın ne olduğunu merak ederken vücudunu bir ürperti kapladı.bulmaca ve oracle tutulan için ilham ver böyle soğuk Korku.

Okyanus mavisini gözlerinde belirsizliğin parıldayan hüznünü gören Jakon ağzını onunkine yaklaştırdı.

Öpüşmeyi derinleştirme fırsatı bulamadılar çünkü demircilerin arka perdesinden çılgınca bir şekil fırladı. Jakon Marlowe'dan uzaklaştı, onu iterek

İstilacı varlığın yaratacağı tehlike düşüncesiyle arkasından.

Caius'un panik içinde iri iri açılmış gözlerini görünce tetikte bekleyişi koyu bir korkunun gölgesine dönüştü. "Gitmek zorundasın," dedi acilen.

Jakon doğruldu, muhafızın bu kadar endişeli ve çaresiz olmasına neyin sebep olabileceğini düşünmeye başladı. "Faythe. O-?" Cümleyi bitirmeye gücü yetmedi.

"Şimdilik hayatta."

Caius devam ederken Jakon'un rahat bir nefes almaya vakti olmadı.

"Ama sizin için geliyorlar, ikiniz için de. Sanırım Faythe'ye ulaşmak için."

Soğuk bir dehşet içinde Marlowe'a baktı. "Eşyalarını topla aşkım," dedi hızla, yaşadığı şokun etkisiyle sakinliğini korumaya çalışarak.

Marlowe başını salladı ve atölyenin etrafından gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri toplamak için işe koyuldu. Kulübeye dönmek için zamanları olup olmadığını bilmiyordu.

"Nasıl?" diye sordu önce, alabileceği tüm bilgileri almak istiyordu.

Caius'un bakışı acımasızdı. "Sanırım kaptan. Gece yürüyüşü," dedi belli belirsiz.

Bu bir sürpriz olmamalıydı. Böyle bir yetenek tarafından yakalanma ihtimalleri her zaman vardı.

"Ne istiyorlar?"

"Tek bildiğim Faythe'ye ulaşmak için seni kullanmayı planladıkları. O olmadan ulaşamayacakları bir şey biliyor."

Jakon'un zihni bir düşünce kaosa dönmüştü. İçgüdüsel olarak Marlowe'a baktı. İkinin de gözleri masanın üzerindeki nesneye kilitlenmeden önce bir anlık şaşkınlığı paylaştılar.

"Faythe bir keresinde bana, eğer yakalanacak olursa kaçmanı ve harabeyi de yanında götürmeni söylemişti."

Bir an için gözlerini kapatıp nefes almak zorunda kaldı. İçindeki her şey ona gitmek için çılgık atıyordu. Eğer tehlikedeyse, onu bununla tek başına yüzleşmeye bırakamazdı.

"Beni kaleye sokabilir misin?" Muhafızla göz göze geldi.

Caius başını salladı. "Üzgünüm Jakon ama durumu onun için daha da kötüleştireceksin. Eğer seni ele geçirirlerse, tam da ihtiyaçları olan şeyi onlara verecektir. Ona yardım etmenin tek yolu uzağa kaçmak ve aradıkları şeyi de yanında götürmek."

Muhafızın haklı olduğunu biliyordu ve bu onu çileden çıkarıyordu. Hepsini, her muhafızı ve hatta Faythe'ye zarar vermeye çalışan kralı bile öldürmek istiyordu. Arkadaşını, ruh eşini... Onu bir daha asla görememe ihtimaline inanmayı reddediyordu.

"Onu öldürmelerine izin veremezsin, Caius. Lütfen onu koru. Kaçmasına yardım et ve ona güneye gideceğimizi söyle," diye bir çocuk gibi yalvardı. Acı verici bir çaresizlik içinde olduğu için içinde olan tek şey buydu.

Faythe yaşamak zorundaydı.

Genç muhafız çenesini kaldırdı ve sertçe başını salladı. "Yapacağım," diye söz verdi.

CHAPTER 45

Faythe

FAYTHE, kalçasına bağıladığı uzun hançeri son bir kez daha ayarladıktan sonra, hançerin şelalesine izin verdi.

Kılık değiştirmek için üzerine kıpkırmızı düşmüştü. Aynanın önünde durup altın sarısı gözlerine baktı -bu geceki planında başarılı olursa bir kral katilinin gözleri olacaktı.

Neredeyse kendini tanıyamayacaktı ve bunun Yulemas Balosu için giydiği zarif yeni görünümle hiçbir ilgisi yoktu. Elbisesi başlı başına bir ifadeydi. Altın desenli koyu kırmızı ona ateşi hatırlatıyordu. Ona ateş veriyordu. Onun şiddetli gücü tam da ihtiyacı olan şeydi. Yakası skandal yaratacak kadar düşüktü ve neredeyse göbeğine ulaşıyordu. Kolların ve korsajın şeffaf örgüsü, kristallerin dokuma çizgileriyle süslenmişti ve etrafını saran alevli cehennemle birleşmek için kollarını yalayan alev sarmaşıklarının yanılışmasını veriyordu. Saçları bile farklıydı. Dalgaları düzleştirilmişti ve saray hanımlarına özgü zarif örgüleri bilerek terk etmişti. Bunun yerine saçları, kırmızı ve altından iki tüylü yelpaze gibi, kulağının her iki yanında birer toka ile yüzünden geride tutulmuştu.

Faythe bu gece ortama uyum sağlamak istemiyordu. Kralın onu görmesini ve sesini duyurmasını istiyordu... son bir kez.

Nik'in hediye ettiği kolyeyi çıplak göğsüne yasladı ve onu tuttu, gözlerini kapatıp Nik'in yanında Tauria'yla birlikte durduğunu hayal etti. Sonra Jakon ve Marlowe. Sonra Reyhan sahnede belirdi ve zihninde arkadaşlarının etrafına baktı.

Sanki hepsi onu duyabiliyormuş gibi yüksek sesle, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 46

Reylan

REYLAN ASLA büyük partileri seven biri değildi. Rhyenelle'deki evine döndüğünde, eğlenmek için bir neden bulmak yeterince kolaydı.

meşguldü. Onun pozisyonunda, ilgilenilmesi gereken sorunlar, eğitilmesi gereken askerler, organize edilmesi gereken devriyeler hiç eksik olmazdı. Bu onu meşgul ediyordu.

Yine de istese bile High Farrow Yulemas Balosu'ndan kaçamazdı. Gözlerin üzerinde olduğunu biliyordu ve katılmaması sadece Orlon'un şüphelerini uyandıracaktı. Yine de uzun süre kalmayı planlamıyordu; sadece kralı memnun etmek için görünecek ve sonra Faythe'nin kapısının karşısında güvende ve sağlam olacağını bildiği odalarına geri çekilecekti.

Ondan bu kadar kısa bir süre uzak kalmanın bile kendisini sinirli bir şekilde germesinden nefret ediyordu. Ama onu korumak için yemin etmişti. Kralına.

Teklif kendisine sunulduğunda, ilk başta kuzeye geri gönderilmesine itiraz etmişti. Ne de olsa Rhyenelle'in en iyi savaş generali idi, bebek bakıcısı değil. Yine de kralı, tahtının potansiyel varisine göz kulak olma görevi için güvenebileceği başka kimse olmadığını söylemişti. Buna inanmak imkânsız görünüyordu ve Reylan kendini

Faythe'nin yanındayken sık sık kim olduğunu -babasının kim olduğunu- unuttuyordu.

Reylan ona söylemek istemişti ama içindeki korkak, zaten bu kadar çok yükü omuzlamış olan kadının üzerine dünyayı değiştirecek daha fazla haber yağdırmak istemiyordu. Onu korumak istiyordu ve her ne kadar bununla savaşmaya, bunu inkâr etmeye çalışsa da, öğrendiği onca dehşet ve Faythe'yi her tehlikenin ön saflarında bulmak... Agalhor'un emirlerinin ötesinde onun güvenliğini sağlamak için kendi derin ihtiyacını geliştirdiğini itiraf etmek onu dehşete düşürüyordu.

Kralların toplantılarının ardından Rhyenelle'e döndüğü günü hatırlayınca ürperdi.

"Orlon'un casus şefi mi?"

Parçaları bir araya getirmek kolaydı. Lilianna'ya bir Gecegezen yeteneği verilmişti ve bu da Reylan'ı şaşırtmıştı çünkü o bir insandı. Faythe'nin sahip olduğu muazzam güçle karşılaştığında, böyle bir anomaliyi ancak iki Gecegezen'in yaratmış olabileceğini düşündü.

Reylan'ın kralın sorusuna cevabı ciddi bir baş sallamaydı.

Agalhor ona doğru döndü ve onun hayatını değiştirecek bu haberi sindirmeye çalıştığını gördü. Sadece kendisi için değil, krallık için de. Başka çocuğu yoktu ve Lilianna evlenmek ve daha fazlasını doğurmak için başka biriyle arkadaşlık etmeyi reddettiğinden, bu Faythe'yi Rhyenelle tahtının tek gerçek ve haklı varisi yapıyordu.

Tek bir sorun vardı: O bir insandı ve binlerce yıldır hiçbir krallık bir insan hükümdar tarafından yönetilmemişti. Ölümlü olduğu için asla kraliçe olamama ihtimali yüksekti ama doğuracağı çocuklar, Agalhor daha önce başka bir varis çıkarmazsa, onun saltanatından sonra da sıradaki varisler olmaya devam edecekti.

"Yüksek Farrow'a geri dönmen gerek," dedi Agalhor, ama hâlâ derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Reylan itiraz etmek için araya girdi. "Kusura bakmayın ama Majesteleri, eğer Orlon ve Varlas bize karşı güç topluyorsa burada kalmam daha iyi olur." Sesi biraz fazla çaresiz geliyordu. Kuzeye dönmeye hiç niyeti yoktu. Özellikle de krallığın yaşam tarzını ve kibrini sevmiyordu. Fae'leri kendini beğenmiş ve insan tebaalarına dışlanmış gibi davranıyorlardı. Rhyenelle halkının özgürlüğü ve birliği ile tam bir tezat oluşturuyordu.

O zaman kral onun gözleriyle karşılaştı ve "Kim olduğunu öğrenirlerse onu öldürürler," derken kendi gözleri de periliydi.

Bu neden onu etkilemişti? Onu tanıımıyordu, ona karşı herhangi bir duygu beslediğini düşünmüyordu. Yine de onun hayatının sona erdiğini düşünmekten korkuyordu.

Faythe'nin kendisi için aynı şeyi hissettiğine dair bahse girmezdi.

Onun yeteneğini kendi isteği dışında ele geçirmiş ve ihtiyacı olan bilgiyi elde etmek için kullanmıştı. Olmstone kralının zihninde gördüklerini açıklayacak kadar ona güvenmek istemediğini görebildiği için bu çaresiz bir hareketti ama bunu yapabileceğini biliyordu. Kral zekiydi ve nezaket ve dostluk illüzyonunu sürdürmek için kendini ona karşı koruyabilirdi. Ama Faythe'nin sezgileri çok kuvvetliydi ve krallara karşı dikkatli olması için ona verdiği her küçük ipucunu yakalamıştı.

"Onu Rhyenelle'e götürmemi ister misin?" Gidiş dönüş ne kadar yorucu olsa da bunu yapabilirdi.

Kral başını salladı ve Reylan'ın midesi bulandı. "Onu buraya zorla getirmeyeceğim. Yüksek Farrow'da bir hayatı var. Bunu ondan nasıl alabilirim?" dedi üzüntüyle.

Reylan kralın Faythe'yle tanışmaktan başka bir şey istemediğini biliyordu; onun altın gözlerine bakmak ve Lilianna'nın kızı olduğundan şüphe duymamak.

Sonra da "Ona iyi davranılıyor mu?" diye sordu.

Reylan cevap verirken ikilemde kalmıştı. Karnı doyuruluyor ve barındırılıyordu ama kralın casus şefi olarak görev yapmasının tamamen kendi isteğiyle olduğundan şüpheliydi. Faythe böylesine istilacı bir pozisyon için fazla... iyiydi. Orlon'un onu bir silah olarak hizmetinde tutmak için ona karşı neler yapabileceğini hayal ederken parmakları bilinçaltında kıvrıldı.

"Beklenebileceği kadar iyi," dedi.

Agalhor'un tek tepkisi, beyaz goncalara dönmeden önce üzgün bir şekilde başını sallamak oldu.

"Yüksek Farrow'da tam olarak ne yapacağım?" Reylan zaten tahmin ettiği şeyi duymaktan korkuyordu.

"Onu koruyun. Mutlu olup olmadığını öğren ve doğru zaman geldiğinde ona söyle. Ona annesini nasıl sevdiğimi ve onu güvende tutmak için her şeyi yapacağımı söyle. İkisini de." Sözlerini bitirirken ona baktı. "O zaman bırak seçimini yapsın."

Reylan, Agalhor'un kırık dökük yalvarışını hatırlayınca nefesini tuttu.

Ona her yaklaştığında aklında uğuldayan tek şey buydu. Ona söylemesi gerekiyordu. Babasının kim olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Ama bu haberi ona söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Bu basit bir bilgi değildi. Tam tersine. O büyük bir kralın kızıydı ve mirasını kucaklamaya karar verirse bir krallığı miras alabilirdi. Reylan her geçen gün onun ne olabileceğini, ne olması gerektiğini daha iyi görüyordu: Rhyenelle'in varisi.

Salonun kenarında garip bir şekilde durdu, gitmesi için uygun olana kadar dakikaları geri sayarken huzursuzdu. Gösterişi izlemek ve birkaç kadının dans teklifini reddetmek yorucuydu. Yüce Farrow'un taliplerinin yeteneklerini merak etmek zorundaydı, zira bu kadar çok talip vardı ve bu taliplerin çoğu da dünyanın en caydırıcı yüzüyle ilişki kurmaya çalışıyordu.

oda. Sıkılan ellerini oyalamak için kadehi daha fazla tuttu ve şaraba, o korkunç derecede abartılı baloda tek bir kişiye gösterdiğinden daha fazla ilgi gösterdi.

İçindekilerin sonuncusunu da devirerek döndü ve kadehini yere bıraktı. Eli, yeniden doldurmak istediği sürahinin etrafında durdu. Yavaşça parmaklarını kulpun etrafından ayırdı ve bunu hissederken her şeyi unuttu.

Onu hissettim.

Döndü ve yukarı baktı. Gözleri gezinmedi, aramak zorunda kalmadı, tam olarak aradıkları altın kürelere kondular - koridorun karşısındaki büyük merdivenin tepesinden bile parlaktı.

Yine de bu kez Faythe'nin gözleri değildi etrafındaki her şeyi bir hareket bulanıklığı içinde bozan ve yüksek sesli müziği engelleyen.

O da onun gözleriyle buluştu, alev alev yanan bir ateş kuşu gibi herkesin üzerinde gururla duruyordu.

Anka kuşu gibi.

Yüce Tanrılar. Bu sembolün salondaki her gafil ve cahil fae'nin yüzüne doğru tek başına ne haykırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ateş ve buzdan oluşuyordu ve tüm yıkıcı zıtlıkları barındırıyordu, tıpkı onu gördüğünde içinde kopan fırtına gibi. High Farrow'un insan vatandaşlarından biri değildi; Orlon'un casus ustası da değildi...

Bu gece Rhyenelle'in kızıydı.

Ve iç burkan ironi, bunun farkında bile olmamasıydı.

İlerlemeye zorlandığını hissettiğinde ayakları kendiliğinden hareket etti. Bir parçası, kendisinden önce başka birinin ona ulaşabileceği düşüncesiyle öfkeyle alevlendi. Kendini bunun sadece onu korumak için olduğuna ikna etti. Agalhor'un emriyle.

Yine de kalbinde Faythe'nin güvenliğini sağlamak için derin bir ihtiyaç duyduğunu biliyordu, sadece Rhyenelle'in potansiyel varisi ya da kralının kızı olarak değil... başka bir şey olarak. Açıklanamayan bir şey.

Adam eğlenenlerin arasından süzüldü ve kadın merdivenlerden indi. Gözleri, elbisesinin kırmızısına karşı kehribar rengi ateşten fenerler gibi parlıyordu. Kendini onun şimdiye kadar gördüğü en muhteşem şey olduğuna inandırmaya cesaret etti. Güçlü ve güzeldi ama aynı zamanda gerçektir. İçinde yatan şey her zaman en az dış güzelliği kadar hayranlık uyandırıcı ve büyüleyiciydi.

Reylan yeterince yaklaştığı anda onu reddedebileceğini umursamıyordu. Her adımı heyecan ve ona yakın olma ihtiyacı üzerine kuruluydu. Faythe onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da, Reylan onu dinleyecek gibi görünmüyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 47

Faythe

FAYTHE'NİN GÖZLERİ GENERALİ NEREDE BULACAĞINI BİLİYORDU, sanki anlamıştı ve görüş olur teklif a an başışlanmanın. Partinin kenarında boş boş durdu ve etrafındaki gösterişli hava, onu çağıran safirlerden başka bir şey görmediği için uzak, alakasız bir hal aldı. Rey lan yürümeye başlamadan önce uzun bir süre ona baktı

Ona doğru.

Merdivenlerden indi. Kimseye bakmadı, belki de korkaklığından, ama salona ilk adımını attığında seslerin biraz kesildiğini belli belirsiz fark etti.

Dikkatleri üzerine çekmek istemişti ve kesinlikle çekmişti. Kralın da balo salonundaki büyük tahtında oturduğu yerden ona baktığını bilmek için bakışlarını kaçırmamasına gerek yoktu, muhtemelen emirlerini hiçe saydığını görünce gözleri parlamıştı.

Çenesini güven maskesiyle yüksekte tuttu ve aşağıya indiğinde Rey lan'ın masmavi gözleri, hızla atan kalp atışlarını sakinleştiren bir kaynak oldu. Adamın eli tutması için hazırды ve kadın tereddüt etmeden tuttu, titreyen parmaklarını göz temasını kesmeden adamın serin, nasırlı avucuna kaydırды.

O anda, onunla arasına mesafe koyması gerektiğini unuttu; ona karşı herhangi bir şey hissettiğini inkâr etmesi gerekiyordu. Son gecesi olabileceğini bile bile bencilce davranmasına izin vererek Reyhan'ın onu dans pistine götürmesine izin verdi.

Adamın eli kadının belinde gezindi ve sırtının alt kısmında durdu. Diğer onunkini kavradı. Adamın teni kızinkine değdiğinde kolundan yukarıya doğru yatıştırıcı ürpertiler göndererek kalbini kucakladı ve düzensiz temposunu yatıştırdı. Şefkatle onu tutan kol, casusluk şefi ile general arasında boşluk kalmaması için onu kendisine doğru çekti. Bu hareket karşısında göğsünde oluşan sıcaklığı görmezden gelemedi ve ona yakın olduğunda her zaman hissettiği görünmez güvenlik kalkanının içinde rahatladı.

Faythe adımların hiçbirini bilmiyordu ama bir şekilde Reyhan'ın onu taşıyacağını biliyordu. Yavaştı ve onun rehberliğine ayak uydurmayı yeterince kolay buldu. Parti arka plandaki gürültüye karıştı ve Faythe bakışları unuttu, endişelerini unuttu, korkularını unuttu; safir ve yıldız denizinde kendini kaybederken bunların hepsi önemsizleşti.

"Seni böyle danslara katılacak biri olarak düşünmemiştim," dedi sessizce, neredeyse nefesi kesilmişti. Bir sonraki hareketle etrafında döndü, elbisesi etraflarında dalgalandı ve bacaklarını kumaş alevleriyle kapladı.

Tekrar bir araya geldiklerinde sesi kalınlaşarak, "Değilim," dedi.

Adamın gözlerindeki bakış karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama bunun ne olduğundan tam olarak emin olamadı. Şehvet ya da aşk değil. Hayranlık ya da takdir de değildi. Bir şey... daha fazlası. Ve bu onun içinde sönmekte olan korları ateşledi.

Vücudunun sıcaklığı resmi ceketinin kalınlığından bile Faythe'ye yayılıyordu. Ondan her uzaklaştığında, tekrar birleşip tek bir vücut gibi hareket ettiklerinde yeni bir heyecan kaplıyordu içini.

Göğsünde daha önce hiç hissetmediği bir acı sıkıştı ama ona söyleme şansı olmayacaktı. Bunca zamandır onu kendinden uzaklaştırdığını, hatta Dresair'den gelen lanetleyici bilgiden önce bile bunu sadece gerçek korkularını bastırmak için yaptığını söyleyecekti. Reyran'ı derinden önemsemeye başlamıştı ve onu içeri alırsa her fırsatta kendisini takip eden tehlikeye maruz kalacağı düşüncesine dayanamıyordu.

"Bu renk sana yakışıyor." Adamın sesi onu dansa geri döndürdü.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "Kıpkırmızının bu tonuna karşı önyargılı olmak sizin göreviniz, General."

Başını iki yana salladı. "Mavi seni boğuyor ama kırmızının içinde hiç bu kadar canlı görünmemiştin. Bu gece buraya adımını attığın anda bu odadaki tüm kasvetli yüzleri uyandırdın."

Konuşma tarzındaki bir şey iltifatı sadece fiziksel görünüşe bağlamıyordu. Reyran ona baktığında, sanki ruhunun en derinlerine kadar görebiliyordu ve onun olduğu ve olmadığı her şeyden çekinmiyordu. Sadece bir bakışla kendini bu kadar açıkta hissetmek onu geri adım attırmalıydı ama bunun yerine o safirlere tutundu. Sanki bu dünyaya bağlanmış gibi tutundu onlara.

Sinirlerini bastırdı. "İnsanın, sadece fae'lere özel abartılı balolarını basmasıyla bir ilgisi olabilir."

Ağzının kenarlarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bunun kulaklarının şekliyle bir ilgisi yok. Onlar seni görüyor Faythe. Ben seni görüyorum... ve seni duyuyorum." Sadece elbisesinin ihtişamını ya da ölümlü olduğu gerçeğini kastetmemişti. Bu Reyran'dan gelen bir iltifattan daha fazlasıydı; ihtiyacı olan güç parlamasıydı.

Danslarını yavaşlatıyor, onları diğer çiftlerden ayırıyor gibiydi. Faythe onun yeni bir şeyler barındıran bakışlarıyla eşleşirken bunu umursamadı. İhtiyaç gibi bir şey. Yine de gözbebeklerinde dönen küçük acı özünün etrafında şekillenmişti. Reyran onların kenetlenmiş ellerini

Göğsünü, kalbinin üzerinde gezinmesi için bırakırken, onunki çenesinin altında nazikçe durdu. Nefesi kesildi, teni onun dokunuşuyla zevkle karıncalandı.

Reylan kızın yüzüne yavaşça baktı, kaşlarını hafifçe çatarak sorduğu şaşırtıcı sorunun cevabını aradı. Adam ona yaklaştıkça hızlanan nabızı diğer tüm düşüncelerini bastırdı. Adamın eli kızın sırtında biraz kıpırdadı, öyle ki parmak uçları kızın çıplak tenini elbisesinin alt kısmından sıyırdı. Adamın dokunuşu omurgasının kıvrımlarına sıcak titreşimler göndererek vücudunun adama daha sıkı yaslanmasına neden oldu. Bu büyüleyici arzu izi omurganın ucuna, boynuna kadar hissedildi, dudaklarını sıg bir nefesle ayırdı ve yüzünü ağızlarının buluşması için mükemmel bir açıda olacak şekilde eğdi. Hafif çarpık gülümsemesi ona ne yaptığını tam olarak bildiğini söylüyordu.

"Bir kargaşaya neden olabiliriz," diye mırıldandı ama dudaklarına değen ılık nefesi tüm caydırma düşüncelerini bastırmaya yetti.

"Ben zaten bir skandal noktasıyım. Onların bariz hoşnutsuzluğunu kışkırtacak bir hareket daha nedir ki?"

Adamın hınzırca sırıtması kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Her hareketlerini takip eden tiksinti dolu bakışlar umurunda değildi. Tek istediği, başka bir şansı olmayabileceğini bilerek her şeyi lanetlemektir.

Mesafe yavaşça kapanıyordu. İşkence edercesine yavaş. Her saniye askıya alınmış gibiydi, ikisine de inkâr etme şansı bırakıyordu; mesafenin ortadan kalkması halinde başlarına gelebilecekleri durdurmak için. Faythe'nin hiçbir itirazı yoktu. Şimdi yoktu. En tatsız anlarda bile ondan gerçekten uzak kalmak istemiyordu. Onun ısrarı ve korumasıyla, Faythe generalde yaşama arzusunu ateşleyen şeyin ne olduğundan emin olamıyordu. Ona baktığında gözlerinde parlamaya neden olan şey her neyse onu görmeyi öğrenmek. O

İçinde barındırdığını bilmediği bir güç gördü. Gördü ve ona inatçı bir hayat verdi.

Dudakları onunkileri sıyırmaya yaklaştı.

Sonra yakındaki seyircilerin tembel alkışları her ikisini de bulundukları ortama geri döndürdü.

Reylan ilginin farkına vararak yüzünü geri çekerken Faythe'nin hayal kırıklığı midesinde ağırlaştı. Dans onlar için dakikalar önce sona ermişti ama partinin geri kalanı da onlara yetişince artık şarkı ve telaştan eser kalmamıştı.

Faythe'nin o öpücüğü istemesi bencillikti ve belki de barındırdığı hain plan yüzünden hayatı elinden alındığında ona bunun için kızacaktı. Reylan daha iyisini hak ediyordu. Ona verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ve bu gerçek, kayıp bir sözün sert yumrusunu yutması için yeterliydi. Reylan'ın arkasından baktı ve Orlon'un çoktan ona baktığını gördü, gözleri öfkeyle parlıyordu. Eskiden olsa, bu onu boyun eğerek büzüştürürdü. Şimdi, onu ve onunla birlikte Marvellas'ın kendi krallığı üzerindeki hakimiyetini sona erdirmek için bir kararlılık kıvılcımı vardı.

Dikkatini son bir kez Reylan'a yöneltti ve ona "Özür dilerim. Her şey için. Sana güvendiğimi bilmelisin." Gözleri onunkileri aradı. Onların tadını çıkarıyordu. "Her zaman güvendim." Elini adamın sert göğsünden çekip ondan uzaklaşırken, yeni dans partnerleri bulmak için ayrılan diğer kadınların arasına karışmak için eteklerini kısa bir kavisle tuttu.

Reylan onun ayrılmasına fırsat vermeden tekrar yaklaştı, elini beline dolayarak ağzını kulağına dayadı. "Neden pervasızca bir şey yapmak üzere olduğun hissine kapılıyorum?" Sesi zihnindeydi ama dudaklarını hareket ettirerek sanki yüksek sesle konuşuyormuş gibi görünürken nefesi kulağını okşuyordu. Faythe'nin sırtından aşağıya bir arzu titremesi gönderdi, ama bunu görmezden gelmek için derin nefes aldı.

"Güle güle Reylan."

Bu ayrılık sözleri derinlerde bir şeyleri böldü ve çatlattı. Faythe onun iç konuşması için minnettardı, aksi takdirde sesinin düzgün çıkacağına güvenmiyordu. Ona kendisini durdurma şansı vermedi ve onu yakınında tutmak için olay çıkararak kralın dikkatini çekme riskini göze almadı. Adamın sıcaklığının onu terk ettiği anda kendini soğuk ve savunmasız hissederek onun elinden kurtuldu.

Casusluk ustası eğlenenlerin arasına dalarak kendini kaybetti ve planını fark ederse onu durdurmak için harekete geçecek olan generalle arasına mesafe koydu. Faythe kalabalığı taramak için kısa bir süre durakladı, özellikle de planının başarısının anahtarını elinde tutan bir fae muhafızını arıyordu - tabii eğer zeki demirci arkadaşından almayı başarmışsa.

Gözleri dansçıların kenarındaki Caius'u buldu. Çoktan gözlerini dikmiş, onunla göz göze gelmeyi bekliyordu. Müzik sustu ve Caius'un yüzündeki panik ifadesini ve ardından başını kısa ve hafifçe sallayışını gördüğünde ayaklarının titrediğini hissetti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Suikastı silahsız da deneyebilirdi ama başarı şansı oldukça azalmıştı.

Yaptığı her planın hızla yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu. Faythe, Yüce Farrow Kralı'nın konumunu öğrenmek için döndü ama görüşü hemen engellendi ve yolu uzun bir figür tarafından kesildi. Gözleri prensin zümrüt gözleriyle buluşmak için yukarı doğru kayd.

"Benimle dans et." Adam elini uzattı ve Faythe bu masum görünen teklifi reddedecekti ama adamın bakışlarında, Caius'ta gördüğü gibi bastırılmış bir korku vardı. Faythe ağır bir korkuyla doldu. Bu sadece geleneksel dansa katılmak için bir davet değildi. Bu garip tepki onu dinlemeye itti ve Nik'in elini tutarak onu dans pistine götürmesini sağladı.

"Gülümseyin. Bağlanın."

Akıllıca onun talimatına uydu ve prens ona özel bir konuşma gönderirken kendini orada görünmeye zorladı. Akıllı, prensin bunu neden gerekli gördüğüne takılmıştı. Bir şeyler göndermek için ona baktı.

"Sorun ne?" diye sordu soğuk bir beklentiyle.

"Babam biliyor."

Adamın sözleri yankılandı ve kadın sözlerin ağırlığıyla sallandı. Dans, hızlanan nefes alışını ve dengesiz adımlarını gizlemesine yardımcı oldu ama aynı zamanda terden sıırılsıklam olan alnındaki boncuklanmayı da arttırdı.

İşte böyle, avcı av olmuştu. Belki de oraya ilk kendisinin varabileceğini düşünecek kadar aptaldı. Ama çok geç değildi.

Nik'in kolu, sanki niyetini anlamış gibi onun etrafında sıkılaştı. "Marlowe ve Jakon'u getirmeyi planlıyordu." Kadının gözleri korkuyla irileşti ama Nik hemen ekledi: "Caius onları zamanında uyardı. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmaları gerekirdi."

Fae muhafızının kemiklerine kadar teşekkür etti. Ona bilebileceğinden çok daha fazla şey borçluydu çünkü kabul etmek istediğinden çok daha fazla kez acil ihtiyaçlarına cevap vermişti.

"O ne biliyor?"

"Emin olamıyorum. Tek bildiğim sizi gözaltına aldırmaı planladığı ve istediği bilgiyi almak için arkadaşlarınızı kullanacağı. Bunu tahmin etmek zor değil."

Kulaklarındaki çınlamadan müziği duyamıyor ve prensle dans edip dönmeye devam ederken hareketi zar zor hissedebiliyordu. Gözleri, salonun kenarından onu izleyen generalin gözleriyle buluşmak için hangi yöne dönmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Onu orada görmek içini korkunç bir endişeyle doldursa da yüzünü nötr tutmaya çalıştı - şu anda Yüksek Farrow'da olması bile.

"Reylan'ı uyarmalısın," dedi hemen. Eğer kralın da onun bu işe karıştığını bilme ihtimali varsa, generali öldürtmekten çekinmezdi.

"Caius onunla ilgileniyor."

Tekrar baktığında genç muhafızın Reyran'a yaklaşıp sıkıcı görünen bir sohbele daldığını gördü.

"Seni bu gece dışarı çıkarmalıyız."

Gözlerini Reyran'dan ayırıp prensinkilerle buluşturdu. "Ben gidemem. Henüz değil." Yapmak istediği şeyi başarmadan önce olmazdı. Yüce Farrow'un üzerindeki şeytani pençeyi bırakmaya yakinken kaçamazdı.

Koridora dönüp baktığında Reyran gitmişti. Tek umduğu onun Rhyenelle'e, güvende olacağı yere kaçacak kadar sağduyulu olmasıydı. O, Jakon ve Marlowe kralın ulaşamayacağı bir yerde olacaktı. Bu büyük bir rahatlamaydı. Şimdi tek yapması gereken Ruhlara dua etmektir; şeytani pençede kralın oğlu ve muhafızının da bu işe karıştıkları ortaya çıkarsa hayatlarını bağışlayacak kadar Fae kalmıştı.

"Her şey bitti Faythe. Sadece kaybedilmiş bir savaşta mücadele ediyor olacaksın."

Dansın bir sonraki dönüşünde o ve prens taraf değiştirdi. Gözleri o sırada ayakta duran ve hınzır bir gülümsemeyle kendisine bakan kralinkilerle buluştu. Nik haklıydı. Nik onun niyetini anladığında, etrafta hazır bekleyen muhafızlar tarafından durdurulmadan önce beş adım bile yaklaşamazdı. Orlon onu yakalamıştı ve bunu biliyordu.

Kanı kaynadı. Neredeyse kendini kaybedecek ve kalçasında ölü bir ağırlığa dönüşen hançerine uzanıp her şeye rağmen onu kralın kalbine saplamanın ölümcül sonuçlarından vazgeçecekti. Onun yerine güçsüzlük onu yakaladı.

"Ne yapmalıyım?"

Faythe'nin kendine olan güveninin zerresi bile kalmamıştı. Gücü paniğe yenik düştü ve kendini tamamen kaybolmuş ve çaresiz hissetti. Başarısız olmuştu.

"Başka bir gün savaşmak için yaşıyorsun."

Nik'in zümrüt gözlerine kilitlendiğinde, etraflarındaki kalabalığa -her hareketlerini takip eden krala- karşı takındığı gülümsemenin altında hüznü vardı.

"Caius'un hemen yola çıkmanız için hazırladığı bir atı ve malzemeleri var."

"Nereye gideceğim?" dedi umutsuzca. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve arkadaşları nereye gideceklerine dair hiçbir belirti olmadan çoktan kaçmaya başlamışlardı.

"Buradan uzağa. Güvende olacağın bir yere."

Şarkı sona erdi ve etraflarındaki çiftler eğilirken birbirlerine dönük durdular. O anda tek istediği Nik'in kollarına atılmak olsa da, kendini eğlenceye katılanların arasına karışmaya zorladı. Düzgün bir veda bile edebilecekler miydi? Onu bu şekilde bırakamazdı.

-Yaşadıkları onca şeyden ve birbirleri için ifade ettikleri onca şeyden sonra değil. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi hüznüyle gülümsedi. Sonra yaklaştı, elini tuttu ve dans için teşekkür etmek istercesine eğildi.

"Mutlu ol Faythe. Arka çıkışı kullan. Yavaş git, dur ve arkana bakma. Biz konuşurken Tauria babamın dikkatini dağıtıyor."

Faythe kürsüye doğru son bir kez bakmaya cesaret etti. Nik'in sözüne sadık kalan kralın dikkati şimdi ona sırtını dönmüş olan gardiyanın üzerindeydi.

"Caius seninle ahırların orada buluşacak. Şimdi gidin."

Zaman hızla ilerliyordu ve Prens'le birkaç dakika daha geçirebilmek için durması için yalvardı. Ama zaman bu gece onun lüksü değildi ve onun bakışlarını perişan gözlerle karşıladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı onun düşüncelerine katılmadan önce. "Hoşça kal Nik."

Kalbini son durduğu yerde paramparça bırakarak uzaklaşırken ona bir daha bakmadı. Tek seçeneği kabul etmektir. Ama mücadele henüz bitmemiştir.

Kalabalığın arasına girip çıkıyor, çok hızlı yürümeye ve yüzünü gülümsemeyle sıvamaya dikkat ediyordu

Hoşnutsuz karşılamalarına rağmen yanından geçenler için. Arka çıkışta iki muhafız vardı. Onlara yaklaşırken kalbi dengesiz atıyordu, vücudu kızarmış ve kaskatı kesilmişti. Büyük bir rahatlamaıyla, ona aldırış etmediler ve durdurulmadan süzülerek geçti. Sonra boş koridorlarda adımlarını hızlandırana kadar birkaç saniyeliğine rahatladı. Bu geçitlere genellikle kimse girmezdi ve Yulemas Balosu tüm hızıyla devam ederken, burası daha da ürkütücü bir şekilde ıssızdı.

Faythe eteklerini yırtmacından tutarak yana savurdu ve yürüyüşü yavaş bir koşuya dönüştü. Hizmetkârların odasından geçeceği arka çıkışı hayal etti ve acelesi yüzünden mesafe hatırladığından çok daha uzak görünüyordu. Zihninde oraya asla ulaşamayacağına dair acımasız bir alay vardı. Her adımında, oraya zamanında varamayacak kadar yavaş olduğu için içten içe alay edildiğini hissediyordu. Sadece birkaç koridor daha... Karanlık geçitlerde dönüp durdu, nefeslerini sayarak kralın yokluğunu fark edip akbabalarını peşine takmasından korktu.

Hedefine çok yaklaşmıştı, kalenin dışına çıkmasına saniyeler kalmıştı ama arkasından gelen bir ses onu hareketsiz bırakınca rahatlayan nefesi buz parçaları gibi kesildi.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, casus şefi?"

Omurgası karanlık bir korku sarmalıyla dikleşti, yavaşça dönerken parmakları titremeyi yatıştırmak için kıvrıldı.

Kaptan Varis'in gözleri hınzır bir parıltıyla dans etti.

Sözcükleri dehşete kapıldığı için bir bahaneyle karşılık vermeye bile çalışmadı. Yanında iki muhafız vardı ve bunun tesadüfi bir karşılaşma olmadığını yüzlerinden anlayabiliyordu. Arkasından ayak sesleri geldi ve başını çevirdiğinde dört muhafızın daha yaklaşıp özgürlüğüne giden yolu kapattığını gördü. Sayıları çok fazlaydı. Yeteneği tamamen işe yaramazdı ve onu sığır gibi güderlerken hiçbir çıkış yolu yoktu.

"Ne kadar uygun bir unvan. Yalnız, krala karşı yaptığın işlerde pek de sadık olmadın, değil mi?" diye sordu alaycı bir kinle.

Faythe şimdi bildikleriyle, şeytan kalbini ele geçirmeden önce kaptanın nasıl bir erkek olduğunu merak ediyordu. Böylesine sadist ve vahşi bir kişiliğin tamamen Dakodas'ın büyüünün sonucu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Belki güçlenmişti ama kaptanın içinde her zaman çağırabileceği bir kötülük olduğundan şüpheleniyordu.

Faythe çenesini kaldırdı, kalan cesaret kırıntılarına tutunmaya kararlıydı. "Kralın kirli işlerini yapması için değerli köpeğini göndermesi ne kadar da uygun," diye alay etti.

Kaptan karanlık bir şekilde kıkırdadı, bu ses kadının midesini bulandırdı. "Oh, ben gönüllü oldum." Adam bir adım daha yaklaştı ve Faythe korkusu cesaretini yenerek bir adım geri çekildi. "Ama endişelenme Faythe. Kralın senin için planladığı pek çok şey var." O kadar yakınına eğildi ki, kız bulantısını bastırmak zorunda kaldı. Sonra vahşi bir sırıtışla geri çekildi. "Şimdi, iyi bir kız gibi mi geliyorsun, yoksa-?" Sahte bir kasıtle durakladı. "Aslında bir seçeneği hak etmiyorsun." Elini uzatıp kızın kolunu kavradı ve kız onun aşırı baskısı ve ani hareketi karşısında acı dolu çığlığını tutamadı.

Başka bir muhafız öne çıktı ve Faythe'nin diğer kolunu tutarken aynı acımasızlığı gösterdi. Faythe başını ona doğru çevirdiğinde gördüğü yüz karşısında mücadelesi durdu. Onu tanıdı ve yüz hatlarının onu neden anında korkuya sürüklediğini anlamak için beynini çılgınca zorladı.

Sonra onu daha önce nerede gördüğünü hatırladı...

İnsan çocuğun anısına. Öldürmek için yaratıldığı kişi.

Bilgi almak için High Farrow'un sivillerine dehşet saçan muhafızlardan biriydi - kalenin Valgard'a karşı savunması hakkında değil, Kral Orlon için Riscillius'u bulmalarını sağlamak için. Her şey yerli yerine oturmaya başladı ve o da yavaş yavaş parçalanmaya başladı.

Tüm bu zaman boyunca, genç çocuklar, Reuben, kasabadaki muhafızlar -bilerek düşman kılığına sokulmuşlardı, halkı korkmaları gerekenin kendi kralları değil de Valgard olduğuna inandırmak için. Sonra Orlon, onları hainlerden koruduğu görüntüsünü sürdürmek için istediği şeyi yerine getiremediklerinde onları öldürüyordu.

Bu iğrenç, haince bir zekaydı.

Kaptan ve muhafız onu aşırı güç kullanarak sürükledi. Karşı koyamıyordu - fiziksel olarak değil ve ruhunda da... o mücadelenin de başarısız olduğunu hissediyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 48

Nikalias

TYULEMAS BALOSU sonunda sona erdi. Nik bunların hiçbirini fark etmemiştir. En azından, izlediğinden beri Faythe çıkışta gözden kayboldu. Bunun onu son görüşü olabileceğini düşününce kalbi kırıldı.

Prens tahtından kalkıp babasının yanına gitti. Caius'u bulmak ve Faythe'nin şehir surlarından çıkabildiğinden emin olmak için son bir saattir sessizce çaresizce ayrılmak istiyordu.

"Kal Nikalias," dedi babası ürpertici bir sakinlikle.

Nik durdu. Bu emir sinirlerini fena halde bozmuştu. Yavaşça, Nik'e bir kez daha oturmasını işaret eden kralın yüzünü giyen iblise döndü. Nik isteksizce oturdu. O hâlâ efendi görünümlü bir kraldı ve ona itaatsizlik etmek büyük bir hata olurdu. Nik gerçek babasından geriye ne kadar kaldığını bilmiyordu ve çizgiyi aşması halinde oğlunun hayatını bağışlamaya yetip yetmeyeceğini test etmek istemiyordu.

Partidekiler ona iyi geceler dilerken, bocalayan vurdumduymazlık maskesinin altında dehşete düşmüş bir halde oturan Tauria'ya baktı.

Parti sona erdiğinde ve eğlenceye katılanların **ç o ğ u** , giderek artan gerginlikten tamamen habersiz bir şekilde oradan ayrılırken

üç kraliyet mensubunun arasında, salon daha da sessizleştii. Nik, sanki ölümcül bir karşılaşma için geri sayan saniyelermiş gibi her bir fae'nin salondan ayrılışını izledi.

Sonra sessizlik çöktü.

Nik muhafızların yaklaştığını duyduktan sonra onların balo salonundaki kürsünün etrafını tembelce sardıklarını gördü. Topluluğa baktı ve gördüğü ilk şey karşısında buz gibi bir dehşete kapıldı. Üniformaları High Farrow mavisinin tüm tonlarından arındırılmıştı. Onun yerine Griffin armasından arındırılmış simsiyah giysiler içinde duruyorlardı. Dehşet içinde... hiçbirini tanıımıyordu.

Kral ayağa kalktı ve birkaç adım ilerledi ama konuşurken onlara dönmedi. "Hayal kırıklığına uğradım," diye söze başladı ve Nik nefesini tutarak bekledi. "Öz oğlum, bir hain." O sırada babası başını ona doğru çevirdi. Soğuk, ifadesiz. Nik de bir tepki vermedi.

"Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Oyun oynamayalım Nikalias. Ben seni daha iyi yetiştirdim," diyerek sözünü kesti Orlon.

Nik'in gözleri kendisiyle konuşulduğu için öfkeyle parladı. "Beni sen yetiştirmedin," diye tersledi ve ayağa kalktı. Meydan okurcasına siyah, yabancı derinliklere baktı. "Sen benim babam değilsin, artık değilsin."

Zaten ölüm fermanını imzalamıştı.

Kral Nik'in öfkesini geçiştirirken sıkılmış görünüyordu. "Sizden daha fazlasını beklerdim, Prens." Bakışlarını Tauria'ya çevirdi ve Nik aralarına girme dürtüsüne engel oldu. "Ve siz Prenses. Size sığınak sağlıyorum ve siz bana böyle mi teşekkür ediyorsunuz?" Alaycı bir hışımla başını salladı. "Tam bir yetenek israfı. İkiniz de."

Kral henüz onları herhangi bir şeyle açıkça suçlamadığı için ikisi de suçlarını kabul etmedi. Nik tam olarak ne bildiğinden ya da onların neye karıştığını düşündüğünden emin olamıyordu. Sessiz kaldı.

Kral devam etti. "Tüm bu ihanet yüzünden daha da büyük bir yeteneği kaybedecek olmamız çok yazık."

Nik'in kalbi küt küt atmaya başladı. Faythe'den bahsediyor olamaz. Şimdiye kadar çok uzaklarda, güvendedi.

"Bir casus şefim olmasından oldukça hoşlandım."

Oda sallandı ve Nik yerin altından çekildiğini hissederken ayakta kalabilmek için mücadele etti. Sesi sakın bir öfkeye dönüştü. "Eğer ona zarar verirsen-"

Kral, öfkesini pervasızca alevlendiren tembel bir el salladı. "Korkarım insanın hayatı için yalvarmanız biraz geç oldu. Eminim Kaptan Varis bu sorunu çoktan halletmiştir."

Nik bir anlık pervasız bir duyguyla kılıcını çekti, hızla hareket etti ve hiç düşünmeden babasının boynuna indirmesine ramak kalmıştı.

Çelik asla hedefine ulaşmadı. Dönmeden saniyeler önce muhafızların yaklaştığını duydu ve kılıcı başka bir kılıçla birleşti. Nik, tehlikeli derecede hızlı olan siyahlar içindeki iki muhafızla dövüştü.

"Nik," Tauria'nın küçük sesi, sessiz bir iniltiyle birlikte dikkatini başka yöne çekti. Onu başka bir fae'nin pençesinde buldu, bıçağı boğazına dayanmıştı.

Anında dövüşmeyi bıraktı, dehşet içinde gözlerini kocaman açarak baktı. "Bırak onu," dedi, çaresizliği yüzünden sert bir ses çıkaramamıştı. En büyük korkusu gözlerinin önünde canlandı - on yıllardır ona işkence eden bir korku: Tauria'nın hayatının onun yüzünden tehlikede olduğunu görmek. Nik "Lütfen" diye nefes alırken neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Nik'in kılıcı elinden alındı ve muhafızlar onu gözaltına almak için yaklaştı. Babası bir el kaldırdı ve herkes durdu. Kral acı bir hoşnutsuzlukla Tauria'ya baktı.

"Bu kadınların seni zayıflatmasına izin veriyorsun evlat."

İkisinin de hayatı söz konusuken çıkış yolu yoktu. Kendi hayatı umurunda değildi, ama Tauria...

Kral uzun bir nefes verdi. "Ne büyük hayal kırıklığı."

Kaybettiğini düşündü. Nik pozisyonunu değiştirdi ve ne pahasına olursa olsun kılıcı olmadan savaşmak için kendini hazırladı. Sonra Orlon muhafızlarına seslenmek için döndü.

"İkisini de götürün. Onları odalarına hapsedin. Benim bilgim olmadan kimse girmeyecek ve benim sözüm olmadan da çıkmayacaklar."

Muhafızlar başlarını sallayıp etrafından dolandılar. Dört kişi daha Tauria'nın etrafını sardı ama artık hayatını tehdit eden bir kılıç yoktu. Küçük bir rahatlama. Orlon onları öldürmeyi planlamıyordu, en azından şimdilik.

Kral konuşurken siyah bakışlarını Nik'e çevirdi. "Şimdi olay çıkarmak istemeyiz, değil mi?"

Nik titreyen bir öfkeyle yumruklarını sıktı, Yüksek Farrow Kralı'na bakarken nefes almakta zorlanıyordu. Sonra isteksizce de olsa kabul etmek zorunda kaldı ve büyük salondan hışımlla çıkarken ayaklarının hareket etmesini istedi. Altı muhafız onu dört bir yandan kuşatmıştı. Bu kadar çok kişiye karşı savaşmak beyhude olurdu, özellikle de silahsızken.

Genellikle Tauria ile yollarını ayırıp ayrı yaşam alanlarına gittikleri köşede durdu. O da durdu ve gözleri kısa bir süreliğine sessiz bir sözde buluştu: Ölmeyecekti. O hâlâ nefes alırken ölmeyecekti.

Nik öne doğru itildi ve kendisine dokunmaya cüret eden muhafıza ölümcül bir bakış fırlattı. Arkasını döndüğünde Tauria çoktan uzaklaşmış, her zamanki dik ve kendinden emin duruşu yerini yenilginin verdiği alçak bir eğilmeye bırakmıştı.

Odalarının sınırlarında, güvenli alanı hızla hapisanesi, kafesi haline gelirken tüm konfor ortadan kalktı. Tek başına, sonunda kendi düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Ve bu belki de kralın onu bırakabileceği en tehlikeli şeydi. Faythe'yi öldürmüş ve Tauria'yı tehdit etmişti. Şimdi Nik'in tek sahip olduğu şey zamandı.

Tam olarak nasıl acı çekerek ve yavaşça
-Babasından intikamını al.

Faythe

FAYTHE soğuk ve nemli hücresinin bir köşesine sinmiş, kat kat giydiği elbisesine şükreliyordu.

birkaçını ısınmak için kollarının üzerine koymuştu. Üç gün geçmişti. Bunu, günlerini akşam karanlığından şafağa kadar izleyerek geçirdiği küçük kutu pencereden biliyordu. Kralın neyi beklediğini bilmiyordu. Belki de acı, donmuş gecelerin onun hayatını alıp almayacağını görmek ve onu zahmetten kurtarmak için.

Onu hücrenin arka duvarına, tam da şatodaki ilk gününden sonra bulunduğu yere zincirlemişlerdi. Gerçekten de dönüp dolaşıp aynı yere geldiğini düşünmek çok yerindeydi.

Ona eşlik eden tek kişi günde bir kez yemek ve su getiren gardiyandı. Bu asla yalnız bir gardiyan değildi, çünkü yeteneğini kullanmaya kalkışması halinde iki kişi her zaman dışarıda hazır bekliyordu. Onu doğrudan karanlık bir çukura göndermek ve Gece Yürüyüşü yapmasını engellemek için yemeğine ya da suyuna ilaç koyduklarını fark etmesi şimdiye kadar sürmüştü. Dondurucu geceler boyunca getirdiği uyuşukluğu memnuniyetle karşılayarak aldırış etmedi.

Bilinçli yeteneklerini kullanmaya çalışmadı, ama bunun boşa bir çaba olduğunu düşündüğünden değil. Fae'ler onu hapsetmek için acele ederken, silah olup olmadığını kontrol etmeyi akıl edememişlerdi.

Ne de olsa hangi kadın baloya bıçak getirir ki?

Kralın sonunu getirme planını hâlâ uygulayabilmek için bir şansı vardı. Sadece yeterince yaklaşmak için fırsata ihtiyacı vardı.

Faythe hücre bloğunun kapısı inleyerek açılmadan önce ayak sesleri duydu. İlk başta kımıldamaya zahmet etmedi. Sonra Caius'un dağınık, kıvrırcık kahverengi saçlarını gördü.

Zincirleri hareket ettikçe yüksek sesle şingirdiyor ve sert taşa karşı hareketsiz kaldığı günler yüzünden kemikleri ağrıyordu. Caius elinde bir tepsi yemekle içeri girdiğinde her zamanki gibi iki muhafız ana kapının yanındaydı. Zincirlerinin izin verdiği ölçüde kurnazca ilerledi. Genç fae hücresinin kapısını açtı ve içeri adım attı.

Gözleri kilitlendiği anda, "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

Yüzünün hiçbir şeyi ele vermesine izin vermedi. "Evet. Reylan- mı?"

"Ona kralın planını anlatır anlatmaz gitti. Şimdiye kadar Rhyenelle'e dönüş yolunda olmalıydı."

Bir rahatlama. Bencilce kalbini bıçaklayan bir rahatlama. Ama o güvendeydi.

"Nik ve Tauria?"

Adamın tepsideki yavan yemeğin yanına başka bir şey koyduğunu fark etti. Giysiler. Isınmak için bir pelerinle birlikte. Yulemas Balosu elbisesinin kirli harabesinden kurtulmayı arzuladığı için bu kadar basit eşyalar onun için çok şey ifade ediyordu.

Caius öne uzandı ve üzerini değiştirmesi için bileklerindeki zincirleri çözdü. Sert metalin ham teninden çıkarılmasının verdiği rahatlama ile neredeyse inleyecekti ve soyunurken mahremiyet için ona arkasını döndüğünde acıyan bileklerini ovuşturdu.

"Hayattalar. Kral onları kendi odalarına hapsetti. Her zaman tam koruma altındalar."

Adamın onların bir şekilde bu işe karıştığını biliyor olması onu dehşete düşürüyordu. En azından bunun için onları öldürmeye çalışmamıştı... henüz.

"Teşekkür ederim," dedi ama Caius'un yaptığı her şey için, onun için riske attığı her şey için -hepsi için- asla yeterli gelmemişti. Caius basit bir minnettarlık sözcüğünden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Elbisesi üzerinden düştü ve ağırlıksızlığın etkisiyle nefes aldı, hızla yeni giysilerine adım attı ve hançerini dikkat çekmeden çizmesinin içine soktu. Her ne kadar sıcak bir banyo için yanıp tutuşsa da, sert kış gecelerinden korunmasına yardımcı olacak kalın bir pelerinle taze giysiler içinde olmak büyük bir rahatlıktı.

Sözlerini bitirdiğinde ona döndü ve sıcak bir gülümseme sundu. "Elimden geldiğince ziyaret edeceğim. Yalnız değilsin Faythe."

Gözyaşları gözlerinin arkasına süzüldü ve görüşünü bulanıklaştırmaya başladı. Bu tam da duymaya ihtiyacı olan şeydi ve o anda umutsuzca ona sarılmak istedi.

"Bazen hak ettiğimden daha iyi bir arkadaş oluyorsun." Kendisi için yaptıklarından dolayı ona ömür boyu borçluydu. Ona umut verdiği ve aklını başında tuttuğu için.

Başka bir gardiyan acele etmesi için tısladığında, ona son bir güven verici gülümseme verdi. Sonra dışarı çıktı ve hücreyi bir kez daha kilitledi.

Herkes gittiğinde etrafına sessizlik çöktü. Yalnız değildi. Asla yalnız değildi.

Akşam karanlığı hücrelerini karanlığa gömdü. Tek ışık, pencereden sakin bir parıltı saçan huzurlu dolunaydan geliyordu. Küçüktü, kafasından ancak daha büyüktü ve görüşü bozan dokuma metal bir muhafazası vardı. Zaten pek bir şey görebildiği de söylenemezdi çünkü gökyüzünden başka bir şey göremeyeceği kadar yüksekti.

Ayın beyazı aklına farklı bir görüntü getirdi. Yerde kıvrılmış vaziyette ona bakarken Reyhan'ı düşündü. Tek düşündüğü

huzursuz günleri boyunca arkadaşları. Güvende ve hayattaydılar, hepsinin bir geleceği olacaktı. General kaçmayı seçerek akıllıca davranmıştı. Aslında, onun için bu kadar kolay olduğu ve bu konuda onunla savaşmak zorunda kalmadığı için mutluydu. Yine de aynı zamanda, bir parçası bu fikre bencilce incinmişti.

Pencerenin hemen dışındaki dar çıkıntıya küçük bir kuş kondu. Onu daha önce de görmüştü. Beyaz, ay ışığının altında neredeyse gümüş gibi parıldayan bu kuş, sanki etrafındaki uçsuz bucaksız dünyadan habersizmiş ve istediği yere uçup gitmekte özgürmüş gibi geri dönmüştü.

Faythe ayağa kalktı, kemiklerindeki ağrı ve bileklerindeki sıyrıklar gün geçtikçe daha da kötüleşirken yüzünü buruşturdu. Pencereye doğru gitti ve boynunu eğerek beklenmedik arkadaşını inceledi. Kuşla ilgili bir şey onu biraz rahatlatmıştı, sanki acısını anlamış ve sonsuza dek uçmadan önce ona katılmasını bekliyordu.

Bu saçma bir kavramdı ve belki de günlerce hiçbir konuşma ya da insan teması olmadan bırakıldığı için hezeyan noktasına ulaşmıştı. Sessizce oturan kuşa oflayıp pufladığında ve sonra onunla yüksek sesle konuşmaya başladığında deliliği tamamen ortaya çıktı.

"Kaderimde hep buraya gelmek vardı," dedi, sessizlik günlerinden kalma sesi çatallaşarak. "Gitmelisin, savaş dünyayı kara günler ve kırmızı sokaklarla lekelemeden önce mümkün olan her manzarayı görmelisin." Kuşa hüznle gülümsedi ve sırtını duvara yaslamak için ondan uzaklaştı. "Yine de bana bir iyilik yap, olur mu? Arkadaşlarım Jakon ve Marlowe'a göz kulak ol." Onları düşününce yüreği parçalandı ama kralın gazabından kaçan sadece onlar değildi. "Kahretsin, Reylan da." diye eklerken buldu kendini.

Sessizlik ona cevap verdi. Kuşun hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmedi. Olacağını biliyordu. Neredeyse hiç ayrılmamıştı. Belki de sonunda onu götürdüklerinde ve hücre bir kez daha boşaldığında, yalnızlığı içinde uçup gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Hücre kapısının gıcirtısı onu şiirsel rüyasından uyandırdı. Korkusu, daha işkence başlamadan onun dehşetinden zevk alıyormuş gibi hınzırca sırtan gaddar yüzbaşının yüzünde sarsıldı. Dik durmaya ve güven maskesini korumaya çalıştı ama yorgunluğundan her geçen gün daha da zayıflıyordu.

"Oynamaya hazır mısın?" diye kötü niyetle alay etti.

Ses tonu karşısında soğuk bir ürperti omurgasını yalayıp geçse de, cesaretini toplayarak, "Bir zamanlar seni öldürmeye söz vermiştim Varis," dedi.

Gülümsemesinin köşeleri daha da genişledi. Kızın içindeki mücadeleden zevk alıyordu, sırf onu bir hiç haline getirmenin zaferinin tadını çıkarabilmek için bile olsa.

"Göreceğiz," dedi karanlık ve baştan çıkarıcı bir sesle. Parmaklıklara yaklaştı. "Seninle çok eğleneceğim Faythe." Yırtıcı adamın okşayışında kadının adı kulağa iğrenç geliyordu.

Varis başını salladı ve bir muhafız hücrelerini açmak için öne çıktı. İki kişi içeri adım attı ve onu kabaca tuttuklarında bile irkilmedi ve bileklerinin demir tutuşlarından kurtulduklarında acı içinde sızladığını hissetti. Kollarından tutup onu hücrelerinden çıkardıklarında onurlu bir şekilde yürüme şansı yoktu. Ayakları, onların düzensiz ve geniş adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Taht odasına götürülmedi ve yeraltında olduklarından emin olana kadar birçok merdivenden indikleri kalenin doğu tarafını tanımadı.

Yeraltında, kimsenin yardım çığlıklarını duyamayacağı bir yerde.

Son koridorun sonuna ulaştıklarında, ölüm kokan büyük bir odaya çekildi. Loş meşaleler acı odasının etrafındaki her kan sıçramasını vurguladığı için görünüş olarak da karanlık gücü andırıyordu. Mide bulantısı onu ele geçirdi ve panik içinde yükselen kusmuğu durduramadı, muhafızlar onu **bıraktığı** anda iki büküm oldu. Avuç içleri acıyla yere çarptı.

Yere düştü ve kendini toparlamaya ve şiddetli kalp atışlarını sakınleştirmeye çalışmak için nefes nefese kaldı.

Odanın onu soğuk bir dehşete düşüren tek bir uğursuz amacı vardı. İşkence. Kaptan kıkırdadı, onun mekâna verdiği tepkiden memnun olmuştu.

Sonra odanın öbür ucundaki kralı fark etti, korkunç ortamın ortasında giysileriyle hiç de uygun değildi. Gülümsemiyordu ama gözlerinde, sahip olduğunu düşündüğü bilgiyi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söyleyen zalim bir parıltı vardı. Arkadaşları koz olarak kullanılmazsa, acı bir sonraki en iyi şey olabilir.

Odanın ortasında uzun, düz bir bank vardı ve onun yanında, tam tersine, çok daha rahat bir sandalye konumlandırılmıştı.

"Faythe." Kral onun adını söyledi. Sesi karşısında kanı dondu. "Ne kadar meşgul bir kadın olmuşsun." Orlon zehirli bir yılan gibi ona doğru süzöldü. Durdu, sanki çizmesinin tabanıyla onu bir hamamböceği gibi ezebilecekmiş gibi ona baktı. "Bunca zamandır, tam da aradığım şeye tutunuyordun."

Yana doğru başını salladı ve bir muhafız elinde kınından çıkarılmış bir kılıçla öne ıktı.

Lumarias'ı tutmak.

Faythe'nin gözleri şok içinde açıldı ve uyuştu. Silahı avuçlarının arasına aldı ve dikkatini kabzasına yerleştirilmiş taşa vermeden önce işçiliğine hayran kaldı.

"Riscillius," diye nefes aldı sanki buna tam olarak inanmamış gibi. Sonra gözleri tekrar ona kilitlendi. "Yine de aradığım bir şey daha var, değil mi?" Uzun bir nefes aldı ve Faythe, "Bana tapınak kalıntısını nereye sakladığını söyle casus efendi," derken kendini hazırladı.

Faythe yüzündeki ifadeyi saklamaya çalışarak dişlerinin arasından tısladı, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

."

Kralın elinin tersi yüzüne değdi. Keskin acı karşısında inledi, başı o kadar sert döndü ki

Darbenin boynunu kırmasını engelleyen kendi iradesiydi.

"Bana yalan söyleme, kızım!" diye tükürdü, sesi sabırsızlığından dolayı zehirle doluydu. Sonra kendini toparlayarak doğruldu. "İtiraf edeyim, etkilendim. Seni ilk alıkoyuşumun bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bunca zaman kurnazca sakladığın, beni ve korumamı atlattığın şeyi keşfettiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Hakkını vermeliyim, bu kolay bir başarı değil."

Kral odada volta atarken Faythe soğuk zeminde şiddetle sarsıldı.

"Bir müttefike, bir krala saldırdığın için seni ilk ve son kez öldürmeyi planlamıştım! Yeteneklerin sandığın kadar keskin değilmiş, öyle görünüyor ki Varlas'ın hafızasını manipüle etmen bir süre işe yaramış." Orlon adımlarını durdurup aşağı baktı ve Faythe'nin ihanetinin ortaya çıkmasına vereceği tepkiyi ölçtü. Ama Faythe dehşet içinde kaskatı, hareketsiz, donmuş bir halde kalırken yüz ifadesini değiştiremedi. "Mektubunda Rhyenelle generaliyle birlikte seni de ona teslim etmemi istiyordu. Krallığıma geri dönmesi ne kadar aptalca. Dönüşünde neyin etkili olduğunu hâlâ merak ediyorum..." Orlon'un kaşları merakla birbirine çarptı ama uzun süre düşünmedi. Siyah bakışları Faythe'nin üzerinde sabitlendi ve ona doğru yürürken ölümün karanlığıyla dalgalandı.

"Onun isteğini reddettiğimi duymaktan memnun olacaksın. Ya da bunun yerine senin için neler hazırladığımı gördüğünde seni Varlas'a teslim etmem için bana yalvaracaksın." Onun önünde durdu.

Faythe başını kaldırmadı, boğazından yükselen asidi bir kez daha bastırmaya çalışırken gözleri onun cilalı botlarına sabitlenmişti.

"Planlarımız hakkında ne bildiğini düşündüğünü ve başka bir zaman benim bilgim olmadan yeteneğini kullanmaya cesaret edip edemeyeceğini sorgulamama neden oldu. Bir Gecegezen'in senin ya da oğlumun zihnine fark edilmeden girmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden, korumamın anılarını

Burada geçirdiğiniz zaman içinde ne kadar yakınlaştığınızı görmek güzel. Faythe-usta-görünüşe göre sandığımdan çok daha kurnazmışsın. Ama öyle ya da böyle harabenin yerini senden öğreneceğim."

Kral, kanla kaplı duvarları incelerken tehditkâr bir ifadeyle odaya göz gezdirdi. "Her ne kadar ihanetiniz ve aldatmacanız yüzünden kanınızın aktığını görmek istesem de, korkmanız gereken fiziksel acı değil. Hayır, doğrudan bilginin kaynağına gitmeyi planlıyorum. Aklına, Faythe. En büyük varlığın senin sonun olacak." Orlon arkasındaki muhafızlara başıyla işaret etti ve kadının etrafından dolaşmaya başladı.

Faythe çıldırmış paniğinin sıcaklığıyla sertçe nefes aldı. Kendini kaybetti. Çizmesine uzanarak ayağa fırladı, hançeri elinde kavradı ve kralın sırtına saplamak için döndü.

Bir el, hedefinden sadece bir santim uzakta bileğinin etrafında acıyla kıvrıldı.

Faythe, Varis'in tutuşu kemik kırmaya dönüştüğünde haykırdı ve bıçağı düşürdü, son umudu taş zeminde kahredici bir şekilde yankılandı.

Orlon sahte bir eğlenceyle kıkırdadı. "Mücadeleniz ve adanmışlığınız takdire şayan. Böyle bir yeteneğin boşa gittiğini görmek utanç verici olacak. Çok değerli bir müttefik olabilirdin. Dünyayı fethetmeye yardım edebilirdin. Yine de her fırsatta kendi kurnaz yönteminle benimle savaştın. Meydan okuyuşun senin sonun oldu."

İki muhafız yaklaşarak onu kraldan uzaklaştırdı. Korkudan tamamen bunaldığı için tüm gücünü ve saygınlığını kaybederek çırpındı. Onu kaldırdılar, ayakları tamamen yerden kesildi, o da kalan her şeyiyle onların acımasız tutumuna karşı mücadele etti. Tüm enerjisi boşa gitmişti. Birkaç hızlı hareketle ayak bileklerinden ve el bileklerinden bağlandı, etrafını saran akbabalara karşı tamamen savunmasızdı. Gözleri yaşardı - acıdan değil, kesinlikle kaçıışı olmadığını farkına vardığı için. Bu sefer kimse ona yardım etmeye gelmeyecekti.

Kral Orlon çıkışa doğru ilerledi ama gitmeden önce sesi t  yler   rpertici bir   ekilde, "İstediğimi alacağım Faythe. Bu i  in sonunda, sefil hayatının sona ermesi i  in yalvaracaksın."

Sonra adam gitti ve Kaptan Varis ona doğru adım atarken iblis y  z deği  tirdi. Faythe i  ten i  e b  z  ld   ve acı dolu bir vaatle sırtan canavardan   ok ama   ok uzağa ka  mak isteyerek bağlarına kar  ı gerildi.

"Ba  layalım mı?" dedi uğursuz bir ne  eyle. Kaptan herhangi bir i  kence aletine uzanmadı, hatta ona elini bile kaldırmadı. Onun yerine, Faythe'nin yanındaki sandalyeye otururken g  l  msemesi sadist  e ve ne  eliydi.

Oturduğu yerde ona doğru eğildi ve kadın i  g  d  sel olarak geri   ekilirken ip bileklerini ısırdı. "  imdi, kendi zihninde g  cs  z olmanın nasıl bir his olduğunu   ğreneceksin" derken zalim nefesinin i  gren   sıcaklığı kulağını ok  ıyordu.

Bilgi alma y  ntemlerini anladığında, s  zleri Faythe'nin i  inde yeni bir korku yarattı. Hi  bir   ey yapamayacak kadar   aresizken zihninin i  gal edilmesinin yerine ba  ka her   eyi, fiziksel acıyı bile diledi.   aresiz... ve farkında.   ılgınca bir korku dalgası i  inde, zayıflamı   kaslarına vuran ve her hareketinde ham derisini yırtan keskin acıya rağmen bağlarını   ılgınca   ekti. T  m saygınlığını ve cesaretini kaybederek umutsuz bir hı  kırıkla yıkıldı.

Yine de biri diğer yanına yakla  tığında kokusunu aldı: uzak bir anıyı canlandıran bir koku;   ok uzun zaman   nce, yetenekleri hakkında hi  bir fikri olmadığı bir g  n. Kendinden, yeteneğinden korktuğu zaman. Nik onu kurtarmak i  in devreye girdiğinde. O zamanlar bu koku onun kurtulu  uydu.   imdi, yeteneğini bastıran tonik onun en k  t   k  busu olacaktı...

Daha d    k bir dozajda, yeteneğinizi bastırmak i  in de kullanılabilir, ancak yine de ba  ka bir Gecegezen'in zihninize girmesine izin verir ve onları dı  arı atmak i  in   aresiz kalırsınız. Nik'in uzun zaman   nce s  ylediği s  zler kulaklarında yankılandı ve koku g    lendik  e yenilgiyle hı  kırdı. Daha yakın. Ağzını kapattı

ama bir çift sert el çenesini acıyla kavradı ve daha fazla dayanamayıp haykırana kadar baskıyı artırdı. Bunu yaptığı anda, dilinin üzerine iğrenç sıvıdan bir damla düştüğünü hissetti. Sonra eller kayboldu.

Faythe savaştacak enerjisini kaybetmiş bir halde sert bankın üzerine yığıldı. Zaten boşunaydı. O bir insandı, zayıftı, aşağılıktı. Ruhunun kırıntılarına tutunmaya çalıştı... ama yakında onun da kurtulamayacak kadar kırılacağından korkuyordu. "Uyu Faythe," diye mırıldandı Varis. "İçeride görüşürüz." Onun Göz kapaklarının ağırlaştığını hissederken son sözleri karanlık bir kıkırdamayla yankılandı.

Başarısız olmuştu, kaybetmişti ve şimdi kendi zihni tüm yaratıkların en kötüsü için bir oyun alanına dönüşecekti.

CHAPTER 50

Nikalias

NİK kaynayan bir öfkeyle odasını gözetliyordu. Kapısının önünde dört, balkonunun altında ise altı muhafız daha vardı.

Bu kadar çok kişiye karşı savaşmaya çalışacak kadar aptal değildi ve başkalarının da olduğundan şüphesi yoktu. Cesaret ederse hemen uyarılabilecek biri.

Hayır, fiziksel olarak sayıca üstündü. Ama hapsedildiği yerde tamamen güçsüz de değildi. Son yedi gecedir bilincini tamamen kaybetmiş, gücünü toplamış ve zihnini dinlendirmişti. Yeteneği dışında ondan her şeyi alabilirlerdi. Gece Yürüyüşü. Ve bunu High Farrow Kralı'ndan sessiz bir intikam almak için kullanmayı planlıyordu.

O hazırды.

O gece yatmak için giyinmedi. Tamamen giyinik bir şekilde yatarken, gözlerini kapamadan önce uzun bir nefes aldı ve kendini uykuya bıraktı.

Nik bilinçaltının siyah-gri girdaplarında duruyordu. Krala doğru yola çıkmadan önce uğraması gereken bir yer vardı. Faythe'yle defalarca yaptığı gibi Tauria'nın zihniyle sohbet edemese de, endişelerini hafifletmek ve onun hayatta ve iyi olduğundan emin olmak için anılarını araştırabilirdi.

Bir şey onu durdurdu. Kalbini romantizmin ötesinde çalan insanı düşününce... kalbi yeniden kırıldı. Faythe'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu, ölümsüz hayatının geri kalanı boyunca taşıyacağı bir suçluluk ve utançtı. Son dört günü inkâr içinde yaşamış, tamamen dağılacağı ve intikamını alamayacağı korkusuyla onun artık nefes almadığını kabullenememişti.

Sonra aklından korkunç ve umut verici bir şey geçti. Şüphe.

Hedefini değiştirmek istemesi yeterliydi, emin olmak için çaresizdi ama denerse sadece boş karanlıkla karşılaşmaktan korkuyordu. Kendini durduramıyordu. Ölümünün doğrulanmasından duyacağı acıya rağmen Nik kendini Faythe'yi hayal ederken ve sonra onun zihnine kanalize olmaya çalışırken buldu.

Siyah bir duvarla karşılaştı. Neredeyse onu büküyordu, ta ki.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Beklediği gibi boş bir boşluk değildi; arkasında hâlâ bir öz vardı. Rahatlama onu ezdi ve çaresizce içeri girmek istedi. Sert bariyerde herhangi bir zayıflık ya da kırılma olup olmadığına baktı. Tanıdık bir histi ama tam olarak belirleyemiyordu. Sanki derin, bilinçsiz bir uykudaymış gibi değil. Sanki onu dışarıda tutuyormuş gibi de değildi. Başka bir şey onun içeri girmesini engelliyordu.

Farkına varması buz gibi bir çarşaf gibi oldu. Bunun benzerini daha önce de hissetmişti; başka bir Gecegezen hedefini çoktan işgal etmişti. Panik göğsünü delip geçti. İçeride tam olarak kimin olacağını bildiği için olasılıkları düşünmesine gerek yoktu - kralın en iğrenç görevleri için çağrılan kişi.

Kaptan Varis.

Daha önce de diğer Gecegezenlere meydan okumuş ve kazanmış, bilgiye ilk o ulaşmıştı. Ama bu ev sahibi için hiç iyi sonuçlanmamıştı. Büyük bir gizlilik ve daha da büyük bir güç olmadan içeri girmeye ve kaptanı dışarı atmaya çalışarak Faythe'nin hayatını riske atacaktı. O zaman bile

Faythe'ye içeriden zarar vermeden başarabileceğinden tamamen emindi. Onu kötücül canavarın pençesine bırakmak da bir seçenek değildi ve Faythe'nin seçme şansı olsaydı, bu tehlikeli riske rağmen denemesi için ona yalvaracağını tüm kalbiyle biliyordu.

Nik hâlâ tereddüt ediyordu. Onun öldüğünü varsaymak iğrenç, iç burkucu bir duyguydu. Eğer dener ve başarısız olursa, onu neredeyse kendisi öldürecekti. Bu düşünce sarsıcıydı ama onu kaptanın ellerine bırakmak için bencilce bir nedendi. Bu kadere hak etmiyordu ve kaptanın ilk günden beri istediği şeye, Faythe'nin hayatına son verme şansına sahip olmasına izin vermeyecekti.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Babasının zihninin savunmasını aşabilecek kadar güçlü hissetse de, oraya giderken dikkatli olması gerekmiyordu. Faythe'nin zihniyle, kaptan hemen fark etmeden ve daha da önemlisi Faythe'ye zarar vermeden içeri girebilmeliydi. Bu görev karmaşıktı ve yeteneğinin gücünü ve hassasiyetini yeni bir testten geçirmesini gerektirecekti. Birazcık bile huzursuz olmayı ya da gevşek duygulara kapılmayı göze alamazdı.

Bir süre daha onu canavarın merhametine terk etmesi gerektiğini bildiği için bu durum Nik'i son derece sinirlendirdi ve öfkелendirdi. İsteksizce, kendini tamamen kendi zihnine geri dönmeye zorladı. Karanlığa açılan kapısı onu çağırıyordu. Yapması gerekeni başarabileceğine ve bu süreçte Faythe'yi hayatta tutabileceğine dair gücüne yeterince güvenene kadar dinlenecek, sakinleşecek ve odaklanacaktı.

Nik, Faythe'nin onu kurtarmasına yetecek kadar uzun süre dayanması için Ruhlara sessiz bir dua mırıldandı.

CHAPTER 51

Faythe

FAYTHE KAPANA KISILMIŞTI. Bilinçaltında felç olmuştu. Kendi beyaz ve altın sisi içinde hareket edemiyordu. Zihnini ihlal eden Kaptan Varis'e sadece dehşet içinde bakabiliyordu. Yine de, bazı şeyleri ondan gizlemek için var gücüyle savaştı.

Kral harabeye ulaşamıyordu; bunun tek sebebi harabenin Marvellas'ın eline geçmesinin Ungardia'ya zarar verecek olması değildi. Faythe'yi daha çok korkutan şey, eğer onu bulursa... Jakon ve Marlowe'u da bulduğu anlamına gelecek olmasıydı.

Eğer istediğini yapsalardı, şimdiye kadar onunla birlikte Farrowhold'dan çok uzaklaşmış olurlardı. Bunu öğrenmek krala tam yerlerini vermeyecek olsa da, kralın onları bulmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Bilgiyi korumak için harcadığı çabadan dolayı başı çatlayacak gibiydi ve kaptan düşüncelerini gözden geçirirken tamamen karanlığa gömülmek üzereydi.

Açık büfe gibi anılar, her şey alınabilir.

"Yüce Farrow'un Veliaht Prensi," diye düşündü sırtını ona dönerek, bir yandan da geçmişinin filmini izliyordu. "Sana karşı zaafı olduğunu hep biliyordum ama bu mu?" Dönüp ona eğlenen, hınzır bir sırıtış fırlattı.

Faythe dizlerinin üzerindeki pozisyonundan başını kaldırdı ve gördüğü manzara karşısında neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Acıdan ya da üzüntüden değil, bir anlığına o zümrüt gözlere bakarak rahatladığını hissetti. Sahne değişti ve Ebedi Orman'da çimlerin üzerinde uzanmış, kaygısız ve gülüyorlardı. Adam onu öpmüştü. Farklı bir zaman çizgisindeymiş gibi hissettiren bir gün. Onu o zaman da seviyordu, şimdi de farklı bir anlamda seviyordu.

Sonra görüntü sisin içinde dağıldı. Kendi isteğiyle değil, kaptanın isteğiyle. Adam ona doğru yaklaşırken başını tekrar eğdi. Diz çöktü ve çenesini kavramak için bir elini uzattı. Dokunuşu onu ne kadar tiksindirse de karşı koyamadı, savaşamadı. İblis'e ters ters bakarken tüm nefretini gözlerine akıttı.

"Artık en derin korkularını biliyorum Faythe. Sanırım ödeştik." Sırıltısı kötü niyetli bir hal aldı. "Ne yazık ki senin için adil oynamıyorum." Varis'in yüzü yavaşça değişmeye başladı ve Faythe'nin omurgası dehşetle sertleşti. Kötücül yara izi mükemmel soluk teninde yumuşadı. Arkadan bağlanmış saçları daha koyu tonlara dönüştü, kısaldı, alnının üzerinde birkaç gevşek tutamla şıklaştı. Siyah gözleri, ışıltılı zümrüt havuzları olarak tamamen dolana kadar çarpıcı yeşil sarmaşıklarla örüldü. Daha önce pek çok kez olduğu gibi bu gözlerde huzur bulmak istedi ama hissettiği tek şey donmuş dehşet oldu. Bu, yabancı bir istilacı tarafından dizginlenmiş Nik'in yüzüydü. Zalim ve acımasız bir canavar. Arkasında, beyaz ve altın rengi sis, sürünen bir karanlık tarafından söndürüldü ve sahne çok daha uğursuz bir şeye dönüşürken ürkütücü bir şekilde bulutlu hale geldi.

Gözlerini prensin çarpıtılmış aşinalığından ayırdı. Taht odasındaydılar ama bir zamanların aydınlık ve kusursuz mekânı şimdi bakımsız ve uğursuzdu. Örümcek ağları yukarıdaki büyük avizeye yapışmış, şeklini bozmuş ve onu hapsolmuş hayaletlerden oluşan bir küre gibi beyaza çevirmişti - belki de kanları kürsüyü mide bulandırıcı bir koyu kırmızı boyayan ve çatlakların yaralarını dolduran kurbanların kanları

taş zemin. Oda, midesini bulandıran iğrenç bir kokuyla burnunu yaktı: ölüm.

Nik ayağa kalktı ama gözlerini ondan ayırmadı ya da tahtında tembelce oturan babasına doğru yürürken şeytani sırtışını bırakmadı. Sonra gözleri, canlı Fenstead yeşilinden hiçbir iz taşımayan, tamamen kraliyet mavisine bürünmüş Tauria'ya takıldı. Kralın yanındaki tahtında değildi. Onun yerine kralın yanında durmuş, omzundaki eli baştan çıkarıcı bir şekilde kolundan aşağıya doğru inerken gözlerini Faythe'den ayırmıyordu, yüzünde zalim bir eğlencenin sinsi gülümsemesi vardı.

Faythe bu manzara karşısında sarsıldı. Tauria kendi eşini, Nik'in annesini öldürdüğünü gördüğü krala asla sevgi ve şefkat göstermezdi. Her ikisine de bağırıp onları içinde bulundukları trans halinden uyandırmak istiyordu.

Faythe bir anlık şaşkınlıkla büyüünün etkisinde olanın kendisi olduğunu hatırladı. Kendi zihninin bir oyunuydu bu. Oda eğildi ve zihni gerçeğe hayal arasında savaşıırken görüşü bulanıklaştı. Başını iki yana salladı. Kendini uyandırabilirdi. Kontrol onda olmalıydı ama yine de... kendi düşünceleri üzerindeki hâkimiyet savaşını kaybetmişti.

"Faythe."

Tanıdık kırık sesle başı yana kaydı ve Jakon'u kanlar içinde ve acımasızca hırpalanmış halde görünce bir kez hıçkırdı.

"Faythe, bize yardım et."

Başını diğer tarafına çevirdiğinde Marlowe'un hayalet gibi görüldüğünü gördü; her zaman kabaran sarı saçları matlaşmış ve kırılmıştı, yüzünün rengi solmuştu ve çıkıntılı kemiklerinin üzerinde neredeyse hiç çürük et yoktu.

Gözyaşları Faythe'nin yüzünden aşağı aktı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, ama zayıf sözleri zoraki bir yalandı. Yakalanmışlardı ve hepsi burada, Griffin'in tepesinde, kendi krallıkları tarafından bir iblis kralın ellerinde ihanete uğrayarak öleceklerdi. Onun sıkıntısından zevkle sırtan hükümdarın siyah gözleriyle karşılaştı.

"Kimseye yardım edemezsin," diye alay etti kanlı tahtından.

Ayak sesleri duyuldu ve tekrar döndü, bu sefer kaptanı gördü. Ancak dikkatini çeken onun görünüşü değil, iki elinin arasında duran büyük çelik kılıcın parıltısıydı. Kaptan yaklaşırken kılıcı Jakon'un başının üzerine kaldırıncaya gözleri büyüdü ve şok içinde titredi.

"Bunu burada ilk kez diz çöktüğünde yapmalıydım," dedi kaptan ve sonra ellerini aşağı indirdi.

Çığlığının dalgaları Faythe'nin göğüs kafesinde sarsıldı ve yükseldi. Kırık cam parçaları gibi boğazını parçaladı ve odada yüksek sesle yankılandı, kendi kulaklarında acı verici bir şekilde çınlamak için geri kanalize oldu. En uzun süreli ve en sevdiği arkadaşının tek bir hamlede kafasının kesilmesini izlerken çığlık atmaya başlamadı. Vücudu gevşedi ve kafası yuvarlandı. Faythe, çığlığı çılgınca hıçkırıklara dönüştüğünde anda kustu. Nefes alamayarak öğürdü ve sıçradı. Etrafında biriken kan, dizlerinin altını ve mermere yasladığı avuçlarını ıslattı. Kırık taşın yarıklarına düştü ve Jakon'un hayatının birkaç nehre ayrılışını izledi.

Kaptan orada durmadı. Bıçağını bir kez daha hazırlayarak yoğun kanın içinden geçti ve Marlowe'a doğru ilerledi. Daha arkadaşına ulaşmadan Faythe tekrar çığlık atmaya başladı. Boğazı sanki çılgın bir canavar pençeleriyle dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi acıyla yırtılıyordu. Bir başka dehşet verici görüntüden kaçınmak için umutsuzca gözlerini kapamak istedi ama yapamadı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gözlerini kaçıramıyordu.

Onları kurtaramazdı, yaptıklarının sonuçlarına katlanmalarını izlemekten başka bir şey yapamazdı. Onun yüzünden buradaydılar; onun olduğu şey yüzünden.

Kaptanın kılıcı Marlowe'un boğazına düştü... Faythe çığlık attı, feryat etti, hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Sonra her şey karardı.

Faythe uyandığında, uyanmamış olmayı diledi.

Başı daha önce hiç hissetmediği kadar kötü zonkluyordu ve dışarıdaki aydan gelen zayıf ışık havuzuna uyum sağlamakta zorlanıyordu. Boğazını temizlemek için öksürdü ve boğazının acı verici bir şekilde kuru ve boğuk olduğunu fark etti. Dondurucu soğuktaydı ve battaniye olarak kullandığı pelerinin ağırlığını hissedemiyordu. Tek gözünü açtığında hâlâ hücresinde olduğunu anlamayı başardı.

Kendini toparlamak için bir an yere yaslandı ve her şey kemik titreten bir netlikle aklına geldi. Başına saplanan ve görüşünü karartan ağrıya rağmen sıçrayarak ayağa kalktı. Kaptan, zihin manipölasyonu, arkadaşlarının kafasının kesilmesi...

İğrenç anılar tekrar tekrar canlanıp kusarken Faythe dizlerinin üzerinde iki büklüm oldu. Hiçbir şey çıkmadı ama göğsüne dayanılmaz bir acı saplandı ve buz gibi taşa karşı titredi. Her şey o kadar net, o kadar gerçektir ki, kendi zihnindeki farkı ayırt edemiyordu.

Kendini tamamen kaybolmuş, savunmasız ve umutsuz hissederek hücresinin arkasına yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Yaşadığı kâbusun üzerinden kaç gün geçtiğini bile bilmiyordu.

Hıçkırıklarının arasından küçük bir cıvıltı sesi duyuldu ve Faythe'nin ağlaması kesildi. Acı ve hayal kırıklığı içinde ayağa fırladı ve lanet kuşla yüzleşmek için döndü. Fiziksel acısını ve zihinsel deliliğini görmezden gelerek ona dik dik bakarken, o da masumca ona baktı.

"Git buradan!" diye bağırdı.

Kıpırdamadan durdu, sessizce onu izledi.

İki basamağı hızla çıktı ve avuçlarını keskin taşa vurdu, donmuş bedenindeki acıya karşı hissizleşmişti.

devlet. "Bu kafeste sen yoksun, ben varım! Git ve geri gelme!"

Kıpırdamadığında ya da meydan okuyarak ondan uzaklaşmadığında Faythe bir kez daha çığlık atarak titredi. Alnını taşa yasladı ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı.

"Yalnız değilim," diye fısıldadı kendi kendine.

İnatçı kuş ona bunu hatırlattı. Bunu düşünmek bile gülünç gelse de, yaratığa sessizce teşekkür etti.

Ama tekrar baktığında... gitmişti.

Faythe metal kalkana gözlerini kırptırdı. Sonra midesi bulandı ve boş gökyüzüne bakarken gözleri yaşlarla doldu.

Gerçek değildi.

Tüm bu zaman boyunca, çıldırtıcı bir sessizlik içinde günlerce, haftalarca yalnız bırakılmak... kuşun görüntüsünü akıl sağlığına tutunmak için çaresizlik içinde mi yaratmıştı? Zihninin yalnızlığına tamamen kapanmamak için bulduğu bir yol.

Faythe titredi. Yere çöktü, kendi içine doğru kıvrıldı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Gerçek değildi. Ellerini sıkıca kavradı. Kafa derisindeki acı uyanık olduğunu doğrulamak için yeterli olmalıydı ama değildi. Zihni aşağıya, aşağıya ve aşağıya doğru dönüyordu. Parmaklarını saçlarına daha sıkı geçirdi, artık neyin gerçek neyin hayal olduğundan emin değildi, kendini hâlâ kalenin altındaki o metal bankta, kaptanın düşüncelerinin iplerini çektiğini hayal ediyordu. Gerçek değildi. Kaybediyordu... kendini kaybediyordu.

Kaçışı olmayan karanlık bir deliğe düşmeden önce, hücre bloğunun kapısının açılması taşın üzerinde titreşti ve soğukkanlı bir korkuyla etrafında döndü. Caius'un elinde bir tepsi yemekle içeri girdiğini görünce titrek bir rahatlama nefesi verdi. Onu görmek ve getirdiği küçük rahatlık...

Bu gerçek. Bu merhamet gerçek. Caius gerçek.

Adam hücrenin kapısını açıp içeri girdiğinde Faythe hızla atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Gözleri Faythe'nin üzerinde gezinirken ona acımasızca baktı. Korkunç bir görüntüsü olmalıydı.

"Sana yaptıkları için üzgünüm Faythe. Yardım etmek istiyorum."

"Benim için teşekkür edebileceğimden çok daha fazlasını yapıyorsun." Hâlâ ana kapının yanında duran iki muhafıza karşı temkinli davranarak zayıf bir gülümseme verdi.

Yemeğini yerleştirmek için eğildi ama tökezleyerek birkaç eşyayı yere düşürdü. Bilerek yapmıştı, onları toplamak için uğraşırken onlara birkaç değerli dakika daha kazandırmak için.

"Olmstone Kralı'nın High Farrow'a yaklaştığını bilmelisiniz."

Faythe görünüşte yüzünü sakin tutuyordu ama içinde, göğsü havanın buz gibi soğuğuyla eşleşiyordu. Vücudu acı veren titreşimlerle titriyordu. Lanet pelerinin nerede?

Caius, Faythe'nin hücreye hızlı bakışından aklından geçenleri okumuş gibi, kendi hücresinin klipsini açarak ona uzattı.

Hücre kapısından bir gardiyan, "Mahkûma herhangi bir eşya vermemeliyiz," diye uyardı.

Caius'un gözlerinde daha önce hiç görmediği bir öfke parıltısı belirirken, Caius dönerek, "O canlı tutulacak, değil mi? İhtiyacı olan bilgiyi alamadan soğuktan ölürse Varis bundan hiç memnun olmayacaktır." Sesi şaşırtıcı derecede sert ve otoriteyle doluydu, öyle ki asker isteksiz bir homurdanmayla geri çekildi.

Ona döndüğünde yüzü özür dilercesine buruştu. Varis'ten bahsettiği için; işkencesinin bitmediğini hatırlattığı için. Faythe minnettarlığını göstermek ve dehşetini gizlemek için küçük bir gülümseme sundu. Kalın pelerini kavrayınca, sert omuzları pelerinin ağırlığı ve sıcaklığı altında rahatladı ve pelerini üzerine geçirmekte tereddüt etmedi. Pelerinin rengine ya da üzerindeki mühre dikkat etmemeye çalıştı.

doğrudan acımasız High Farrow kralından gelen sıcak bir marka gibi.

Faythe, "Savaşa mı hazırlanıyorlar?" diye sordu. Varlas'ın dönüşünün tek nedeni planlarını kesin olarak yürürlüğe koymak olabilirdi.

Caius'un bakışı her şeyi anlatıyordu ve kalbi sıkıştı. Varis kafasının içinde neye ihtiyaçları olduğunu bulmayı çoktan başarmış mıydı? Bunu düşünmeye bile değmezdi ve Jakon ile Marlowe'un hâlâ güvende ve Orlon'un pençesinden uzak olmaları için lanet olası Ruhlara dua etti.

"Sanırım öyle."

Oh, Tanrım. Bu oluyordu. Umutsuzca önlemek istedikleri her şey. Müttefikler arasındaki savaş. Bunu durdurmanın tek bir yolu vardı: High Farrow Kralı'nı öldürmek zorundaydı ve zamanı tükeniyordu.

Caius tepsideki eşyaları düzeltmeyi bitirdi ve kadın onun seviyesine kadar eğildi. Caius ona baktı ve kız sert bir sesle şöyle dedi: "Gitmelisin Caius. Burası senin gibiler için, doğru olan için savaşmak isteyenler için güvenli olmayacak. Burada senin için hiçbir şey kalmadı."

Genç muhafız başını hafifçe salladı ve sıcak bir gülümseme verdi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Adam hızla ayağa kalkıp hücrelerinden dışarı çıktığında Faythe itiraz etmek üzereydi. Kapıyı tekrar kilitlediğinde, bir kez daha göz göze geldiler ve Faythe, "Ruhunu kırmalarına izin verme Faythe. Kazanmalarına izin verme," dediğini duydu, adam dönüp onu bir kez daha hücre bloğunda yalnız bırakmadan hemen önce.

CHAPTER 52

Jakon

"**A** Bu konuda emin misin?" Jakon'un sorusu daha çok bir yalvarış olarak ortaya çıktı.

Yapmak üzere oldukları şey yüzünden kalbinin sert atışı.

Marlowe'un yüzü ıssızdı, başını acımasızca sallıyordu. "Bunun nasıl biteceğini bilmiyorum. Hepimizin hâlâ hayata tutunabileceğinden emin olamıyorum. Ama bize ihtiyaç olduğunu biliyorum."

Jakon pelerininin altında titriyor, şehir duvarına yakın bir ara sokakta saklanırken yumruklarını sıkıyordu. Caius'tan haberi alır almaz kaçmayı planlıyorlardı ve Jakon, Marlowe'un güvenliği için High Farrow'u geride bırakmaya tamamen hazırdı. Her ne kadar tehlikenin eli kulağındayken Faythe'den ayrılmayı hayal etmek onu tamamen yıksa da, Caius haklıydı: Kralın ona karşı kullanabileceği bir koz haline gelecekti ve harabeyi onun ulaşamayacağı bir yere götürmek çok önemliydi. Ya da hepsi öyle düşünüyordu.

Marlowe çeşitli rüyalarda gördüğü imgeleri bir araya getirerek High Farrow Kralı'nı alt etmenin tek bir yolu olduğu sonucuna vardı. Bu da onun topraklarına girmek ve aradığı ödülü sunmaktı...

Hiç kazanmadığı bir şeyi kaybetmeye dayanamaz ve kazandığı şey onun saltanatına son verecektir.

Marlowe'un bilmeceler ve cevapları saklayan sorularla konuşmasına alışabileceğini hiç sanmıyordu. Ona güveniyordu ve kendi içgüdülerini ve mantıklı düşüncelerini dinlemeden Ruhların rehberliğine asla akılsızca teslim olmayacağını biliyordu.

"Vakit geldi," dedi, acı verici bir sessizlikle.

Jakon'un yüreği burkuldu. Geri dönmeden önce yolda neredeyse bir hafta geçirmişler, ardından bir buçuk hafta daha saklanmışlar, yapmak üzere oldukları şeyin büyük bir hata olmadığından emin olmaya çalışmışlar ve hiçbirinin kaderinin güvende olmadığı gerçeğini kabullenmişlerdi. Kızın sesindeki korkuyu duymak ona acı veriyordu ve umutsuzca onun için güçlü kalmaya çalıştı. Yüzünü ellerinin arasına alarak onu son bir kez öptü. Ayrıldıklarında onu bırakmadı. Kendisini affettiren okyanus gözlerine baktı ve nefesini sabitleyerek bir süredir sinir, heyecan ve korkuyla ağırlaşan duygularını dile getirecek dinginliği buldu. Eğer bu onun son şansı olursa...

"Marlowe Connaise,"-başparmağı yanağında gezindi-"basit bir kılıç siparişi beni sana getirdi ve o ilk günden itibaren beni ele geçirdin. Bulaşıcı merakın, özverili kalbin, inanılmaz zekân... Her bir parçana her gün daha çok aşık oluyorum. Bundan kurtulduğumuzda, her zaman senin olacağıma söz veriyorum. Ve herkesin Marlowe Kilnight olarak her zaman benim olacağını bilmesini istiyorum. Yanımda sen olmadan hayal etmek istediğim tek bir gün bile yok." Kadının yüzünün biraz daha solgunlaşmasını ve gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledi. Jakon nefesini tuttu. Sonra en parlak gülümseme Marlowe'un tüm yüz ifadesini aydınlattı ve bulanık hüznü bir anlığına kovdu.

"Zamanlaman berbat," diye kısa ve gergin bir kahkaha attı. "Evet Jakon, senin adını alacağım. O ilk günden beri sen de bana sahipsin. Ben seninim ve sen de benimsin. Sonumuz gelene kadar."

Kız onun içine düştü ve adam onu sımsıkı kavradı, kızın kabulünden duyduğu sevinç, yaşayabileceği keder tarafından acımasızca gölgelendi

Onu son kez kucağına aldığında. Bu kadar acımasızca düşünmemeye çalıştı, yoksa onu asla bırakmama ve o korkunç şehir kapılarından geçmeden önce onunla birlikte Ungardia'dan kaçma riskini göze aldı.

"Sonumuz gelene kadar," diye fısıldadı.

Marlowe, görmekten nefret ettiği kutuyu tutuyordu. Birlikte gölgelerin, saklanmanın ve güvenliğin dışına çıktılar.

Elleri birbirine kenetlenmiş halde, doğrudan düşmanın açık kollarına doğru yürüdüler.

OceanofPDF.com

CHAPTER 53

Faythe

FAYTHE günlerin izini kaybetti. Kilitlenmelerinden bu yana bir haftadan fazla, belki de iki haftadan fazla zaman geçtiğini varsayıyordu.

Yulemas Balosu'ndan sonra soğuk ve kasvetli hücresinde.

Varis ilk seferden bu yana onu iki kez daha kalenin altındaki işkence odasına sürüklemişti ve arada birkaç günü sessiz ve yalnız geçirmişti. Yüzbaşının dinlenmek ve en azından her işkenceden sonra kralın cevaplarını zihninde aramaya yetecek kadar güç toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Faythe her seferinde hücresinde, arkadaşları hakkında bilgi saklamaya çalışmaktan kaynaklanan yakıcı bir baş ağrısıyla uyanıyordu. Kaptan'ın kontrolü tamamen ele geçirdiğini düşündüğü bir anda onu atlatmayı başardığını bilmek ona hafif bir zevk veriyordu.

Beyaz ve altın sarısı sisler içindeki anılarını sardıktan sonra hep aynı kâbusu canlandırıyordu. Arkadaşlarının onun eliyle öldürüldüğünü her gördüğünde kalbi parçalanıyor ve ertesi gün kendini gerçeğe döndürmek için daha fazla mücadele ediyordu.

Faythe durmuş küçük beyaz kuşu izliyordu. Hiç eğlenmiyordu ve çok az hareket ediyordu ama yine kaybolur diye gözünü kırpmaya korkarak ona odaklandı.

Ama gözleri zorlansa ve acısa bile bunun gerçek olduğundan emin olamıyordu. Artık neyin gerçek olduğundan emin olamıyordu.

Hücre bloğunun kapısı açıldı ve gelen kişinin Caius olmayacağını biliyordu. Yüzbaşıyla son oyun buluşmasının üzerinden çok fazla gün geçmişti ve yine aynı günlerin gelmesini bekleyerek ayağa kalktı. İlk korkuyu hissetmeyi bıraktı. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Faythe hücresinin kapısının açıldığını ve iki gardiyanın arkasından geldiğini duyduğunda arkasına dönmedi. Biri kabaca zincirlerini çözdü ve o da gözlerini mümkün olduğunca uzun süre kuştan ayırmadı, küçük, mutluluk verici dikkat dağınıklığına tutundu.

Ta ki rutin bir şekilde dışarı sürüklenene kadar.

Sonra çevresini incelemeyi bıraktı ve işkence odasına her adım yaklaştıkça artan paniğe teslim olmamak için bilinçli nefes alış verişine odaklandı. Yine de titremesi, yakında arkadaşlarının vahşi ölümlerinin aynı canlı görüntüsünü yeniden yaşayacağını bilmenin sinirlerine fiziksel ihanetiydi. Zihninde, bu bir yanılsama değildi. Zihninde, ruhunu yok eden her tekrar gerçektir.

Onu getirip bağladıklarında kaptan her zamanki sandalyesinde oturuyordu. Yırtıcı sırtışı onu soğuk bir dehşet dalgasıyla ıslatmaktan asla geri kalmadı. Başı geriye doğru çekildi ve tek bir damla yetenek kısıtlayıcı serum diliyle buluştu ve onu asla alışamayacağı aynı korkuyla doldurdu.

Kız tamamen dalmadan önce, kaptan sandalyesinde öne doğru eğildi. "Anılarınızı sıkıcı bir şekilde gözden geçirmekten vazgeçip bu sefer doğrudan eğlenceye geçeceğiz."

Faythe cesaret edip dönerek onunla göz göze geldi. Adam başını salladı, sanki Faythe'nin korku dolu gözlerindeki sessiz soruyu biliyormuş gibi gülümsemesi genişledi.

"Evet Faythe. İnsan dostlarınız elimizde. Eminim kral onlarla bizim gibi kendi önlemleriyle ilgileniyordur.

konuş."

Serum onu derin ve karanlık bir uykuya zorlamaya başladığında nefes alamıyor, bağlarına karşı koyamıyordu bile. Varis uğursuz bir kıkırdamayla koltuğuna geri uzandı ve kâbusta onu karşılamak için farklı bir uyku tonağıne uzandı.

"Bu gece sadece eğlence için."

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama uyku dalgaları kelimelerini bastırdı. Sonra karanlık onu bir anda içine çekti.

Karşılaştığı ilk yüz Tauria'ydı ve Faythe'nin bir ödöl gibi yanında durduğu kralın önünde dizlerinin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlamasını eğlenerek izliyordu. Kötücüllük ve kötölük onun narin yüz hatlarına ve mükemmel altın sarısı tenine hiç yakışmamıştı. Tauria'nın melek maskesinin altındaki bu yönünü görmemek için nasıl bu kadar kötü kandırılmış olabileceğini merak ediyordu. Faythe geçtiğimiz aylarda bu kadar yakınlaştığı fae'nin, karşısında duran katil kralın suç ortağı olduğuna inanmak istemiyordu.

Marlowe onun yanında hıçkıra hıçkıra ağladı ve Faythe yıkılmış arkadaşına baktı. "Bunların hepsi senin suçun!" diye bağırđı demirci.

Faythe'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyor ve yüzünden aşağı akıyordu.

Hepsi idam edilmek üzereydi ve kılıcı boyunlarına indiren Faythe de olabilirdi.

"Faythe."

Sese doğru baktı ve prensin kürsünün hemen altından kendisine baktığını gördü. Babası ve gardiyanın aksine, aynı alaycı ve zalim ifadeyi takınmıyordu. Kıpırdamadan ve dimdik dururken hiçbir duygu barındırmıyordu. Onda garip bir şeyler vardı.

Sonra kaptanın ayak seslerinin yaklaştığını duydu, tanıdık bir sestir bu ve uyanırken düşüncelerine musallat oluyordu. Kılıcını arkadaşlarının hayatına son vermek için hazırlamış olduğunu biliyordu. Faythe çılgınca bir panik içinde hıçkırmaya başladı.

"Bu gerçek değil Faythe. Bana bak."

Prensın sesi etrafındaki diğer her şeyin üzerinde yankılanıyordu ve prens bu seste neyin farklı olduğunu fark etti. Prens yüksek sesle konuşmuyordu - Marlowe'un yaptığı gibi. Hayır. Sesi daha yakındı. Birkaç metre ötedeki konumu düşünülüğünde çok yakındı.

Gözlerini Jakon'un celladından ayırdı ve bir kez daha zümrüt kürelerle buluştu. Sonra onu hissetti, onu hissetti. Zihninde.

"Onunla savaşmalısın, serumla. Bu sadece bir numara. Bu sadece

Aklını kullan Faythe. Kontrolü geri al."

Sözleri kafasında tekrar tekrar canlandırdı.

Bu gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil. Kontrolü geri alın.

Farkına vardı ve çevresinin, kaptanın yarattığı illüzyonun farkına vardı. Yine de gerçekle hile arasındaki farkı anladığında bile, kaptanın zalim kâbusuyla ilgili hiçbir şeyi değiştiremediğini ya da hareket edemediğini fark etti.

"Bununla savaşabilirsin. Buna ihtiyacın var. Beni burada hissetmesi uzun sürmeyecek."

Faythe onun zihnindeki diğer güç tarafından fark edilmemesi bir yana, burada bulunabilmesini bile bir mucize olarak görüyordu. Kaptan hâlâ Jakon'a yaklaşıp kılıcını kaldırırken, Varis'in bilgisi olmadan onunla -ve sadece onunla- konuşabiliyormuş gibi görünüyordu. Prensın yeteneklerinin güçlü olduğunu biliyordu ama bu...

Bu imkansız olmalıydı.

Faythe'yi zihnindeki iki varlığın gücüne uzun süre dayanamayacağı konusunda uyarıcı donuk bir baş ağrısı oluştu. Özellikle de kaptan prensin farkına varırsa ve kalan kişi olmak için savaşılırsa.

Varis kılıcının ağırlığını Jakon'un boynuna indirmeye hazırlanırken Faythe bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyordu. Asla başka tarafa bakamamıştı ve şimdi nedenini biliyordu.

Arkadaşının ölümünü izleyemezdi.

İzleyemezdi.

Başı daha çok çarpıyordu ama kontrolü geri almak için var gücüyle savaştı. Kılıç düşmeye başladı ve Jakon'un boynuyla buluşmadan hemen önce...

Faythe başını çevirdi.

Bu kez Jakon'un kafasının kesilme sesini duymamıştı. Kaptan duraklamıştı. Arkasına dönüp bakmaya cesaret edince Varis'in yüzünün mosmor olduğunu gördü. Her şey aklına geldikçe Faythe de bu duyguda onunla yarışlıyordu. Serumun etkisine karşı savaşıırken hâlâ mücadele ediyordu. Ama büyük bir dirençle sırtını dikleştirdi ve onu aşağıda tutmak isteyen ağırlığa karşı ayağa kalkmadan önce yavaşça bir bacağını, sonra diğerini altından çekti. Ölümcül bakışlarını kaptandan bir an olsun ayırmadı.

"İmkânsız," diye tükürdü ve tam kontrolü yeniden ele geçirme ihtimaline karşı kendini zihninden çekmeye çalıştığını hissetti.

Başka bir şey onu orada tutuyor, geri çekilmesini engelliyordu. Onun zihni değil, Nik'in zihni. Nik'in yaklaştığını hissetti ve arkasını döndüğünde Nik ona bir elini uzatmıştı.

"Birlikte," dedi.

Bunu sorgulamadı ya da avucunu onunkinin içine sokmakta tereddüt etmedi.

Sonra hissetti.

Adamın gücü kızın içinde patladı ve onunkiyle birleşince kızın nefesi kesildi. Artık sadece başka bir istilacı güç değildi; onun zihninin bir parçasıydı, iki bilinçli varlık bir oluyordu. Serum artık onu tutmuyordu ve serbest kalma dalgasıyla birlikte derin bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, hâlâ onun gerçekten burada olduğuna ve kendisine yardım ettiğine inanamıyordu.

O da gülümseyerek başıyla küçük bir selam verdi. Sonra ikisi de dikkatlerini giderek artan öfkesi yüzünden okunan kaptana yöneltti.

"İkinizi de hâlâ öldürebilirim." Kükredi.

Onun gücü hâlâ güçlü ve baskındı. Serum yüzünden yetenekleri hâlâ kısmen körelmiş olan Faythe'nin elinde sadece Nik'in ödünç aldığı güç vardı. Bu yeterliydi ve bir elektrik akımı gibi içinden geçiyordu. Fazla zamanları yoktu. Kaptanı kısa sürede alaşağı etmezlerse, Nik'i de onu öldüreceği kadar yakacaktı.

Varis etraflarındaki manzarayı değiştirdi. Diğer herkes tamamen karanlığa gömüldü, kara, öfkeli bulutlar tepelerine çöktü ve gök gürültüsü üzerlerinde gürültüyle çatırdadı. Adamın kılıcı hâlâ elindeydi ve kadın tam Lumarias'ın aynasını çağırmak üzereydi ki Nik yanından geçip kendi kılıcıyla kaptanın karşısına çıktı.

Şu anda ondan daha güçlüydü, bu yüzden onun gitmesine izin verdi - fırtınaların dansında ışıkla karşı karşıya gelen karanlık.

Nik saldırmak için harekete geçmeden hemen önce, iç bağlantıları aracılığıyla ona son bir düşünce gönderdi. "Öldürücü vuruş benimdir."

Bu bağlantı aracılığıyla onun onayını hissetti. Sonra zihninin sınırlarında çelik çelikte buluştu.

Gök gürültüsü daha yüksek sesle çatırdadı ve şimşek, birbirine bağlanan bıçakların her tiz senfonisiyle ikiliyi aydınlattı. Bulutlar etraflarında öfkeyle dalgalanıyordu ve ikisinden gelen nefretin ve kötülüğün her zerresini hissediyordu. Kafasının içinde devam eden savaş yüzünden başı mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyordu. Umutsuzca tutunuyor, onu altına çekmekle tehdit eden hiçliğin boşluğuna düşmemeye çalışıyordu. Eğer düşerse, diğer tarafta onu karşılayanın mutlu bir uyku olmayacağını biliyordu.

Daha fazla ayakta kalamadı ve gözlerini önündeki çifte sabit tutarken yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Nik çabalarında cesurdu. Kaptana odaklanıp tüm öfkesini serbest bırakırken onu savaşa tamamen angaje olmuş halde izlemek etkileyiciydi. Kendisine işkence eden canavara duyduğu nefretle karışık bu öfkeyi hissedebiliyordu. Nik onun düşüncelerini duymuş olmalıydı ki, prensin gücü karşısında bocalamaya başlayan kaptanı daha sert bir şekilde itti.

Faythe'nin artık dayanamayacak kadar başı dönmeye başlamıştı. Kendini ağır hissediyordu... çok ağır. Kendini tamamen kapatma ihtiyacına boyun eğmek çok cazip geliyordu.

Nik umutsuzca, "Dayan Faythe," dedi.

Onun sözlerine, yaşam çizgisine tutundu, onu pençeleyen karanlık uçuruma düşmemek için tüm varlığıyla tuttu. Tüm odağını kaybetmişti ve artık savaşan bulanık bedenleri seçemiyor ya da kimin kazandığını söyleyemiyordu.

Avuç içleri sisin altındaki serin toprakla buluştu, başı gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Sonra zihninde keskin bir kesiklik hissetti ve bunun Nik olduğu paniğiyle sarsılarak uyandı, başını kaldırdı ve çılgınca görüşünü yeniden odaklamaya çalıştı.

Kafasında kontrolünü kaybeden prens değildi. Yüzbaşısı, kılıcını kalbinin üzerine dayamış olan Nik'in önünde diz çökmüş halde bulunca sevinçle nefes aldı. Üzerinden bir ağırlık kalktı ve Varis'in artık tamamen onun merhametine kaldığını biliyordu - onların merhametine, çünkü kendi zihninin kontrolünü elinde tutmak için hâlâ Nik'in gücüne güveniyordu.

Titreyerek tekrar ayağa kalktı, zayıf dizlerinin üzerinde sallanıyordu ama prens sayesinde yeni bir güç dalgası hissetti. Hayalet bir kılıca ihtiyacı yoktu; Varis'in zihniyle artık oynayabilirdi ve onun kırılgan özünü hissediyordu. Öfke ve umutsuzluğu, kendine duyduğu nefretle birlikte dünyaya duyduğu nefreti hissetti. Bir an için... ona acıdı. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı sevgisi yoktu -belki de Dakodas ve Marvellas tarafından zihni ele geçirilmeden ve iradesi çarpıtılmadan önce bile hiç olmamıştı.

Aşksız bir hayat, bir ışık parıltısı olmadan karanlıkta yaşamaktı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir varoluş.

Onlara doğru yürüdü ve Nik'in yanına geldiğinde iblisin siyah gözleri vahşi bir öfkeyle ona dikildi. Yine de artık güçsüzdü ve ona karşı duyduğu korku da sifıra inmişti.

"Bitir şu işi," diye tükürdü Varis.

Başını kasten yavaşça salladı. "Başka bir seçeneği hak etmiyorsun."

Faythe elini uzattı ve Nik kılıcın üzerinden geçti. Kılıç olmadan da Varis'in canını yakabilirdi ama kılıcın bir anlamı vardı.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi keskin ucu göğsüne tutarak. Sesi alçaldı, gözleri sertleşti ve soğudu. "O mağarada bana asla meydan okumamalıydın." Baskı uyguladı ve kılıcın ucunun sanki gerçekmiş gibi delip geçtiğini hissetti. Bunu ona ve kendisine gerçekmiş gibi hissettirdi.

Kaptan acı içinde haykırdı.

"Arkadaşlarımın peşinden asla gitmemeliydin." Göğsüne bir santim daha battı. Faythe sonunda kendisini rahatsız eden iblisi öldürmek için ayağa kalktığında bu his hem mide bulandırıcı hem de özgürleştiriciydi. "Bana asla işkence etmemeliydin." Bıçağı daha uzağa sapladı ve adam boğuk acı çığlıklarıyla kan öksürdü. "Ve Varis... sen de beni asla hafife almamalıydın."

Son bir hamleyle ilerlerken kılıç göğsünden geçip sırtından çıktı. Adamın kanı elinin ve kabzasının üzerinde birikti ama Faythe canını alırken gözlerini adamın derinliği olmayan kara deliklerinden ayırmadı. Her şeyi hissetti ve onun da hissettiğinden emin oldu, sanki ikisi de sadece zihninin içinde değil de tamamen bilinçli ve uyanıkmiş gibi.

Sonunda Kaptan Varis'in kötülüğünden kurtulmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyordu. O istedi

Bilerek ve isteyerek kendi iradesiyle başka bir can aldığı günü hatırlayın.

Kaptan hala ona bakarken, gözleri şişkin ve büyük bir acı içinde, sözsüz bir şekilde onun zihnini kendi zihninden parçalamak için son adımı attı. Kadın uyandığında, adam uyanmayacaktı.

Faythe, kaptan kadar kötü ve kötü niyetli birini bile öldürdüğü için ruhunda yeni bir kara leke hissetti. Vücudu parçalara ayrıldı, havada süzüldü ve ellerinin altında toza dönüştü; içinden çıkan kılıç da öyle.

Sonra tamamen gitti. Hiçliğe dönüştü.

Kara bulutlar soldu ve aydınlık onları bir kez daha karşıladı. Beyaz ve altın rengi sisi karanlığın son kıvrımlarını kovalamak için geri döndü.

"Durdurulması gerekiyordu." Nik'in sesi onun arkasındaydı.

Bunun, işlediği cinayet için onu teselli etme çabası olduğunu biliyordu. İşe yaramadı ama yine de takdir etti. Faythe ona döndü ve kollarına düştüğünde kendini tutamayacağı kadar yakındı. Adam ona sıkıca sarıldı ve Faythe hıçkıra hıçkıra ağladı; rahatlamıştı, üzgündü, korkmuştu. Her şey bitmemişti. Kaptan, kralı öldürme yolunda sadece bir engel daha eksilmişti.

Nik, kızın vücudu yoğun duygularla sarsılırken ona sarıldı. Ağlamayı yavaşça bıraktı ve Nik'den uzaklaşacak kadar kendini toparladı. Nik ciddi bir gülümsemeyle onun ıslak yanağını sildi, parmakları bir süre daha öylece kaldı.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi fısıltıyı zor aşan bir sesle ve bu düşünceyle gözleri karardı.

Yüzü soldu ve hâlâ yüzünde olan elini tuttu. "Beni kurtardın."

Hüzünle gülümsedi ve sonra yüzü asıldı. "Fazla zamanımız yok. Varlas ve kuvvetleri babama katılmak için çoktan burada olacaklar. Savaş yaklaşıyor."

Faythe derin bir nefes aldı, duyuları haberlere karşı uyanıktı ve yeni bir kararlılıkla doğruldu. Önlenebilir bir sebep için masum kanı dökülmeden önce krala ulaşmalıydı: bir intikam ve zorbalık savaşı. Gücünün ve cesaretinin son zerresini de kullandı. Yalnız değildi ve Marvellas onu durdurmak için hâlâ yaşarken kazanamayacaktı.

Nik'in en az kendi gözleri kadar sert olan zümrüt gözlerine bakarak, "Buna bir son verelim," dedi.

Faythe'nin gözleri birden açıldı. Önce odanın kan ve ölüm gibi kokan kokusu çarptı yüzüne. Başını çevirdiğinde Kaptan'ı her zamanki koltuğunda, yanı başında yığılmış buldu. Bu manzara karşısında boğazına bir şeyler düğümlendi, artık sadece uyumadığını biliyordu; ölmüştü. Odadaki diğer muhafızlar bu gerçeği tamamen unutmuş olmalıydı.

O sırada başını ona çevirdi ve muhafızı tembelce arka duvara yaslanmış, yarı uykulu bir halde buldu. "Yardım edin," diye mırıldandı, yardım etmesini beklemiyordu ama tek ihtiyacı olan onun zihnini ele geçirebileceği kadar yakın olmasıydı.

Muhafız hemen doğruldu ve birkaç adım atarken kaşlarını çatarak ona baktı. "Size yardım edecek kimse yok-"

Ona ulaşır ulaşmaz bilincini ele geçirdi. Bunu yaptığında boğuldu, gözlerini dehşet içinde kocaman açarak baktı. Ona bağlarını çözmesini emretti ve sonra bilekleri çözüldüğünde rahat bir nefes aldı, çiğ ve yırtık eti artık sıkı malzemeye batmıyordu. Ayağa kalktı ve hiç vakit kaybetmeden gardiyayı tutarken ayak bileklerini çözdü.

Faythe banktan atladı ve tekrar onunla göz göze gelmek için döndü. O da bazı açılardan en az kaptan ve kral kadar suçluydu ve onu öldürme düşüncesinden nefret ediyordu.

onun da aklından geçti. O öyle biri değildi. Soğukkanlı bir cellat değildi.

Bunun yerine, tek bir düşünceyle onu derin bir bilinçsizliğe sürükledi. Sonra aceleyle kapıya yöneldi. Kapıyı açtı, aptalca bir şekilde dışarıda nöbet tutan muhafızı tahmin edememişti. Ona döndü ve aynı nefeste kılıcını çekmeye hazırlanıyordu ki Faythe içgüdüsel olarak zihnini ele geçirip onu da hızla derin bir uykuya gönderdi.

Zihinsel eforla ayakları üzerinde sallanırken kendini kapının pervazında yakaladı, kaptan ve prensle yaptığı acı verici dayanıklılık testinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Fiziksel gücünü yeniden kazanmaya ve vücudundaki serum kalıntılarını yakmaya çalışırken duvarı dik durmak için kullandı. Faythe ayaklarını olabildiğince hızlı hareket etmeye zorladı, muhafızların tekrar yüzeye çıkmasının ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Yaptıkları anda... krala kadar bir yarış olacaktı.

Faythe yavaş ve düzenli nefes alıyor, sonunda yardım almadan ayakta duracak gücü buluyordu. Önce yavaşça adımlarını hızlandırdı, ta ki çok geç kalmış olabileceğine dair yükselen panik onu karanlık geçitten aşağı koşturup üst kata fırlatana kadar. Adrenalin tek başına başının zonklamasını ve kemiklerinin ağrısını köreltip fiziksel protestoya rağmen hareket etmesini sağladı.

Daha aydınlık koridorlara çıktı ve duvar halıları ve süslemelerle kaplı ana yolları tanıdı. Buradan prensin odasına giden yolu biliyordu. Gerçi Nik bir sonraki köşeden ona doğru ilerlerken görüldüğü için bunun bir önemi yoktu. Bu manzara karşısında anlık bir sevinçle inledi ve çarpışana kadar koşusunu yavaşlatmadı. Nik onu yakaladı ve Nik'i hissedince hıçkırıklara boğuldu. Gerçek adamı. Ancak yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarma şansları olmadı, çünkü ayrıldıklarında adamın ciddi bakışı kızın midesini bulandırdı.

"Jakon ve Marlowe."

Onların sözü dünyayı üzerine yıktı. Ardından gelen sözleriyle birlikte.

"Kralın elinde."

Bir anlık çaresizlikle zayıf durumuna lanet okudu, ihtimalleri boşa çıkardı ve gideceği yeri değiştirdi. High Farrow Kralı istediğini alacaktı. Faythe'nin su katılmamış gazabı ve öfkesiyle birlikte.

Topuklarının üzerinde dönerek doğruca taht odasına yöneldi.

"Silahlı bile değilsin," dedi Nik inanamayarak, onun hızına ayak uydururken.

"Yanılıyorsun." En büyük silahı kendi içindeydi.

"Zayıf düşmüşsün Faythe. Bir salon dolusu silahlı fae muhafızına ve babama karşı duramazsın!" diye itiraz etse de, koridorlara hücum ederken onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı.

Muhafızlar. Faythe ilk kez onlardan herhangi biriyle karşılaşmadığını fark etti. Ürkütücü sessizlikteki koridorlarda tek bir kişi bile yoktu. Bu bir rahatlama olmalıydı ama hepsinin nerede toplanmış olabileceğine dair bir panik dalgasıyla adımlarını hızlandırmasına neden oldu.

Orlon'un arkadaşlarıyla yapmayı planladığı gösteri için.

Nik'in sözleri mantıklıydı ve mantıklı davranıp onu dinlemeliydi. Ama arkadaşlarına ulaşma ve kalan tüm gücünü ve yeteneğini kullanma ihtiyacıyla duymazdan geldi.

Bu onu öldürse bile.

Bir sonraki koridorun sonuna varmadan önce Nik onu durdurdu. Faythe onu oyalamak için yaptığı hamleye bağırarak üzereydi ki Nik onu duvara doğru itti ve bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti. Faythe itaat etti, kalbi Prens'in fae duyularının virajın etrafında ne bulduğu beklentisiyle çarpıyordu. Nik dinlemek için kendini zorladı. Derin bir nefes aldı ve bıraktığında

omuzları gevşedi. Tanıdık kahverengi tenli bir güzelliğin ortaya çıkmasıyla duvarı itti.

Koğuş şaşkınlık içinde soluk soluğa kalırken, karşılaştığı kişinin arkadaşları olması onu rahatlattı. Nik ve Tauria hemen birbirlerine sıkıca sarıldılar ve son haftalarda onların da neler çektiğini düşünmek ona acı verdi. Belirsiz bir kaderle ayrılık.

Tauria bir çığlık atarak kendini Faythe'nin kollarına bıraktı. "Olamayacağını biliyordum... Biliyordum işte," diye mırıldandı kucaklaşmalarında.

Faythe karşılık olarak ona daha sıkı sarıldı, onun da güvende olmasından son derece memnundu.

"Kapınızda hiç muhafız da yok muydu?" Nik kısa süren neşeli anlarının ardından sordu.

Tauria başını salladı ama bu, kralın onlara bir kez daha özgürlük bahsettiğine dair safça bir umut değildi.

Nik'in gözleri Faythe'ye döndüğünde çaresiz ve yalvarır gibiydi. "Onlara gidemezsin. Bu bir tuzak."

Kralın onun gelişini bekleyerek tüm güçlerini toplamayı gururunu okşamış olabilirdi ama bunun kendisini onun yeteneklerinden korumak için olduğunu düşünecek kadar kibirli değildi. Aksine, onu bir gösteri olarak sunmayı planlıyordu. Bocalayan cesaretinden nefret ediyordu ama arkadaşlarını acımasız krallarının soğuk merhametine terk edemezdi.

"Başka seçeneğim yok."

Nik'in bakışları anlayışla yumuşadı ve onu durdurmayacağını, yalnız gitmesine de izin vermeyeceğini biliyordu. Onu başka türlü ikna etmeye de çalışmadı. Prens kılıcıyla silahlanmıştı ve Tauria'nın etrafında rüzgârın iradesi vardı.

Nik haklıydı: Faythe bitkin düşmüştü ama bunu bir kenara itti ve son bir görev için yeteneğinin kalıntıları çağırıldı.

Faythe taht odasına açılan büyük kapıların önünde durakladı. Hızla atan nabzını yavaşlatmak için nefeslerini saydı ve sinirlerini yatıştırmak için düşüncelerini sakinleştirdi. Bu o gün değildi.

Yüce Farrow Kralı'yla bu odada ilk kez karşı karşıya gelmek için kendini hazırlamıştı. Ama bunu son kez yapmaya niyetliydi.

Nik endişeli bir sesle, "Birlikte," dedi.

Bu sözü duymak onu rahatlattı ve başıyla onaylayan Tauria'ya bakmadan önce ona minnettar bir gülümseme gönderdi.

"Birlikte," diye yineledi Faythe.

Nik iki kapıyı açmak için ileri doğru bir adım atmadan önce kalçasındaki kılıcı kınından çıkardı.

İçeride, tam karşısında, kudretli tahtında oturan kralın şeytani sırtışını ve gözlerindeki hınzır parıltıyı seçebiliyordu. Ama içeri girerken dikkatini çeken şey o değildi. Salonun her tarafı silahlı muhafızlarla dolu değildi, hem mavi hem de mor üniformalar Olmstone'un geldiği konusunda onu uyarıyordu. Ve güvenini sarsan kesinlikle Kral Varlas değildi.

Önlerinde diz çökmüş iki arkadaşının görüntüsü, kaptanın zihnindeki etkisiyle tekrar tekrar yaşamaya zorlandığı görüntünün mide bulandırıcı derecede doğru bir tasviriydi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı, vücudu sıcak ve nemli bir hal aldı. Önce, hâlâ işkence odasındaki o soğuk taşa bağlanmış olabileceği ve tüm bunların aynı korkunç kâbusun yeni bir versiyonu olduğu düşüncesiyle. Bembeyaz ve kâbusun kan lekeli versiyonu arasında gidip gelen kürsüye doğru attığı her adımda bilinçli olarak nefes aldı.

Gözlerini

kırpıştırdı. Hayır,

bu gerçektir.

İkincisi, belki de kaptanın farkında olmadan ona geleceği göstermiş olabileceği düşüncesi soğukkanlılığını tamamen tehdit ediyordu. Marlowe ve Jakon, Kaptan'ın eliyle olmasa bile, illüzyonda tasvir ettiği acımasız kafa kesme olayıyla karşılaşabilirlerdi.

Fiziksel cesaret görüntüsünün bozulmasına izin vermedi. Hâlâ hayattaydılar ve öyle kalmalarını sağlamak için ihtiyacı olan tek umut buydu.

Odadaki hiç kimse silahlanmamıştı ve çevresine göz gezdirip tehditleri ölçerken çok önemli bir şeyi fark etti. Bunun bir dövüş olması amaçlanmamıştı. Bir grup infazı için bir araya gelinmişti. Ve Faythe bu kez prensin ve koğuşun bundan muaf olduğunu düşünmüyordu.

Kürsünün önünde, Marlowe ve Jakon'un arasında durdu. Cesaretini kaybetme riskine karşı onlara bakmadı. Bunun yerine, tahtında tembelce oturduğu yerden kışkırtıcı bir gülümsemeyle kendisiyle alay eden krala güçlü bir nefret ve muhalefetle baktı.

Orlon doğruldu ve odadaki ilk sözleri söylemek için öne doğru eğildi. "Asıl eğlence geldiğine göre, başlayalım."

OceanofPDF.com

CHAPTER 54

Faythe

T salon hareketsizdi. Casus şefi ve kral ölümcül bir savaşın içinde birbirlerine bakarken kimse hareket etmiyor, kimse konuşmuyordu. meydan okuma.

Faythe ilk hamleyi yaptı, ancak odadaki başka kimsenin haberi olmadan Orlon'un zihnini giriş için test etti. Beklediği gibi bariyeri sağladı. Sağladı ama yıkılmaz değildi. Zihinlerin efendisi haline geldikçe, kimsenin düşüncelerinin kırılmaz olmadığını daha iyi anladı. Mesele sadece duvarı parçalayacak kadar güçlü ya da belli belirsiz çatlakları bulacak kadar yetenekli olmaktı

-Her ikisi de şu anki durumunda olduğundan emin değildi. Varis'in haftalar süren işkencesinden sonra değil. Belki de ondan önce asla. Yine de denemek için tek bir şansı vardı ve önce arkadaşlarının güvenliğini sağlamak zorundaydı.

Kral karanlık bir şekilde kıkırdadı, zihnindeki sondayı hissediyordu. "İyi denemeydi, casusluk ustası," diye alay etti. "Umarım toplananlara sunacak başka bir şeyiniz vardır. Şöhretiniz göz önüne alındığında onlara büyük bir gösteri sözü verdim."

Faythe yemi yutmadı. Onu pervasızlığa itmek istiyordu.

Kral yavaşça, iddialı bir şekilde ayağa kalktı ve kadın kürsüdeki yüksek pozisyonundan uğursuz bir gölge oluşturan uzun boylu formdan çekinmemeye çalıştı. Gözleri parladı. "Öz oğlum bana karşı duruyor." Hayal kırıklığıyla başını salladı, sesi ölümcül bir tonda çıkıyordu. "Ve hain Fenstead prensesi, kendisini kurtaran krala ihanetle karşılık veriyor."

Nik kendinden emin bir şekilde, sakince, "Hükümdarlık zamanınız sona erdi, Baba," dedi.

Kral geniş bir sırtışla başını salladı. "Ve sanırım tacı hak ettiğini düşünüyorsun?" Gözleri izleyenleri taradı, Nik'i muhafızlarının ve müttefiklerinin önünde aşağılamak için sesi yükseldi. "Sıradan bir insan için kendi türüne, kendi kanına karşı duracak bir prens. Benim yerime geçmeyi hak etmiyorsun."

Faythe onu savunmak için atlamak üzereydi ama Nik'in onu geçip Yüksek Farrow Kralı'yla aynı seviyeye geldiğini hissetti. Babasıyla sarsılmaz bir güvenle karşı karşıya geldi.

"Bu krallığı ve tebaasını başarısızlığa uğratan ben değilim. Başarısız olan siz ve daha fazla güç elde etmek için her şeyi göze alan iradeniz. Korumaya yemin ettiğin masumların hayatlarını bile riske atıyorsun. Yüce Farrow askerleri, hepimizi gerçek düşmana karşı korumak için kurulan bir ittifakı bozacak bir savaşa sürüklenmek için eğitime gönül vermediler. Onların tiranlık için kanlarının akmasına ya da açgözlülük için ölmelerine izin vermeyeceğim." Nik'in sözleri büyük salonda yankılandı ve bir lider gibi konuşurken her fae'nin kalbine çarptı. Bir kral gibi.

Faythe önündeki prensi huşu içinde izledi. Halkın hak ettiği gerçek kral. Prens Nikalias Silvergriff'in içinde yanan tutkuyu görmemek kimse için mümkün değildi. Krallığına duyduğu sevgiyi ve halkını güvende tutmak için her şeyi yapabilecek yüreği.

Yine de Orlon ona hâlâ bir hizmetkârdan daha değersizmiş gibi bakıyordu. Bunun prensin kalbini kırdığını biliyordu. Bu

onun babası değildi, artık değildi. Ve onun bunu görmesi ve ruhunun parçalanmasına izin vermemesi için dua etti.

"Şiirsel sözler Nikalias," dedi Orlon alaycı bir tavırla. "Ama bizi Büyük Savaşlar'dan geçiren kelimeler değildi. Bu krallığı karanlığın karşısında ayakta tutan da kelimeler değildi. Kral olmak için gerekenler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve asla da bilmeyeceksin."

Prensin gözlerinde öfke alevlendi ve elinin kılıcının kabzasında sıkılaştığını gördü. Kalbi küt küt atıyordu. Nik şimdi saldırırsa...

Fırsat bulamadı.

Faythe, High Farrow Kralı'na doğru fırlatılan küçük kılıcın parıltısını yakalamadan sadece birkaç saniye önce arkasından gelen sesleri duydu. Hedefini buldu. Orlon hançer böğrüne saplandığında homurdandı ve şaşkın bir öfkeyle aşağıya baktı. Koyu renk gözlerini suçluya diktiğinde, Faythe onun gözlerinin akında dönen gölgelerin titreşimini yakaladığına yemin etti. Adamın görüş açısını takip ederken ağzı dehşetle açık kaldı. Kralın ölümle işaretlenmiş ve vaat edilmiş parıltısı, elinde ikinci bir hançer tutan ve tekrar saldırmaya hazırlanan Jakon'un üzerine indi.

O anda Faythe'yi saran korku, hareketlerini donduran buz gibi bir kucaklamaydı. En yakın arkadaşının pervasızca yaptığı ölümcül hataya sadece şaşkınlıkla bakabildi.

Jakon tereddüt etmedi. İlk atışının engerek yılanının saldırısını Faythe'nin beklediğinden çok daha erken çekmekten başka bir işe yaramadığını bilse bile. Yüzü mosmordu, sanki savaşta eşitlermiş gibi büyük fae kralına bakıyordu. Cesareti takdire şayandı ama tamamen yersizdi ve Faythe bir sonraki hamleyi beklerken kulaklarındaki tiz cınlamaya boyun eğmekten başka bir şey yapamadı. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Marlowe'un beti benzi atmıştı - Faythe, Jakon'un ihanetini önceden göremediğini doğruluyordu.

Faythe elindeki bıçakla yapacağı bir sonraki hamleyi durdurması için ağzını açtı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Çoktan geç kalmıştı. Jakon dişlerini sıktı ve ikinci bıçağı fırlattı.

Kral zahmetsizce yakaladı.

Elleri korkunç bir öfkeyle avucunu kesen çelik bıçağın etrafında kıvrıldı, gözleri Jakon'un gözlerinden hiç ayrılmadı. Orlon, Faythe'nin arkadaşına tamamen döndüğünde parmaklarını gevşetti, kanı ve bıçak yere düştü. Düşüncelerinde çılgına dönmüştü ama olduğu yerde sersemlemişti. Silahsız olduğu için, Orlon kürsüden bir adım aşağı indiğinde hiçbir şey yapamadı.

İkinci adımında Faythe kendine geldi. Aralarında durmak için hareket etti, ne fae ne de insan olan karanlık bir duygu parıltısı taşıyan fae kralının karşısında titriyordu.

Siyah gözler onu hedef aldı ve omurgası durduğu yerde kilitlendi. Çelik şarkı söyledi ve Orlon ilerlemeyi bıraktı. Doğrulurken çenesi yere düştü. Nik arkasında durmuş, kılıcının ucunu babasının sırtına dayamıştı. Ama odanın içinde dramatik bir melodiyle çınlayan şey tek bir kılıcın kınından çıkarılması değildi. Faythe ihtimalleri gözden geçirmek için hızlı bir bakış attı... öyle bir şey yoktu. Siyahlar içindeki dört muhafız prensi eşit derecede tehdit ediyordu. Küçük bir iniltiyle gözlerini aşağıya çevirdiğinde bir diğerinin bıçağını Marlowe'un boğazına dayamış olduğunu gördü. Bir diğeri Tauria'yı tutuyordu. Faythe Jakon'a saldırmak üzere silahlanmış kaç kişi olduğunu saymak için arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Herkes karşısındakini hesaplarken kalbi sessizlikten dolayı çarpıyordu. Sayıca çok azdılar.

"Bir krala zarar vermeye cüret ediyorsun..." Orlon'un sesi buz gibiydi.

"Sen kral falan değilsin," diye tükürdü Jakon.

Faythe gözlerini kırpmıştırmak zorunda kaldı. Eğer arkadaşıyla karşı karşıya olsaydı, çarpık konuşmasına rağmen onun konuşmasını durdurabilirdi.

Yeteneğini onun üzerinde kullanma düşüncesi midesini bulandırdı. Jakon'u öfkesi ya da hor gördüğü erkeğe karşılık verme arzusu için suçlayamasa da, sözleri Orlon'un öfkesini artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Odadaki gerilim elle tutulur hale geldi.

Faythe nihayet konuşabilmek için panik halini yatıştırdı. "Bizi şimdi öldürürseniz tapınak harabesine asla ulaşamazsınız."

Orlon'un gözleri büyüdü, bu da hedefini vurduğunun bir göstergesiydi.

Kralın tiksintisi yüzünden gitmiyordu ve bir sonraki emrini söylemeden önce onun sözlerini düşünürken Faythe'nin kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Büyük bir isteksizlikle ve Faythe'nin geçici rahatlamaıyla Orlon pes etti. Şimdilik. Yavaşça onlardan uzaklaşırken Faythe'nin sert duruşu değişmedi.

"Hepsini gözaltına alın. Faythe hariç," diye emretti.

İrkildi, gözleri Marlowe'la aynı şekilde kürsünün önünde hızla diz çöktürülen arkadaşlarının arasında çılgınca gezinirken kral da kürsünün önünde yerini aldı. Arkasından bakmaktan kendini alamadı. Nik, kendisini alıkoyan üç muhafız karşısında vahşileşmiş, sarayının ve komşu krallığın önünde bir hiç haline gelmişti. Bir bıçak boynunun ön tarafına dayandığında yenilgiyle sustu; bu, dört arkadaşının da canını tek bir komutla almaya hazır olanların tam bir kopyasıydı.

Bu manzara onu öylesine derin bir dehşete düşürdü ki, soğukkanlılığının dikişlerini zorladı. Bu onun en büyük korkusunun gerçeğe dönüşmüş haliydi. Faythe başını seyircilerin olduğu tarafa çevirdi ve hiçbirinin araya girip prenslerini savunmamasına kızarak onlara baktı. Nik onların prensi olmaktan çok daha fazlasıydı; sadık bir dosttu. Birçoğu ne yapacaklarını şaşırmış bir halde birbirlerine bakarak rahatsızca yer değiştirdi. Prenslerinin yanında durmak için krallarına karşı gelmek ihanet olurdu ama Nik haklıydı ve onlar da bunu biliyordu. Faythe onları bu istekleri için affedebilmeyi diledi.

Ama öfkesinden onları sadece korkak olarak görüyordu.

Gözlerini, o ana kadar Orlon'a itaatkâr bir evcil hayvan gibi sessizce duran Olmstone Kralı'na çevirdi. "Rhyenelle senin müttefikin. Büyük Savaşlar'da her şeyini kaybetmek üzereyken sana yardım ettiler. Şimdi kişisel intikam için onlara sırt çevirmek alçaklıktır." Kükredi.

Bir kraliyet mensubuyla bu şekilde konuşmak bir anda aklını başından almalıydı. Yine de Faythe onun gözlerinde bir anlığına pişmanlık belirtisi gördüğüne yemin edebilirdi. Sonra o da kayboldu ve adam onun saygısızlığı karşısında öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Onun ölmesini istiyorum."

Faythe onun ölümcül ses tonu karşısında irkilmedi. Dikkatini sinsi bir eğlenceyle gülümseyen odadaki daha büyük tehdide çevirdi.

"Yakında, Varlas. Ama önce..." Yüce Farrow Kralı beklentiyle salonun yan tarafına döndü. Kısa bir süre sonra, dehşete kapılmış bir hizmetçi kadın yan girişten içeri girdi. Faythe zavallı ulak için üzülebilirdi ama kadının taşıdığı şey tüm dikkatini çekmiş ve dehşet içinde ona bakıyordu. "Bunu benim için açman gerekecek Faythe."

Tapınak kalıntısını tutan Kan Kutusu.

Onun tepkisi karşısında karanlık bir eğlenceyle kıkırdadı. "Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Başını yırtıcı bir parıltıyla eğdi. "Arkadaşların, senin zavallı hayatını kurtarmak için aptalca bir girişimde bulunarak bunu bana getirecek kadar cömert davrandılar. Artık sadece aradığım güce sahip olmakla kalmayacağım, aynı zamanda dünyayı hepinizden temizlemekten de büyük keyif alacağım. Bu iş bittiğinde hepinizin birlikte ölmesine izin vereceğimi bir merhamet olarak kabul edin."

Siyah pelerinli bir muhafız Faythe'ye yaklaştı ve onu tutup kolunu uzatarak üzerine bir hançer dayadığında Faythe karşı koymadı. Hiç ses çıkarmadı ama bıçağın gömleğini kestiği yerden ön koluna sıçrayan ateşle irkildi. Kanı sıcak izler halinde elinden aşağı akarak parmak uçlarından damladı ve

mermer zemin. Sonra başka bir muhafız kutuyu getirdi ve damlaları yakalamak için yere koydu.

Bir damla. İki damla. Üç damla. Herkes sessizlik içinde bekledi.

Faythe kralın bakışlarını beklentinin yoğunlaştığı o saniyeler boyunca tuttu. Daha fazla karşı koyamadığında, karanlık bir zafer gülümsemesi dudaklarını kıvırdı.

Orlon'un gözleri bu alay karşısında öfkeyle parladı. "Kimi kullandın!" diye öfkeyle bağırdı. Arkadaşlarının kanını çoktan test etmiş olmalıydı.

Muhafızlar onu serbest bıraktıktan sonra Faythe çenesini kaldırdı. "Kasaba çiftliğindeki domuzları test etmeye başlamak isteyebilirsiniz... Majesteleri."

Kral kükredi, titreşim vücudundaki her bir tüyü diken diken etti. Kızın küstahlığı karşısında öfkesini dizginleyen tüm bağlar parçalandı. Orlon muhafızlarını çağırmak yerine kendi kılıcına davrandı. Faythe, Farrow Kılıcı'nın kabzasına oyulmuş beyaz Griffin'in kınından çıkarılırken yüksek sesle haykırışını izledi.

Karanlık muhafızları her iki kolundan tutup onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Faythe karşı koymadı. Kral ölümün habercisi gibi tepesinde dikiliyordu. Kürsüden inip ona doğru birkaç adım ilerlerken yüzünü bir kez daha sakinleştirdi.

"İşte yine buradayız." Gözleri arkasındaki arkadaşlarına kaydı. "Şimdi hepinizin önümde diz çökmesi ne kadar da uygun. Sizi aylar önce bitirmeliydim. Gerçi Faythe, seni oğlum ve vasimle arkadaşlık ederken izlemek çok eğlenceliydi." Espri yapmadan kıkırdadı. "Kudretli Rhyenelle generalini etkiniz altına aldığınız için sizi takdir bile ediyorum. Ne yazık ki ben onu da idam edemedim muhafızlarımdan kaçmayı başardı."

Faythe anlık bir rahatlamayla uzun bir nefes verdi. Her şeye rağmen Reyran onun ulaşamayacağı bir yerde kalmıştı. "Reyran'ın ölümüne sebep olduğunu bilerek ölebilirsin.

Arkadaşların. Bir keresinde onlara işkence etmiştim.

kanı bu kutuyu mühürler." Kral Farrow Kılıcını iki avucuyla kaldırdı.

Faythe, Jakon'un çırpınışını belli belirsiz fark etti, Marlowe'un çığlığını duydu ve Tauria'nın etkisiyle etrafındaki havanın kıpırdadığını hissetti - ve Nik tüm gücüyle kurtulup onu kurtarmaya çalıştı. Hiçbiri yapamazdı. Kraliyet celladıyla göz göze gelmek için çenesini kaldırdı, tüm zihinsel varlığını onun zihninin kara bariyerine fırlatmak üzereydi -kendisini ve arkadaşlarını kurtarmak için son bir girişim...

Sonra arkalarındaki ikiz kapılar patlayarak açılır.

Odadaki tüm muhafızlar silahlanıp savaşımaya hazır hale gelirken keskin çelik çığlıkları patlamayı kesti. Faythe rüzgârın şiddetine ve uçup giden tahta parçalarına karşı kendini korumak için kıvrıldı. Yine de kargaşaya neden olan Tauria değildi, çünkü gardiyan tahta hançerlerin herhangi birine isabet etmesini engellemek için yeteneğini kullandı. Hızlı kasırgası durdu ve Faythe bu dikkat dağınıklığını kullanarak ayağa kalktı ve gürültülü davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. Bunu yaptığında, gördüğü manzara karşısında sesli bir şekilde nefesi kesildi.

Parlak beyaz bir aslan. Doğaya ait olamayacak kadar büyük ve mükemmel renkte.

Canavar evcilleşmemiş bir hınçla onlara doğru hırlarken tüm muhafızlar dehşet içinde geri çekildi. Kükremesinin titreşimi ayaklarının altındaki taşın üzerinde hissediliyordu. Faythe korkmadı ve ondan kaçmadı. Yaşadığı şok rahatlamaya ve sevince dönüştü, öyle ki tek bir kelime, tek bir isim içinde yankılanarak onu güç ve umutla doldururken kısa bir hıçkırık çıkardı.

Reylan.

Bu düşünceyle birlikte gözleri onunkilerle buluştu ve bakışları yumuşadı, kıvrılmış dudakları efsanevi formundaki güçlü dişlerinin üzerine düştü. Sonra, parlak bir beyaz ışık patlamasının ardından, işte oradaydı. Odadaki herkesin korkuyla geri çekilmesine neden olan o korkutucu erkek fae'ye dönüşmüştü.

Faythe ona doğru gitmek istedi ama kıpkırmızı paltolar generalin arkasına doluşmaya başlayınca adımını durdurdu.

Hepsi güzel üniformalar giymişlerdi ve koruma ve savunmaya ölümcül bir şekilde odaklanmışlardı. Taht odasının mevcut kaosu içinde düzgün hatlarını ve mükemmel formlarını görmek hayranlık vericiydi.

Her şey sessizdi. Sonra Rhyenelle askerleri ortadan kesildi, birinin geçmesine izin vermek için kenara çekildiler.

Herhangi biri değil.

Faythe onunla hiç tanışmamıştı ama Varlas'ın hatıraları sayesinde kudretli hükümdarı bir anlığına görmüştü. Rhyenelle Kralı Agalhor Ashfyre.

O anda, bırakın kaleye kadar girmeyi, şehre nasıl girdiklerini bile sorgulayacak durumda değildi. Güçleri efsaneviydi ama yine de bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiklerine şaşırmıştı. Arkasındaki iki kralın müttefik krallıklarını fethetmek için bir ordudan daha fazlasına ihtiyaç duymalarına şaşmamalıydı.

Rhyenelle Kralı son asker sırasını da geçti ve Reyran'la birlikte koridorun yarısına kadar geldi. Generalin delici mavi gözleri ona sadece arkasındaki canavarı takip etmeyi bırakmış, Yüce Farrow Kralı hâlâ elinde tuttuğu kılıcıyla saldırmadan önce aralarına girmek için mümkün olan her yolu sessizce hesaplıyordu.

Faythe onun burada olduğuna bile inanmakta zorlanıyordu, arkasından yaklaşan tehditten korkamayacak kadar sersemlemişti. Orlon'un tepkisini ölçmek için dönüp bakamadı bile ama Rhyenelle'in savunmasıyla alay etmesine çok kızdığını tahmin ediyordu.

Faythe gözlerini Reyran'dan ayırdığında, anında Agalhor'un gözleriyle karşılaştı. Bir parça geri çekildi, hükümdarın kendisine hiç ilgi göstermesini beklemiyordu, sadece şok olarak tanımlayabildiği kalıcı bakışı bir kenara bırakın.

"Bu bir savaş eylemidir!" Orlon gürledi.

Agalhor bakışlarını onun arkasındaki krala kaydırды, ses tonundaki kötülükten en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

"Hayır, Orlon-

O ilk adımı sen attın." Sesi derin ve sakindi. İleri doğru bir adım daha attı ve Reyhan onu takip etmeden önce kılıcını çekti. Agalhor bakışlarını Varlas'a çevirdi. "Yine de bana karşı işbirliği yaptığınızı öğrenince büyük hayal kırıklığına uğradım. Sınırınızı kaç kez savunduk? Aslında hâlâ savunuyoruz."

Faythe kraliyet kavgasının merkezinde kendini garip hissediyordu. Üç hükümdar arasındaki öfke, güvensizlik ve üzüntü dalgalarını hissetmeye çalışmasına gerek yoktu. Yoldan çekilebilirdi ama garip bir şekilde bunu yapmak uygun gelmedi.

Agalhor'un bakışları önce Nik'e, sonra da karanlık muhafızların kılıç tehdidi altında kıpırdamadan duran Faythe'nin diğer arkadaşlarına kaydı. "Görüyorum ki bu sefer kendi kanın bile yaptıklarına katılmıyor, Orlon. Eğer akrabalarına böyle davranıyorsan, krallığının vatandaşları için çok üzülüyorum." Sonra yüzü sıkıldı. Bir kral olmasına rağmen onun bu cüretine inanamıyordu. "Şimdi, neden bu talihsiz insanların gitmesine izin vermiyorsun, böylece ciddi meseleleri tartışabiliriz?"

"Tam zamanında geldin Agalhor," dedi Orlon kontrollü bir öfkeyle. "Eğlence daha yeni başlıyor. Karşı gelmeye cüret edene verilecek adil cezayı göstermeme izin verin. İhanet ölüm gerektirir."

Faythe onun kılıcını tekrar kendisine doğrultmak için hazırlandığını biliyordu ama Rhyenelle kralının sesi onu bir kez daha durdurmak için gürledi.

"Ona zarar vermeyeceksin, Orlon!"

Agalhor'un onu kurtarmak için seslenirkenki ses tonu farklıydı. Faythe gözlerini kocaman açarak ona baktı, onun beklenmedik müdahalesi karşısında şoke olmuştu, ses tonu çaresizlikle harmanlanmış bir korku gibiydi.

Bu, infazını durdurmak için yeterliydi ama arkasını dönmeye cesaret edemedi.

Aynı anda Reyhan boştaki kolunu kaldırdı ve el hareketiyle salonda bir anda

Rhyenelle askerlerinin ön sırası etkileyici bir hızla birkaç saniye içinde okçu olarak teçhizatlanırken, shuffling yankıları duyuldu. Faythe korkudan kaskatı kesildi, kendisine doğru yönelen ölümcül ok uçlarına bakarken buzlar onu ıslattı. Hedefleri arkasındaki kraldı ama içlerinden sadece birinin isabet ettiremeyeceği ve onun yerine kendisini vuracağı korkusunu yatıştıramıyordu.

Gecikmiş bir karşı yanıt olarak, High Farrow ve Olmstone saflarında yay kullanabilenler oklarını çekip Agalhor'a nişan aldılar.

Faythe'nin göğsü, her iki taraftaki okçuların tek bir hatasının kaos ve trajediye dönüşebileceği endişesiyle ağırlaştı. Bir sonraki hamleyi beklerken havayı soluyamayacak kadar yoğun buluyordu. Karşılıklı olarak uzlaştıkları pozisyonlarında kesin bir sonuç yoktu. Her hafif kıpırtı onu ürkütüyordu.

Şimdi onu hedef alan demir uçlu okların tehdidi yüzünden kralın sırtında öfke dalgaları dalgalanıyordu. Buna rağmen karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Onlara karşı sempati beslediğini biliyordum Agalhor. Her zaman zayıf oldun. Ama sen bile bir hiç olan insanı savunacak kadar aptal değilsin." Orlon kelimeyi tükürdü ve Agalhor onun arkasından yaklaştığını hissederek sarsıldı. Sonra düşüncelerini yüksek sesle düşünürken sesi alçaldı. "Senin derdin ne Faythe?"

Adamın bu dolambaçlı soruyla ne kastettiğinden emin olamadı ve adamın yakınlığında kulağına değen ılık nefesi hissettiğinde kendi düşüncesini bile oluşturamadı. Adamın eli kalkıp omzuna kaydı, parmakları boğazına dolandı ama sıkıcı bir güçle değil.

Temasla birlikte bir adım öne fırlayan Reyhan'ın gözleri öfkenin koyu bir tonuyla parladı.

Faythe, kralın iğrenç dokunuşu altında acı verici bir şekilde kaskatı kesildi. Yüzü onunkine o kadar yaklaşmıştı ki, derin derin içine çektiği nefesin omurgasını titrettiğini ve midesini düğümlediğini duydu. Kusmak için iki büküm olacaktı ama

Onun karanlık okşamaları karşısında bulantısını bastırmak için aralıklı olarak yutkundu. Kalbi her yavaş geçen saniyede daha hızlı çarpıyor, göğüs kafesinin içinde patlamak üzereydi. O daha acıyı hissetmeden boynunu ezebilirdi.

Sonra Orlon aniden ve bir anda ondan uzaklaştı. "İmkânsız," diye mırıldandı yavaşça, sessizce.

Sesindeki inançsızlık, cevaplar için generale bakmasına neden oldu. Hem o hem de Rhyenelle kralı ilerlemeye hazırlanır gibi duruşlarını sertleştirdiler ve Orlon'un vardığı sonuç karşısında gözlerini derin bir korku doldurdu.

Sonra gürleyen kahkahası onu iliklerine kadar ürpertti, odadaki havayı boğan korku ve gerilimin aksine karanlık ve neşeliydi. "Neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel. İnsanlara duyduğun merhamet şimdi daha iyi anlaşılıyor, hepimiz senin tatsız aşkının ürününe bakarken."

Faythe, Orlon'un sözlerini anlamaya ve arkasındaki hareketlerini ölçmeye çalışmak için gözlerini Reyhan'dan ayırmadı. Parmaklarının tekrar omzuna değdiğini hissettiğinde şiddetle sarsıldı, saçlarını şefkatle geriye doğru süpürerek boynunu ortaya çıkardı.

"Bunca zamandır ne büyük bir ödülü elimde tutuyordum," dedi sessiz bir hayranlıkla. Sonra arkasındaki Griffin önündeki Anka Kuşu'yla göz göze geldi. "Onun hayatıyla seninkini kıracığımı bilerek bundan çok daha büyük bir zevk alacağım, Agalhor."

Önündekilerin gözleri panikle irileşirken dünya yavaşlıyor gibiydi. Faythe başına gelecekleri biliyordu. Çelik öpücükli bir ölüm vaadi arkasında belirmişti. Reyhan daha önce hiç görmediği kadar hızlı hareket etti ama o bile düşen kılıçtan kaçamadı. Ona doğru koşarken yüzü korkudan solgunlaşmıştı ve Faythe gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Faythe arkadaşlarına son bir veda borçluydu ve hayatlarına bu karmaşa ve tehlikeyi soktuğu için gözlerindeki özrü görebilmelerini umuyordu. Sonra gözlerini kapattı, belki de korkaklıktan, çünkü hiçbirinin

Sonuna ulaştığında gördüğü son şey onların perişan yzleriydi.

Derin bir nefes alarak kendini hazırladı...

Çarpışan kılıçların yankısı, başının sadece birkaç santim yukarısından tiz bir çığlıkla kulaklarını deldi. Faythe'nin gözleri şak diye açıldı. Döndü ve elik yerine buzdan yapılmış hayali bir mızrakla vuruldu.

Nefesini kesen şey tehlikeli bir şekilde yakınında duran çapraz kılıçlar değil, hayatını kurtaran geç muhafızın görüntüsüydü.

Caius! Yukarıdaki tanrılar!

Caius, Orlon'un gücüne karşı sağlam durdu ve kılıcını itti. Bu, kralı bir adım geri atmaya zorladı. Siyah gözleri hayvani bir öfkeyle parladı ve muhafızlara doğru tekrar ilerlemek için bir an bile tereddüt etmedi.

Caius kılıcını kaldırmak yerine tek silahının, tek savunmasının, tek kalkanının... elinden kayıp gitmesine izin verdi.

Faythe'nin gözleri şişti ve ağzı açıldı ama çığlığı boğazında düğümlendi, mermer zeminde yankılanan çeliği dinlerken dehşete kapıldı. Hareket edemiyor, duyamıyor, haykıramıyordu. Caius pelerininin altından başka bir şeye uzandı ama karnına saplanan Farrow Kılıcını durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Zaman yavaşladı ve bir daha geri dönmedi. Faythe, Caius'un kaderini belirleyen ölümcül manevrayı kabullenmekte zorlandı.

Dizlerininzerine çökerek sıçradı. Diz çöktüğünde, kralın bileklerindeki ışıltılı siyah kelepçeleri gördü.

Zincirler... Magestone'dan yapılmış.

Buna inanamıyordu. Caius, Faythe'nin aşağıdaki mağaralara tek başına yaptığı bir yolculuktan sonra malzemeyi tedarik ettiği Marlowe'dan prangaları almayı başaramadığını söylemişti ama bunca zamandır onları bu an için saklıyordu. Neden bunu ondan saklamayı seçtiğini bilmiyordu. Belki de bunun yerine onu korumaya çalışmak gibi aptalca bir fikir. Bu bir kalpti-

Ruhunu parçalayan bu düşüncenin bedeli artık onun hayatı olacaktı. Kralın kılıcının ucunda onun olması gerekirken, onun.

Faythe, Orlon'un etkisiz hale geldiğini görünce zerre kadar rahatlama ya da sevinç hissedemedi. Yanardöner taş etkisini gösterip dizlerini yere vurduğunda acı içinde haykırdı.

Nik daha fazla önlem almak için bıçağını babasının göğsüne dayadı.

Caius hepsini kurtarmıştı.

Gözleri, beyaz mermerin üzerine mide bulandırıcı miktarda kan akıtan ölümcül yarayı tutan adama sabitlendi. Faythe gözlerini koyu kırmızı nehirden ayıramıyordu. Kalbi hızla çarpıyor ve kanın daha da hızlı akmasını izlerken zorlukla nefes alıyordu. Siyahlar içindeki muhafızlar ölen efendilerinin yardımına koşarken etrafındaki uğultuları duydu. Öfkesi bir fırtınaya dönüşmüş, tüm merhamet ve mantık düşüncelerini yok etmişti. İçindeki kaosun büyüdüğünü ve her şeyi tükettiğini hissetti. Onlar Caius'a ulaşmadan önce onları durdurmak, öldürmek istiyordu. Nefesleri sayılı olan fae'lerle daha fazla zamana ihtiyacı vardı ama onlar bu şansı elinden almak için acımasız hayalet gibi yaklaşıyorlardı.

Faythe parıldayan kırmızı çizgiyi takip ederken, kadim kelimeler ağzından kendiliğinden fısıldadı; çok karanlık ve unutulmuş bir büyü... Kan hedefiyle buluştu ve son dizeyi söylerken eşyanın anahtarını içmesini izledi.

Caius tarafından bağlanan Kan Kutusu.

Ondan güvendiği, sonsuz sadakatini kanıtlamış ve kralın en az şüpheleneceği biri olarak kutuyu mühürlemesini istemişti. Faythe kutuyu mühürleme görevini tek başına üstlenmişti, böylece kral anahtarı kimin sakladığını başka birinin zihninden öğrenemeyecekti.

Hatırladığından, hatta belki de çaresizlik içinde hayal ettiğinden daha hızlı bir şekilde, kutunun mührü dönmeden önce parladı

saat yönünde. Kapağı açıldığı anda muazzam bir güç dalgası fiziksel bir darbe gibi patladı. Faythe bacaklarını destekledi ve sağlam durdu, pervasızca kendini doğaüstü büyüye maruz bırakarak varlığına nüfuz etmesine izin verdi. Sarsıcı miktarda bir fırtına gibi içinden geçti. Doğrulurken, o alev alev yanan güce teslim oldu. Başlangıcı ve sonu yoktu; kendi dünyasına bağlı olmayan, benzersiz ve affetmeyen bir enerji dalgasıydı. Damarları alev aldı ama kendisini tüketmesine izin vermemek için savaştı. Faythe bu gücü kullandı ve içindeki yeteneğe imkânsız boyutlar ekledi. Bu onu öldürebilirdi. Ama bunu öfkesini ve intikamını serbest bırakmak için kullanmadan önce değil.

Siyahlar içindeki muhafızlar ona doğru atıldılar ve çok hızlıydılar. Ama Faythe'nin duyuları geniş ve berraktı, bir fae'ninkileri bile aşan bir erişime sahipti. Her zihnin nabzını aynı anda duyabiliyor, bakmadan her hareketin titreşimini görebiliyordu. Onlar bir adım daha atamadan.

Faythe, hareket etmeye cesaret eden her zihnin kontrolünü ele geçirdi.

CHAPTER 55

Reylan

REYLAN HAD ASLA dört yüz yıldır böyle bir şey görmemişti.

Faythe harabenin gücü altında parlıyordu. Kendi benliğinin yanı sıra odanın içinde de dolaştığını hissedebiliyordu, kendi âlemlerine ait olmayan ve kesinlikle bir insana ait olmayan uhrevi bir güçtü bu. Kalkık avuçlarının içinde birbiriyle eşleşen semboller parlıyordu. Bir dairenin içinde aşağı doğru bakan bir üçgen, çevresine tek bir çizgi çizilmişti. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama böyle eski bir işareti daha önce nerede gördüğünden emin olamıyordu. Ve o anda Faythe'den başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Hâlâ hayatta olması bir mucizeydi. Reylan bunun için Ruhlara teşekkür etti. Ancak uzun sürmeyecekti, çünkü dayanmaya devam ederse kısa süre sonra ruhlar tarafından tüketilecekti.

Düşen krallarına yardım etmek için harekete geçen on üç fae muhafızı şimdi Faythe'nin etkisiyle felç olmuştu. Bu mümkün olmamalıydı ama işte oradaydı, etrafında hava kıpırdanırken ve damarları parlak bir şekilde atarken bir ışık fırtınası gibiydi. Tüm salon sessizce ona baktı... sonra yüzlerinde mutlak bir dehşetle geri çekilmeye başladılar.

Reylan da onlarla eşleşti, daha önce hiç hissetmediği türden büyük bir korku duyuyordu ama Faythe'nin yapabilecekleri için değil. Dakikalarla sayılan hayatı için korkuyordu. Herkes akıllıca ondan uzak durmaya çalışırken, o ona doğru ilerledi; yanlış bir hareketinin, onu düşman sanması halinde kendisine de bir saldırıyı tetikleyebileceğini düşünerek temkinli bir şekilde.

Açılmış avuç ileri ve gergin kolları, sanki parmak uçlarının her birinden karanlık muhafızların her birine görünmez bir bağ tutuyormuş gibi titriyordu. lmcl derecede solgun ve terden kaygan görünüyordu. Bocalıyordu ve harabenin gücünü kullanmaya devam ederse ölecekti.

Muhafızlar boğuldu ve sıçradı. Sonra hep birlikte dizlerinin üzerine çöktüler, yüzleri görünmez bir acıyla buruşurken sırtları kamburlaştı. Reylan sertçe yutkundu, bu kadar çok iradeyi aynı anda bkebileceği düşüncesinin dehşetiyle boğazı kemik gibi kurudu.

Adam yaklaşırken Faythe ona bakmadı ve neyse ki ölümcül gücüyle ona saldırmadı. Yaklaşırken kılıcını kınına soktu ve tam önünde durana kadar son adımlarını attı. Ona aldırış etmedi, kendisini tehdit eden -ya da daha önemlisi, son nefeslerini verirken arkadaşlarını ve genç muhafızı tehdit eden- muhafızları bırakmayı reddetti. Bedeli kendi hayatı olsa bile hepsini koruyordu.

"Faythe," dedi sessizce, dikkatlice. Yanıt alamadı ve kadının titremesi daha da şiddetlendi. Reylan aceleyle ayağa kalktı. "Faythe, bana bak. Gitmene izin vermeliyim." Sesi umutsuz bir hal almıştı ama kadın onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Ona başka bir yoldan ulaşmaya çalıştı. "Seni görüyorum Faythe. Seni görüyorum ve seni duyuyorum."

O anda altın rengi gözleri onunkilere kaydđ ve erimiş cevher gibi parladı. Yine de sahip olduğu zihinleri serbest bırakmadđ.

"Sana doğru bir adım atmaya cüret ederlerse bu odadaki her bir fae'yi öldürürüm. Gitmene izin vermelisin."

"Yapamam."

Kadının cevabı zayıftı ve adamın gözleri farkına vararak biraz daha büyüdü. Kontrolünü, kendi iradesini harabenin gücüne kaptırmıştı. Ve hızla soluyordu.

Bir anlık panikle Reyhan ona doğru uzandı ve ellerini kollarına dolayarak riskleri lanetledi. Kadın da anında ona sarıldı, sanki Reyhan'ın ona verebileceğini -daha doğrusu ondan alabileceğini- bildiği rahatlama için çaresizce çırpınıyordu.

Kadından fıskıran güç neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertmeye yetecekti ama Reyhan dişlerini sıktı ve sıkı sıkıya tutundu, onun yüksek yeteneğinden dayanabildiği kadarını tam, doğaüstü güç anında aldı. Kendi fiziksel yaşam kaynağı gibi onun içinden, onların içinden geçiyordu ve onu içinde tutmak için mücadele etti. Faythe nefes nefese kalmış, karanlık onu altına çekmekle tehdit ederken ayakta kalmaya çabalıyordu. Onu kendine doğru çekti, bir kolu ağırlığını almak için beline dolandı.

"Yapamam," diye tekrarladı, mücadele ederken başı öne eğikti.

bilinç için. "Reyhan, dayanamıyorum."

"Evet, yapabilirsin Faythe. Bana bak," diye yalvardı.

Kadın adamın dediğini yaptı, yorgun bakışları adamın ondan almak istediği acıyla doluydu.

Elini kızın yanağına götürdü. "Yanımdayım. Seninleyim. Her zaman yanımdayım. Bana bakmayı bırakma."

Faythe onun avucuna doğru eğildi, göz kapakları karanlığın sahiplenmeye çalıştığı iddiayla çırpınıyordu. Onun gözlerini tutmak için zorlanırken gözlerindeki ateş gümüşle kaplandı. "Her zaman," diye yankılandı fısıltıyla.

Her saniye belirsizlikle geçerken Reyhan'ın kalbi göğsünde çok büyük bir korkuyla çarpıyordu. Etraflarındaki oda kayboldu, etraflarındaki dünya soldu ve hiçbir şey yoktu... ondan başka önemli olan hiçbir şey yoktu. Gözlerindeki yaşlar güneşin üzerinde dalga dalga yayılıyordu.

gözbebeklerinde yutuldu. Kadın gözünü kırpmadı; adam da kırpmadı, bunun onu yok etmeye yeteceğinden korkuyordu.

Onu içinde hissetti, sahip olduğu her şeyle kavradığı bir bağ, o bocaladıkça gerginliği aldı. "Sana sahibim." Başparmağı elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Benimle kal."

Yatıştırıcı sözleriyle onun da bu bağa uzandığını hissetti ve kadın yavaşça unutulmanın eşiğinden geri dönerken gerginlik azaldı. Reyhan'ın yeteneği onunkiyile birlikte çalışıyordu. Onun gücü Reyhan'ın içinden süzülerek vahşi fırtınayı ehlileştirdi ve sakin dalgalar halinde ona geri verdi.

Faythe'nin yavaş yavaş kendine geldiğini hissetti ve bu, midesine tonlarca ağırlıkta bir rahatlama indirdi. Nefes almakta zorlanıyordu ama artık mücadele ederken hızla zayıflamıyordu. Kendi içinde, lanet olası ihtimallere karşı hayatta kalmak için savaştı.

"Ben de seni görüyorum Reyhan. Seni görüyorum ve seni duyuyorum."

Bu sözler onu sevince boğdu ve uzun bir nefes aldı. Her ikisi de odaklandı ve yeteneklerini geri çekti, artık yaşamı tehdit eden bir güç olmayana kadar yavaşça çözülmesine izin verdi. Adam tükenmek üzereydi ve kadının birkaç adım daha yaklaştığını biliyordu.

Faythe bir anda kendini tamamen bıraktı.

Etraflarındaki muhafızlar yere düştü, zihinleri üzerindeki baskı kalkarken nefes almak için çırpınıyorlardı. Reyhan bunların hiçbirini fark etmedi, içindeki güç yavaşça sönüp bedenini artık tüketmez hale gelirken gücünü ve dikkatini Faythe'de tuttu. Onun bakışlarını üzerinde tutarken altın rengi gözlerinin ruhani parlaklığı söndü.

Sonra gevşedi.

Reyhan onu daha sıkı kavradı, dizlerinin üzerine çökene kadar ikisini de yere indirdi ve sessizce izleyen bir oda dolusu seyirciyi unuttu. Kız nefes nefese kalırken alnı adamın göğsüne yaslandı. Reyhan da her şeyi tüketen enerjinin kısa nabzının verdiği eforu hissetti ve bunun onun için nasıl bir his olduğunu düşünmeye dayanamadı. Bir insan bedeninde.

"Geri döndün," dedi kısa bir nefes alarak.

Kadının sesindeki inançsızlık karşısında kırıldı ve avucunu ensesindeki saçların üzerinde gezdirdi. "Ben hiç gitmedim."

Faythe ona bakmak için başını geriye attı. Yorgunluk nefes alışını titretiyor, fazla solgun yüzünde ter parlıyordu. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama konuşmak için ağzını açtığı anda, arkasından gelen öksürük dikkatini çekti ve onları taht odasındaki kaos ve yıkım sahnesine geri getirdi.

Faythe keskin bir nefes alarak döndü ve yana doğru sallanmaya başladı. Reyhan onu yakalamak için irkildi ama düşmüş olan fae muhafızının yanına gitmeden önce kendi dengesini yeniden sağladı. Caius'u Yüksek Farrow'da geçirdiği zamanlardan belli belirsiz tanıyordu. Muhafız Faythe'ye karşı her zaman nazikti ama yüzündeki kalp kırıklığı yüzünden aralarındaki ilişkinin daha da derinleştiği belliydi. Reyhan onunla son anını yaşaması için onu terk etme konusunda kararsızdı. Durumun elverdiği ölçüde baş başa kalmalarını istiyordu ama yine de onun yanında olmak zorunda hissediyordu kendini. Ayağa kalktı, kısa adımlarını sessizce atarak tekrar onun yanına diz çöktü.

Faythe, Caius'un elini tuttu. Yumuşak hıçkırıkları Reyhan'ın içinde bir şeyleri harekete geçirdi ve onu teselli edebilmeyi diledi. Prens de diz çökerek acı dolu bir sessizlik içinde onu izledi. Sonra Fenstead prensesi gelip Nik'in arkasında durdu ve bir elini onun omzuna koydu. Son olarak Faythe'nin insan yoldaşları da ölen arkadaşlarının yanına geldiler, hepsi de ayrı ayrı keder içindeydi.

Caius bakışlarını Faythe'den ayırmadı. Her şeye rağmen, son nefesine doğru geri sayan dakikalara rağmen, genç muhafız ona gülümsedi.

"Acını dindirebilirim," diye mırıldandı sesi. Reyhan bu ses karşısında yumruklarını sıkmak zorunda kaldı.

Caius başını hafifçe sallamayı başardı, eğer şimdi yeteneğini kullanmak için kendini zorlarsa bunun ona zarar vereceğini biliyordu. Reyhan ona teşekkür etmek istese de

Fae'leri pek tanıımıyordu. Onun sarsılmaz cesareti ender rastlanan bir şeydi. Faythe'yi kurtarmıştı, sonra da hepsini kurtarmıştı.

"Kazandık mı?"

Yüzünden bir damla gözyaşı yuvarlanıp yere düşerken Faythe başıyla onayladı.

"Beni kurtardın."

Caius zayıf bir kahkaha attı ve karnını tutarken acıyla yüzünü buruşturdu. "Ne düşünüyordum bilmiyorum." Başı yana doğru düşmeye başladı. Faythe tiz bir iniltiyle onun kolunu çekiştirdi ve yorgun bakışları tekrar ona döndü. Beyazlamış teninden hâlâ kan akıyordu. Hızla soluyordu.

"Bana bir söz verebilir misin?"

Reylan o zaman gördü. Sadece ölmekte olanların gözlerinden geçen bir korku. Daha önce kendisinin de hissettiği ve ölümün kapısından geri çekildiği için o kadar şanslı olmayan pek çok kişiyi teselli ettiği bir korku. Tatmin edilmemiş bir varoluşun, doyurulmamış arzuların ve kaybolmuş hayallerin acımasız alayları. Reylan, Caius'un perili yüzüne bakarken bunu gördü ve hissetti. Ölüm onu o trajik dehşetle kavrarken, fae için göğsü ağrıyordu.

Faythe'nin kırık sesi onu delip geçti. "Herhangi bir şey."

"Unutulmak istemiyorum."

"Asla." Cevabı sertti ama sanki bir cam parçası boğazını kesmiş gibi sıkıydı. "Söz veriyorum."

"Sorun yok," diye fısıldadı Caius yavaşça, onun yüzündeki yıkımı görünce.

Faythe başını salladı. "O ben olmalıydım." Bu düşünce bile Reylan'ın paniğini artırmıştı.

Caius onun elini zayıfça sıktı. "Hayır, öyle olmamalıydı. Bu dünyayı hepimizin hayal ettiği gibi yap. Yükselmesini sağla." Nefesi kesildi ve "Küllerinden doğmasını sağla Faythe," diye homurdandı.

"Bunu yapmak için yanımda olmana ihtiyacım var, Caius-lütfen," diye yalvardı, ama sesi kesildi, gözlerini gökyüzüne dikerek

umutsuz bir yalvarış.

"Ben buradayım." Caius tuttuğu eliyle göğsünü işaret etti ve zayıf bir şekilde kalbinin üzerine dokundu. "Ben her zaman buradayım." Gözleri düşmeye ve dalgalanmaya başladı.

Faythe hıçkırıklara boğuldu ve sanki onu bir şekilde kendi dünyalarına biraz daha bağlayacakmış gibi elini daha sıkı kavradı. Caius'un göz kapakları boş gözlerinin üzerine düştü ve bir daha açılmadı. Nefesi neredeyse algılanamaz hale gelene kadar sığılaştı. Sonra vücudu hareketsiz kaldı.

Caius gitmişti.

Faythe yüzünü ona gömdü. Ağlayışları -Tanrılar, ağlayışları- tek sestti. Herkes ıssız ve hissedilir bir sessizlik içinde hareketsiz dururken, çığlıkları salonda yürek parçalayıcı bir şekilde yankılandı.

Reylan gördükleri karşısında afallayarak başını kaldırdı.

Kraliyet mavisii giysili muhafızlarla -Caius'un yoldaş askerleriyle- başladı. Teker teker diz çöktüler, ölen yoldaşları için kederle başlarını öne eğdiler. Ama Yüce Farrow ile bitmedi. Krallar ayakta kaldılar ama arkalarında, koyu mor ve kıvıl dalgalar saygılarını sunmak için onlara katıldı. Karşılıklı kayıplarda. Müttetik olarak. Kralları arasındaki savaş kalplerindeki doğruluğu değıştirmedii.

Faythe'nin titremesi yavaş yavaş hafiflemeye başladı ve geri çekilerek hâlâ elini tutmakta olan huzurlu fae'ye baktı. Reylan uzun bir süre onu rahatsız etmedi, son vedalarını etmesine izin verdi. Sonra, arkalarından herkes tekrar ayağa kalktığıında, hiç düşünmeden bir elini onun sırtına koydu ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Bırakmanın zamanı geldi."

Bir başka boğucu keder dalgasıyla savaşırken alnının anlaşılmaz bir acıyla kırışmasını izledi. Faythe, Caius'un elini nazikçe göğsünün üzerine koymadan önce derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Son bir umutsuzluk bakışıyla sırtını dikleştirdi.

Duruşuyla birlikte Faythe'nin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzündeki ifade de çeliğe dönüştü. Gözleri buz gibi bir sırla doldu. Ayağa kalktı ve adam ona yardım ederken itiraz etmedi. Sonra izleyicilerin bulunduğu salona döndü, altın rengi gözbebekleri üzüntü ve öfke içinde somut bir alev gibi parlıyordu.

"Bu anlamsız," dedi, sesi alçak ama zorlayıcıydı, herkesi dinlemeye zorluyordu.

Reylan, krallara idamını gerektirecek bir şekilde hitap etmek üzere olduğunu bildiğinden, devam etmeden önce onu durdurmalıydı. Yine de bir masumun ölümüyle sonuçlandığı için düşmanlığını onlara yöneltmeye hakkı vardı. Bir dostun. O zaman, kendi kralı da dahil olmak üzere herhangi biri onu bu yüzden cezalandırmayı düşünürse onun yanında duracağını biliyordu.

"Hepiniz yüksek duvarların ardına saklanıyorsunuz ama düşmanı çoktan içeri aldınız. Yıkımın tohumu ekildi ve siz onu intikamınız ve açgözlülüğünüzle suladınız. Bu ittifak olmadan savaş çoktan kaybedildi. Birliğin gücü olmadan, hepimiz düşeceğiz."

Reylan huşu içinde onu izledi. Yalnız değildi, tüm gözler ona sabitlenmişti. Öfke ya da tiksintiyle değil, sersemlemiş bir anlaşımla, kıpkırmızı, mavi ve mor sellerin hepsi mantıklı bir ses tarafından ortak bir zemine getirildi. Faythe tarafından. O intikam peşinde değildi, sadece birlik peşindeydi. Hâlâ gelmekte olan çok daha büyük bir kötülükle savaşmak için.

Hınzır bir ses yoğun gerilimi yarıp geçti. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da konuşuyorsun, kızım!"

Faythe, Yüce Farrow Kralı'na tepeden bakmak için döndü ama koridorun karşısından başka bir ses ona cevap verdiğinde, sözleri karşısında gözlerinde parlayan öfkeyi serbest bırakmaya fırsat bulamadı.

"O annesinin kızı." Agalhor gözlerini kocaman açarak Faythe'ye baktı. Bu esrarengiz benzerlik onun kim olduğuna dair tüm şüpheleri ortadan kaldırmaya yetmişti. Görünüş olarak benzediği sadece annesi değildi. "Kızım," diye fısıldamaktan biraz daha fazlasını yaptı.

Faythe bunu yeterince açık bir şekilde duydu ve Faythe'nin üzerinde dolaşan duyguların çatışmasını hissettiği kadar gördü de. Bu ifşaat zaten yorgun olan zihnini çılgınca bir çılgınlığa sürüklüyor olmalıydı.

Reylan, onun bakışlarını yakalamak için başını çevirmeden önce, bu haberin sonunda dinlenmesi için yalvaran karanlığı çağıracağını biliyordu. Bakışı basit, sessiz bir yardım çağrısıydı ve düşmesine fırsat vermeden onu yakaladı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 56

Faythe

FAYTHE odasındaki ateşin sıcaklığında oturuyordu. İlk defa uzun süre oturabiliyordu.

Günlerdir yatağının sınırlarından çıkamıyordu. Bir şifacı defalarca ziyaret etmişti ve fiziksel bedeni, prangalarının sıyrıklarından ve taş hücrede geçirdiği gecelerden dolayı ağrıyan kemiklerinden neredeyse iyileşmişti.

Jakon ve Marlowe Faythe'nin odasının yanındaki odada kalıyorlardı ve sık sık onu kontrol ediyorlardı. Bazen hoşlandığından daha fazla. Onları görmek istemediğinden değil ama Nik ve Tauria'nın ziyaretlerinde olduğu gibi Faythe'nin söyleyecek çok az şeyi vardı. Mümkün olan en kötü anda ortaya çıkan ve dünyayı değiştiren ifşaya değinmeyi reddetti. Taht odasındaki olayların ardından Reyhan'ı görmeyi bile reddetti.

O zamandan beri kendini her şeye karşı hissizleştirmişti. Acı, keder, şok; hepsinin üstesinden gelmişti ve içten içe parçalanmasına sadece bir düşünce kalmıştı. Rhyenelle kralının iddiasını düşünemiyordu, buna inanmak istemiyordu. Bu yüzden kalp kırıklığının baskın duygu olmasına izin verdi. Arkadaşını kaybetmenin yasını tuttu.

Faythe suçluluk duygusuna boğulmuştu. Tüm o çarpık düşünceleri içinde kendini arkadaşlarından uzaklaştırmalı ve

Reylan, Dresair'in önceden haber verdiği korkunç olayların gerçekleşmesini önlemek için uzaklaşırken, kendisinden kimin alınacağına dair endişelerine genç muhafızı dâhil etmeyi başaramamıştı. Gitmesi için daha fazla şey söyleyebilirdi. Daha çok çabalayabilirdi. Caius sevgili bir dost ve müttefikti, daha iyi bir dünyanın hayalini kuran biriydi ve onun kaybı dayanılmazdı. Faythe onun burada olmayı kendisinden çok daha fazla hak ettiğini düşünmeden edemiyordu.

Arkasındaki kapı çalınmadan yavaşça açıldı. İçeri giriş şeklinin arkadaşlarınıninkiyile tutarlı olmadığını anlamak için fae duyularına ihtiyacı yoktu. Ya da belki de general için altıncı hissini topluyordu. Generalin tereddütte yaklaştığını hissetti, bu ona daha önce üç kez yaptığı gibi onu dışarı atma şansı veriyordu. Ama bu sefer değil. Er ya da geç onunla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu.

Daha sonra Caius'un cenazesi olacaktı. Bunun için üzerine başka bir şeyin ağırlığının çökmesini istemiyordu. Bu yüzden Reylan'ın oturduğu yere kadar yürümesine izin verdi ama dönüp ona bakmadı. Bunun yerine ateş çukurundaki alevlerin dansını izlemeyi tercih etti. Bir zamanlar onu rahatlatan, güçlendiren bu manzara, şimdi ateş kuşuna, Rhyenelle'e olan benzerliği yüzünden içini huzursuzlukla dolduruyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Reylan'ın sesi yumuşak ve endişeliydi.

Nasıl hissettiğini... Suçluluğunun ve kalp acısının derinliğini ifade edecek hiçbir kelime yoktu. Cevap vermedi.

Reylan sözünü sakınmadan karşısındaki koltuğa oturdu. İkisi de uzun bir süre konuşmadı. Ona ne söylemek istediği konusunda kafası karışık.

Sonunda, "Ne zamandır tanıyorsun?" sorusunda karar kıldı. O zaman ona baktı, cevap verirken yüzündeki gerçeği görmek istiyordu.

Reylan'ın kaşları çatıldı. Sanki soru onu aynı anda iki şeyi birden düşünmeye itmiş gibi yüz ifadesine belli belirsiz bir anlaşmazlık sinmişti. Onunla göz göze gelmedi, sadece

elik gibi yüz hatlarıyla kehribar rengi kıvılcımlara baktı. Kelimelerini dikkatle seçti.

"Seninle tanıştığım günden beri."

Faythe bunu ondan sakladığı için kızmak istedi. Bilmeye hakkı vardı. Birbirlerini tanımaya ve yakınlaşmaya başladıklarında, Faythe hâlâ bu sırrı saklamayı tercih ediyordu. Yine de bakışları kilitlendiğinde ve gözlerinin gece gğnde acı parladığında duyguları onu hayal kırıklığına uğrattı. Kendini buna ekleme yapmaya ikna edemedi.

"Sanırım bunun bir önemi yok," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Rhyenelle'e bir şans vermek istemez misin - nereden geldiğini öğrenmek için?"

"Burada ihtiyacım olan her şeye sahibim. Bundan daha fazlasını istemiyorum," dedi ama bunun bir yalan gibi gelmesinden nefret ediyordu, dile getirdikçe daha da ağırlaşıyordu.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Adam ayağa fırladığında kadın biraz irkildi.

"Herkesi kandırmaya çalışabilirsin ama ben seni görüyorum Faythe Ashfyre. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Tutkusu onu bir an için sersemletti. Sonra kullandığı yabancı isim onu bir uyanış gibi çarptı. Nefes alış verışı durdu ve bir şeyin kabardığını hissetti... göğsünde gururlu bir alev gibi tutuşan bir şeyin. Bu sığ ateşi suçluluk ve keder dalgalarıyla çabucak söndürdü. Sıradan isminin kudretli bir evin ismiyle birleşmesini hak etmiyordu. Buna layık değildi.

"Bu bir peri masalı değil Reylan. Bir insan yetiştirilmediği bir isme sahip çıktı diye kendisine ta ve taht verilmez."

"Ashfyre ismiyle büyümemiş olabilirsin ama bu isimle doğdun. Haklarınla, o senin. Ve ona ykseleceksin. Bunu gördüm Faythe. Sana kim olduğunu söyleyecek bir taca, bir tahta ya da lanet olası bir şeye ihtiyacın yok."

Sözleri onu ikilemde bıraktı. Alçakgönüllü gururu, bu olasılığı düşündükçe büyüyen iğrenç bir şüphe tohumuyla savaştı.

"Yabancı bir krallıkta yerim yok. Orada kimse beni kabul etmez. Ben oraya ait değilim."

"Evet, biliyorsun. Bence bunu bir süredir biliyorsun. Ve bence seni en çok korkutan şey de bunu kabul etmek."

Faythe, uyuyan kemiklerinde sızlayan acıya rağmen ayağa kalktı. "Beni en çok korkutan şey bir hiç olmam!" Onun kararlılığına neden değmediğini anlamasını sağlamak için bir yenilgi yalvarışı olarak ortaya çıktı. "Asla var olmaması gereken bir yeteneğe sahip melez bir hiçten başka bir şey değilim. Caius öldü! Benim iğrenç varlığımı kurtarmak için öldü! Hiçbir şey üzerinde hak iddia edemem, hiçbir yerim yok ve burada sessiz ve saklı kalmam herkes için daha iyi. Ait olduğum yer burası."

Reylan onu şaşırtacak kadar öfkeli görünüyordu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Herkes böyle düşünecek."

Bir adım daha yaklaşırken gözleri parladı. "Sana bir şey söyleyeyim Faythe. Değerinin bir şekilde kanınla hak edildiğine dair yarattığın bu fikir yanlış." Çenesindeki bir kas esnedi. "Kim olduğun, kim olacağın tamamen sana ve sana verilen hayattan ne yapmayı seçtiğine bağlı. Seninkini boşa harcama. Sadece var olmanın ötesinde yaşama şansını heba etme."

Faythe'nin argümanı duraksadı. Zihnindeki şeytanlara karşı koymak için çaresizce ihtiyaç duyduğu kelimeleri duyunca yüzü buruştu. "Beni kabul etmeyecek." Korku dudaklarından haince bir fısıltıyla kaçtı.

Bu umutsuz düşünce ona günlerce işkence etmişti. Bu düşünce o kadar acı vericiydi ki, tek isteği bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek olan şaşkın ve savunmasız çocuk haline geri dönmesine neden oldu. Şimdi bununla yüzleştğinde, ne olduğunu bildiğinde, Nik'in sözleri

ve onunla acımasızca alay etti. Adlarını bir melezle lekelemeyi reddeden Fae babaları...

"Yanıyorsun." Rey lan'ın sert bakışı yumuşadı ve dokunacak kadar yaklaşıp kadar bir adım daha attı. "O taht odasında kim olduğunu açıklayarak... seni çoktan kabul etti Faythe." Eli çenesini tutmak için yukarı kalktı ve onu araştıran mavi gözlerine bakmaya zorladı. "Şimdi sıra sende."

Tek yapabildiği onun cesaret veren bakışlarını tutmak, teslim olmayı, sözlerine inanmayı ve onunla birlikte adım atmayı umutsuzca istemektir. Ama tek görebildiği, ona nasıl bir yük olacaktıydı. Ona, Rhyenelle'e ve Agalhor'a.

"Burası benim evim," dedi kararlılıkla.

Reylan'ın ifadesi, konuşmaktan kaçındığı protestolarla birlikte seğirdi. Elini bıraktı, yokluğunda tüm bedenini saran bir soğukluk vardı.

"Rhyenelle'e dönmek için ayrıldığınızda, ben sizinle gelmeyeceğim."

Adam ondan uzaklaşırken başını salladı ve Lilianna onun bariz hayal kırıklığı karşısında içinde oluşan burkulmayı görmezden gelmeye çalıştı. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ama annen Lilianna'yı tanırdım. Agalhor'la evlenmeden bile Rhyenelle'in kraliçesiydi. Onun için ne olduğundan değil, krallığa ve halkına olan sevgisi ve bağlılığından dolayı. Nereye ait olduğunu biliyordu." Rey lan, büyük bir tutkuyla bahsettiği krallığın Anka Kuşu kadar parlak yanıyordu. Gözlerindeki o şiddetli ateşle ona baktı, o kadar yoğundu ki bunu teninde bir ısı gibi hissetti ve içini tutuşturdu. "Bunu anladığında Faythe Ashfyre, seni bekliyor olacağız."

Reylan gitmeden önce ona bir cevap oluşturması için zaman vermedi. Rey lan'ın açıklaması ve annesinden bahsetmesi karşısında ağzı bir karış açık kaldığında bir cevabı olduğundan bile emin değildi. Onu tanımak için hayatta olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Belki de onu Faythe'den daha iyi tanıyordu.

onu bu kadar genç yaşıta kaybettikten sonra yaptı. Bir parçası onun peşinden gitmek istiyordu. Bazı açılardan, ona yakın olmak onu annesine de yaklaştıracaktı. Rhyenelle Kralı'na, yani babasına da.

Düşünceleri başını döndürdü ve kapısının generalin arkasından kapandığını duyunca daha da alçalarak koltuğuna yığıldı. Günaha boyun eğmeyecekti. Nik, babasının zalim niyetlerinin ortaya çıkmasıyla kral olarak taç giyecekken olmazdı. Muhafızlar prenslerinin Orlon'u kale zindanlarına götürme emrine itaat etmişlerdi ve Orlon şu anda gizli muhafızlarıyla birlikte çürüyordu. Yeni bir şafak geliyordu ve Yüce Farrow bir kez daha gelişecekti. Bu, sadece geliştiğini görmeyi hayal ettiği bir çağdı ve şimdi giderse lanetlenirdi.

Caius'un bedeni alevler içindeki uzun odun yığınının üzerine yatırılırken gökyüzünü kehribar yaktı. Akşam karanlığıydı ve sarı ile kırmızının tüküren tonları karanlık gökyüzüne karşı canlıydı. Duman yükseliyordu ve külleri aşağıdaki toprağı beslemek için düşerken onun ruhunu yükseklerle taşıdığını hayal etti.

Arkadaşları ona yas tutması için alan tanırken Faythe sessiz ve yalnız kaldı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Artık değil, odasının sınırlarını terk edebilmesi için onu koparan bir uyuşukluk yerleşmişti. Günlerce yalnızlık içinde ağlamış, acı çekmişti ama bu Caius'un gittiği gerçeğini asla değiştirmeyecekti.

Kayıp ebedi bir gölgeydi. Annesinin vefatından beri üzerine yapışmıştı ve Caius'un gözlerindeki ışık söndüğü anda daha da yoğunlaşmıştı. Zamanla azalmazdı; mutlulukla yok edilemezdi. Ama kabullenmeyle hafifleyebilirdi, hala yaşayanların geçen mevsimlere kaç yılları kaldıysa o kadar katlanmalarına yetecek kadar.

Bu dünya. Ölüm karşı konulamaz bir güçtü ve zaman da onun kurnaz suç ortağıydı. Çünkü ölüm pençelerini bir kez geçirdikten sonra hiçbir şey onu engelleyemezdi ve hiçbir zaman onun ardında bıraktığı acıyı silemezdi.

Faythe bunun hakkını vermeyi planlıyordu. Caius'un hayatını, canını aldığı insan çocuğun hayatını ve kendi seçimleri olmayan bir savaşta kaybedilen diğer tüm masumların hayatını onurlandırmak için. Hayalperestin ruhunun inandığı gibi daha iyi bir dünya için savaşmanın zamanı gelmişti. Sonu gerektiriyorsa, onların adına, son nefesiyle.

Önündeki cehennemin zihnindeki diğer ağır yükü ortaya çıkardığını inkâr edemezdi. Arada bir, alev kollarının kanat gibi açıldığını ve düşen korlar olarak dağılmadan önce yıldızlara katılmak için uçtuğunu gördüğünü sanıyordu. Korkak yanı bununla yüzleşmek istemiyordu. High Farrow'da kalma kararını vermişti ve babasını tanımak gibi bir arzusu yoktu. Bunu düşünürken bile zihni bu yalan için onu azarlıyordu. Son beş gündür içindeki duygu kasırgasıyla uğraşıyordu.

Kral Agalhor kuvvetlerini sabaha kadar geri çekecekti ve onlarla birlikte Reyhan'ı da muhtemelen bir daha göremeyecekti. Bu gerçek karşısında duyduğu üzüntüyü kabullenmeyi reddetti. General onu kurtarmış, tapınak harabesinin gücüne kendini kaptırdığında onu geri getirmiş ve bunu yapmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Bu, asla geri ödeyebileceğini düşünmediği bir borçtu. Ne ona ne de Anka Krallığı'na verebileceği hiçbir şey yoktu.

Ateşin önünde geçirdiği birkaç sessiz dakikadan sonra Jakon'un varlığını hissetti. Konuşurken ona dönmedi.

"Ona seni korumasını söyledim," dedi, acı verici bir sessizlikle. Sesi pişmanlık ve vicdan azabıyla doluydu. Kadın ona baktığında Jakon alevlere bakıyordu, yüzü perişan haldeydi, sanki bir şekilde bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu.

Faythe elini onun elinin içine kaydırdı ve sıktı. Adam ona bakmadı ama onun bu jeste zayıf bir şekilde karşılık verdiğini hissetti.

"Caius hepimizi kurtarmayı seçti," dedi teselli ederek. "Bizim görevimiz bunun boşuna olmadığından emin olmak."

Jakon'un boğazı düğümlendi, açığa çıkarmak istediği acıyı tutuyordu. Faythe onu hiç ağlarken görmemişti. On yılı aşkın süredir bir kez bile. Ama şimdi gözlerinde gümüş parlıyordu ve düşen bir damla gözyaşı Faythe'nin kırık kalbinin bir parçasını daha parçaladı. Kendini sakinleştirmek için uzun bir nefes aldı ve yanağındaki ıslaklığı hızla sildi.

"Daha bitmedi, değil mi?"

Faythe'nin, hayatlarına tamamen devam etmelerini engelleyen bu soruya verecek bir cevabı yoktu. Başka tarafa bakmak zorunda kaldı. "Sanırım daha yeni başladı," diye dürüstçe cevap verdi.

Marlowe sağına geldi ve Faythe ona döndü. Kalp kırıklığıyla dolu buruşuk bir bakış attılar, yüzleri söylenmemiş özlemlerini yansıtıyordu ve sözsüzce birbirlerinin kollarına düştüler.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Faythe.

Marlowe'un kolları onu biraz daha sıkı kavradı. "Ben de."

Geri çekildiğinde demircinin gözleri, içlerinde biriken yaşlarla dans eden alevler gibi parlıyordu.

"Sen hepimizin en güçlüsüsün, Marlowe. Taşıdığın yükler... Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için üzgünüm. Bensiz daha iyi olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım, çok yanılmışım. Şimdi anlıyorum ki birlikte daha güçlüyüz ve birbirimize ihtiyacımız var."

Bir damla gözyaşı toplandı ve parlayan porselen yanağının üzerine düştü. Faythe'nin eli hüzünlü bir gülümsemeyle onu uzaklaştırmak için kalktı. "Beni affedebilir misin?"

Marlowe başını salladı, yüzü narin yumuşaklığına geri dönmek için gevşedi. "Elbette. Ama karşılığında sen de beni affedebilirsen. Acı çekiyordum, bunalmışım ve öfkeliydim ve ben... bunun tamamen senin hatan olmadığını bildiğim halde hıncımı senden çıkardım, seni suçladım."

Faythe onu bir kez daha kucakladı ve karanlığın artık aralarında bir uçurum olmadığını bilerek rahat nefes almasına yetecek kadar aydınlandığını hissetti.

"Affedilecek bir şey yok. Böyle hissetmekte sonuna kadar haklıydın. Benim hatamdı ama senin için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. İkiniz için de."

Ayrıldılar ve Faythe Jakon'a döndü, Jakon onları izlerken yüz ifadesi değişmişti. Faythe'nin dudakları memnuniyetle yukarı kalktı ve Jakon'la kollarını birleştirdi, Marlowe onun diğer yanına kıvrılırken başı Jakon'un omzuna yaslandı.

Zamanın içinde küçük, askıya alınmış bir an için, üç arkadaş alevlerin önünde durup yarılan kerestelerin çıtırtısını dinlediler ve ateş yıldızlarının yağmurunu izlediler. Faythe, melankolik göğsüne dokunan küçük neşe özünü hissetmek için kendine izin verdi. Caius'a sessizce, acıyla, son bir iç vedaıyla teşekkür ederken gözlerini gökyüzüne dikti ve onun son sözlerini asla unutmayacağına dair bir yemin olarak hatırladı.

Küllerinden doğmasını sağla.

Marlowe'un dikkatli sesi kederli sessizliklerini bozdu. "Rhyenelle'e gidecek misin?"

Faythe başını salladı. "Benim evim burada, ikinizin yanında."

Cevap veren bakışı Faythe'nin içini korkuyla doldurdu. Marlowe'un onunla bir arkadaştan daha fazlası olarak konuştuğunu anlamaya başlamıştı. Bir kâhin olarak.

"Nereden geldiğini bilme şansından vazgeçmemelisin. Bence hâlâ öğreneceğin çok şey var Faythe. Sessizce aradığın cevaplar çok yakın."

Faythe kalmak için itiraz etmek istediği için kendini aptal gibi hissetti, sanki izne ihtiyacı varmış gibi.

"O haklı."

Faythe başını Jakon'a doğru çevirdi. Bakışları onun gitme düşüncesinden acı duyuyordu ama anlayışla gülümsedi. "Babanla ilişki kurmak için bir şansı hak ediyorsun. Ve eğer güneyin sanıldığı gibi bir yer olmadığına karar verirsen, burada, Yüksek Farrow'da her zaman dönebileceğin bir evin olacak."

Onun cesaret dolu gözlerini tuttu ve sevgi dolu gülümsemesinde sessiz bir itme vardı. Onu özgür bırakıyordu. Rhyenelle'e gitmesine itiraz etmeyecekti çünkü o her zaman burada olacaktı ve artık hiçbir şey, hiç kimse onu görmesini engelleyemezdi.

"Ve eğer Rhyenelle'de kalıcı olarak kalmaya karar verirsen, bizim de güneye gideceğimizi düşünmüyorsan kahretsin," diye ekledi ve onu kendine çekmek için bir kolunu omuzlarından geçirdi.

Faythe çekincelerini korudu; daha önce de bir kez onlardan ayrılmıştı. "Birbirimize daha yeni kavuştuk."

Marlowe, Faythe'nin beline dolanmış olan kolu nazikçe sıktı. "Kesinlikle. Artık bizi ayıran kimse yok ve bir daha da olmayacak. Ama bu... Bu senin kaderin Faythe. Aramızda hangi kara ya da deniz uzanırsa uzansın, her zaman seyahat edilebilir. Her zaman birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulacağız."

Gözlerini tekrar Jakon'a çevirdi. Onunla Marlowe'un arasına bakarken gülümsemesi yüksüz ve parlaktı.

"Ya oraya uymazsam?" Faythe, Rhyenelle'e giden yolu uygulanabilir bir seçenek olarak gördüğünden beri zihnini bulandıran korkuyu itiraf ederek sordu. O sadece bir insandı, sadece Faythe, herhangi bir fae prestijinden çok uzaktı. Ve bir kaleyi diğeriyle takas edeceğini bilmek... Geldiği yeri görmezden gelemezdi. O üzgün, terk edilmiş kulübeyi ve Jakon'la geçirdiği dikkatsiz ama yoksul çocukluğunu. Faythe geçmişini dünyaya değişmezdi. İkisinin de düzgün bir iş bulacak yaşta olmadığı ilk yıllarda boş bir karınla geçirdikleri günleri değil. O kadar soğuk geçen geceleri de... Karyolalarını bir araya getirip fazladan battaniye olarak kullanmak için çuval çuval çaldıkları geceleri de. Annesi için durmadan ağladığı ve dünyada yalnız kalmayı hak etmek için ne yaptığını merak ettiği günler değil.

Ama Faythe asla yalnız değildi. Jakon'un hayatına girdiği ve ailesi olduğu günden beri. O anda kollarında sıkıca tuttuğu kişi için -onun için- her şeyi yeniden yapardı. Babası hakkında ne öğrenirse öğrensin ve annesinin onu sahip olabilecekleri bağdan neden mahrum bıraktığı önemli değil, her zaman eve dönmek için ona sahip olacaktı. Jakon, Marlowe, Nik ve Tauria - onun kırılmaz ailesi.

"Sen uyum sağlamak için doğmadın Faythe," diye cevap verdi Jakon, kasvetli havayı dağıtan bir eğlenceyle. Kadın gülümsedi ve Jakon konuşurken göğsünde oluşan titreşimlerle rahatladı. "Ne Faythe Aklin ya da Altın Gözlü Gölge olarak ne de bir Ashfyre olarak." Adam onun omuzlarını tuttu ve gözlerinin içine bakmak için onu bedeninden ayırdı. "Özgür ruhunu kucaklamanın zamanı geldi. Uçma vaktin geldi."

Göğsü, belirsizliğin gölgelerini kovalayan bir ışıkla açıldı. Adamın kahverengi gözlerindeki sert bakışı ve onun hakkındaki düşüncelerini hiçbir şeyin değiştiremeyeceğine dair güvence veren sıcak gülümsemeyi gördüğünde nefes alması daha kolay, daha net, artık rezervleri ve protestoları tarafından boğulmuyordu. Hiçbir isim ya da unvan aralarındaki bağı sarsamazdı. Ve Marlowe'a dönüp demircinin sessiz bir onaylamayla başını salladığını görünce, onu sonsuz bir minnettarlıkla kucaklamaktan kaçınmak elinden gelen tek şeydi.

Duyguları sinir, heyecan ve... özgürleşme arasında gidip geliyordu. Bu onun seçimiydi. Artık kötü kalpli bir kral tarafından buraya bağlanmamıştı ya da ruhu Ebedi Orman'a bağlı değildi. Hayatının bir kez daha tamamen kendisine ait olduğunu fark ettiğinde kalbi özgürce çarpıyordu. Kendisinden başka kimsenin yükü olmayacaktı.

Faythe'nin kafesinin kapısı açılmıştı ve şimdi tek yapması gereken özgürce uçmaya cesaret etmektir.

Nikalias

TYüce Farrow Prensi kale zindanlarına girerken cesur bir maske taktı. Muhafızlardan O hücre bloğuna girerken dışarıda bekledi, bu üzücü görev için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Nik, karanlık taş ve demir hücrenin arkasına yaslanmış olan babasını hemen fark etti. Canavarın kafese kapatılmış olması onu rahatlattı ama babasının yüzünü takınmış olması da bir o kadar üzdü. Bir zamanların gururlu ve kudretli kralı, fazla çalışmış bir oyuncak gibi kullanılmış ve bir kenara atılmıştı. Babasından geriye hiçbir şey kalmadığına, yüz yıl önce Rhyenelle'de Ölüm Ruhu tarafından kalbi döndürüldüğünde öldüğüne kendini ikna etmeye çalıştı. Aurialis'in iddia ettiği gibi onu kurtarmanın mümkün olmadığına inanmak zorundaydı. Yapılması gerekeni yapabilmesinin tek yolu buydu.

Kralın taht odasındaki çılgınlığına tanık olduktan sonra, muhafızlar - gerçek mavi ceketli Yüce Farrow savaşçıları - bunu yapmak güvenli hale geldiğinde hiç düşünmeden emirlerine itaat ettiler. Onların da kendisine sırt çevirdiğine dair korkuları, Caius onu Magestone prangalarıyla etkisiz hale getirdiğinde onun yerine babasını ele geçirdikleri anda yok oldu.

Nik'in asla unutamayacağı bir andı. Faythe'nin hayatını kurtarmak ve kralın elindeki terör saltanatını sona erdirmek için gösterdiği cesaret ve fedakârlık için genç fae'yi her zaman hatırlayacaktı. Magestone, Faythe'nin zekâsının bir eseri idi ve cesur Caius, tüm umutlar neredeyse kaybolmuşken onun planını gerçekleştirdi.

Babası hâlâ fae gücünü elinden alan o bağları takıyordu ve bir köpek gibi arka duvara zincirlenmişti. Nik demir kapının kilidini açıp içeri adımını atarken kişisel duygularını bir kenara itti. Orlon bir yabancıнын siyah gözleriyle ona bakıyordu ve sebep olduğu olaylar için hiçbir pişmanlık ya da vicdan azabı duymuyordu.

Yaptığı her şeye rağmen -annesini öldürmesi, bir savaş komplosu kurması ve acımasız bir kötülükle yönetmesi- Nik'in babasına duyduğu öfke ve nefret başka bir ezici duygunun gölgesinde kalmıştı. Suçluluk duygusu. Bunca zaman boyunca, geçtiğimiz yüzyılda böylesine iğrenç suçları işleyenin gerçekten babası olduğuna inanmıştı.

"Ahh, Nikalias, oğlum..." diye alaycı bir şekilde söylendi. "Ve ölümsüz hayatımın en büyük hayal kırıklığı." Bu babasının sesiydi ama sözleri değildi. Tanıdığı, onu büyüten erkek, şimdi ona soğuk bir nefretle bakan erkek değildi. "Zayıfsın, omurgasısın ve duygularının yapılması gerekenlerin önüne geçmesine izin veriyorsun. Bu krallığın geleceğini gördüm. Güç. Güç. Hayatımı tüm bunları inşa etmek için harcamadım ki sen yumuşak kalbinle düşmesine izin veresin," diye tükürdü babası.

Nik'in çenesi gerildi ve çenesini kaldırırken göstereceği en büyük duygu buydu. "Haklısın. Bu insanlara sen önderlik ettin. Bu krallığı sen kurdun." Bir adım öne çıktı. "O halde bir asır önce Dakodas'ın ellerinde öldün ve saltanatın da öyle olmalıydı."

Kralın siyah gözleri öfkeyle parlıyordu ve o da doğru akoru yakaladığını biliyordu.

"Tek pişmanlığım bunu daha önce fark edememiş olmam." Babasını hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğunu sonsuza dek taşıyacaktı.

Nik, babasının yüzünü içinde gizlenen kötülükten ayırmaya çalışarak ona güçlü bir kötülükle bakan o siyah gözlere baktı. Tüm kişisel duygularını çelik bir muhafazanın ardına kilitledi ve içindeki şeytana hitap etmeye devam etti.

"Kalenin altındaki mağaralardaki yaratıktan haberin var mıydı?"

Orlon sessiz kaldı ama Nik onun gözlerindeki belli belirsiz esnemeden tanıdığını anladı. Mizahsız bir kahkaha attı.

"Tabii ki yaptınız. Beslenmesi için emir veren sendin. Ama neden?"

Nik hücrede volta atıyor, bulmacanın dağınık parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Karanlık Fae'nin gücüne karşı duramayacaksın, Prens."

Nik durdu, gözleri siyah derinliklerini tutmak için geri çekildi. Bu onu korkutmak için yapılmış bir hırlamaydı ama onun yerine Nik'e aradığı onayı verdi. Korkunç bir önsezi hissi uyandıran bir şey.

Geçitteki yaratık karanlık bir fae idi.

"Böylesine vahşi, dengesiz bir tür acımasız bir silah olabilir ama savaş için evcilleştirilemez ve disipline edilemez." Nik kelimelerini dikkatle seçti, ihtiyaç duyduğu korkunç soruları doğrudan sorarak cevap alamayacağını biliyordu. Neyle karşı karşıya olduklarını anlamaya çalışmak için toplayabildiği kadar bilgi toplamak istiyordu.

İşe yaramış gibi görünüyordu, çünkü iblis karanlık bir şekilde kıkırdadı, her titreşim omurgasında soğuk bir iz gibi.

"Amacına uygun olmayacak kadar vahşice dönüşüm geçirenler sadece dikkat dağıtıcıdır. İnsanlıktan yoksunlar, evet, ama katliam yapabilirler," diye söylendi, prensin içine korku salma fırsatından zevk alarak. "Ama senden çok farklı olmayanlar da var Nikalias. Belki bir tanesi yolunuzu kesmiş olabilir ama cehaletiniz ve saflığınız yüzünden bunu asla bilemezsiniz."

Nik nefes alıp verişini sabit tuttu ama fark edilmeden aralarında dolaşabilecekleri ihtimali karşısında nabızı hızlandı. Bu hiç mantıklı değildi.

"Yine de çok daha güçlüler. Çok daha ölümcüller. Onlar kazanamayacağınız bir savaş."

Nik'in tüm vücudu, içinden geçen titremeyi bastırmak için acıyla kaskatı kesildi. "Gizlenmeyi başardıklarına göre sayıları o kadar da tehdit edici olamaz. Kara Fae'ler kanatlıdır," diye ihtiyatlı bir şekilde belirtti.

Zalim, muzaffer bir sırtış iblisin yanaklarını yardı. "Sayıları hayal gücünüzün ötesinde, prens. Kurnazdırlar ve birçoğu karanlık fae miraslarını gizleme yeteneğine sahiptir. Kanatları olmasa, bir tanesi gözünüzün içine baksa fark eder miydiniz? Fae'ler kokudaki değişimi sorgulamayacak kadar kayıtsız, kendilerinden üstün bir türün var olabileceğine inanamayacak kadar buyurgan. Karanlık fae'lerden kork Nikalias, çünkü onlar kendilerine karşı gelmeye cüret edenlere Cehennem'i cennet gibi göstereceklerdir."

"Galmire'daki güçleri geri çektiniz..." Şafak vakti farkına vardığı şey tüyler ürperticiydi. "Karanlık Fae'lerin insanları hedef aldığını biliyordun. Sen-" Nik'in nefes alışları öfkeyle sertleşti. "Onların hedef alınmasına izin verdin." Yapbozun bir parçası daha yerine oturdu. "Dağlar," diye fısıldadı kendi kendine, her şeyi bir araya getirirken. Jakon'un kasabada topladıklarıyla ilgili hatırladığı bir an: Cesetler hep yakınlarda ortaya çıkıyordu.

"Mortus Dağları'nda ikamet ediyorlar, değil mi?"

İblis sanki bunun vermemesi gereken bir bilgi olduğunu biliyormuş gibi irkildi. Sanki sessiz kalmak için kendi içinde savaşıyormuş gibi yüzü buruştu.

Bunu doğrudan doğrulamadı ama Nik'in doğrulamasına da gerek yoktu. "Beslenmek için insanlara ihtiyaçları var ve fae bedenlerine ihtiyaçları var.

geçiş için."

"Geçiş mi?"

İblis başını salladı. "Sayılarını nasıl artırdıklarını düşünüyorsun? Çok sayıda safkan kara fae'leri var ama neredeyse yok edildikten sonra ihtiyaç duydukları orduyu oluşturmak için onlara güvenmek binlerce yıl daha sürer. Silverblood'lar güçlü ve saftır, ancak Blackblood'lar -geçiş yapmış olanlar- güçlerine ölümcül bir kapasite katar. Onlara karşı duramayacaksınız."

Nik yüzünü buruşturdu ama soğukkanlılığını korudu. Daha önce ne yaşayan bir fae'nin ne de bir insanın karşılaşmadığı, keşfedilmemiş ve kesinlikle ölümcül bir tehdide karşı, onunla ne yapabileceğini bilmeden bilgiyi sakladı. Kabuslardan ve korku hikayelerinden bir tehdit; karanlık bir masal ve tarihi bir efsane... çok gerçek hale getirildi. Kemik kuruluşundaki boğazını ıslatmak için sertçe yutkundu.

"Peki ya Marvellas, şimdi bizi duyuyor mu?"

"Ruhların büyük Ruh her yerdedir. Ondan saklanamazsınız ve ondan kaçamazsınız."

"Güzel."

Nik kalçasındaki kılıcı çekti ve babası korkuyla geri çekildi. Tanıdığı erkekle ilgili tüm düşüncelerini engelledi, yoksa planını uygulayamayacaktı. Kılıcı Orlon'un göğsüne doğrulttu.

"Eğer dinliyorsan, bilmeni isterim ki..." - prensin kalbi küt küt atıyordu ve elinin titreyip dünyayı sarsan acısının çeliğin ucundan kayıp gitmesine izin vermemek için tüm gücünü kullandı - "senin için geliyoruz, Marvellas." Sonra diz çöktü ve kılıcı tek bir hamlede babasının kalbine sapladı.

Orlon ölümcül darbeyi vuran kılıca bakmak için aşağı bakarken kan öksürdü. Kralın kılıcı, Farrow Kılıcı. Artık haklı olarak Nik'e ait olacaktı.

Prens, babasının kendi elleri altında can çekişmesini acı içinde izlerken metanetini korudu.

Sonra Orlon'un başını kaldırıp bakışlarını ona kilitlemesi ve keskin bir nefes almasıyla donakalması bir oldu.

Pişmanlık kalbini hırpaladı ve vicdan azabı zihnini bulandırdı, babasının geniş gözlü bakışları ve onda gördükleri karşısında. Gözbebeklerinin derinliksiz siyah boşluklarında ela tonları kafeslenmeye başladı. Nik yanıldığını, Aurialis'in onu kandırdığını düşünüp dehşete kapılarak kılıcı geri çekmeye gitti ama babasının eli ön koluna dolanarak göğsündeki kılıcı çıkarmasını engelledi. Nik öne doğru eğildi, Orlon'un gözlerindeki aşinalık, tanıma ve sevgi geri dönerken o da ona baktı.

"Teşekkür ederim oğlum," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Ben her zaman... seninle... gurur duydum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, baba." Nik'in sesi dar boğazından ancak umutsuz bir fısıltı olarak çıkıyordu.

Orlon başını zayıf bir şekilde salladı. Sesi acı içinde yavaş bir vıraklamaydı. "Sen akıllı ve bilgesin oğlum. Onlarla nasıl savaşacağını bileceksin. Bu insanlara nasıl liderlik edeceğini bileceksin." Zayıf, titreyen ellerinden biri havaya kalktı ve parmağıyla göğsünü işaret etti. "Sen..." Nefes alış veriş hırıltılı ve kesik kesikti. "Sende annenin kalbi var."

Nik tir tir titredi. Onu geri almak istedi. Oh, Tanrım. Yanılıyordu. Aptalca, korkunç bir şekilde yanılıyordu.

Ama belki de babasının kurtarılabilceğine dair paniği bir yana, kahverengi gözlerindeki yalvaran bakış her şeyi anlatıyordu. Bu onun dileği idi ve belki de karanlık, şeytani bir büyü tarafından kendi zihnine hapsedildiği andan beri böyleydi. Nik alnını babasınıninkine yasladı ve çaresizce yaptığının bir iyilik, bir merhamet olduğunu, kurtuluşun ötesinde kaybolmuş, karanlık bir ruhla yaşama alternatifinden daha iyi olduğunu kabul etmeye çalıştı.

"Seni affediyorum," diye fısıldadı Nik, bunun babasının öbür dünyaya geçerken duyduğu suçluluk duygusunu hafifleteceğini umuyordu. "Artık özgürsün."

Nik gözlerini birbirine kenetledi ve babasının kesik kesik, soluk soluğa aldığı nefesleri saydı. Kendisi dinlemek için sığlaştıkça, acımasız sessizliği dolduran tek şey buydu. Ta ki sonuncusuna kadar.

Vücudu gevşerken kolunu saran el gevşedi ve düştü.

Babası ölmüştü. Orlon'un hayatıyla birlikte Nik, içinden gelen ve onu bir solukta geri çeken keskin bir kopma hissetti. Ne olduğunu biliyordu.

Ruhunun Ebedi Orman'dan salınması.

Nik, Aurialis'in yucolitleri elde etmek ve hayatını kurtarmak için kendisinden istediği şey karşısında sessizce dehşete kapılmış görünen Faythe'yi endişelendirmek istememişti. Pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirebileceğini ve kendi babasını öldürerek özgür kalabileceğini hiç düşünmemişti.

Yine de o anda, kendi eliyle prens... kral oldu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 58

Tauria

TAURIA, odasında ateşin başında dururken gergin bir şekilde tırnaklarını yiyordu. Kapısı açıldığında Nik'i görür görmez bastırılmış bir beklentiyle hemen döndü, omuzları rahatlayarak çöktü. Hayalet gibi solgun yüzünü görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Yan tarafına baktı ve kalçasındaki kının boş olduğunu gördü.

Konuşmasına gerek yoktu. Ayaklarının kendiliğinden ona doğru hareket ettiğini fark etti. Adam ona sadece gözlerini dikmiş, elleri titreyerek bakarken, kadın onun içine düştü ve kolları anında onu sımsıkı kavrayarak acısının bir kısmını sarılma yoluyla emmesine izin verdi. Adam konuşmadı ama kadının konuşmasına da gerek yoktu.

Geri çekildiğinde Tauria ona baktı. "Çok özür dilerim."

Adamın eli yavaşça kalkarak sessiz bir teşekkürle yanağını okşadı, o da kendi elini kaldırarak Nik'in elini sardı. Nik onun yüzünü aradı ama ne aradığından emin olamadı. Sessiz kaldı ve Nik'in gözlerinden, yaptığı şey için bir yargılama olmadığını göreceğini umdu. Babasını öldürdüğü için. Karşısındaki prene karşı sevgi ve hayranlıktan başka bir şey beslemiyordu ve bu dünyada bu görüşü değiştirebilecek hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Hazır mıyım bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi belirsizlikten öylesine kısıktı ki yüreği parçalandı.

Sonra Nik'in iki elini birden tuttu ve ona şiddetle baktı. "Sen hazırsın Nik. Bir süredir hazırdın. Ve Yüce Farrow sana ve getireceğin yeni özgürlük ve birlik çağına hazır."

Nik gözlerindeki parıltının geri gelmesiyle gülümsedi. "Gerçek bir lider gibi konuştun."

Tauria'nın göğsü gururun sıcaklığıyla doldu. Her ikisi için de. "Bir gün Fenstead'i geri alacağım ve her zaman gerçek müttefikler olacağız. Ama şu anda senin zamanın."

Nik kararlılıkla başını salladı. "Günü geldiğinde krallığını geri almana yardım edeceğim, Tauria. Yüksek Farrow her zaman senin de evin olacak."

Gözleri, önünde duran prense -krala- karşı vazgeçilmez bir sevgi ve takdirle parlıyordu. Onun ne kadar büyük bir hükümdar olduğu ve olmaya devam edeceği konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Hiçbir şey ona onun bu noktaya gelişini izlemekten daha fazla keyif veremezdi. Onu bir kez daha kucakladı, mutluluk ve rahatlamayla dolup taşı.

Güvendeydiler.

Özgürdüler.

Geri çekildiğinde Nik kollarından ayrılmadı ve Nik'in kalbi, içinde belli belirsiz bir acı barındıran o tanıdık nazik bakışla çırpındı. Birlikte geçirdikleri yüz yıldan sonra bile Nik onun için asla çözemeyeceği bir bulmacaydı. Şefkatli bir anın sıcaklığında, zümrüt havuzlarının içinde her zaman bir savaş vardı. Kendilerini tamamen birbirlerine teslim ettikleri geceden beri, arzularının derinliklerinin etrafında bir koruma oluşmuştu. Aralarında olamayacak şeyleri dile getiriyordu ama bu sözler çoğu zaman gözleri tarafından ele veriliyordu. Belki de bunca zaman sonra bu onu aptal durumuna düşürmüştü ama ondan vazgeçemezdi; hislerinde yalnız olmadığına dair şüphe tohumlarını eken savaş devam ederken olmazdı.

Her seferinde olduğu gibi, gözlerindeki çatışma geçti ve ondan uzaklaştı. Tauria yutkundu

Hayal kırıklığı.

Nik uzun bir nefes aldı. "İlgilenmem gereken çok şey var. Lordlar ne olduğunu bilmek isteyecek ve onları beni ihanetten tahttan indirmemeye ikna etmek için elimden geleni yapmam gerekecek." Gergin bir kahkaha attı.

Bu ihtimal karşısında sessizce dehşete düşmüş gibi görünse de, tanıkların yardımıyla onları aksi yönde ikna edeceğine inanıyordu. "Monarşinin zevkleri," dedi Tauria hafifçe. "O halde gidebilirsiniz, Kral Nikalias Silvergriff." Ona yeni unvanıyla hitap etmek çok garip gelmişti ama taç yakışmıştı.

Adam şakacı bir şekilde gözlerini devirdi ve gitmek için döndü. Kapı arkasından kapanana kadar onu izledi ve sonra kendi düşüncelerine daldı.

Nik ve High Farrow için sevinirken, Tauria balkona çıkıp dışarı baktı. Işıltılı şehrin ötesine, ufkun ötesine. Gururlu geyik sancaklarının dalgalandığı çimenli tepelere kadar her şeyi görebilecekmiş gibi bakmaya devam etti, bir gün krallığının yükselmesi ve topraklarının yeniden gelişmesi için Fenstead topraklarında durmak üzere geri döneceğini biliyordu.

Faythe

FAYTHE'nin tamamlaması gereken son bir işi daha vardı. Kaleden kaçtığında kimseye söylememiştii ve artık Nik'in -kralın- yakın arkadaşıydı- muhafızlar herhangi bir sorgulama yapmadan geçmesine izin verdiler. Ya öyle ya da tapınak harabesinden aldığı güce tanık olduktan sonra ondan her zamankinden daha çok korkuyorlardı.

Onu tam olarak ait olduğu yere geri götürmeye yöneldiğinde bu şey pelerininin cebinde bir tutam yaktı. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve elinden çıkması için sabırsızlanıyordu.

Tapınağı açmak için Riscillius'u kullandıktan sonra, kılıcının kabzasındaki taştan yüklü bir ışık huzmesi fırlatan güneş çemberinin içinde durdu. Harabeyi arkasındaki podyumda belirlenmiş yerine geri yerleştirmek ve ardından tapınağa, Ruhlara ve onların kavgalarına sonsuza dek sırtını dönmek niyetindeydi. Ancak bir şey onu durdurdu. Bunun, şimdi ayrılırsa Yaşam Ruhu ile arasında her zaman söylenmemiş kalacak olan söylenmemiş sözler olduğunu biliyordu.

Ve Faythe son cevapları istedi.

Bu yüzden kendini hazırladı ve kılıcını doğrultarak ışık huzmesini taş gözlü muadiline çarpana kadar yönlendirdi.

odaya girdi. Faythe gözlerini siper etti ve birkaç saniye için sert parlaklığa alıştı. Gözlerini tekrar indirdiğinde Aurialis önünde duruyordu.

Ruhani güzelin ağzından çıkan ilk kelimeler "Arkadaşınız için üzgünüm" oldu.

Bu söz üzerine Faythe'nin gözleri parladı. "Onu kurtarabilirdin," diye bağırdı.

Ruh başını salladı. "Yapamazdım-"

"Sen lanet olası Yaşam Ruhu'sun! Sana en çok ihtiyaç duyulduğunda neredeydin?" diye bağırdı. Bu olay günlerdir öfkesini kabartıyordu. Faythe'den bu kadar çok şey talep edip karşılığında ona o tek merhameti nasıl sunamazdı? "O ben olmalıydım." Faythe'nin sesi yenilgiyle kesildi. "Neden onun yerine benim canımı almadın?"

Caius'un son anlarında, onun yaşaması için her şeyini ortaya koyarak yalvarmaya çalışmış ve sadece umutsuz bir sessizlikle karşılık bulmuştu.

"Ben can alamam. Ben kız kardeşim Dakodas değilim. Biz sadece dengeyi korumak için varız."

Lanet olası teraziden bahsedilince dişleri sıkıldı.

"Ölmeyi hak etmedi."

"Hayır, hak etmedi."

Faythe ve Ruh birbirlerine ciddi bir bakış attılar; anlayışlı bir bakış.

"Ama onun fedakârlığı anlamsız değil Faythe. Hiçbir şey amaçsız değildir. Ardında öyle çok şeyi tetikler ki senin aklın ermez. Hâlâ hayatta olanlardan biri olarak senin rolün, açılan yolların kullanılmasını sağlamak ve bu dünyayı şekillendirmek için sevilen ve kaybedilenlerin ruhunu yolculuklarında yanında taşımaktır. Her ruh, yaşamda ve ölümden üzerinde durduğunuz toprağı damgalar."

Faythe başını öne eğdi. Tek bir keder damlası, Aurialis'in ayaklarının altına çizdiği sembolün parlayan çizgilerinin üzerine düştü. Zihni çatışmalarla doluydu. Bir yanı Ruh'un sözleriyle teselli buluyordu ama daha büyük bir yanı da kadere, alınyazısına ve her şeye duyduğu kızgınlıkla büyüyordu

başka bir şey kontrolünden çıkmıştı. Bakışlarını sertleştirdi ve Aurialis'le tekrar buluşmak için gözlerini yukarı kaldırdı.

"Neden bana babamın kim olduğunu söylemedin?" "Sana söylemek bana düşmezdi."

Faythe'nin öfkesi alevlendi, ama Aurialis devam etti.

"Yaptığımız her şeyin bir düzeni olduğunu anlamalısınız. Bunu bozarsanız dünyanın kaderi değişebilir."

Sözler çok tanıdık geliyordu ve daha önce de duymuştu. Aurialis'in sözleri, Marlowe'un sesinden. Faythe acı acı güldü, Ruh'un arkadaşını da kullanıyor olmasından daha da çok nefret ediyordu. Hayatını daha yeni geri kazanmıştı; Nether'ın onu mahvetmeye kararlı bir güce boyun eğecek değildi.

"Buraya sadece harabeni geri getirmeye geldim. Nik ve ben artık sana hiçbir şey borçlu değiliz." O gece harabeyle birlikte Ebedi Orman'a adım attığı anda ruhuyla arasındaki bağın koptuğunu hissetmişti ve Nik'in de bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

"Onu güvende tutmalısın."

Faythe'nin gözleri inanamayarak açıldı. "Kızıışmanın imkanı yok. Seninle ya da kız kardeşinin kavgasıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Arkadaşlarım da bu işe karışmayacak," diye uyardı.

"Yüce Farrow'u şimdilik Marvellas'ın erişiminden kurtarmış olabilirsin ama tehdit henüz sona ermedi Faythe. Harabemi güvende tutmalı ve çok geç olmadan Dakodas tapınağını aramalısın."

Faythe'nin yüzü kızardı. "Başka birini bulabilirsin. Ben bu işin bir parçası olmak istemiyorum."

"Sadece sen olabilirsin."

"O zaman dünya çoktan lanetlenmiş demektir." Öfkeyle kollarını iki yana açtı.

Aurialis onu görmezden geldi. "Rhyenelle'e gitmelisin. Tapınağı Niltain Adaları'ndaki mağaraların içinde yer alıyor."

"Orlon, Marvellas'ın kuklasıydı. Ben senin olmayacağım." "Kendim için hiçbir şey istemiyorum."

Faythe, Aurialis'in ses tonundaki beklenmedik keskinlik karşısında neredeyse geri çekiliyordu.

"Sadece çok geç olmadan dünyanızı korumak ve kurtarmak için, krallığınızın bir Ruhü olarak yemin ettiğim görevim gibi. Dakodas ve Marvellas bunu gözden kaçırdılar ve ben de onların dünyayı tamamen yok etmelerini engellemek için savaşıyorum ama yardımına ihtiyacım var Faythe."

Gözlerini kırptırdı, bu küçük konuşma karşısında biraz afallamıştı. Yaşam Ruhü'na karşı savaşmak artık uygun gelmiyordu

-Kendi tarafındaki birine karşı. Her şeye gücü yeten bir varlığın neredeyse ondan yardım dilediğini duymak... Alçakgönüllü olmaktan çok ürkütücüydü. Faythe pek yardımcı olabileceğini düşünmese ve Aurialis'e başka birini, daha iyi birini bulması için ısrar etmek istese de, dünyaya savaşma şansı vermek için bile olsa... tüm karşı argümanlarını geri çekti ve dinledi.

"Zamanımız tükeniyor. Yaz gündönümü Marvellas'ın sizin dünyanıza geçişinin bin yıllık yıldönümü olacak. O gün, diyarlar arasındaki perdenin tarihin tekerrür etmesi için yeterince zayıf olduğu bin yılda bir gün olacak."

Aurialis sözünü bitirmeye fırsat bulamadan zihni hızla sonuca ulaşırken Faythe'nin rengi soldu.

"O gün Dakodas, tıpkı Marvellas'ın yaptığı gibi türümüzün temel yasalarını çiğnemeyi, dünyanızda dolaşmak için fiziksel bir forma girmeyi planlıyor. Marvellas'ın Yüksek Farrow Kralı'nı Riscillius'u krallığında bulması için etkilemesinin nedeni budur. Ayinin gerçekleşmesi ve Dakodas'ın inmesi için Karanlıklar Tapınağı'nın açılması için Ayna'ya ihtiyaç var."

Her ne kadar ölümden kıl payı kurtulmuş olsalar da, ölüm kapılarını çalmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Onu nasıl durdurmamı bekliyorsun?" Faythe bunu yapmanın tamamen kendi elinde olduğuna inanmıyordu. Bu, hayal edebileceklerinden çok daha büyük bir tehditti - Orlon'dan çok daha büyük ve Marvellas'ın tek başına yapabileceğinden çok daha ölümcül. Hiçbir şey yapmazsa tehlikede olan sadece kendi hayatı değildi. Bu onun hayatı bile değildi.

Artık arkadaşlarının da... Bu, tüm Ungardia'ya ve hatta muhtemelen ötesine yönelik bir tehditti.

"Bunun tek bir yolu var. Gündönümünde bir güneş tutulması olacak. Ay Tanrıçası olarak Dakodas'ın en güçlü olduğu zaman. Bundan önce onun tapınağına ulaşmalısın. Orada, sizin diyarınıza geçişini engellemek için harabesini ortadan kaldırmanız gerekecek."

Bu çok basit bir istek gibi görünüyordu. O kadar kolaydı ki, Ruh'un bu görevi Faythe'nin omuzlarına vermekte neden bu kadar kararlı görüldüğünü sorguladı. O, Ölüm Ruhu kadar büyük ve güçlü bir şey karşısında savunmaya yarayacağından şüphe duyduğu bir zihin yeteneğine sahip bir insandı.

"Bu şey neredeyse beni öldürüyordu," dedi Faythe korkuyla, hakkında uzun süre düşünmemeye çalıştığı ok şeklindeki harabeyi kaldırarak. Taht odasında gücünü çağırdığından beri sessizdi, sadece küçük bir uğultu çıkarıyordu.

"Kaosa tepki verirler. Çok fazla olursa, harabe taşıyıcısını tüketebilir," diye açıkladı Aurialis. "İçinizde tuttuğunuz güç gözle görülemez ve yeteneğinizi kullanmaya başladıkça ortaya çıkar. Ancak bu güç rakipsiz değildir. Buna karşılık, büyük güç olumsuz duygularınızı artırma yeteneğine sahiptir. Harabeleri kullanmadan önce kontrolü, disiplini ve öfkenizi nasıl kanalize edeceğinizi öğrenmelisiniz. Fırtınayı ehlileştiren öğretmeni bulun. Ancak o zaman onları kendi isteğinize göre dizginleyebilir, her şeyinizi onlara teslim etmezsiniz."

Faythe bu düşünce karşısında ürperdi ve bu rol için belki de en az uygun adayın kendisi olduğunu söylemekten kaçındı. "Bu görev için daha nitelikli başka biri yok mu?"

Ruh'un acımasız bakışı Faythe'nin yüksek sesle inlemek istemesine neden oldu. "Bireysel kalıntılar yalnızca zaten var olanı geliştirebilir. Tutunacakları bir yetenek olmadan güçsüzdürler."

"Benim özel yeteneğimin Dakodas ya da Marvellas'a karşı pek uygun olduğunu düşünmüyorum. Belki de bir elemental?"

Daha fiziksel yetenekleri olan biri mi?" diye söylenerek umutsuzca bayrağı devretmeye çalıştı.

Ruh'un sempati dolu bakışları karşısında umudu azaldı.

"Türünün tek örneği olmanın bir nedeni var Faythe." Onun solgun bakışları karşısında Aurialis ekledi: "Ama kız kardeşlerime karşı kazanacağın zafer, etrafındakilerin yardımına ve rehberliğine de bağlı olacak. Güç, kuvvet, bilgelik, cesaret, bilgi, dayanıklılık, karanlık ve aydınlık; hepiniz aynı kader yolunda ruhen bağlısınız."

Zafer. Bu kelime içinde bir şeyleri uyandırdı ve bunun ölümcül bir korku mu yoksa şiddetli bir kararlılık mı olduğundan emin değildi. Başarısızlık bir seçenek değildi. Arkadaşlarının hayatı buna bağlıydı.

-Tüm diyar buna bağlıydı. Birden omuzlarına çöken ezici bir ağırlıktı bu, çünkü başarısız olmanın ve her şeyi kendi diyarlarını sahiplenecek olan Ruhlara kaptırmanın tamamen mümkün olduğunu biliyordu. Bırakın bir tanesini, her şeye gücü yeten iki varlığın neler yapabileceğini düşünmekten bile korkuyordu.

Kışın sonuna geliyorlardı. Yaz gündönümünün ardından beş aydan biraz daha uzun bir süre sonra bahar gelecekti. Rhyenelle kıyılarındaki küçük bir adada bulunan gizli tapınağı bulmaya çalışmadan önce yapmayı umduğu gibi yeni krallığın tadına bakmasına izin verecek kadar uzun bir zaman gibi görünmüyordu. Krallığı heyecan ve macera içinde görmek istiyordu. İkincisini kesinlikle elde edecekti ama şimdi korku ve belirsizliklerle doluydu. Kesin bir sonucu olmayan bir arayış.

Faythe yanıt vermeyince Aurialis, "İyi şanslar Faythe. Ben her zaman seninleyim. Sevdiklerin ve kaybettiklerin de nereye gidersen git senin izinden gidecekler."

Ruh solmaya başladı ve Faythe ilk kez çaresizce daha fazla zaman için yalvarma ihtiyacı hissetmedi. Yolu belirlenmiş, aradığı cevaplarla birlikte dağılmıştı.

Şimdi, onlarla yüzleşecek cesareti bulması gerekiyordu.

CHAPTER 60

Faythe

FAYTHE DÖVÜLDÜ KISA KISA ama yapmadı bekle uzun için Kralın odasına girmeden önce bir cevap bekledi. Davetsiz girmek son derece uygunsuzdu ama High Farrow'un yeni hükümdarının buna itiraz etmeyeceğini biliyordu.

resmiyete önem vermemesi.

Yine de temkinli bir şekilde içeri girdi ve onu dışarıda, balkonda, kraliyet mavisi kıyafetleriyle resmi bir şekilde giyinmiş olarak gördü. Pelerini kış rüzgârında arkasında hafifçe dalgalanıyordu.

Faythe de açık hava için giyinmişti ve onu karşılamak için dışarı çıkarken pelerinini daha sıkı çekti. Yavaşça yürüdü, onun fotoğrafını çekti. Onu tekrar görmeden önce uzun bir süre geçeceği için bunun tadını çıkarıyordu. Nik'ten ayrılıyor olmak ona Jakon ve Marlowe'dan ayrılmak kadar acı veriyordu.

Durmak ve sadece görmeyi hayal ettiği görüntüye bakmak zorunda kaldı.

Nikalias Silvergriff, bir zamanlar mütevazı bir prens, şimdi ise büyük bir kral. Ona böyle bir unvan vermek göz kamaştırıcıydı ve yüzüne gurur dolu bir gülümseme getirdi.

"Orada öylece durup aval aval bakacak mısın?" dedi, gözlerini aşağıdaki tertemiz şehirden ayırmadan.

Faythe bir kahkaha attı ve taş parmaklıkta ona katıldı. "Bunu yaparsam gerçekten itiraz eder misin?"

Dudakları eğlenerek kıpırdadı ve Faythe'ye yan gözle hızlı bir bakış attı. Sonra Faythe onun özlem dolu bakışlarını takip ederek ışıltılı binalardan oluşan beyaz taş labirentine baktı.

"Caius bu şehri çok severdi," diye düşündü Nik sessizce ve Faythe'nin göğsü sıkıştı. "Şehri severdi... insanları severdi. İnsanları ve Fae'leri... çünkü o her ikisiydi de. O tam da Yüce Farrow'un yeniden kavuşması gereken barış ve birlik vizyonuna sahipti."

Keder dalgası arasında fısıldayabildiği tek şey "Evet," oldu.

"İşte bu yüzden kral olarak ilk kararımı verdim. Bu"- Nik elini güzel şehir manzarası üzerinde salladı-"yeniden adlandırılacak. Değişimin şafağını yansıtmak için."

Faythe kaşlarını hafifçe çatarak sordu.

Nik'in gülümsemesi genişledi ve gözlerini kıpırdatmadan gururla "Caius Şehri" dedi.

Faythe'nin gözleri diken diken oldu. Bu açıklama karşısında kalbini delip geçen duygu patlaması yüzünden gözyaşlarına karşı savaştı. Bu mükemmeldi. Cesareti ve fedakârlığıyla nesiller boyu onurlandırılmayı hak eden bu genç fae'yi sonsuza dek anmak için çok uygundu.

"Teşekkür ederim," o duygusal haliyle ancak bu kadarını söyleyebildi.

Nik cevap vermedi. Vermek zorunda da değildi. Bir süre ikisi de Caius'un anısıyla tüm dünyanın görmesi için açılan ve artık yepyeni bir anlam taşıyan şehre baktılar. Faythe bu huzurlu anda daha uzun süre kalmak istiyordu. Ama hâlâ acil meseleler ve acı çekmesi gereken vedalar vardı.

Sessizliği ilk bozan Nik oldu. "Varlas ve kuvvetleri Olmstone'a geri çekildi. Ne ben ne de Agalhor onu yaptıkları ve yapmayı planladıkları için affetmiyoruz. Ama

haklıydın. Hepimizin bir düşmanı var ve birbirimizden yeni düşmanlar yaratmayı göze alamayız."

Faythe omuzlarının ağır bir yükten kurtulduğunu hissetti. İç savaş olmayacaktı. Olmstone'un eylemlerine rağmen ittifak devam edecekti ve bunun için büyük ölçüde rahatlamıştı. Başlarına gelecekler karşısında birlik olmanın gücüne ihtiyaçları olacaktı.

"Onlara babam hakkında elimden geleni anlattım. İnanmakta zorlandılar. Eminim yaptıklarının tamamen kendisine ait olmadığı konusunda hâlâ şüpheleri vardır." Nik'in sesi, babasından bahsederken duyduğu acıyla kalınlaşmıştı. Elllerine baktığında, sıkı yumruklar halinde kıvrılmış olduklarını gördü.

Sormak ona acı veriyordu ama bilmek zorundaydı. "Orlon...
o
-?"

"Öldü," diye sertçe cevap verdi Nik, Faythe sözünü bitirmeye fırsat bulamadan. Çenesindeki kaslar gerildi ve Faythe onun kederinden üşüdüğünü hissetti. "Tek yol buydu - Aurialis'i duydu. Ben de Farrow Kılıcı'nı aldım... ve göğsüne sapladım."

Faythe onu rahatlatmak için kıpırdamadı ya da konuşmadı, belki de şoktan dolayı devam etmesine izin verdi.

"Tüm bu süre boyunca hâlâ oradaydı ve şimdi iradesi üzerindeki kontrole karşı savaştığı anları görüyorum. İçindeki iblis onu da öldürecekken Tauria'yı yanına aldı ve Fenstead'in kraliyet soyunu bitirdi. Bunca zaman boyunca hâlâ oradaydı." Nik başını salladı, yüzündeki acı Faythe'nin kalbinin derinliklerinde çatırdıyordu. Faythe onun eline uzandı ve yumuk yumuk yumruğu açılarak avucunun onunkine kaymasına izin verdi. Gözleri onunkilerle buluşmadan önce birleşmiş ellerine baktı, gözleri duygularla parlıyordu. "Yine de onun hayatını aldığımda, o... bana teşekkür etti."

Sesinin titrediğini duyan Faythe'nin gözleri yaşardı. Uzandı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Bunu yapanın kendisi olmasını diledi, sadece ömür boyu sürecektir yükü hafifletmek için bile olsa

babasının hayatına son veren kişi olarak taşıyacaktı. Bu bir merhamet olsa bile.

"O zaman senin nasıl bir kral olduğunu görürdü Nik. Seninle çok gurur duyardı."

Kolları onu sımsıkı sardı ve kadın bu kucaklamayla acısını ondan almaktan başka bir şey istemedi. Tıpkı annesinin ölümünün suçluluğuyla başa çıkmayı öğrendiğı gibi, bunun da onun omuzlaması ve kendi içinde yüzleşmesi gereken bir eylem olacağını biliyordu.

Onu serbest bıraktığında, kendisine duyduğu gururun aynısıyla ona baktı. Sonra gözleri onu tepeden tırnağı süzdü, yanaklarına hüznü ama bilmiş bir gülümseme yayıldı.

"Rhyenelle'e gidiyorsun, değil mi?"

Aslında bu bir soru değildi ama Faythe açıklama yapmak zorunda hissetti. "Kalırsam asla kendim hakkında daha fazla şey öğrenemeyeceğim," diye sessizce itiraf etti.

Anlayışla başını salladı.

"Gece Yürüyüşü hakkında sana hiç açıklamadığım son bir şey daha var. Sanırım onu kullanmak zorunda kalacağını hiç düşünmemiştim," dedi kasvetli bir şekilde.

Faythe derin derin kaşlarını çatı. Bu yeteneğın daha fazla katmanı olabileceğini düşünmüyordu.

Onun bakışına bir kahkaha attı. "Herkesin erişiminin bir sınırı vardır. Bazıları sadece bir sokak ötedeki zihinde yürüyebilirken, diğerkleri kasabaların ötesine uzanabilir," dedi. Sonra gözleri kadının göğsüne kayd ve zümrütler tekrar kadının içine işledi. "Ancak ev sahibi tarafından hediye edilen bir eşyayla, yeterince güçlü olanlar krallıklar arasına ulaşabilir."

Farkına vardı ve nefes aldı, eli içgüdüsel olarak pelerininin altındaki yıldız kolyesini kavramak için yukarı uzandı. "Ona ihtiyacım olacağını nereden bildin?" diye hayretle nefes aldı.

Hüzünle gülümsedi. "Olmayacağını umuyordum. Ama kaybolursan ya da uzaklara gidersen, her zaman tanıdık bir yüzü ziyaret etmenin bir yolu olsun istedim."

Gözyaşları gözlerinin kenarlarına doldu ve görüşünü bulanıklaştırdı. Faythe onları geri itmek için gözlerini kırptırdı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin Nik. Her şeyimi sana borçluyum."

Başını iki yana salladı. "Ben sadece zaten orada olan şeyi kucaklamana yardım ettim Faythe. Olduğun her şey, olmakta olduğun her şey - sende her zaman vardı."

"Beni birden fazla kez kurtardın."

Bir kahkaha attı. "Tehlikeyi üzerinize çekmek gibi berbat bir huyunuz var."

Utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum." Aurialis'in ona hâlâ yapılması gerekenler hakkında söylediklerini söylemek istedi. Ama söylemedi. Henüz değil. Kral olarak taç giymek üzereydi ve düşünmesi gereken bir krallığı vardı. Buna engel olamazdı.

"En azından emin ellerde olacaksın," dedi. "Reylan'ın sana nasıl davrandığını gördüm. Seni hepimiz kadar şiddetle koruyacağını biliyorum." Bunun kralının emriyle olmadığını eklemesine gerek yoktu.

Başlangıçtaki tedirginlik, güvensizlik ve inkârın dışında, generalle birlikte sevimli bir şeyler bulmayı başarmışlardı. Arkadaşlık, bunun ne olduğunu tanımlamak için uygun bir terim gibi görünmüyordu. Daha fazlasını paylaşıyorlardı... açıklanamayan ama değer verilmesi gereken bir şeyi. Ayrıca, harabenin gücünü kullanmasının alternatif sonuçlarını düşündükçe titrediği için ona bir hayat borcu vardı.

"Bir de Kral Agalhor var..." Nik, kızın buna hazır olmaması ihtimaline karşı babalık terimini kullanmak istemiyormuş gibi sözünü kesti. Kullanmadığı için minnettardı. İnançsızlıkla başını salladı. "Ruhlar adına... O gün şehrin dışında karşılaştığım tuhaf insanın sadece imkânsız bir yeteneğe değil, aynı zamanda kökeninde akıl almaz bir bükülmeye de sahip olabileceğini asla düşünemezdim. Altın bir kalbe ve çelikten bir iradeye sahip, evcilleşmemiş ve eğitimsiz bir kadın..." Nik ona huşu ve hayranlıkla baktı. O değişti

gergin bir şekilde. "O insanın... Rhyenelle'den Faythe Ashfyre olacağı hiç aklıma gelmezdi."

Yanakları yanıyordu. Adına eklenen bu yeni yabancı kelimeyi protesto etmek üzereydi ki Nik devam etti.

"Ama şimdi çok açık. Her zaman oradaydı, ancak başka seçenekleri kalmayana kadar kimse görmeye cesaret edemedi. Fae'lerle, kraliyet ailesiyle dolu bir odada konuşma şeklin... kaosun ortasında aklın sesiydin. Oradakilerin hiçbirinin unutacağını sanmadığım bir andı." Nik ona doğru küçük bir adım attı. "Rhyenelle'e gittiğinde, sana tepeden bakmaya çalışanlar olacak Faythe. Onlara her zaman yukarı bakmaktan başka seçenek bırakma." Bu son sözlerle birlikte elini yüzüne götürdü, parmakları çenesini yukarı kaldırmak için sürtündü.

Faythe sert bir yumruyla boğuldu. Nik'in içini gurur ve güvenle dolduran tutkulu konuşması karşısında söyleyecek hiçbir sözü yoktu. "Seni çok özleyeceğim," diye inledi neredeyse. Sonra Nik'in sıcak kucağında bir kez daha rahatlayarak onun içine düştü.

"Ben de seni özleyeceğim. Hepimiz özleyeceğiz. Ama bu bir veda değil.

Yakınından bile geçemez."

Gözlerini sıkıca kapadı ve onun kollarında geçirdiği son anların kıymetini bildi. Birlikte çok şey yaşamışlardı ve onun varlığına bu kadar alışmışken artık günlük hayatının bir parçası olmayacağını düşünmek onu zorluyordu.

"Bana bir söz verir misin?" Faythe onun göğsüne doğru mırıldandı.

"Herhangi bir şey."

"Bana söz ver... aramıza ne kadar toprak girerse girsin, ne tür çatışmalar çıkarsa çıksın, üzerimize hangi isimler ya da unvanlar düşerse düşsün... bana her zaman sadece Faythe ve ormandaki bir fae muhafızı olacağımıza söz ver."

Ayrıldıklarında Nik'in sırtışı sıcak ve parlaktı. "Faythe'ye ve ormandaki fae muhafızlarına," diye kabul etti.

Faythe sırttı ve ikisi de kıkırdayarak Faythe'nin her zaman kalbine yakın tutacağı o ormandaki anılarını düşündüler. Kahkahaları kesildiğinde Faythe ayrılmadan önce kraldan son bir istekte bulundu.

"Gitmeden önce... bir şey önerebilir miyim?"

Nik hiçbir şey söylemedi ve başıyla onay verdi.

"İnsan elçisi unvanım sahte bir paravan olsa da, Yüksek Farrow'daki insanlar ve fae'ler arasında köprü kurmak için tam da ihtiyacınız olan şey olabilir. Oradaki insanları anlayan biri. Özgürce konuşabilecek kadar güvendikleri biri." Durakladı, bir an için kendi düşüncelerini tarttı. "Bu rol için Jakon'dan daha uygun kimse yok."

Nik'in ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bu iyi bir fikir ama onu da senin maruz kaldığın inceleme ve önyargılara maruz kalacağı bir konuma sokmaktan endişe ediyorum. Bir ölümsüz için değişim çabuk gerçekleşmez. İsyan edecek, aynı fikirde olmayacak ve kabullenmeyecek pek çok kişi olacaktır. Onu gerçekten buna maruz bırakmak istiyor musunuz?"

Faythe cevabında çelişkiler yaşadı. Onu korumak istiyordu ama buna karar vermenin kendisine düşmeyeceğini de biliyordu.

"Sizden tek ricam bu pozisyon teklifini uzatmanız. Bu fikri takdir edeceğine inanıyorum ve kabul etmese bile başka şekillerde yardım etmek isteyebilir."

Nik'in gülümsemesi, onun itiraz edebileceğine dair şüphelerini ortadan kaldırdı. Ne de olsa kral olarak herhangi birinin makamını onaylamak ya da kaldırmak onun seçimiydi. Faythe ona baktı -gerçekten baktı- ve giydiği gururlu ve alçakgönüllü otorite ceketini gördü.

"Teklifinizi kabul edeceğim. Ama söz veriyorum, Jakon ve Marlowe ne karar verirlerse versinler High Farrow'da benim korumam altında olacaklar."

Faythe başını salladı, insan dostlarının onun yokluğunda güvende olacağını ve korunacağını bilmenin sevincini yaşıyordu. Kötü niyetli bir kraldan korkmak zorunda olmasalar da, arkadaşlarının birlik içinde kalacağını bilmek ona büyük bir sevinç veriyordu.

Nik'in odasının kapısı açıldı ve Faythe, Fenstead prensesi onlara katılmak için dışarı çıkmadan önce Tauria'nın elbisesinin akan yeşilini gördü. Nik ve Faythe birbirlerinden ayrıldılar ve Faythe üzgün ama mutlu bir ifadeyle Tauria'ya baktı.

"Kaderinde bizim kavrayabileceğimizden çok daha fazlası olduğunu hep biliyordum." Tauria onu serbest bıraktı ama ellerini tuttu. "Bu kale sensiz yine çok sıkıcı olacak." Biraz somurttu.

Faythe güldü. "Yeni krala göz kulak olmak için ellerin dolu olacak. Birinin onun işini doğru yaptığından emin olması gerek." Gözlerini deviren Nik'e alaycı bir bakış fırlattı.

Tauria kıkırdadı. "Sanırım haklısın."

Faythe'nin sırtışı acı tatlı bir gülümsemeye dönüştü. "Pek çok kişi tarafından hoş karşılanmadığım bir kalede bana hoş karşılandığımı hissettirdin. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Tauria."

Prenses onun ellerini sıktı. "Hayır, teşekkür ederim Faythe. Bana tahmin edemeyeceğin kadar çok yardım ettin. Sen sadece bir arkadaş değilsin; ailedensin."

Tauria'nın ellerini sıcak, karşılıklı bir minnettarlıkla kavradı.

"Rhyenelle kuvvetleri bir saat önce ayrıldı. Eğer yetiştirme şansınız olsun istiyorsanız şimdi gitseniz iyi olur," dedi Nik arkadan sessizce.

Tauria'dan geri adım atarak tembel bir gülümsemeyle ona döndü. "Beni krallığından mı kovuyorsun?"

Nik usulca kıkırdadı. "Asla, Faythe."

Faythe kale koridorlarında koşarken köşeden tanıdık bir sarışın ve esmer çift görüldü. Özgürlüğün verdiği coşkuyla hızını kesmedi ve kahkahalarla gümbürdeyen Jakon'la çarpışarak onu geriye doğru sendeleyerek yakaladı. Faythe onu bir süre tuttu

Sabitlendiklerinde olabildiğince uzun süre tuttu ve onun da aynı derecede sıkı tutuşundan, ayrılmak için acelesi olmadığı anlaşılıyordu. Gözlerini kapadı ve onun asla unutamayacağı odunsu kokusunu içine çekti. Ayrı geçen hiçbir zaman en sevdiği arkadaşının hatırasını köreltemezdi.

Ayakları tekrar yere değdi ve ikisi sadece Marlowe'u kucaklarına çekecek kadar uzun bir süre ayrı kaldılar. Üçü de nedeni belli olmayan bir kahkaha attı. Gözleri yaşla dolana ve kalpleri bir daha birbirlerini görene kadar tutunacakları son anın görüntüsüyle dolana kadar güldüler.

Faythe'nin ayrılma kararı, iki insan arkadaşının Nik'in süresiz davetiyle kalede kalabileceğini bilmekle daha da katlanılabilir hale geldi. Jakon ve Marlowe artık birbirlerine, Nik ve Tauria'nın korumasına ve dostluğuna da sahipti. Hiçbir şey Faythe'yi, kendisi dönene kadar hepsinin güvende ve bir arada olacağını bilmek kadar mutlu edemezdi.

"Ortalığı kasıp kavurmaya kalkma," diye takıldı Jakon. "Bu sefer seni kurtarmak için orada olamayacağım."

Faythe yaşaran gözlerini sildi, gülümsemesi parlaktı. "Herhangi bir söz veremem."

Jakon kıkırdayarak onun saçlarını karıştırdı. Kız onun koluna şakacı bir şekilde vurdu ama sevdiğini asla itiraf edemeyeceği bu tanıdık alışkanlık göğsünü ısıttı.

"Doğru yoldasın Faythe." Marlowe'un kolu onun beline dolandı. "Bu senin için sadece bir başlangıç."

Faythe minnettarlıkla onun sırtını sıktı, rezervlerini ve endişelerini gölgede bıraktı. "İkinizi de özleyeceğim. Hem de çok."

"Yakında görüşeceğiz," dedi Jakon. "Bize bir mektup gönderin, biz de güneye gitmek için hazırlanalım -kalmak ya da kurtarmak için, sadece söylemeniz yeterli." Bunu biraz esprili bir şekilde söylese de gözlerinde sert bir ifade vardı. Böyle bir bağlılığı hak etmek için hayatında neyi doğru yaptığını bilmiyordu ama

karşılığında arkadaşları için feda edemeyeceği ya da riske atamayacağı hiçbir şey yoktu.

Son bir veda kucaklaşmasıyla Faythe, Jakon ve Marlowe'u güvende olacaklarını ve iyi bakılacaklarını bildiği yerde, şehrin içinde bıraktı. Yürümek göğsünün sıkışmasını engellemedi ama kendini keşfetme şansı için yapması gerekenin bu olduğunu bilerek ayaklarının hareket etmesini istedi.

Kalenin yan kapısından aceleyle çıkıp ahırlara yöneldi. Rhyenelle'e yetişmek ve keşfedilmemiş topraklarda tek başına uzun bir yolculuğu riske atmamak için hızla yola çıkması gerekiyordu.

Faythe koşmaya başladı ve atların ahırına girmek için köşeyi döndüğünde tökezleyerek durdu. Faythe'nin kalbini hoplatan şey tehlikeli bir şekilde sallanan iki at değil, parlak kuzguni kısırağının yanında tembelce duran gümüş saçlı biniciydi. Faythe, Reylan'ı görünce bir an için şaşkına döndü. Onun ve Kali'nin yanında, bir başka beyaz-kahverengi at da binicilik için donatılmıştı.

Reylan selam verirken, dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle, "Yeterince uzun sürdü," dedi.

Faythe hâlâ aval aval bakıyordu. "Fikrimi değiştireceğimi nereden biliyordun?" diye sordu, ona gitme planlarından hiç bahsetmediği halde onun için geride kalmasına şaşırmişti.

Reylan hafif çarpık bir gülümsemeyle atlara döndü. "Yola çıksak iyi olur. Dönüş yolu uzun," dedi Reylan'ın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek.

Faythe bacaklarını Reylan'ın yanında durduğu ve ilk onun binmesini beklediği aygıra doğru hareket ettirdi. Şaşkınlık içinde bir an tereddüt etti ve sonra bir ayağını üzengiye kaydırıp kendini iri atın üstüne kaldırdı

kendine güvenen bir canavar. Korkularının üstesinden gelmesini sağlamak için alaycı öğretim yöntemlerine rağmen ona teşekkür etmesi gereken başka bir şey daha vardı.

Ona baktığında, gözlerinde hafif bir gurur pırlıtsı gördüğüne yemin etti. Ama dönüp kendi siyah güzelliğine zarif ve hızlı bir hareketle bindiğinde bu pırlıtsı kayboldu. Faythe'nin yanakları alev aldı ve utanmadan hareketi izlerken kafasında dönen düşüncelerden bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Faythe kale kapılarından çıkarken arkasına dönüp bakmadı. Arkadaşlarına, ileriden başka hiçbir yere bakmamaları için dua etmelerini söylemişti.

Şehrin içinden yavaşça geçtiler ve Faythe önce aval aval bakan fae'leri, sonra da onlar geçerken şehrin dışından pervasızca bakan insanları görmezden gelmeye çalıştı. Faythe kasvetli kahverengi binalara, şehre baktığından biraz daha uzun süre baktı. Yine de üzüntü içinde değildi. Anılarının sonsuza dek taş sokakların çatlaklarına işleneceğini ve kalbinin bir parçasının her zaman Yüce Farrow'a ait olacağını biliyordu. Bu bir veda değildi.

İnsanların ve fae'lerin kalabalığını geçip çimenli tepelerde yavaşça yürümeye başladıklarında, Faythe sanki Zümrüdüanka Krallığı'na kadar uzanan yolu görebiliyormuş gibi onlara baktı. Gökyüzü kırmızı ve turuncu tonlar yayıyor, sanki onu oraya çağırıyormuş gibi alev alev yanıyordu.

Uzun, huzurlu bir sessizlikten sonra, son sarsıntılı konuşmalarından beri aklından çıkmayan bir şeyi gündeme getirdi. "Sana hiç teşekkür etmedim Reylan." Ona yeni gözlerle, yeni bir bakış açısıyla baktı. "Sen olmasaydın hayatta kalamayabilirdim."

Bakışları yumuşadı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Harabe sahibi insanlardan muazzam bir güç çalmak için kullanamayacaksam yeteneğim ne işe yarar ki?" dedi hafif bir mizahla.

Biraz gülümsedi ve sonra devam ederken huşu içinde düştü. "Sadece taht odasındaki yardımınız için demiyorum."

Bakışları şaşkındı.

"Beyaz aslan etkileyiciydi... ama sanırım gümüş kuşu tercih ederdim."

Reylan'ın gözleri şaşkınlıkla parladı ve kısa bir kahkaha attı. "Bu benim en gurur duyduğum halim değildi. Yine de harika perspektifler," dedi gelişigüzel, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeden.

Tutsaklığının en karanlık anlarında, gerçekliği çarpıtmak için zihniyle oynanırken, geri dönen inatçı kuşun yalnızlığında yarattığı bir yanılsama olmadığından emin olamıyordu. Ancak taht odasından bu yana, korku ve kalp kırıklığının yanı sıra, üç kelime, o anlayana kadar bilinçaltında sessizce tekrarlandı.

Hiç ayrılmadım.

Reylan'ın efsanevi beyaz aslan formuna dönüşümünü hatırlayınca bu gerçek yerine oturdu. Reylan gerçekten de onu hiç terk etmemişti. Terk edilmiş ya da yalnız hissetmesine asla izin vermemişti.

"Gitmedin. Neden?" Ona bir açıklama borçlu değildi ama yine de sorması gerekiyordu, onunla dostluk için mi yoksa kralına ettiği yemin gereği mi kaldığını bilmek istiyordu.

Reylan sessizdi ve bir an için ona cevap vermeyi reddedeceğini düşündü. Sonra safir gözleri Reylan'a dikildi ve bakışları sertleştğinde neredeyse gözlerindeki acıyı kaçıracaktı.

"Caius beni kralın seni alıkoyma planı konusunda uyardı. Hemen yola çıktım ve atları hazırladım. İkimiz için de. Ahıra senin yerine Caius geldiğinde ve yüzündeki ifadeyle..." Çenesi büküldü ve eldivenli elleri dizginleri sıktı. Devam ederken gözlerini ondan kaçırdı. "Bana seni zindan yerine kuleye götürdüklerini söyledi. Pencerenin muhafazasında en küçük yaratığın bile sığabileceği kadar büyük boşluklar yoktu, yoksa hücrene geçebilir ve her şeye rağmen seni dışarı çıkarmak için gereken tüm gardiyanları öldürebilirdim." Pencereden bakarken gözleri irkildi.

güneşin öptüğü tepeler. "Sana ulaşamadığım için üzgünüm. Keşke Caius'a orada senin için yaptığı her şey için, hepimiz için yaptığı her şey için teşekkür etme şansım olsaydı."

Faythe'nin kalbi, kaybettiği arkadaşından söz edilince kırıldı. "En azından uzun süre hayatta kaldığından emin olmalıydım."

Agalhor ve güçlerinin gelmesine yetecek kadar. High Farrow'a yalnız dönmedim. Bir Şekil Değiştiren olan Izaiah, işaret verildiği takdirde Agalhor'u çağırma emriyle saklı kaldı. Bir kartal şekline bürünerek Rhyenelle'e hemen haber ulaştırdı ve ben de seni görebileceğim tek formda kalabilmek için onun yeteneklerinin bir kısmını ödünç aldım. Daha önce bir yeteneğe hiç bu kadar uzun süre tutunmamıştım ve kendimi tamamen tüketmek üzereydim ama yalnız olmadığınızı bilmek için tanıdık bir şeye, sıradan bir görüntüye - ne kadar belirsiz olsa da - ihtiyacınız vardı. Sonra kaptan..." Rey lan sözünü bitirememiş gibi kesik kesik konuştu. Yüzünde korkutucu bir öfke titreşimi belirdi. Ama o bundan korkmadı. Faythe onun yapabileceklerinden korkabileceğini hiç sanmıyordu.

Reylan görünüşte savaşta sertleşmiş bir savaşçıydı, soğuk ve korkusuzdu ama zırhının çıkarıldığını görecektense kadar uzun süre kaç kişinin içeri girmesine izin verdiğini merak ediyordu. Faythe, Rhyenelle'de yüzleşmek zorunda olduğu her şeyin ötesinde, kendini ona adamıştı. Rey lan'ın sert dış görünüşünün altında yatan her şeyi keşfetmeye, artık hiçbir şeyin ona sırtını dönmesine neden olamayacağını bilmeye.

"Tek pişmanlığım Varis'e sana yaptıklarının acısını çektirememiş olmak. Ama öğrendiğime göre sen ona çok iyi bakmışsın." Ağzının bir köşesi acı tatlı bir gururla hafifçe yukarı doğru çekildi.

Faythe ne diyeceğini bilemediği için gülümsemeye bile mecal bulamadı. Ond an bu samimiyeti ve sadakati beklemediği için boğazında bir yumru oluşmuştu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Aslında, ona daha önce nasıl davrandığı için kendini son derece suçlu hissediyordu.

"Sanırım bir parçam başından beri sen olduğunu biliyordu," dedi, vücudunu germiş ve kayganlaştırmış olsa da

Uyanıkken ve uykudayken ona musallat olan dehşeti hatırlamak için derisi. "Sana bağırdığım için özür dilerim. Deli olduğumu düşünmüş olmalısın." Zayıfça güldü, patlamalarından utandığını itiraf etti.

Başını iki yana salladı. "Senin delicesine cesur olduğunu sanıyordum. Tanrılar aşkına Faythe, tanıdığım en iyi savaşçılardan bile çok daha fazla dayanıklılığın var."

Faythe, onun yalnız hücredeki sessiz varlığı olmadan bunu tek başına başaramayabileceğini söylemek istedi. Ama onun gözlerinde, sanki zaten biliyormuş gibi bir ifade vardı.

Akşam huzurluydu, yeşil çimenlerin her bir yaprağı alçalan muhteşem güneşin parıltısıyla parlak kehribar renginde yanarken durgun tepeler sakindi.

"Rhyenelle'i seveceksin."

Reylan'ın düşünceli sesi Faythe'nin bakışlarını tepelerin üzerindeki dalgalı ateş yanılışmasından çekti.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen annenin kızıydın."

Kalbi kabardı. Bu yorum onun için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor, içini yeni bir umut ve kararlılıkla dolduruyordu.

"Her gün bir insan kraliçe iktidara gelmiyor," dedi, daha çok kendi kendine, kısa bir inançsızlık nefesiyle.

Endişeli bir savunma mekanizması olarak kuşkulu bir kahkaha attı. "Ben asla öyle biri olmayacağım," dedi hızla, bu unvanı kendisinden bahsederken bile söyleyemiyordu.

Ona yandan bir bakış attı. "Bu imkânsız değil." "Bu tamamen imkansız. Ben çoktan gitmiş olacağım Bu gerçekleşmeden önce ölümlü ömrü. Ve çok da iyi oldu."

"Sen yarı-fae'sin. İki, hatta belki de üç yüz yıl yaşayabilirsin."

Faythe'nin beti benzi attı. Kanında bu mirasın olmasının yaşam süresini etkileyebileceğini hiç düşünmemişti. Bu ihtimal onu heyecandan çok korkutuyordu.

"Ve Agalhor bin yıl daha yaşayabilir. Ayrıca, bir taç istemiyorum. Ne tür olursa olsun," diye ekledi, prenses olarak görülme fikrinden bile ürkerek. Rhyenelle vatandaşlarının onu böyle çağrılmalarını beklemek onlara haksızlık olurdu. Onların topraklarında yabancı bir insandan başka bir şey değildi. Faythe kendini kanıtlamak ve oradaki insanlara ve fae'lere uyum sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı olsa da, soyundan gelen babasının kim olduğu nedeniyle farklı bir muamele veya ayrıcalık beklemiyordu. Onlar da hâlâ yabancıydı ve güçlü fae hükümdarıyla bir ilişki kurmaya çalışma düşüncesi onu her şeyden çok korkutuyordu. Gitmesini engelleyecek kadar güçlü tek korkak nedenin bu olacağından korktuğu için bunu aklının en gerisine itmişti.

Reylan devam etti. "Yönetmek senin içinde var. Kendini bu kadar çabuk gözden düşürme. Kimseye kanıtlayacak bir şeyin yok."

"Kanıtlamam gereken her şey var." "Bana değil."

Faythe onun mavi gözlerine baktı, gözlerindeki şiddetli inanç karşısında şaşkına dönmüştü. Arkadaşı olduğu için mi yoksa kralı için ne ifade ettiğinden emin olamıyordu. Belki ikisi de. Ne olursa olsun, bunun için minnettardı.

"Olaclara hazır olduğumdan emin değilim," diye itiraf etti ve kendini ona karşı savunmasız bırakırken korkusunu gizlemedi.

Ona anlayışlı bir bakış attı ve cesaret verici gülümsemesi şimdiden endişelerinin bir kısmını hafifletmeye başladı. "Rhyenelle senin için hazır. Neyle karşılaşırsan karşılaş, yanında olacağım."

Faythe gülümsedi. "Umarım artık başka seçeneğiniz olmadığını biliyorsunuzdur," dedi.

Reylan soru soran bir kaşını kaldırdı.

"Benimle sıkışıp kaldın. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, General Reylan Arrowood, arkadaşım olarak kaderinizi belirlediniz. Bu gün,

günlerin sonuna kadar."

Reylan kıkırdadı; derin, içten bir sestir bu ve Reylan'ın içini hoş bir şekilde titretti. "Ruhlar bana yardım ediyor," diye mırıldandı. Sonra kısık kahkahası kesildi ve dudaklarını iki yana kaldırıp yanaklarında belli belirsiz gamzeler oluşturan sıcak bir gülümseme bıraktı. Gülümseme, gözlerine yansıyan ve yüzünün keskin hatlarını yumuşatan nadir bir memnuniyet titreşimi içeriyordu. Her zaman taktığı çelik muhafazanın arkasına kaç kişinin bakabildiğini merak ediyordu. Faythe bu görüntüye değer veriyordu.

"Senin yanında olacağıma söz veriyorum Faythe Ashfyre. Bu gün, günlerin sonuna kadar."

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Reuben

WHAFTALAR AYLARA DÖNÜŞTÜ. Aylar yıllar gibi uzadı. Zaman algılanamaz bir güç haline geldi ve Reuben merhametine boyun eğdi.

Zamanın ona ölümü sunmasını arzuluyordu, çünkü kendi zihninin kafesinden kurtulmanın tek yolu bu gibi görünüyordu. Kapı yoktu, yine de sık sık dünyayı bir anahtar deliğinden izliyormuş gibi hissediyordu. Bağırabiliyordu ama kimse onu duymuyordu. Havayı hissedebiliyordu ama hiçbir yer onun özgürce dolaşabileceği bir yer değildi. Artık değildi. Zihninin derinliklerine batan gölge pençeleriyle değil. Burası artık onların bölgesiydi ve o da dikkatsiz bir turistti.

Reuben doğrudan karşısındaki parlak altın gözlere baktı - bir zamanlar onu rahatlatan gözlere. Eskiden ona neşe veren bu renk, şimdi onunkilerle her buluştuğunda içini dehşetle dolduruyordu. Kendi gözleri ne renkti? Hatırlayamıyordu. Artık bunun bir önemi yoktu.

Saçları alevden bir şelaleyi andıran bu dişi fae, büyüleyici bir güzelliğe ve ustalığa sahipti. Güzel etler ve peynirlerden oluşan lezzetli bir ziyafet çektiği süslü meşe yemek masasının karşısından ona gülümsedi. Kelimenin tam anlamıyla bir kraliçeye benziyordu. Ama hak ettiği tacı taşımıyordu.

Çok zekiydi. Tanrım, muhteşem bir zekâyâ sahipti. Belki de özgür iradesiyle bile onun önünde diz çöker, riski ya da bedeli ne olursa olsun istediği her şeyi yapardı.

Kızıl saçlı güzel, duyusal ağzına bir üzüm attı, yavaşça çiğnedi, gözleri ona sabitlendi. Bitirdiğinde yüzündeki boğucu gülümseme adamın omurgasını hem arzu hem de korkuyla okşadı. Sonra uzun bir nefes aldı ve adam kan kırmızısı elbisesinin düşük kesiminden onun muhteşem dolgun göğsünün genişliğini izledi.

"Korkarım birlikte geçirdiğimiz zaman sona eriyor," dedi uzun bir süre içinde oturdukları sessizliğin içinden. Belki de saatlerce. Ayağa kalktı, sandalyesinden bir dalga gibi süzüldü, güzel, zehirli bir yılan gibi ona doğru süzüldü. Böyle bir güzellik nasıl bu kadar ölümcül olabilirdi?

Büyücü kadın onun yanına indiğinde, ince bir el omzuna geldi ve arkasında dururken göğsünün üzerinde gezindi. Onun dokunuşundan hoşlanmaması gerekirdi. Ama hoşuna gitti. Bu dokunuşa boyun eğecekti.

Yakınına eğildi, sesi çekici bir fısıltıya dönüştü. "Beni özleyecek misin Reu?" diye mırıldandı onun kulağına.

Hayır, çılgılık atmak istedi.

Ama başını yavaşça salladı.

Parmakları adamın çenesini kavradı ve yüzünü çevirerek parıldayan erimiş gözlere bakmasını sağladı. Saldırmaya hazır bir yılanın gözleri. Allık boyalı dudakları yaklaştı ve onu öptü. Adam bunu hissetmedi, hiçbir şey hissetmedi. Ağzı onun için hareket etti ama bu onun onayına göre değildi. Kadın geri çekildi, adamın yüzüne bakarken gözlerinde ateşten damarlar parlıyordu.

"Kanıtla," dedi o melodik sesiyle, ayağa kalkması için ona yol göstererek.

Kadının yüzüne baktığında, soğuk zarafetinin ardında nadiren gördüğü bir şeyi fark etti. Neredeyse ona acımasına neden olacak bir şey. Aşkı özleyen ama onun gerçek özünü nasıl elde edeceğini bilmeyen bir yaratık.

Eli göğsünün yüzeyinde, boynunun üzerinde gezindi ve geriye doğru eğilen yüzünü tuttu. Dudakları aralarındaki boşluğu kapatması için sessiz bir davetle ayrıldı.

O altın gözlere bakarken aklından başka biri geçti. Saçları daha koyu, daha kahverengi. Kulakları yuvarlaktı, Fae'ler gibi değildi. Ama onun adı neydi?

"Bak ne diyeceğim," dedi baştan çıkarıcı kadın şakacı bir tavırla, "bir anı karşılığında bir öpücüğe ne dersin?"

Bir anı. Bunu istiyor muydu? Belki de hatırlayamamasının bir nedeni vardı. Hatırlamak istememesinin bir nedeni.

Yine de dudakları onunkilerle buluştuğunda cevabını mühürledi. Küçük, şefkatli bir öpücük değildi; bu kadın tutkuyu tercih ediyordu. Bu onun hareket etme biçimindeydi. Duruşunda ve sesinde: vahşi ve evcilleşmemiş ama mükemmel bir şekilde sakin. Öpücüğü aniden kesti ama gülümsemesi kedigiliydi, boyalı dudaklarında bir leke, yerinde olmayan bir saç teli bile yoktu.

Onunla ilgili hiçbir şey mükemmellikten uzak değildi.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı. "Şimdi sıra hediyenizde." Gözleri hipnotize ediciydi.

Onları ne kadar uzun süre tutarsa, gözbebeklerinde o kadar çok hareket gördü, sanki güneşi içlerinde yakalamışlardı. Sonra zihnindeki pençelerin tısladığını, onları serbest bırakmaya çalışan her neyse ona direndiğini hissetti.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Onların gitmesini istemedi. Onların günahlarının affı olduğunu fark etti. Geçmişle yüzleşmesini, eskiden ne olduğunu ve o hayatta ihanet ettiği her şeyi görmesini engelleyen bariyer. O pençelerin verdiği uyuşukluktan, duyularını doldurdukları sakinleştiriciden keyif alıyordu. Korkmuyordu. Düşünmedi. Onların kucaklamasında hiçbir şey hissetmedi.

Biri serbest kaldığında Reuben çığlık attı. Ama bu odada yankılanan bir ses değildi. Acı, işkence... kendi içindeydi. Ve her nasılsa, öndeki güzellik her şeyi duydu -her şeyi onunla birlikte hissetti. Eli

Yanağını okşadı ve kulağa yatıştırıcı notalar gibi gelen şeyler fısıldadı.

Bilmek istemiyorum. Hissetmek istemiyorum. Görmek istemiyorum.

İsteklerinin hiçbiri duyulmadı. Görüntüler ona çarptı. Hikayeler zihninde çalkantılı hareketlerle oynadı. Reuben dizlerinin üzerine çöktü ve çığlık attı. Bu kez çığlık cam kırıkları gibi boğazını parçaladı. Ellerini kulaklarına kapatıp durması için yalvardı. Ama durmadı. Geçmişi ona çarptı-anı üstüne anı üstüne anı.

Ben Reuben Green.

Boğazı yandı; yanakları ıslandı.

High Farrow'dan geldim.

Yaptığı onca şeyden sonra bilmek istemiyordu.

Onun adı...

Öndeki kötü kalpli güzelin onun için planladığı şey için değil.

Adı neydi?

Değer verdiği her şeye ihanet etmek için kullanıldığında değil.

Faythe.

Karanlık pençeler direnmeyi bıraktığında Reuben'in nefesi kesildi. Kavrayışları gevşedi ama anıları... hepsini kemik titreten bir netlikle hatırladı. Geçtiğimiz aylarda katlandığı her şeyi. Ama şimdi hazırlandığı şeyle kıyaslandığında bunlar hiçbir şeydi.

Zamanı gelmişti.

Dişinin kıkırdamasının karanlık okşayışı vücudundaki her siniri sarstı. Adam taşa karşı dizlerinin üzerinde titrerken kadın da çömeldi, bu karşılaşma ürkütücü bir şekilde ilk tanışmalarına benziyordu. Onunla zaman geçirmiş, onu o yapan her şeyi almış, böylece onu bileyip kendi silahı haline getirmişti.

Zarif parmakları çenesini kavradı. Zihni onun merhametine kalmışken buna karşı koyamazdı. Karanlık pençeler onun varlığıydı. Hatırlamasını sağlayacak kadar rahatlatmıştı onları. Ne olduğunu bildiği için hatırlamak istemedi.

onu kullanmayı planlıyordu; neden onun adını hatırlamak zorundaydı.

Faythe. Oh, Tanrılar, Faythe.

Kadın, onun aklına kimin geldiğini çok iyi biliyormuş gibi zalimce gülümsedi. Kadının sonraki sözleri adamın içini ürpertti.

"Eğlencenin başlama vakti geldi."

OceanofPDF.com

BİR KRALLIK... BİR ARAYIŞ... BİR KADER.

Hikaye şöyle devam ediyor...

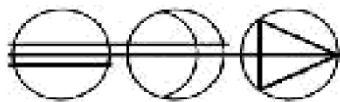
KÜLLERDEN BİR TAHT

ŞUBAT 2022'DE GELİYOR

OceanofPDF.com

THRONE FROAt TI11 ASHES

tž . tž . I'ENAkANDA

III

LUMARIAS
PRESS

OceanofPDF.com

PRONÜNSİTESİ

İSİMLER

Faythe: inanç
Reylan: ray-lan
Nikalias: nick-a-lie-as
Jakon: jack-on
Marlowe: mar-low
Tauria: tor-ee-a
Caius: kai-us
Orlon: orr-lon
Reuben: ru-ben
Varis: var-iss
Varlas: var-lass
Tarly: tar-lay
Marvellas: mar-vell-as
Aurialis: orr-ee-al-iss
Dakodas: da-code-as
Agalhor: a-ga-lor
Ashfyre: kül-ateş

YERLER

Ungardia: un-gar-dee-a
Farrowhold: farrow-hold
Galmire: gal-my-er
High Farrow: yüksek farrow
Lakelaria: lake-la-ree-a
Rhyenelle: rye-en-elle
Olmstone: olm-stone
Fenstead: fen-stead
Dalrune: dal-rune

DiĠER

Riscillius: risk-ill-ee-us

Lumarias: lou-ma-ree-as

Yucolites: you-co-lights

Dresair: dress-air

Niltain: nill-tain

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Bu yolculukta, bu dünyada, benimle birlikte olduğunuzu bilmekten duyduğum mutluluğu tarif edemem. Evet, sen, benim sevgili okurum. Sevdiğim işi yapmaya devam edebilmemin nedeni kitaplarımı okumayı seçmeniz. Kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim.

Annem Yvonne'a, bir numaralı çılgın hayranıma. Cidden, katıldığım her sosyal platform için hesap açmak zorunda değilsin. Neredeyse stalker eğilimlerinize rağmen, sürekli sevginiz ve desteğiniz olmadan bunu yapamazdım. Her zaman yanımda olduğun, iniş ve çıkışlarda amigoluk yaptığın için teşekkür ederim. Harikasin.

Kız kardeşim Eva'ya, geçtiğimiz yıl senin için çok zor geçti. Sana sevgi ve mutluluktan başka bir şey dilemiyorum. Karşılaştığın her şeyde beni ve bu seriyi desteklediğin için teşekkür ederim. Sen süper kadınsın.

Aile biriminin geri kalanına, koşulsuz sevgi ve destekleri için çok minnettarım.

Köpek dostlarıma: Milo, Bonnie ve Minnie. Son kitapta size hiç teşekkür etmedim çünkü insanların bunu aptalca bulabileceğini düşündüm, ama gerçekte, üçünüzün beni en karanlık günlerimden geçirdiğinizi kabul etmek aptalca değil.

Kesinlikle harika editörüm Bryony Leah'a. Bu küçük sayfaya sığdırabileceğimden çok daha fazla övgüyü hak ediyorsun.

paragraf. Bu kitabın pek çok yönünün güçlenmesine yardımcı oldunuz. Beni zorladığınız, bana öğrettiğiniz ve paha biçilmez düzenlemelerinizin ötesinde bu seri için bir amigo olduğunuz için teşekkür ederim. Hepsini tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Ve tekrar. Sonsuza dek benimle kalacaksın.

Alice Maria Power'a, vay canına kızım, son kapak illüstrasyonunu geçebileceğini düşünmüyordum, ama bununla parkın dışına çıktın. Sihrin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Benimle bu yolculuğa çıktığın ve Faythe'nin büyümesini mükemmel bir şekilde yakaladığın için teşekkür ederim.

Whimsy Book Covers'tan Beck Michaels'a, bir başka harika kapak tasarımı için teşekkür ederim. Rüya takım yine başardı. Harika bir arkadaş ve destekçi olduğun için teşekkür ederim!

Son olarak, size başlangıçta teşekkür ettim ve sonunda da teşekkür edeceğim. Sevgili okuyucularıma, benimle bu çılgın yolculuğa devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz dünyalara bedel ve bir sonraki kitapta sizi yanımda görmek için sabırsızlanıyorum. Sen. Harikasınız. Harikasınız.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

C.C. PEÑARANDA, epik fantezi serisi An Heir Comes to Rise'in İskoç yazarıdır.

Hayatı boyunca hevesli bir okuyucu ve yazar olan Chloe, hikaye anlatıcılığına olan tutkusunu ilk gençlik yıllarında keşfetti. An Heir Comes to Rise, kurgusal karakterler üzerine inşa edilen ve uydurma dünyalarda Tolkien benzeri maceraları keşfeden yılların üzerine inşa edilmiştir. Chloe, University of the West of Scotland'da geçirdiği süre boyunca kısa filmler için yazmaya, animasyonlar üretmeye ve sınıfta uzak diyarları hayal etmeye daldı.

Chloe, doğal İskoçya'daki evinde yazmaktan arta kalan zamanlarında dijital sanattan, grafik tasarımdan ve üç tüylü arkadaşıyla vakit geçirmekten hoşlanıyor. Gerçek dünya çağırdığında... nadiren dinler.

www.ccpenaranda.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.